

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OBSESSION IN DEATH

J.D.
ROBB

*Gururlu cesetler, karışık kıvrımlar ve bir o kadar da
cızırtılı gerçek'

REICHS

Ölüm Saplantısı

İçindekiler

[Epigraf](#)

[Prolog 1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Nora Roberts'ın J.D. Robb olarak yazdığı Telif Hakkı](#)

Korkunç bir felaketin habercisi,
Hiçbir düşman bir dostla boy
ölçüşemez.

JONATHAN SWIFT

Ama Kötü, İyi'ye şöyle der: Kardeşim...

ALGERNON CHARLES SWINBURNE

PROLOGUE

Öldürmek düşündüğümünden daha kolaydı ve çok daha ödüllendiriciydi. Sonunda önemli bir şey yaptığımı, gerçekten ilgiyi hak eden bir şey yaptığımı hissediyorum. Hayatım boyunca denedim, elimden gelenin en iyisini yaptım, ama hiç kimse çabalarımı gerçekten takdir etmedi, beni kim ve ne olduğum için gerçekten görmedi.

Tarafsız ve dürüst bir şekilde söyleyebilirim ki, bu yeni ve önemli projede baştan sona iyi ve verimli bir iş çıkardım.

Haftalar ve haftalar - gerçekten aylar - planlama, seçme, tüm küçük ayrıntıları çözme sırasında sabırsız hissettiğim, hatta kendime kızdığım zamanlar oldu.

Şüpheye düştüğüm, cesaretimi ve odağımı neredeyse kaybettiğim zamanlar oldu. Kimse yeteneklerinize ve çabalarınıza değer vermediğinde cesaretinizin kırılması çok kolay.

Ama şimdi görüyorum ki bu zaman (ve belki de gerçekten gelişmekte olan yıllar) her şeye değer.

Harcanan zamana yine değecek, çünkü tüm bu hazırlık ve planlama bir sonraki adımda yapılacaktır.

O haftaları hedefi izleyerek, rutinini öğrenerek geçirdiğim, bu gecedan çok önce binasına girmek için çaba sarf ettiğim ve en iyi ekipmana yatırım yaptığım, saatlerce tüm adımları uyguladığım için ilk başarıımı elde ettim.

Terazide dengeye doğru ilk ağırlığım. Sanırım arkadaşım ve ortağımın onuruna ilk övgüm.

O buz gibi sarışın sürtük ölmeyi hak ediyordu.

Shakespeare tüm avukatları öldürmekle ilgili bir şey söylememiş miydi? Araştırmalıyım. Her halükarda, bir tanesinin icabına baktım ve temsil ettiği pislikten daha fazla para kazanmak için etrafta olmayacak ya da hepsinden önemlisi, en çok hayran olduğum kişiye asla hakaret etmeyecek ya da onu küçük düşürmeyecek. Saygısını hak eden kişiye!

Yanlıştın düzeltilmesinde bir rol oynadığım için onur duyuyorum.

işinin kısıtlamaları, kendisi için adalet sağlayamıyor.

Onun intikamcısı, şampiyonu olacağım.

Yakında, onun için ayağa kalkacak, yapılması gerekeni yapacak birinin olduğunu bilecek. Mesajımı gördüğünde, arkasında onu anlayan, takdir eden ve herkesten çok ona saygı duyan birinin olduğunu bilecek. Hiç kimsenin bana yapmadığı gibi. Aramızdaki bağ o kadar güçlü, o kadar yoğun ki sık sık onun düşüncelerini okuyabiliyorum. Acaba o da benimkileri okuyabiliyor mu?

Bazen, gece geç saatlerde, onun benimle olduğunu hissediyorum, tam burada benimle. Başka türlü nereden başlayacağımı ve ne yapacağımı nasıl bilebilirdim ki?

Bizimki çok değer verdiğim manevi bir bağ, derin, güçlü ve zamandan daha eski bir şey. Özünde aynı kişiyiz, bir madalyonun iki yüzüyüz.

Ölüm bizi birleştirir.

Artık kendimi kanıtladım. Yapacak daha çok şey var, çünkü liste uzun. Ama bu gece, duygularımı yazmak ve küçük bir kutlama yapmak için zaman ayırıyorum. Yarın adalete hizmet etmeye geri döneceğim.

Bir gün, doğru zaman geldiğinde buluşacağız ve o gün, en gerçek dostlara sahip olduğunu bilecek.

Hayatımın en mutlu günü olacak.

1

2060'ın son günlerinin soğuk ve keskin bir sabahında, Teğmen Eve Dallas zengin mor, derin metalik griler ve yeşilin hızlı sıçramalarıyla yapılmış görkemli bir yatak odasında duruyordu. Dışarıda reklam balonları manidar bir şekilde NOEL SONRASI İNDİRİMLERİNİ duyuruyor ve sokak satıcıları tatil haftası için şehre doluşan turist kalabalığına sahte tasarım bileklikler ve çakma el çantaları satıyordu.

Dışarıda hayat devam ediyordu. Tüm renkleri ve tarzıyla pelüş yatak odasının içinde ise hayat durmuştu.

Geniş pencerenin ortasındaki kaidenin üzerinde duran uzun, aynalı bir vazodaki beyaz zambaklar ve mor güllerden oluşan devasa aranjman ölüm kokusunu tam olarak maskeleyemiyordu. Bunun yerine koku, hastalıklı bir tatlılıkla onun üzerinde katmanlaşıyordu.

Altı kişiye yetecek büyüklükteki yatakta bir zamanlar göz kamaştırıcı olan bir kadının bedeni yatıyordu. Şimdi bile titiz stili, gümüş rengi uzanma pantolonu, ipeksi lavanta rengi bluz, on parmağında da koyu mor cila bulunan mükemmel manikürlü tırnaklar - eller ve ayaklar - arasındaki mükemmel koordinasyonda kendini gösteriyordu.

İri kirpikli gözleri, hafifçe şaşırmış gibi tavana dikilmişti.

Jilet inceliğinde, kemik derinliğinde bir yara boğazını çevreliyordu. Artık pıhtılaşmış olan kan, o çirkin kıvrımdan akarak yumuşak gri yatak takımını ve soluk sarı saçlarının döküldüğü hasırı kirletmiş ve bozmuştu.

Dili, yatağın yanındaki parlak komodinin üzerindeki cam bir tabakta duruyordu.

Ama en azından Eve için asıl önemli olan, kalın yastıklı yatak başlığının üzerindeki duvarda, griye karşı siyah renkte, blok harflerle yazılmış olan mesajdı.

BÜYÜK BİR HAYRANLIK VE ANLAYIŞLA. ONUN

HAYATI BİR YALANDI; ÖLÜMÜ İSE BİZİM

GERÇEĞİMİZ.

SIZE HIÇ SAYGI GÖSTERMEDİ, HAKKINIZDA KÖTÜ KONUŞTU,

UĞRUNA ÇALIŞTIĞINIZ HER ŞEYİ BALTALAYARAK KAZANÇ

SAĞLAMAYA ÇALIŞTI.

TERAZIYI DENGелеMEK BENİM İÇİN BİR ZEVK VE ONURDU.

ADALET YERİNİ BULDU.

GERÇEK VE SADIK DOSTUN.

Eve'in yanında, ortağı Dedektif Peabody uzun bir nefes verdi. "Lanet olsun, Dallas."

Eve de aynı şeyi düşünse de düşünmese de yatak odasının kapısındaki üniformalı memura döndü. "Onu kim buldu?"

"Yöneticisi. Kurban dün akşam bir yemek toplantısını kaçırdı, sonra da sabah toplantısı olduğu için işe gelmedi. Bu yüzden yönetici Cecil Haversham geldi. Kimse ona 'link'ten ulaşamadı, kapıya da cevap vermedi. Şifreleri ve anahtar kartı ondaymış - kadın şehir dışındayken çiçeklerini suladığını falan söylemiş. Dokuz-on beş gibi içeri girmiş, yatak odasının perdesinin şimdi olduğu gibi açık olduğunu duymuş ve onu bulana kadar yürümüş. Dokuz-bir-bir'i dokuz-on dokuzda aldık, yani zamanlama uygun."

"Nerede o?"

"Mekanın kapatabileceğiniz bir yemek alanı var. Orada oturuyoruz."

"Oturmaya devam edin. Binanın güvenlik kameralarını, dışını, içini istiyorum ve bu kattan başlayarak bir tarama başlatılmasını istiyorum."

"Evet, efendim." Çenesini duvardaki yazıya doğru uzattı. "Kurbanı tanıyor musun?"

"Onunla bazı işlerim oldu." Daha fazla soru sorulmasını engellemek için Eve arkasını döndü.

O ve Peabody daireye girerken mühürlenmişlerdi. Yatak odasına girmeden önce kayıt cihazını açmıştı. Şimdi bir an durdu, uzun boylu, zayıf bir kadındı, kısa, karışık kahverengi saçları vardı, köşeli yüzünde yaldızlı kahverengi polis düzlüğünde uzun süre kapalı gözleri vardı.

Evet, bazı anlaşmalar yapmışlardı, diye düşündü şimdi ve kurbandan zerre kadar hoşlanmamıştı. Ama görünüşe göre o ve Peabody yılın son günlerini, Eve'e göre bir çingiraklı yılanın ahlakına sahip olan, bir zamanların en güçlü savunma avukatını savunarak geçireceklerdi.

"Kimlik doğrulaması yapalım Peabody ve bu işin her adımında prosedürü sıkı tutalım."

Peabody başını sallayarak, Eve'in Noel hediyesi olan pembe deri montunu çıkardı ve saha kitinden Identi-pad'ini çıkarmadan önce dikkatlice bir kenara koydu. Çizgili pembe ponponlu şapkası hâlâ koyu renk saçlarının üzerindeyken cesede yaklaştı. "Kurbanın bu adresten Leanore Bastwick olduğu tespit edildi."

"Ölüm nedeni oldukça açık görünüyor. Boğulma, muhtemelen telle boğma, ama adli tabip doğrulayacaktır. Ölüm saatini öğren."

Peabody yine saha çantasını karıştırdı. Eve'in söylenmemiş emrini okurken göstergeleri açılı olarak çalıştırdı, böylece kayıt her şeyi alacaktı.

"18:30-3'te."

"Boğuşma izi yok, görünür bir savunma yarası ya da başka bir yaralanma yok. Zorla girildiğine dair bir iz de yok. Kurban tamamen giyinik ve dışarıda kolayca taşınabilecek bir sürü değerli eşya var. Cinsel saldırı ya da hırsızlık değil. Doğrudan cinayet yazıyor."

Peabody bakışlarını duvardaki mesaja doğru kaldırdı. "Tam anlamıyla okunuyor."

"Evet, öyle. Güvenlik kayıtları farklı bir hikâye anlatabilir ama görünüşe göre kurban kapıyı açmış - tanıdığı ya da tanıdığını sandığı biri. Katil onu etkisiz hale getirmiş."

Toksikoloji ekranlarına öncelik verin, vücudunda bayıltıcı ya da basınçlı şırınga izi olup olmadığını kontrol edin - ya da onu buraya geri getirin. Bu gibi yerler mükemmel ses yalıtımına sahiptir, bu yüzden yardım için bağırmış, çığlık atmış olabilir ve muhtemelen kimse duymamıştır. Pencereleler gizlilik perdeli."

"Bileklerinde, ayak bileklerinde katilin kelepçe kullandığına dair bir iz yok."

Eve cesede yaklaştı, başını inceledi, kafatasının arkasını kontrol etmek için yukarı kaldırdı. "Künt cisim travmasına işaret eden bir yara yok."

Mikrogözlük için kendi saha çantasına uzandı ve daha yakından baktı. "Sıyrık, küçük bir çürük. Geriye düşmüş, kafasını çarpmış olabilir. Etkisiz hale getirilmiş, uyuşturulmuş ya da sersemletilmiş, ya kapıyı açtığında ya da katili tanıyorsa, katil içeri girdikten sonra. Buraya geri dönmüş, onu taşımış ya da zorlamış. Yatak takımları bile dağılmamış, yastıklar hala arkasında duruyor."

Ellerden birini kaldırarak parmakları, tırnakları ve tırnak altlarını inceledi. "Temiz, burada iz yok, katilinden bir parça aldığını gösterecek hiçbir şey yok. Biri sizi boğazladığında, eğer yapabilirsiniz, mücadele edersiniz, bu yüzden mücadele edemezdi."

Mikro gözlükleri hâlâ yerinde olan Eve, kopmuş dili incelemek için kristal tabağın üzerine eğildi. "Oldukça temiz görünüyor - pürüzlü değil, testereyle kesilmemiş. Muhtemelen ince, keskin bir bıçak. Belki bir neşter. Dilin olmadan boş konuşamazsın," dedi yarı kendi kendine. "Konuşamazsan suçluları savunamazsın. Bu fazladan küçük bir şeydi, bir sembol, bir... simge."

"Senin için."

Eve mesajı inceledi ve bu iğrenç düşüncenin üzerine bir buz tabakası kapladı. "Dediğim gibi, bu şekilde okunuyor. Birkaç yıl önce Jess Barrow yüzünden ve ondan hemen önce de ortağı öldürüldüğünde birbirimize girmiştik. Sert biriydi ama çoğunlukla işini yapıyordu. Gördüğü gibi yapıyordu."

Cesetten uzaklaşan Eve, büyük ve mükemmel döşenmiş bir giyinme odasına doğru yürüdü. "Burada bir kıyafet hazırlamış. Siyah elbise, süslü ayakkabılar, iç çamaşırı ve gerçeğine benzeyen mücevherler. Hiçbir şey bozulmamış. Akşam yemeği toplantısı için gardırobunu çıkarmış."

Oradan tamamen beyaz ve gümüşten oluşan özenli bir ana banyoya geçti. Uzun beyaz tezgahın üzerinde şeffaf camdan kare bir vazoda daha fazla mor çiçek - en sevdiği çiçek olmalı - vardı.

"Isıtıcı rafta havlular, duşun yanındaki kancada bir bornoz, bir kadeh şarap ve tezgâhın üzerine konmuş bir çeşit yüz yağı."

"Bu bir maske."

"Ben bir maske görmüyorum."

Peabody kendi yanaklarını okşayarak, "Bir yüz maskesi," diye detaylandırdı. "Ve bu gerçekten üst düzey bir marka. Ortada başka bir şey olmadığına göre belki de kendine bir yüz maskesi yaptıracak, maske kururken biraz şarap içecek, sonra da duş alacaktı ama kapıya bakmaya gitti."

"Tamam, güzel. Toplantı için hazırlanıyor - ev ofisini kontrol edeceğiz - temiz ve parlak olacak, ama kapıya biri geliyor."

O devam ederken Eve dışarı çıktı. "Burada rahatsız edici bir şey yok. Yatak odasında ekran açık - akşam yemeği için hazırlanırken küçük bir arkadaş ya da eğlence. Arkada, banyoda ya da giyinme odasında, canı çektiğinde."

Peabody, "Ana kapıda güvenlik var," dedi. "Katil içeri mi girdi?"

"Güvenlik kayıtları bize söylemeli. Binaya nasıl girmiş olursa olsun, kadın kapıyı açıyor."

Bastwick'in şık ev kıyafetleri içinde kapıya gittiğini hayal etti. Önce güvenlik gözetlemesine bakıp monitörü kontrol edecek miydi?

Eğer kullanmayacaksanız neden iyi bir güvenliğiniz olsun ki? Kullanmış, Eve tehdit hissetmediği sonucuna varmış. Kapıyı açtı.

"Onu aşağı indiriyor," diye devam etti. "Onu sürüklüyor ya da taşıyor."

"Ya da onu geri mi aldı?" Peabody önerdi. "Belki de bir sevgili?"

"Bir toplantısı var. Seks için zamanı yok. Seks kıyafetleri giymiyor, yüzünü güzelleştirmiyor. Onu geri dönmeye zorlayabilirdim ama öyle hissettirmiyor. Rahatsız edici bir şey yok. Yersiz bir şey yok."

Eve orada durdu, tekrar içeri girdi ve Bastwick'in hâlâ gümüş rengi terliklerle kaplı ayaklarını inceledi. "Topuklarında çizik yok. Sürüklenmemiş."

"Onu taşıdım o zaman." Peabody, kare yüzünde dudaklarını büzerek oturma alanıyla yatak odası arasındaki mesafeyi ölçtü. "Eğer onu buraya getirdiyse, bu onu taşımak için iyi bir mesafe. Neden?"

"Evet, neden? Açık bir cinsel saldırı belirtisi yok. Belki sonra onu yeniden giydirmiştir, ama... Morris bize söyleyecektir. Katil onu yatağa yatırmış. Ağzının kapatıldığına dair bir işaret yok ama adli tabip bunu da kontrol edecektir. Kadın baygınken ya da sersemlemişken onu öldürüyor. Çabuk, bir şeyi kanıtlamak için dilini kesiyor, mesajı yazıyor ki bana ne kadar büyük bir iyilik yaptığını bileyim, sonra dışarı çıkıyor."

"Yönetici ile konuşalım, sonra diskleri gözden geçirelim. Süpürgeçileri çağırmadan önce burayı gözden geçirmek istiyorum."

Cecil Haversham adı gibi görünüyordu. Resmi ve bir o kadar da şık. Saçları beyaz, kısa ve sezaryendi; bu da mükemmel kesilmiş keçi sakalına çok yakışıyordu. Taş grisi üç parçalı takım elbisesinin ortadaki bacak pilileri kan akıtacak kadar keskin görünüyordu.

Ruj kırmızısı yemek masasının kenarındaki arkası kıvrık sandalyede ellerini düzgünce kavuşturmuş bir şekilde otururken, özür dileyen dalgalar halinde içinden sıkıntı yayılıyordu.

Eve üniformalıya başıyla onu kovmasını işaret etti ve Peabody'nin tanıklarının karşısındaki sandalyeye oturmasıyla masanın başına geçti.

"Bay Haversham, ben Teğmen Dallas, bu da Dedektif Peabody. Sizin için zor bir dönem olduğunu anlıyorum."

"Bu çok rahatsız edici." Sesinde hafif bir İngiliz üst sınıf kokusu vardı, ancak Eve'in hızlı araştırması doğum yerini Toledo, Ohio olarak verdi.

"Ne zamandır Bayan Bastwick için çalışıyorsunuz?"

"Yaklaşık iki yıl idari asistanlığını yaptım. Daha önce Swan, Colbreck, Collier ve Ives'ten Bay Vance Collier'in yöneticisi olarak görev yaptım."

"Peki sen onun işine nasıl girdin?"

"Bana maaş ve sosyal haklarda önemli bir artışla pozisyon teklif etti. Şirketler ve vergi hukukundan ceza hukukuna geçmenin daha teşvik edici olacağını düşündüm."

"Yöneticisi olarak onun dava dosyalarına, müvekkillerine ve sosyal faaliyetlerine vakıf olacaksınız."

"Evet, tabii ki. Bayan Bastwick... profesyonel ve kişisel olarak çok meşgul bir kadındı. Görevlerimden biri de onun programını düzenlemek, takvimini tutmak ve zamanının iyi yönetildiğinden emin olmaktı."

"Bayan Bastwick'e zarar vermek isteyecek birini tanıyor musunuz?"

"Bir ceza savunma avukatı olarak elbette düşmanları oldu. Savcılık avukatları, yeterli performans göstermediğini düşünen müvekkilleri - ki bu elbette saçmalık olurdu - ve savcılık tarafından temsil edilen kişiler. Hatta bazı polisler bile."

Eve'e biraz sıkıntılı da olsa kararlı bir bakış attı. "Gördüğünüz gibi bu onun işinin doğasında var."

"Evet. Öne çıkan biri var mı?"

"Burada oturup her şeyi sindirirken kendime bunu soruyordum. Elbette tehditler oldu. Bir dosya tutuyoruz, firma izin verirse sizin için kopyalamaktan mutluluk duyarım."

o. Ama hiçbir şey bu şekilde göze çarpmıyor. Bu trajik şekilde. Bayan Bastwick her zaman, eğer kimse onu tehdit etmez ya da ona çirkin isimler takmazsa, işini yapmadığını söylerdi. Söylemeliyim ki, Komiser, Dedektif, siz de kendinizi sık sık aynı durumda buluyor olmalısınız. Yaptığınız iş düşman yaratıyor, özellikle de işinizi iyi yapıyorsanız."

"Bu konuda tartışamayız." Eve arkasına yaslandı. "Anlat bakalım. Bayan Bastwick hakkında ne zaman endişelenmeye başladınız ve ne yaptınız?"

"Bu sabah endişelendim, çok endişelendim. Ofise rutin olarak saat sekiz-on beşte gelirim. Bu bana mesajları, günlük programı kontrol etmek, sabah randevuları için gerekli notları veya belgeleri hazırlamak için zaman sağlıyor. Bayan Bastwick mahkemede olmadığı ya da dışarıda erken bir randevusu olmadığı sürece, sekiz buçuk ile sekiz kırk arasında gelir. Bu sabah geldiğimde, Bay Chance Warren ve Zane Quirk'ten bir mesaj vardı. Bayan Bastwick dün akşam onlarla saat sekizde Monique's on Park'ta yemekli bir toplantı yapmış. Mesaj dün akşam saat 9:3'te geldi. Müşteriler Bayan Bastwick'in gelmemesine biraz sinirlenmişler."

"Ofisle irtibata geçtiler - mesai saatleri dışında mı?"

"Evet, aynen öyle. Mesajda Bay Warren, Bayan Bastwick'e cep telefonundan ulaşmaya çalıştıklarını belirtiyor - tüm müşterilerine olduğu gibi onlara da verdiği iş numarası. Ona ulaşamayınca ofisi aramışlar ve mesaj bırakmışlar."

Durakladı ve boğazını temizledi. "Bu hiç de karakteristik bir durum olmadığından, Bayan Bastwick'e 'link' üzerinden ulaşmaya çalışacak kadar endişelendim, ancak her iki numarasına da yaptığım gibi sadece sesli mesaj bırakabildim. Daha sonra Bay Warren ile temasa geçtim ve Bayan Bastwick'in restorana hiç gelmediğini, Bay Quirk ile birlikte akşam yemeği yediklerini ve saat 10'a kadar orada kaldıklarını öğrendim."

Duraklayıp tekrar boğazını temizlediğinde Peabody araya girdi. "Size biraz su getireyim mi, Bay Haversham?"

"Sorun çıkarmak istemem."

"Sorun değil. İşbirliğiniz için teşekkür ederiz," dedi ayağa kalkarken.

"Çok naziksiniz." Parmağını kravatının düğümünün üzerinde gezdirdi. "Bayan Bastwick'in bu sabah saat sekiz yirmi gibi gelmesini bekliyordum, çünkü onun isteği üzerine ofisimde erken bir toplantı planlamıştım. Gelmedi ve ben de müşteriyle yeniden randevu ayarladım, yine 'bağlantısını' denedim. İtiraf ediyorum, Komiser - Oh, teşekkür ederim, Dedektif," dedi Peabody ona uzun bir bardak su getirdiğinde. Nazikçe yudumladı ve uzun bir nefes verdi.

"Söylediğim gibi, bu noktada çok endişelendiğimi itiraf etmeliyim. Bayan Bastwick'in hastalandığından ya da bir kaza geçirdiğinden endişelendim. Hasta olması ve 'link'e ulaşamaması ihtimaline karşı buraya gelmeye karar verdim. Memura da açıkladığım gibi, şehir dışında olduğu zamanlarda bitkileri ve diğer işleriyle ilgilendiğim için kodları bende mevcut. Zile cevap vermeyince, kodları kullanıp daireye girmeyi kendime görev edindim. Bunun özel hayatın ihlali gibi görünebileceğinin farkındayım ama gerçekten endişelendim."

"Bana mantıklı geliyor."

"Teşekkür ederim." Zarif bir yudum daha aldı. "Ona seslendim ve sesler duyunca - bir süre sonra yatak odasındaki eğlence ekranı olduğunu fark ettim - tekrar seslendim. Cevap vermeyince çok endişelendim ve doğrudan yatak odasına gittim. Belki rahatsızdır diye bir kez daha seslendim ve sonra kapıya yöneldim."

"Açık mıydı, kapalı mı?"

"Oh, açık. Onu hemen gördüm. Gördüm... Bir şekilde yardım edebileceğimi düşünerek içeri girdim. Sonra yatağın ayakucuna varmadan hemen önce kendimi durdurdum, çünkü ona yardım edemeyeceğim çok açıktı. Çok sarsılmıştım. Bağırmış olabilirim, emin değilim. Bağlantımı çıkardım. Ellerim titriyordu, neredeyse düşürüyordum. Dokuz-bir-bir'i aradım. Çok sakın ve nazık olduğunu eklemek istediğim operatör, hiçbir şeye dokunmamamı ve

polise. İçeri girerken n kapıya dokundum ve memurları kabul ettiğimde tekrar dokundum. Yatak odasının kapı pervazına da dokunmuş olabilirim. Tam olarak hatırlayamıyorum."

"Sorun yok."

"Duvarda ne yazdığını gördüm. Görmemezlikten gelemedim. Ama anlamıyorum."

"Elinizdeki tehdit dosyasında benimle ilgili herhangi bir şey hatırlıyor musunuz? Jess Barrow meselesiyle bağlantılı olarak onu tehdit eden biri var mı?"

"Bilmiyorum. Barrow davasından sonra geldim, ancak bu davaya aşınayım."

"Prosedür gereğı, bize dün gece saat beş ile sekiz arasında nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Aman Tanrım." Şimdi daha derin bir su içti. "Evet, tabii ki. Ofisten saat beşte çıktım. Satranç kulübüne ev sahipliğı yapma sırası bende olduğu için karımın kız kardeşiyle akşam yemeğı planları vardı. Marion satranla pek ilgilenmez. Eve beş yirmi gibi geldim ve akşam yemeğı için hazırlıklara başladım. Marion içki içmek için kız kardeşiyle buluşmak üzere beş kırk beş gibi çıktı ve kulübün ilk üyeleri tam altıda geldi. Hafif bir yemek yedik ve dokuz buçuğa kadar oynadık... Sanırım dokuz buçuk civarıydı. Kulübümüzün son üyesi Marion eve döndükten kısa bir süre sonra, saat ondan hemen önce ayrılmış olacaktı. Sekiz kişiydik. Size isimlerini verebilirim."

"Buna minnettar oluruz. Bu rutin bir şey."

"Anlıyorum. Bayan Bastwick titiz bir işverendi. Görevlerim, hedeflerim ve zorluklarım olduğunda elimden gelenin en iyisini yaptığım için bunu tercih ederim. Birbirimize çok iyi uyum sağladığımıza inanıyorum. Bazılarının onu zor bulmasını da anlıyorum. Ben bulmadım."

İlk kez gözlerini kaçırdı, gözleri nemlenmişti. Adam kendini toparlamak için gözle görülür bir çaba sarf ederken Eve hiçbir şey söylemedi.

"Özür dilerim. Çok sıkıntılıyım."

"Acele etmeyin."

"Evet, teşekkür ederim. Bayan Bastwick'i zor bulmadım. Öyle olsaydı bile size şimdi söylediklerimi söylerdim. Onun canını kimin aldığını bulmanıza yardımcı olmak için yapabileceğim her şeyi istemeniz yeterli."

Peabody ona, "Gerçekten çok yardımcı oldunuz," dedi. "Belki bize Bayan Bastwick'in ortaklarıyla, iş arkadaşlarıyla, şirketinizdeki insanlarla nasıl geçindiğine dair bir fikir verebilirsiniz."

"Tahmin edebileceğiniz gibi arada sırada bazı sürtüşmeler olabilir. Büyük bir rekabet. Ama ona değer verildiğini ve saygı duyulduğunu söyleyebilirim. Ben... kendi asistanım benimle birkaç kez iletişime geçmeye çalıştı. Memur bağlantıma cevap vermememi istedi, ben de kapattım. Ama izin verildiğinde ofise geri dönmeliyim. Yapılması gereken, görülmesi gereken o kadar çok şey var ki."

"Bir şey daha var," dedi Eve. "Şu anda büyük bir şey üzerinde çalışıyor muydu, ateşli bir şey?"

"Sanırım Bay Warren ve Quirk de buna katılabilir. Kendi mali danışmanlık şirketlerinden zimmetlerine para geçirmek ve dolandırıcılıkla suçlanıyorlar. Konu önümüzdeki hafta mahkemeye taşınacak. Bayan Bastwick tüm suçlamalar için suçsuz kararı alacağından çok emindi. Bildiğiniz gibi kendisi çok sert bir dava avukatıydı."

"Evet. Sizin için irtibata geçebileceğimiz biri var mı, Bay Haversham?"

"Benim için mi?" Bir an boş boş baktı. "Hayır, hayır, ama teşekkür ederim. Ben ofise dönüp yapılması gerekenleri yapacağım."

"Bu tehditlerin kopyaları için minnettar oluruz." "Evet, hemen Bay Stern ile konuşacağım."

Peabody, "Memurlardan birinin sizi ofise geri götürmesini ayarlayabiliriz," diye teklif etti.

"Çok nazıksınız. Ama çok uzak değil ve sanırım yürümek istiyorum. Yürümenin ve düşüncelerimi sıralamanın bana yardımcı olacağına inanıyorum."

Eve gibi o da ayağa kalktı. "Ailesi. Sadece düşündüm. Anne babası ve bir kız kardeşi var. Ailesi Palm Beach'te

yaşıyor.

kız kardeşi..." Bir an durakladı ve şakağını ovuşturdu. "Ailesiyle birlikte Doğu Washington'da yaşıyor. Onlarla temasa geçeyim mi?"

"Biz hallederiz," dedi Eve ona. "Aklınıza başka bir şey gelirse bize haber verin."

"Elbette soracağım. İimin rahat etmesi için sormak istiyorum. abuk olur muydu?"

"Sanırım öyle olurdu."

"Umarım acı çekmemiştir."

Peabody ona dışarı kadar eşlik ederken, Eve soyunma odasına döndü.

Peabody içeri girdiğinde, "Havasızlığın altında çok tatlıydı," diye yorum yaptı. "Ve sanırım ondan gerçekten hoşlandı."

"O da bir tane olurdu," dedi Eve. "Sert mizaçlı, soğukkanlı ve sümüklü biriydi. Uzun bir gerçek arkadaş listesi olacağını sanmıyorum ama çok sayıda tanıdığı, müşterisi, ortağı olacaktır. Tahmin ettiğim gibi burada bir kasa var. Kurcalanmış gibi görünmüyor ama EDD'nin açıp kontrol etmesini isteyeceğiz. Sigortacılarla konuşup değerli eşyaları kontrol etmek isteyeceğiz. Bahisleri kapat Peabody, çok küçük bir ihtimal de olsa mesaj bir ringa balığı olabilir."

"Kırmızı ringa balığı mı?"

"Neden kırmızılar ve bu ifade gerçekten ne anlama geliyor? Çok sinir bozucu."

Eve bir an durdu ve parmaklarını gözlerine bastırdı.

GERÇEK VE SADIK DOSTUN.

Mesajın son kelimeleri kafasının içinde dönüp duruyordu. Onları dışarı itmek zorundaydı. şimdilik.

"Pekâlâ, bu iş tam bir bok fırtınasına dönüşecek. Aile bildirimlerini hemen yapmamız gerekiyor çünkü bu çok hızlı sızacak. Elde edebildiğimiz her şeyin kopyasını almak için asistanın bizi idare etmesini sağlamalıyız. Tehditler, müşteri listesi,

dava dosyaları. Şirketi her zamanki sesleri çıkaracak, belki de normalden daha yüksek sesle. Medya bu mesaj saçmalığı ortaya çıkar çıkmaz salyalarını akıtmaya başlayacak ve öyle de olacak."

"Senin için kim adam öldürür?" Peabody, Eve ellerini indirene kadar bekledi. "Yani biri sana kaba davrandı ya da sümüklü davrandı diye kim öldürür?"

"Aklıma kimse gelmiyor. Cinayete meyilli kişilerle ilişkiden kaçınma eğilimindeyim."

"Özel bir isimden bahsetmiyorum Dallas. Bir tür, hatta bir kategori. Yardım ettiğin, belki de zarar görmekten kurtardığın biri gibi. Ya da yardım ettiğin veya kurtardığın birine yakın biri. Bu da bir olasılık. Kariyerini takip eden biri de olabilir. Bir özentisi. Hoşuna gitse de gitmese de çok fazla medyaya çıkıyorsun Dallas. Ve bu 'ya da değil', bunu anlıyorum. Ama çok fazla medya alıyorsun. Bir sürü büyük dava kapattın."

"Kapattık."

"Evet, ama ben Tanrı'dan daha çok parası olan, kışını tekmeleyen muhteşem İrlandalı adamla evli değilim. Medyada da bolca yer alıyor. Ilove davası, Nadine'in bu konudaki kitabı ve videonun büyük başarısı da cabası."

"Siktir." Hayal kırıklığına uğrayan ve biraz da başı ağrıyan Eve, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bu beni sonsuza kadar rahatsız edecek. Ama burada net bir düşüncem var ve bu bizim takip etmemiz gereken türden bir yön. Kendini bana borçlu hisseden biri ve dönek. Benim yapamadığımı yaparak beni koruyacağını düşünen bir özentisi. Düşmanları ya da öyle algılananları öldürmek. Çünkü boş ver Peabody, Barrow temyiz başvurusunu kaybedeli bir yıldan fazla oldu, Bastwick'i hiç düşünmedim."

Yatak odasına geri döndü ve mesajı tekrar okudu. "Bana saygı göstermedi," diye mırıldandı Eve. "Umalım da sebep bu olmasın, çünkü bana saygı göstermeyen insanların listesi tüm gezegeni dolaşabilir. Ben lanet olası bir polisim. Onun hayatı bir yalandı;

Onun ölümü bizim gerçeğimiz. Bizim mi? Bir ortağı var mı? Benden mi bahsediyor - o ve ben?"

"Bir temayı takip ediyor, değil mi? Senin için ve adalet için. Bastwick, ceza savunma avukatı, sen de polis. Artı, biri dilbilgisi falan biliyor. Noktalı virgül. Noktalı virgül kullanacak kaç katil tanıyoruz?"

"Bu da bir nokta. Tamam, polis, adalet, saygısızlık anlaşmasına, büyük, geniş resme bakmamız gerekecek ama şimdi kurbanı ve özellikle neden ona odaklanalım. "Yüksek profilli, zengin, çekici, bir sürü düşmanı var."

Peabody sessizce, "Senin gibi görünüyor," dedi. Göğsüne baskı yapan endişe koyu renk gözlerinden okunuyordu. "Belki bu da başka bir bağlantıdır."

"Ben zengin değilim. Roarke zengin ve ben onun her gün yaptığı gibi kendimi süslemiyorum."

"İyi görünüyorsun."

"Teşekkürler, Peabody."

"Bak, uzunsun, zayıfsın, elmacık kemiklerin var ve çenende bir çukur var. İyi görünüyorsun ve kamerada da iyi görünüyorsun. Sert ve tamam, Roarke'ın anlaşmalarından biri için süslenmiş olsan bile bir polis gibi görünüyorsun. Belki de biraz şehvet duyan bir adamdır ve bu onun sana kur yapma yöntemidir."

"Yine siktir et." Çünkü bu fikir onu biraz hasta etmişti. "Spekülasyon yapmak yerine diskleri inceleyelim. Ve devam edip süpürgecileri ve morgu çağıralım." Eve tekrar cesede baktı. "Onunla ilgilenilmesi gerekiyor."

"Katil mi?" Peabody ceketini almadan önce çenesini nota doğru uzattı. "Bunu anlamıyor. Hem de hiç anlamıyor."

2

Eve güvenlik diskini PPC'sine taktı ve olasılıkları tartarak TOD'dan bir saat öncesine geçti.

"Katil binada yaşıyor olabilir ya da herhangi bir zamanda içeri girmiş olabilir, ancak bu geçiş için büyük olasılıkla diyeceğiz."

İnsanların girip çıkmasını izledi. Alışveriş torbaları taşıdıklarını fark etti. İnsanlar alışveriş yapmayı hiç bırakmıyor muydu? Bütün bu eşyalarla ne yapabilirlerdi ki? Bu onu rahatsız etti.

"Az kaldı," diye yorumladı Peabody, "göstergelerim yanılmıyorsa, gece yarısına on beş dakika kaldı. Belki de binada yaşayan biridir ya da -"

"İşte. İşte başlıyoruz."

Eve, Peabody ile birlikte, cinsiyeti belirlenemeyen bir teslimatçının ana kapıya ve güvenlik paneline doğru ilerleyişini izledi.

"Koşuyu durdurun. Adam -ya da belki kadın- büyük kutuyu omzunda tutarak yüzünü kameralardan gizliyor. Büyük kahverengi palto, kahverengi pantolon, bağcıklı botlar, kahverengi eldivenler, saçın üzerine çekilmiş koyu renk kayak şapkası, boyna ve yüzün alt kısmına sarılmış atkı. Irkına dair kesin bir bilgi bile yok."

"Açılı olduğu için hangi zile bastığını gerçekten göremiyorsunuz. EDD geliştirebilir ama bu kurbanınki olmalı. Sağlam yapılı birine benziyor ama -"

"Büyük hantal palto. Yapısını anlayamıyorum. Yaklaşık boyunu alabiliriz. Hemen içeri giriyor. İç mekana geçiyoruz. Doğruca asansöre," dedi Eve bir süre sonra. "Kameraların nerede olduğunu biliyor. Herif buraya daha önce gelmiş ya da güvenlik şemalarını ele geçirmiş. Kutuyu doğru açıda tutuyor. Asansöre... Elimizde ne var, elimizde ne var? Eller. Büyük ellere benzemiyorlar. Erkek de olabilir, kadın da. Ellerimiz, ayaklarımız, boyumuz var. Oradan bir analiz yapabiliriz. Lanet olsun, dışarı çıktı, kutuyu yeniden açtı ve doğruca kurbanın kapısına gitti."

"Tıpkı söylediğin gibi, onun için - ya da onun için - açtı. Ve... cebine uzanıyor. Dallas -"

"Evet, anlıyorum. Hızlı hareket ediyor. Kapıyı açar. 'Bayan Bastwick, Leanore Bastwick, size bir teslimat var. Oldukça ağır, bayan, izin verin sizin için içeri koyayım.' Evet, kapıyı biraz daha açar, geri çekilir - kamera menzilinden çıkar. Ve adam içeri giriyor, bir şey çekiyor. Lanet olsun, yine menzil dışında. Ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor. Pürüzsüz, hızlı. Lanet olsun."

Peabody, "Sanki sen görmeden önce görmüşsün gibi," dedi. "Evet, bu ona pek yardımcı olmuyor." Eve elini salladı,

Kapının tekrar açıldığını görene kadar hızla ilerledi. "Yirmi yedi dakika içinde girip çıktım. Kontrol, kontrol budur ve amaç da budur. Hâlâ kutuyu taşıyor, hâlâ yüzünü kapatıyor.

"Ama... Görüyor musun?"

"Bilmiyorum. Ne görmeliyim?"

"Adımlarda neşeli bir bahar. Birileri mutlu, birileri kendini gerçekten çok iyi hissediyor, kasıla kasıla yürüyecek kadar iyi. Ama yine de dikkatli, kamerayı engelleyecek kadar dikkatli ve dışarı çıkıp gitmiş. Transit'e haber verin, onlara görüntüyü ulaştırın. Bakalım katil metroyu kullanmış mı? Taksileri de kontrol edeceğiz. O kadar dikkatli olan hiç kimse binaya yakın bir taksi yakalayamaz ama yine de bir deneyelim."

Olay yerinde çalıştılar, Bastwick'in ev ofisini incelediler, Elektronik Dedektifler Bölümü için elektronik cihazları etiketlediler, kurbanın 'bağlantılarını' kendilerine bir tutamak sağlayabilecek herhangi bir iletişim için araştırdılar.

Eve, baş süpürgeci Dawson ile kısa bir süre konuştu.

"EDD elektronik cihazlar için adam gönderiyor.

Elektronik için

Katil B asansörünü kullanıyordu, gelip gidiyordu, o yüzden onu da temizleyin. İşlem yapılana kadar kapattırdım."

"Hallediyoruz." Dawson beyaz süpürge başlığının altından hızlı, kara gözleriyle onu inceledi. "Biraz zorlayacağız, Dallas. Kimse DB'de üzerinde adının yazılı olduğu bir hediye etiketinden hoşlanmaz."

Onun yaptığı gibi mesajı inceledi. "Eski günleri yad etmek için harika bir yol," dedi.

Eve yatak odasından çıktı, Peabody ile tekrar buluştu. Binayı birlikte terk ettiler.

Peabody ona "İlk taramada bir şey çıkmadı" dedi. "Teslimatçıyı kimse görmemiş. Transit hala güvenlik kayıtlarını inceliyor ama şu ana kadar eşleşen bir şey yok. Elbette kutuyu atmış olabilir."

"Sanmıyorum, tekrar ihtiyaç duyabileceği bir zamanda değil."

"Yine." Peabody, Eve'in arabasının yolcu koltuğuna oturdu. "Sence bir başkasını mı hedef alacak?"

"Muhtemelen. Jaunty walk," diye partnerine hatırlattı ve kaldırımından çekildi. "Bunu tekrar yapmamak çok eğlenceliydi. Ama biz düz koşuyoruz. Erkek arkadaşlara, kız arkadaşlara, eski sevgililere, iş arkadaşlarına, müşterilere bakın."

"Jess Barrow. Kafeste ama senden ve kadından aynı anda intikam almak isteyen biri varsa o da Jess Barrow'dur. Sen onu yakaladın, o da onu kurtaramadı."

"Onu hak ettiğinden daha az süre kafeste tuttu. Ama evet, bir göz atmaya değer. Bir de şirket var. Fitzhugh, şimdi de Bastwick - yaklaşık iki yıl içinde iki ortak öldürüldü. Tehdit dosyasını mikro gözlüklerle inceledik."

"Peki ya seninki?"

Eve, Polis Merkezi'ne doğru ilerlerken parmaklarını direksiyona vurdu. "Tehdit edilmedim. Orada, diğer tarafa bakardık. Neyin içine? - Hayran mektupları. Ama bana ulaşan bu saçmalıkların hiçbirini saklamıyorum."

"Evet. Ilove videosu çıktıktan sonra gerçekten güzel mesajlar aldım." Bunu düşünmek Peabody'nin yanaklarını zevkle pembeleştirdi. "En beğendiğim mesaj on iki yaşında bir kızdan geldi ve daha önce bir video yıldızı olmak istediğini ama şimdi benim gibi bir polis olmak istediğini söylüyordu. Gerçekten çok tatlıydı. Muhtemelen bir sürü almışsındır."

"Bilmiyorum." Tüm bu olanlardan rahatsız olan Eve kıpırdandı. "Merkez'den bir şey geldiyse bile Kyung'un üzerine yıktım. O da

Medya irtibatı, değil mi? Hollywood'dakiler aracılığıyla gelirse, onlara bununla ilgilenmelerini söyledim. Tanrı aşkına, ben bir polisim."

Peabody iki tam vuruş bekledi. "Muhtemelen hepsi dosyada vardır."

Eve bir elini direksiyondan çekerek şiddetle saçlarının arasında gezdirdi. "Evet, evet, muhtemelen öyledir ve haklısın, hepsinin okunması ve analiz edilmesi gerekiyor. Bana bir saniye verin."

Sakinleşmesi, sakinleşmesi gerekiyordu. Az önce polis olduğunu söylememiş miydi? O zaman bir polis gibi düşünmeye başlaması gerekiyordu.

Duyguları, hastalıklı korkuyu, lanet olası baş ağrısını bir kenara itin ve sıradaki şeyi yapın.

"Mira'ya bir psikiyatr tipi ekletiriz, Hollywood ve Kyung arasında koordinasyonu sağlarız. Kyung şerefsiz değildir, işi düzene sokar, psikiyatr tipini, analiz edecek bir davranış bilimi tipini ekler. Duvardaki mesaj bir sis perdesi değilse - bu düşük bir olasılık ama haklılık payı da yok değil- katilin benimle bir şekilde iletişim kurmuş ya da kurmaya çalışmış olması muhtemel. Bu bağlantıyı hissediyor. Bu yüzden o bölgeyi ne arayacağını bilen insanlarla tarayacağız."

"Tamam. Kyung'la temasa geçip ona atacağım. O medya irtibat görevlisi, değil mi?" Eve'in sözlerini ona geri attı. "O irtibat kuracak. Herhangi bir kırmızı bayrak varsa, onları alır ve takip ederiz."

"Yine doğru. Bunu gerçekleştir, Peabody," dedi Eve Central'ın garajına girerken. "Elimizden geldiğince gizli tutuyoruz ama tüm bölgeleri kapsıyoruz. Ben doğruca Whitney'e gidiyorum," diye ekledi park ettikten sonra. "Komutana en kısa zamanda tam bir rapor vermem gerekiyor. İletişim için düğmeye bas. Raporunu yaz, komutana bir kopyasını gönder, Mira'ya da bir kopyasını gönder."

Peabody, departmanın en üst düzey psikiyatristi ve profilcisine atıfta bulunarak, "Onunla da konuşmalısınız," diye ekledi.

"Biliyorum. Yapacağım. Önce Whitney. Bizi - beni - bu konuda terk etmenin artılarını ve eksilerini düşünecek. Terazinin artılarını tartmam gerekiyor."

"Bunu hiç düşünmemiştim. Bunu düşünmeliydim. Lanet olsun." Peabody, Eve ile birlikte asansöre bindi.

"Sen şu irtibat işini hallet. Bunu ben hallederim. Hızlı çalış," diye emretti Eve. "Hukuk bürosuna ve morga gitmek istiyorum."

Peabody asansörden kaçtıktan sonra Eve orada kaldı. Polisler ve sivil personel içeri doluştu, dışarı çıktı, sıkıştılar. Normalde iterek iner, kayan asansörlerden birine binerdi. Ama ne kadar sinir bozucu olsalar da, Merkez'in asansörleri daha hızlıydı.

Sonunda güçlkle indiğinde, kendine açık, eksiksiz ve tarafsız olması gerektiğini hatırlattı.

Whitney'nin dış ofisine ve yöneticisine ulaştı. "Onu görmem gerek."

Kadının kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Teğmen. Onun programında değilsin. I -"

"Komutan Whitney ile mümkün olan en kısa sürede konuşmam çok önemli."

Yönetici başını sallayarak ve soru sormadan kulaklığına dokundu ve sessiz bir tonda konuştu.

"Efendim, Teğmen Dallas burada ve sizinle konuşmak istiyor. Evet, efendim, şimdi. Elbette." Kulaklığa tekrar dokundu. "İçeri girin, Teğmen."

"Teşekkürler." Eve büyük çift kapıya doğru ilerledi ve durakladı. "Dr. Mira'nın yöneticisini tanıyor musunuz?"

"Biliyorum." Kadın gülümsedi. "Oldukça iyi, olduğu gibi."

Eve, "Ders alabilir," diye mırıldandı ve Whitney'nin kapısını açtı.

Devasa masasının arkasında oturuyordu, iri, geniş omuzlu bir adam şu anda masasındaki 'link' ile konuşuyordu. Eve'e içeri girmesini işaret etti ve ona beklemesini söyledi.

Kapıyı arkasından kapattı, adamın aramayı sonlandırması için geçen birkaç dakikayı durum değerlendirmesi yaparak geçirdi.

ve tarafsız olabilirdi.

Telefonu kapattı, kara gözleriyle bir bakış attı. Masa başında çalıştığını düşündü ama gözleri bir zamanlar olduğu sokak polisi kadar kurnazdı.

"Leanore Bastwick."

"Evet, efendim."

Bir sandalyeyi işaret etmesine rağmen Eve öne doğru yürüdü, ayaklarının üzerinde durdu. "Size durumu, durumu şahsen bildirmek istedim."

"Anladığımı kadarıyla."

Geniş, esmer bir yüzü vardı ve tepesinde tuzun biberi hızla geride bıraktığı kısa bir saç teli vardı. Ama onun dinlenmiş, hatta rahatlamış görüldüğünü düşündü, bu yüzden tatilinin iyi geçtiğini varsaydı.

Buna bir son vermek üzereydi.

"Cinayetten haberiniz var mı?" Eve başladı.

"Tanınmış bir ceza savunma avukatı olduğu, bu departmanın düzenli olarak karşı karşıya geldiği ve medyaya kur yapan biri olduğu için, dokuz-bir-bir ve sizin birincil statünüz hakkında bilgilendirildim. Şimdi ne bilmem gerekiyor?"

"Bastwick'in cesedi, idari asistanı Cecil Haversham tarafından yaklaşık dokuz yüz saat sonra, planlanmış toplantıları kaçırmasından endişelenerek dairesine girdiğinde bulundu. Haversham görevinin bir parçası olarak onun şifrelerini biliyordu. TOD için mazeretini doğrulayacağız, ancak şu anda şüpheli değil. Kurban boğulmuş, büyük ihtimalle boğma teli ile, boğuşma ya da cinsel saldırı izi yok. TOD dün 18:33'teydi. Güvenlik kameraları bir kişinin teslimatçı kılığında binaya girdiğini ve yüzünü kameralardan gizlemek için söz konusu teslimatı kullandığını gösteriyor."

"Bu da söz konusu kameralar ve bina hakkında bilgi sahibi olduğumuzu gösteriyor."

"Evet, efendim. Söz konusu kişiye kapıyı açtı. Kadın geri çekilirken Cams onu sağ cebine uzanırken yakaladı."

onu kabul etmek için. Kurbanın dairesine girdikten yaklaşık yirmi beş dakika sonra teslimatla birlikte oradan ayrıldı."

"Hızlı iş."

"Otuz dakikadan kısa bir sürede binaya girip çıkabilirsiniz, evet efendim." Arkasına yaslandı.

"Profesyonel mi?"

"Çoğunlukla temiz. Ancak bu şu an için en yüksek olasılık değil. Süpürgeciler şu anda olay yerini inceliyor ve ceset morga nakledildi. Şef ME Morris'i çağırdım."

"Doğal olarak." Whitney büyük ellerini iki yana açtı. "Her ne kadar kurbanın müvekkilleri adına aynı şeylere başvurma eğilimi göz önüne alındığında medyanın ilgisini çekecek olsa da, raporunuzda bu alışkanlığın bozulmasını gerektirecek hiçbir şey yok. Kural olarak, Dallas, çağrılmadıkça bana gelmiyorsun. Şimdi ne bilmem gerekiyor?"

"Ekranınızı kullanabilir miyim, Komutan?" Eliyle işaret etti.

Eve'in biraz zamanını aldı - Tanrım, elektronik aletlerden zamanın yarısından fazlasında nefret ederdi - ama diski bulmayı, işaretlemeyi ve açmayı başardı.

Ekran, cesedin üzerindeki duvarda yazılı olan mesajla doldu.

Whitney sandalyesinden kalktı, masasının etrafında yavaşça yürüdü, gözleri ekrandaydı.

"Kurbanı en son ne zaman gördünüz ya da onunla ne zaman konuştunuz?"

"Jess Barrow'un başarısız temyizinde. Yaklaşık bir yıl önce. O zamandan beri onun dahil olduğu bir davam olmadı. O zamanlar birbirimizin suratına bakıyorduk - biraz. Daha çok Barrow ve ortağı Fitzhugh'un cinayeti soruşturması sırasında. Polis ve savunma avukatı, ne eksik ne fazla. Onu insan olarak da avukat olarak da sevmezdim ama pek çok insanı da sevmem."

"Onun ölmüş olmasını dilediğinizi hiç ifade ettiniz mi?" "Komutan -"

"Ne kadar sıradan olursa olsun, Teğmen." Bakışlarını onunkilere dikmiş, açıkça söylüyordu: Saçmalık yok. "O anın sıcaklığıyla,

kimseye?"

"Hayır efendim, söylemedim. Ona hoş olmayan pek çok isim takmış olabilirim - muhtemelen takmışımdır da. Gerçek şu ki, efendim, birbirimizle çok fazla karşı karşıya gelmedik. İşin aslı, Fitzhugh ile ölümünden önce, mahkemede karşılaştığımız gibi, Bastwick ile karşılaştığımdan daha fazla karşılaştım. Kişisel ilişkilerimiz olmadı, hiç sosyalleşmedik, bir soruşturma ya da mahkeme sınırları dışında hiç konuşmadık. Katilin onun dairesine kolaylıkla girebilmesine bakarak, Bastwick'i benden çok daha iyi tanıdığını söyleyebilirim. Bu değişecek."

"Bu ortaya çıkacak." Whitney başıyla ekranı işaret etti.

"Evet, efendim, olacak. Onu kapalı tutabilsek bile, katil tutamayacak. Bunu yazmak için onca zahmete girip sonra da hiç ilgi görmemenin ya da minnettarlık duymamanın ne anlamı var?"

Whitney geri döndü, tekrar oturdu. "İkimiz de biliyoruz ki, bu soruşturmaya başka bir birincil atasaydım, çok daha az... yapışkan olurdu."

"Belki daha az yapışkan, Komutan, ama sizden bunu yapmamanızı istiyorum. Eğer katil yazılanları kastediyorsa, bu cinayet bana bir iyilikti, saygısızlığın bir cezasıydı. Beni birincil görevden almak daha büyük bir saygısızlık olarak görülebilir ve bence öyle de olacaktır. Bu kişi beni tanıdığını sanıyor ama tanımıyor. Bu bana bir avantaj sağlıyor."

Tarafsız, diye kendine hatırlattı Eve.

"Peabody, Merkez aracılığıyla bana gönderilen tüm yazışmaları koordine ediyor ve Icove soruşturması, kitap ve videonun Hollywood çalışanları aracılığıyla ifşa edilmesini göz önünde bulunduruyor. Dr. Mira'dan söz konusu yazışmaları analiz etmesi için bir davranış uzmanı görevlendirmesini talep edeceğiz. Muhtemelen katil bundan önce benimle iletişime geçmeye çalışmıştır, büyük ihtimalle de birden fazla kez.

"Önceki cinayet nedeniyle kurbanın firması hakkında zaten bilgi sahibi olduğum için, bu bana avantaj sağlıyor."

Kendi kendine, her şeyi açıkla, dedi. Hızlı ve mantıklı.

"Bir hukuk bürosunda iki cinayet işlenmiş olması büyük olasılıklara meydan okuyor ve katilin kurbanın binasını, kameraların tam olarak nerede olduğunu, dairesinin tam olarak nerede bulunduğunu bilmesi - ve kurbanın evde, evde ve yalnız olduğunu biliyordu, yoksa o saatte saldırmazdı - içeriden bilgi sahibi olduğunu ya da önemli bir araştırma yaptığını gösteriyor."

"Duvardaki senin adın, Dallas."

"Evet, efendim, öyle. İlgimi çekmek istiyor Komutan, yoksa bırakın yazılı bir notu, hiçbir şey bırakmazdı. Bunu ona vermek istiyorum. Bunu yaparak, benimle tekrar temasa geçmeyi deneyebilir."

"Bunun kişisel bir mesele olmadığını söylemek mümkün değil - duvarda benim adım yazıyor. Ama umarım bana engel olmayacağınıza dair söz verebilirsiniz."

Whitney ellerini dikleştirerek parmaklarını birbirine vurdu ve parmaklarının üzerinden Eve'i inceledi. "Bunu yeniden görevlendirecek olsaydım, bölümünüzdeki hangi polisi birincil olarak önerirdiniz?"

İçine bir tekmeydi ama ayağa kalktı ve doğrulukla cevap verdi. "Bölümümde tavsiye etmeyeceğim hiçbir polis yok. Her biri bu soruşturmayı derinlemesine, özenle takip eder ve davayı kapatana kadar çalışırdı."

"Doğru cevap bu. Sen de benim gibi bunu aklında tutacaksın. Şef Tibble ile konuşacağım. Sen de Kyung'la medya fırtınası patladığında bununla nasıl başa çıkacağını konuşacaksın çünkü patlayacak. Sözünüzü tutmanızı bekliyorum, Teğmen. Yoluna çıkarsa söylersin ve geri çekilirsin."

"Evet, efendim."

"İşe koyulun."

"Teşekkür ederim Komutan."

Ofisten çıkarken çok fazla rahatlama hissetmemek için mücadele etti.

Kendine tekrar tarafsız ol dedi. Sadece başka bir vaka.

Ama bu saçmalıktı çünkü... her zaman saçmalıktı. Hiçbir zaman sıradan bir dava olmadı.

Kafatasının arkasındaki düşük dereceli baş ağrısını görmezden gelerek doğruca Cinayet Masası'na gitti. Bölümüne adım attığında bir an durup değerlendirme yaptı.

Tamamen doğruları söylemişti.

Herhangi biri. Jenkinson'ın kötü kahvesini höpürdeterek masasındaki ekrana bakmasından, Baxter'ın parlak, pahalı ayakkabılarını masasının üzerine koyarak 'link'inden konuşmasına kadar her biri. Carmichael ve Santiago, masasında kafa kafaya vermiş, alttan alta tartışıyorlardı.

Bayram süsleri, gülünç ve cılız ağaç, Kwanzaa mısırından ezik menoraya ve ürkütücü derecede eğlenceli zombi Noel Baba'ya kadar garip sembolizm montajı hâlâ asılıydı.

Ve şimdi asılı olan -ve ona göre her zaman asılı kalacak olan- tabela dinlenme odasının kapısının üzerindeydi.

IRKINIZ, İNANCINIZ, CİNSEL YÖNELİMİNİZ YA DA SİYASİ GÖRÜŞÜNÜZ
NE OLURSA OLSUN, BİZ KORUR VE HİZMET VERİRİZ. ÇÜNKÜ
ÖLEBİLİRSİNİZ.

Reineke elinde daha fazla kötü kahveyle dinlenme odasından çıkarken, işte böyle, diye düşündü.

Gerçekten iyi kahve içtiği ofisine geri döndü. Daha önce hiç yapmadığı gibi, Roarke'ın gerçek ve mükemmel karışımını dinlenme odasına yerleştirmeyi düşündü. Ama sonra bu fikri geçici bir duygusallık olarak görüp reddetti.

Emrinizde iyi polisler olduğu için kendinizi iyi hissettiğiniz için kötü polis dinlenme odası kahvesi geleneğini bozmadınız.

Ayrıca, gizlice girip AutoChef'inden çalmanın eğlencesini de kaybedeceklerdi. O kimdi ki onların eğlencesini bozacaktı?

Böylece paltosunu çıkardı, gerçekten iyi kahvesini programladı ve cinayet kitabına ve tahtasına başlamak için oturdu.

Kurbanı rutini, prosedürü hak ediyordu - ve bu rutin ve prosedür uygulandığında daha iyi çalışacaktı.

Oraya vardıklarında, Peabody'yle birlikte hukuk bürosunda görüşmelere başlayacak ve Morris'le morgda bağlantı kuracaklardı. Süpürgecileri ve laboratuvarı bizzat takip edecekti.

Ve bir ara emirleri uygulamak ve Kyung'la bağlantı kurmak için yeterince zaman ayıracaktı.

Nadine, diye düşündü, dalgınca ensesini ovuşturarak. Nadine Furst - en iyi canlı yayın muhabiri ve The Ilove Agenda'nın en çok satan yazarı. Nadine'le konuşması gerekiyordu.

Eğer biri araştırmasını yaptıysa -ki Eve katilin yaptığından emindi- Nadine'le kişisel arkadaş olduklarını bilirdi. Nadine'i bir kanal olarak görebilirlerdi - halk figürü, canlı yayın kişiliği ve polise giden bir yol olarak şiddetli muhabir.

Her halükârda, olay yerindeki ayrıntıların kapağı biraz aralandığında, Nadine Furst bir kedinin fareyi kokladığı gibi hikâyenin kokusunu alırdı.

Önce onu getirmek daha akıllıca.

En iyi yaklaşımı düşünürken bile Eve ofisine doğru giden topuklu ayakkabıların tıkırtısını duydu. Nadine'i düşünerek ayağa kalkmaya ve cinayet tahtasını örtmeye başladı.

Mira içeri girdi.

Mira'nın ona gelmesi ya da Eve'in ofisine girip kapıyı arkasından kapatması olağan bir şey değildi.

"Otur," diye emretti Mira.

Eve sinirlenmekten çok şaşırılmış bir halde masasındaki sandalyeyi işaret etti. "Bunu al."

"Otur," diye tersledi Mira ve Eve'in son derece rahatsız olan ziyaretçi koltuğuna kasıtlı olarak oturdu. "Sen akıllı bir kadınsın," diye başladı Mira, "olağanüstü bir polissin. İkiniz de bu soruşturmayı devretmeniz gerektiğini biliyorsunuz."

"Ben akıllı bir kadınıym," diye kabul etti Eve, "ve olağanüstü bir polisim. Her ikisi olarak da, birileri beni öldürmek için bahane olarak kullanıyor diye bunu başkasına aktarırsam lanetlenirim."

"Bu da olayı kişiselleştiriyor."

Eve oturdu, nefes aldı. "Hepsi kişiseldir," diye karşılık verdi ve ağırbaşlı Mira'nın kaşlarını çatmasını sağladı. "Cinayet olabildiğince kişiseldir. İyi bir polis kişisel konularda objektif olmayı bilir."

"Eve." Mira durdu ve bir an durduğunu belirtmek için elini havaya kaldırdı.

Eve ona verdi.

Mira alışlagelmiş yumuşak renkleri yerine koyu kiremit kırmızısı bir elbise giymişti ama takım her zamanki gibi mükemmeldi. Samur rengi saçları -rengi ve dokusuyla- en yeni modeli olan küt bir şekilde güzel yüzünün etrafında salınıyor, sakın mavi gözlerini biraz daha derin gösteriyordu.

Ya da belki de bu sadece can sıkıntısıydı, diye düşündü Eve.

Şimdi, sanki kendini içeri çekiyormuş gibi, Mira arkasına yaslandı - sandalye muhtemelen kışını sıkıştırdığı için yüzünü buruşturdu - sonra mükemmel bacak bacak üstüne attı.

"Bu katil için kişisel bir şey - sizin için. Bu kişi kendini - basitlik için erkek zamirini kullanacağız- arkadaşınız, daha çok da şampiyonunuz olarak görüyor. Sizinle bir ilişki kurmayı hayal etti ve sizin için öldürdüğünden beri bu ilişki onun için daha da derinleşti. Size bir hediye verdi. Bir noktada sizden takdir bekleyecektir."

"Hayal kırıklığına uğrayacak."

"Ve hayal kırıklığına uğradığında, grev yapacak."

"Eğer bunu pas geçseydim, eğer - esasen - bu benim zamanıma ve çabama değmez deseydim? O zaman ne olur? Yeniden öldürmesi, daha iyisini yapması, zamanıma ve çabama daha çok değeceğini düşündüğüm birini bulması gerekmez miydi?"

Mira tuğla kırmızısı topuğunun ucuna vurdu. "Olağanüstü bir polis," diye mırıldandı. "Evet, bu mümkün. Açık olan şu ki, siz onun odak noktasısınız."

"Bunun net olduğunu bilmiyorum - büyük olasılıkla evet diyorum. Ama bunun gerçekten Bastwick'le ilgili olması da mümkün. İşimi yapmam, bunu belirlemem ya da çürütmem gerekiyor. Bana öyle geliyor ki sormamız gereken soru - profilci açısından - şu: Neden ben odak noktasıyım? Bu fantezi arkadaşlık nereden çıktı? Onu durdurmak için bundan nasıl faydalanabilirim? Bunu yapmama yardım edin."

Mira uzun bir iç çekişle AutoChef'e doğru baktı.

"Şu sevdiğin çaydan biraz ister misin? Sanırım bende biraz var."

"Aslında yapardım. Üzgünüm. Sen önemlisin."

Eve ayağa kalktı, çayı programladı. "Bunun kişisel olmasına izin veremezsin."

"Her zaman kişiseldir," diye karşı çıktı Mira, sonra Eve dönüp bakınca gülümsedi. "İyi bir psikiyatrist, tıpkı iyi bir polis gibi, kişisel konularda objektif olmayı bilir. Bu kişi, Eve, sizi idealize etmiş ve bu çok tehlikeli."

"Neden?" Eve çayı Mira'ya uzattı. "Neden tehlikeli olduğunu değil, bunu anlıyorum. Neden beni idealize etti?"

"Tehlikeli bir kariyerde güçlü bir kadınsın. Bu kariyerde yükselmiş birisin."

"Bir sürü kadın polis var," diye dikkat çekti Eve. "Birçoğu da rütbeli."

"Buna ek olarak, davalarınızın çoğu medyanın dikkatini çekiyor. Önemli, son derece başarılı ve medyanın da dikkatini çeken gizemli bir adamla evlisiniz."

Eve bunu düşünürken o da çayını yudumladı. "Başarılı bir kitapta ön plana çıkarıldınız.

Başarılı ve eleştirmenlerce beğenilen bir video," diye devam etti Mira. "Sadece seyahat edebilecek, zengin ve ayrıcalıklı bir hayat yaşayabilecek bir konumdayken, korumak ve hizmet etmek için hayatınızı riske atıyorsunuz. Bu ayrıcalıklı hayatı yaşamak yerine, bir işi yapmak, adaletin peşinden koşmak için bu riskleri alarak uzun, bazen imkansız saatler çalışıyorsunuz."

"Bunu takiben, Bastwick'i neden öldürdünüz? Herhangi birini? İş ben yapıyorum."

Mira, "Ama bu kişinin gördüğü gibi adalete hizmet etmiyor," diye belirtti. "Nasıl yapabilirsin? İdeal olan sizsiniz ama aynı zamanda işinizin kuralları tarafından engelleniyorsunuz. Bu yüzden bu kişi sizin için adalet arayacaktır."

"Ama Bastwick? O önemli değildi."

"Size değil, özellikle değil, ama tüm sanıklarını temsil ettiği bu kişiye, aleyhinde çalıştığınız herkese. Sana saygısızlık eden, sana gereken saygıyı göstermeyen herkese."

"Tanrım." Tekrar tahtasına, Leanore Bastwick'e baktı. Canlı ve ölü. "Ama Bastwick ve benim birbirimizle neredeyse hiç ilişkimiz olmadı. Yaptıklarımızın çoğu da birkaç yıl önceydi."

"Bu bir süredir planlanmış, düşünülmüş, üzerinde çalışılmış olabilir. Bastwick'in yakın zamanda bu kişinin tiksintisini tetikleyen, sizin hakkınızda alenen ya da kulak misafiri olunan bir şey söylediğini bulabiliriz. Öfke değil, henüz değil."

Eve tekrar cinayet tahtasına doğru baktı. "Ama bu da gelebilir. Bastwick aynı zamanda alanında önde gelen bir kadındı. Bu seçim için bir neden olabilir. Bu iyi planlanmış ve iyi kontrol edilmiş bir cinayetti. Hedefe yönelik. Ve inanıyorum ki, biraz takdir edilme umuduyla işlenmiş bir cinayet. Eğer mesajın iletmeye çalıştığı gibi özverili bir eylem olsaydı, mesaj da olmazdı." Onay için tekrar Mira'ya baktı. "Doğru mu? Birine bir iyilik yaparsınız ve bunu içtenlikle yaparsınız, bundan şeref duymak istemezsiniz."

"Hayır, eğer gerçekse değil. Bu bir geri dönüş için yapıldı. Senden."

"Katil dikkatimi çekmek istiyor, bunu anlıyorum. Eğer vermezsem, işi tırmandıracak. Eğer yaparsam... yine öldürecek. Hoşuna gitti. Ayrıca, eğer biri senin... daha iyi bir deyişle, sevginin nesnesi ise, vermeye devam etmek istemez misin?"

"Evet, ama sen her zaman takdir edilmek, onaylanmak, hatta karşılık görmek istiyorsun. Eve, biraz istiyorsun

bir çeşit geri dönüş."

"Bunu ne şekilde ele alırsam alayım - eğer hepimiz yanılmıyorsak ve bu gerçekten Bastwick'le ilgiliyse - onun işi bitmedi. Eğer üzerinde kalırsam, onu durdurma şansım artar, sıradakinin kim olabileceğini hesaplayabilirim."

"Eninde sonunda sıradaki sen olacaksın. Sonunda onu hayal kırıklığına uğratacaksın ve senin tarafından ihanete uğradığını hissedecek. Putlar her zaman düşer, Eve."

"Bir noktada sıradaki ben olurdum zaten."

Mira hiçbir şey söylemedi, sadece bir süre oturup çayını yudumladı. "Eğer bu bir alay olsaydı - yakalayabilersen yakala türünden bir iletişim, daha az endişelenirdim. Ama bu bir yarışma değil. Bu bir tür teklifti."

Nefes aldı ve fincanı bir kenara koydu. "Yazışmaları kendim analiz edeceğim. Bir tekrarlayıcı arayacağız. Size birden fazla kez yazan ya da bir şekilde sizinle iletişime geçmeye çalışan birini. Sizinle bir ilişkisi olduğunu düşünen ve bunu gösteren biri. Bu, yazışmalar yoluyla da artmış olabilir.

"Peabody'nin raporunu gerektiği kadar kısa ve öz okumadım," diye itiraf etti Mira. "Ama okuduklarım katilin çok kontrollü, çok dikkatli olduğunu, kurbanın güvenliği ve alışkanlıkları hakkında önceden bilgi sahibi olduğunu gösteriyor. Yani onu incelemiş, takip etmiş ya da bir şekilde alışkanlıklarını biliyor. Sizi de incelemiş ve dikkatinizi çekmek isterken yakalanmak ya da durdurulmak istemiyor. "Gerçek ve sadık dostun," dedi Mira. "Öyle olduğuna ve seni savunabilecek ya da savunmaya istekli tek kişinin kendisi olduğuna inandığını gösteriyor. Roarke dikkatli olmalı."

"Roarke?"

"Kocanız size saygısızlık eden bu kadını cezalandırmadı. Sana nasıl layık olabilir?"

"Eğer Roarke'u hedef alacağını düşünüyorsan -"

"Henüz değil," diye araya girdi Mira, "ama eninde sonunda olabilir. Kendini sana daha yakın hissetmek için sana yakın olanları ortadan kaldırmak zorunda kalabilir. Şimdilik, bu bir düşman listesi -

Tabii varsa. Ama size söz veriyorum, sevdiklerinizi, arkadaşlarınızı tanıyor. Ortağınızı."

Eve tekrar ayağa kalktı. "Peabody? Adamlarım mı? Mavis - Tanrım, bebek?" Oraya hiç gitmemişti, hiç düşünmemişti. Ve şimdi düşündü... "Soruşturmayı devredeceğim. Geri çekileceğim. Dışarı çıkacağım."

"Hayır." Mira başını salladı. "Sen haklıydın, ben hatalıydım. Geri adım atmak onun niyetini değiştirmez, hatta ihtiyaçlarını daha da arttırabilir. Toplum içinde nasıl tepki verdiğine, söylediklerinin medyada yer alıp almayacağına çok dikkat etmen gerekecek. Her sözünüze, her hareketinize takılacaktır. Ve bu sözler, bu jestler hakkındaki hisleri onun gerçeği olacak. Sen sadece birincil araştırmacı değilsin Eve, sadece bu kişinin zihnindeki kurbanla bağlantılı değilsin. Sen bir hedefsin."

"Etrafımdaki insanları korumam gerekiyor," dedi Eve - ve Mira'nın da onlardan biri olduğunu düşündü. "O yüzden işe koyulsam iyi olacak."

3

Hukuk bürolarının üzerinde saygılı bir sessizlik vardı. Eve, ortaklardan biri onun temsil edebileceği biri tarafından öldürüldüğünde -başka bir kurban mı seçmişti? - Bir çeşit suskunluk hak edilmişti.

Duman grisi ince çizgili takım elbisesi ve kırmızı topuklu ayakkabılarıyla bir kadın çift camlı kapıdan içeri süzülmeden önce rozetini göstermesine bile gerek kalmamıştı.

"Teğmen, Dedektif, ben Carolina Dowd, Bay Stern'ün idari asistanıyım. Size ofisine kadar eşlik edeceğim."

"Buralar sessiz," diye yorumladı Eve, bordo ve gri renklerin hakim olduğu resepsiyon lobisinden çıkıp ağırbaşlı koridorlara girerlerken.

"Tahmin edebileceğiniz gibi hepimiz oldukça sakin durumdayız. Bayan Bastwick'in ölümü hepimiz için bir şok ve çok büyük bir kayıp."

"Burada uzun zamandır mı çalışıyorsun?" "On beş yıldır."

"Bütün oyuncularını tanıyorsun."

Kapıları gizlice kapatılmış ofislerin önünden geçerken Dowd ona bir bakış attı. "Büyük bir firma ama evet, herkesi tanıdığımı söyleyebilirsiniz."

"Bastwick'in ölmesini isteyen biri aklınıza geliyor mu?"

"Kesinlikle hayır. Bayan Bastwick burada saygı duyulan ve değer verilen biriydi."

Eve'in önceki ziyaretinden hatırladığı gibi Bastwick'in ofisinin aksi yönüne döndü.

"Fitzhugh'u tanıyordun."

"Evet, evet yaptım ve onun ölümünden sorumlu kişiyi bulduğunuz için size itibar edileceğinin farkındayım. Umarım aynı şeyi Bayan Bastwick için de yaparsınız."

Dowd, gösterişli bir dış ofisteki masalarında hızla çalışmaya başlayan biri erkek, diğeri kadın iki kişiye başıyla işaret etti. Sonra hızlıca başka bir çift kapıyı çaldı - bunlar masif ahşaptı.

"Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody, Bay Stern," dedi her iki kapıyı da iterek açtığında.

Ayakta durmuş, ellerini arkasında kavuşturmuş, pencere duvarından New York'un cesur ve çelik gibi görüntüsünü seyreden Stern döndü.

"Lütfen, içeri gelin." Parlak ahşap zemin üzerine serilmiş kalın İran halısını geçti, elini uzattı. "Aaron Stern. Korkunç bir gün. Korkunç bir gün. Size bir şeyler getirebilir miyiz? Çay? Kahve?"

"Biz iyiyiz."

"Lütfen oturun." Eve'e kıvrımlı sandalyeleri, narin sehpa ve saçaklı kanepesiyle bir İngiliz salonunu andıran oturma alanını işaret etti.

Bastwick'in şık, cilalı ve camdan yapılmış ofisini hatırladı.

"Teşekkür ederim Carolina." Yöneticisi sessizce geri çekilip kapıları kapatırken ellerini dizlerinin üzerine koyarak oturdu.

Peabody, "Kaybınız için üzgünüz Bay Stern," diye söze başladı.

"Tabii ki. Bu harika bir şey. Leanore sadece bir ortak değil, aynı zamanda kişisel bir arkadaşı."

Adamın altın gibi görünüşü vardı, diye düşündü Eve, zengin bir adamın kış bronzluğu, kalın bukleli, yanık saçları, alaca gözleri. Cesur desenli kırmızı kravatı, kömür rengi takım elbisesine vurarak ona canlı bir hava veriyordu.

Bunun mahkemede işe yarayacağını düşündü.

"Onu en son ne zaman gördünüz ya da konuştunuz?" Eve sordu. "Dün, bir 'bağlantı konferansında. Hafif saatler alırız

Bu hafta herkes tatilin tadını çıkarabilsin diye, Leanore ve ben devam eden bazı davalara danışmanlık yaptık. Carolina da Leanore'un avukat yardımcısı gibi oturdu. Bu dün sabah onda olacaktı. Yaklaşık bir saat çalıştık ve öğleden sonra şahsen bir araya gelecektik."

"Burada, ofiste herhangi biriyle sorun yaşadınız mı?" "Hayır."

"Müşteriler mi?"

"Leanore müvekkillerine iyi hizmet etti ve onlara karşı her zaman açık sözlü ve gerçekçi oldu. Sizin de bildiğiniz gibi, Teğmen, müvekkillerini savunurken çok sertti."

"Sertlik düşman yaratır. Başkasının eşi için oyun oynamak da öyle. Arthur Foxx bugünlerde nasıl?"

Fitzhugh'un Bastwick'ten nefret eden eşinin bir yıl önce Maui'ye taşındığını biliyordu - kontrol etmişti.

Ama Stern'ün tepkisini istiyordu.

"Sanırım Arthur Hawaii'ye taşındı. Artık görüşmüyoruz." Burnundan bir nefes çekti. "Arthur'un Leanore'u öldürdüğünü düşünmüyorsun değil mi? Hayır, hayır." Başını sertçe salladı. "Leanore'dan hoşlanmadığını biliyorum ama New York'a dönüp bunu yapmasını aklım almıyor."

"İnsanlar her türlü tuhaflığı yaparlar." Foxx değil ama o aynı fikirde olsa da biraz zorladı. "Bastwick'i hiç tehdit etti mi?"

"Fitz'in ölümü sırasında çok yıpranmıştı. Hepimiz öyleydik ama Arthur kendini adamıştı ve bunu çok zor karşıladı. O dönemde Leanore ile yaptığınız konuşmalardan haberdar olduğum için siz de bunun farkındasınız elbette. Bana anlattı." Stern ellerini iki yana açtı. "Bildiğim kadarıyla Arthur taşındı, yoluna devam etti, hayatında yeni bir sayfa açtı."

"Fitzhugh'dan sonra başka birinin eşine talip oldu mu?"

Stern'in çenesi gerildi. "Böyle bir şeyden haberim yok."

"Peki ya sen?"

"Leanore ile ilişkim profesyoneldi. Elbette arkadaşça ama hiçbir zaman romantik ya da cinsel bir ilişkimiz olmadı."

"Başka tehditler mi? Bastwick'e yönelik mi?"

"Elbette, bu işin doğası gereği. Cecil'de tehditler ya da 'rahatsız edici yazışmalar' olarak adlandırdığımız şeylerle ilgili tuttuğumuz dosyaların kopyaları var. Onunla derinlemesine konuştum, ve o günkü yazışmalardan haberim var."

suç mahalli. Görünüşe göre, Komiser, bu tehdit tanıdığınız birinden gelmiş."

"Muhtemelen beni ya da benden birini tanıyan biri," diye karşı çıktı Eve. "Soruşturmayı daha kişisel bir nedenden uzaklaştırmak için bu mesajı kullanan biri de aynı şekilde mümkün. Kişisel arkadaş olduğunuzu söylediniz, bu yüzden onun özel hayatı hakkında bilgi sahibi olmalısınız. Sosyal, cinsel."

"Leanore ilginç ve çekici bir kadındı. Erkeklerle birlikte olmaktan hoşlansa da, ciddi ya da özel biri yoktu. Cecil'e size en sık görüştüğü eskortlarının ve arkadaşlarının isimlerini vermesi için izin verdim. İnanın bana, bu eskortlardan ve arkadaşlarından herhangi birinin bunu yapmış olabileceğine inanmak için herhangi bir nedenim olsaydı, size söylerdim."

"Son birkaç yıl içinde iki ortağınızı kaybettiniz, Mr. Stern."

Gözleri sertçe onunkilere dikildi. "Ortaklar, meslektaşlar, arkadaşlar. Siz sormadan söyleyeyim, mirasını annesine ve kız kardeşine, şirketteki hisselerini de bana bıraktı."

"Bu iyi bir parça - firma."

"Leanore kişisel ve profesyonel olarak büyük bir kayıp. Bazı müşterilerimizi kaybedebiliriz ve muhtemelen de kaybedeceğiz. Kargaşa ve hatırı sayılır, zor bir tanıtım olacak. Üçüncü bir ortak almayı tartışıyorduk ve kısa süre önce kendi ortaklarımızdan birinde, belki de ikisinde karar kıldık. Cecil'in elinde onların da isimleri olacak, ancak her ikisinin de bir amacı yok."

"Dün saat dört ile sekiz arasında nerede olduğunuzu bize söyleyebilir misiniz?"

"Dün Park City, Utah'taydım - bu yüzden 'link konferansı' yaptık. Nişanım ve ben Noel'i orada geçirdik. İkimiz de hevesli kayakçılarız. Dün gece döndük, saat dokuz gibi New York'a vardık. Carolina size otelimizin ve servis aracındaki mürettebatın isimlerini verecek - biz şirketimizin servis aracını kullandık."

"Tamam. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz."

"Carolina sizi Cecil'e götürecek." Stern ayağa kalktı. "Söylemek istediğim... O senden hoşlanmıyordu. Leanore karşı taraftan düşman yaratırdı. Bu, o sertliğin bir parçasıydı. Yani, sizden hoşlanmıyordu, Teğmen, ama yeteneklerinize saygı duyuyordu. Onu kim öldürdüyse yanlış yaptı. Sadece yanlış. Eğer bunun bir önemi varsa."

"Önemli olan bunu ona kimin yaptığını bulmak ve onu adalete teslim etmektir. Eğer bu adaleti istiyorsanız, onu öldüren kişinin onun gibi birini avukat olarak tutmamasını ummalısınız."

Biraz gülümsedi. "Eğer yapabilseydi kendi katilini savunurdu. O böyle yaratıldı. Sana çıkışı göstereceğim."

Bence Stern doğru söylüyordu," dedi Peabody binadan çıktıklarında. "Ya da çoğunlukla. Onu kişisel olarak davrandığı kadar sevdiğini sanmıyorum. Profesyonel olarak ona daha çok hayranlık duyuyordu ve kişisel olarak da samimiydi."

"Peabody, gururum kabarıyor."

"Öyle mi?" Peabody sırtarak pembe paltosunun içinde omuzlarını oynattı.

"Onun tipi değildi, sadece romantik olarak değil. Fitzhugh ile denediği gibi, eğer bir çıkar görseydi onunla da birlikte olurdu. Onun için kişisel değildi, Fitzhugh için de değildi. Sadece bundan ne çıkar sağlayabilirdi. Soğuk ve biraz sertti, oldukça sertti," diye düzeltti Eve. "Stern'ün daha rafine olduğunu ve Fitzhugh gibi egoya muhtaç olmadığını söyleyebiliriz."

"Tüm verilere göre Foxx altı aydır Maui'den ayrılmamış. Eğer bana onun hakkında bir araştırma yapmamı söylemeseydiniz Arthur Foxx'u bu konuda düşünmezdim."

"İşte bu yüzden ben LT'yim ve sen de düşük rütbeli bir dedektifsin."

"Sihirli pembe deri montu olan soğukkanlı bir dedektif." Peabody buna birazdan daha fazla hayran kalarak kendi kolunu okşadı.

"O lanet paltoyla sevişme. Foxx sadece kontrol etmemiz, üstünü çizmemiz gereken biriydi. O bir deli değil,

ve bunu kim yaptıysa kaçık. Ayrıca, ona zarar vermiş, acı çektirmiş olabilir. Yüzünü mahvederdi. Ve eğer onu gerçekten öldürmek isteseydi bunu iki yıl önce yapardı."

Foxx'u kontrol etmek mi? Sadece rutin, diye düşündü Eve.

"Stern'ün Bastwick'in diğer ortağıyla nasıl oynadığını bilip bilmediğini görmek istedim. Biliyordu ama umurunda değildi. Ve evet, ondan pek hoşlanmıyordu. Ama profesyonel olarak hayranlık duyuyordu. Mahkemede, medyada daha gösterişliydi. O da bundan yararlandı. Onun şirketteki payını alacaktı ve bu hatırı sayılır bir şeydi, ama şimdi o önsöze sahip değildi ve bir tane istiyordu.

Arabaya bindiklerinde Eve, "Mazeretini kontrol edin," diye ekledi. "Tutacak, ama listeden kontrol etmek isteyeceğiz. Morga gittikten sonra ona eşlik edenlerle konuşacağız."

"Eskortlar. Sanırım bu onun seks partnerleri demenin zarif bir yolu."

"Bazıları, elbette. Bazıları eşcinsel olacak. Bu güvenli. Harika görünümlü bir gey, profesyonel bir kadının en iyi arkadaşıdır, değil mi?"

Peabody özlemle, "En iyi arkadaşım olan bir gey yok," dedi. "Bir tane edinmem lazım."

Peabody'ye acıyan bir bakış atarak, "Onun 'eskortlarından' hiçbiri kanka olmazdı, öyle mi?" dedi. "Ciddi misin?"

"Bu bir kelime."

"Bu aptalca bir kelime. Hiçbiri gerçek arkadaş olmayacak."

GERÇEK VE SADIK DOSTUN.

Eve bu düşünceyi bir kenara iterek, "Onun dairesini düşün," diye devam etti. "Hepsi onun. Ofisi, hepsi onun. Paylaşmayı sevmezdi. Evinde bir ilişki yaşadığını ya da yaşamaya çalıştığını gösteren hiçbir şey yoktu. Bahse girerim çoğunlukla

Artıları. Bir LC ile tam olarak istediğini alıyor - ne eksik ne fazla."

"Ve sabahları kahvaltı yapmak zorunda değil.
Evet, bu şekilde okuyor. Bu biraz üzücü."

"İstedikini elde etmek üzücü değildir."

"Paralı seks ve stil sahibi bir daireden fazlasını istememek ve asistanınızın size en çok üzülen kişi gibi görünmesi üzücü. Seyahatlerini kontrol ettim. Noel'de annesini ya da kız kardeşini görmeye bile gitmemiş. Şehirden hiç ayrılmamış. Ertesi gün işe dönmüş, sonra da ölmüş. Bu çok üzücü."

"İstedikisi gibi yaşadı."

"Sanırım onun için biraz üzülürsem daha iyi iş çıkaracağım." "O istediği gibi yaşadı," diye tekrarladı Eve. "Ama

kimsenin istediği şekilde ölmedi. Bu yeterince üzücü."

"Şimdi sen söyleyince aklıma geldi."

Eve, Peabody ile birlikte morgun beyaz tüneline ilerledi. Burada iskelet personel yoktu - ha - çünkü tatiller her zaman bir cinayet, kaza sonucu ölüm ve kendi kendini sonlandırma ziyafeti getirirdi.

Morris'in alanına doğru ilerledi, kapılarının lomboz pencerelerinden onu bir an için gördü ve kapıları iterek açtı.

Leanore Bastwick yalnız ölmüş olabilirdi ama burada bir arkadaşı vardı. Morris bir cesedin üzerine eğildi - erkek, Eve yirmili yaşlarının ortasında olduğunu tahmin ediyordu.

"Çifte görev mi?" Eve sordu ve Morris elinde neşterle doğruldu.

"Seninkini bitirdim. Bu daha yeni. Eski kız arkadaşına bir video göndermiş, kız bu sabaha kadar görmediğini iddia ediyor, muhtemelen, çünkü rapora göre Noel Günü eski en iyi arkadaşıyla nişanlanmış. Talihsiz genç adamımız o zamandan beri zamanının çoğunu kaçaklarla birlikte üzüntülerini boğarak geçirmiş."

ve ucuz tekila içtikten sonra dün gece saat onda yatak çarşaflarından bir ilmik bağladı ve yeni nişanlandığı bayana ağladığı ve kendini asmakla tehdit ettiği bir video gönderdi."

"Oğlum, bu ona ders olur."

"Eminim öyle düşünmüştür. Sandalyeyi altından tekmelemek mi istedi yoksa ölümcül bir sakarlık mı yaptı henüz tam olarak belli değil. Her iki durumda da, işte burada."

Morris gülümsedi ve neşteri yere bıraktı. Gece mavisi bir pantolon ve gümüş rengi bir gömlek giymiş, koruyucu pelerininin altına özenle düğümlemiş mavi ve gümüş rengi bir kravat takmıştı. Koyu renk saçları tek bir kalın örgü halinde sırtından aşağı dökülüyordu.

"Peki senin Noel'in nasıldı?"

"İyi. Kötü adamı yakaladım, hediyeleri açtım, süslü şampanyalar içtim. Ya sen?"

"Noel arifesinde ailemi ziyaret ettim, sabaha kadar kaldım ve Garnet DeWinter ve çok sevimli kızıyla akşam yemeği yedim. Bir çocuk Noel'e şampanya gibi ısıltı katıyor. Ailen nasıl Peabody? Bana eve gittiğin söylendi."

"Harikaydı. Herkesi görmek ve birkaç saatliğine kaosun içine dalmak tamamen büyüdü."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ve söylememe izin verin, bu çok soğuk bir palto."

"Biliyorum." Eve'in uyarısına rağmen Peabody kolunu tekrar okşadı. "Muhteşem ortağım ve onun yakışıklı kocası bunu bana Noel için verdiler."

"Beni pişman etme, Peabody."

"Gelmiş geçmiş en iyi Noel."

"Ve şimdi geri döndük," dedi Eve, günün yarısını erikli puding ya da her neyse onu konuşarak geçirmeden önce. "Bana ne söyleyebilirsin?" diye sordu çenesini Leanore Bastwick'e doğru kaldırarak.

"Ölümüne kadar çok sağlıklı bir kadındı." Morris levhaya doğru ilerledi. "Bazı uzman yüz ve vücut çalışmaları. Aşırı bir şey yok, sizin ayarlama diyebileceğiniz türden. Ölümünden yaklaşık dört saat önce yediği son yemek Yunan yoğurdu ve granolaydı."

Eve, Peabody'ye, "İşte bu üzücü," dedi.

"Ölümünden sonraki otuz dakika içinde yaklaşık yarım bardak şarap içmiş, yani bu biraz daha mutlu edici. Sisteminde yasadışı madde yok ve kullandığına dair bir işaret de yok," diye ekledi Morris. "Savunma yarası yok, kısıtlama ya da fiziksel mücadele izi yok."

Eve'e mikro gözlükleri uzattı.

"Sersemletme izleri, bu da savunma yaralarının eksikliğini açıklar. Vücudun ortasında."

"Evet, anlıyorum. Katil sağ ceketinin cebinden bayıltıcıyı çıkarıp daireye giriyor. Kadın katili içeri almak için geriye ve yana doğru hareket ediyor. Çok yakın mesafeden, yüksek güçle. Yani derisinde belirgin izler bırakmış."

"Başının arkasında çok hafif bir ezilme var. Geriye doğru düşmüş, çarpmış ama şiddetli değil. Çoğu sersemlemiş kişide olduğu gibi, muhtemelen kasıldıktan sonra düşmekten çok yığılmış."

"Kaç kiloydu?"

Havva olduğu için Morris otomatik olarak metrik sisteme geçti. "Bir on sekiz."

"Ağır değildi. Terlik tipi şeyler giyiyordu. Çek-aç, elastik fırsatlar. Topuklarında herhangi bir sürtünme görmedim. Muhtemelen onu yatak odasına taşıdı. Sersemlemiş, bayılmış, topallamış. Onu yukarı çek ya da omzunun üzerinden at. Onu yatırın. Yatak düzenliydi, kıyafetleri de öyle."

"Cinsel saldırı yok. Yakın zamanda cinsel aktivite yok." Peabody, "Daha da üzücü," diye mırıldandı.

Eve, "Erkek arkadaş, eski sevgili ya da sevgili özentisi olma ihtimalini düşürüyor," diye düşündü. "Orada bir cinsel saldırı ya da cinayette daha fazla kişisel işaret beklersiniz."

"Kısırlaştırmayı tercih etmişti," diye yorumladı Morris. "Ya da sanırım bu onun seçeneğiydi. İyi, temiz iş. Hiç çocuk doğurduğuna dair bir belirti yok. Vücuduyla ilgilenirdi," diye devam etti. "Ayarlamalar ve kas tonusu düzenli egzersiz yaptığını gösteriyor. Dediğim gibi, yasadışı madde ya da alkol kullandığına dair bir işaret yok."

"İşte böyle yaşadı. Nasıl öldü?"

"Olay yerindekilerle aynı fikirdeyim. Boğulma. İnce, güçlü tel, piyano teli benim sonucum olurdu. Bir garrote. Arkadan."

Eve gözlerini kıstı. "Yüz yüze değil."

"Hayır. Arkadan daha fazla baskı var ve yaranın açısı da bunu doğruluyor. Katil arkasına geçmiş, onu neredeyse oturur pozisyona getirmiş, teli boynuna dolamış, bükmüş ve çekmiş. Gırtlığını keserken biraz güç kullanmış."

"Tamam." Morris'ten şüphe duymuyordu, bu yüzden şimdi cesedin etrafında döndü, sahneyi kafasında canlandırdı. "Onu yatağa atıyor. Paltoyu çoktan çıkardın - paltoya kan bulaşmasını istemezsin çünkü onu tekrar giymen gerekecek. Ve çok hantal. Biraz hareket özgürlüğüne ihtiyacın var. Eldivenler kalsın ya da, hayır, diğerlerini çıkar. İnce eldivenler ya da dolgu macunu. Belki kutuda koruyucu bir pelerin, eldiven ve bir kutu dolgu macunu vardır. Kutuyu aç, pelerini ve eldivenleri çıkar, giy onları, boğma ipini çıkar."

Peabody, "Koruyucu bir pelerin, dolgu macunu ya da eldiven, yatak ya da vücut üzerindeki lif olasılığını azaltacaktır," dedi.

"Evet, olur. Ve bunu planladınız, ayrıntıları çözmek için biraz zaman ayırdınız. Şimdi sıra o ana geldi. Yatağa çık, onu yukarı it ki arkasına geçebilesin."

Eve cesedin etrafında yürüdü, başında durdu.

"Tel ince ve keskin. Zeki olduğun için muhtemelen uçlarına tutacak takmışsındır, böylece iyi ve temiz bir tutuş elde edebilirsin. Ona acı çektirmek istemiyorsun, öldüğünü görmene gerek yok - bu kişiselliği ortadan kaldırır. Bunu yaparken yüzünü görmenize gerek yok, bu onu bir kişi değil, bir şey yapar. Sadece telin ısırıldığını hisset. Bu seksle ilgili değil, zevkle ilgili değil - o zaman değil - bu adaletle ilgili. Yani çabuk ve bitmiş."

"Kabloyu bırakmayın - hiçbir şeyi bırakmayın. Tel kutuya geri dönecek, belki önce plastik bir torbaya, ama geri

kutunun içinde. Onu tekrar yatırırısın, yatağın dağılan yerlerini düzeltirısın. Temiz ve düzenli. Ona bakıyor musun?"

Eve durdu ve Bastwick'in yüzüne baktı. "Belki değil, belki henüz değil. Hala kontrollü, eller sabit. Sen mesajını bırakana kadar bitmiş sayılmaz. Her şey mesajla ilgili."

Bunu öne ve merkeze koy, dedi Eve kendi kendine. Bunu en üste koymanın zamanı gelmişti çünkü Bastwick katil için bir kişi değil, bir şeydi. Sunulması gereken bir şey.

"Kutuda işaretleyici de var. Düzenli. Ne söylemek istediğini biliyorsun. Pratik yaptın, geliştirdin. Temiz blok baskı, stil yok, sana geri dönecek hiçbir şey yok. Her şeyi düşünmüşsün.

"Eldivenler ve pelerin başka bir çantaya, kutuya. Onlardan kurtulman gerekecek. Nasıl ve nerede olduğunu zaten biliyorsun. şimdi, şimdi geri çekil, şimdi bak. şimdi hissediyorsun. Bunu sen yaptın. Tam hayal ettiğin gibi, pratik yaptığın gibi yaptın. şimdi biraz titriyorsunuz, ama bu bir zevk. İyi iş çıkardınız ve bu kadar iyi hissettireceğini kim bilebilirdi?

"Kalamam, oyalanamam. Bozmayın. Palto, eldiven, atkı, şapka, kutu. Geldiğin gibi git, kameraları unutma. Bir yanınız dans etmek istiyor, bir yanınız ıslık çalmak. Gülümsüyorsun, bahse girerim asansöre doğru yürürken kutunun arkasında kilometrelerce genişlikte bir sırtışın var, hepsini değiştir, bin, aşağı in. Aşağı, dışarı ve gitti. Baştan sona yirmi yedi dakika."

Eve başını salladı ve Morris'e bakarken ellerini ceplerine soktu. "Bu oyun senin için mi?"

"Stradivarius gibi. Bir keman," diye nitelendirdi. "Boyun yarası neredeyse cerrahi olarak temiz. Tereddüt izi yok. Kan izleri önce dikey, sonra yatay akmış. Kurban yukarıdaymış, sonra aşağı inmiş. Kıyafetleri laboratuarda ama yaptığımız kontrolde kendi kıyafetleri dışında ne bir lif ne de bir saç teli bulundu."

"Neredeyse profesyonel - temiz, hızlı, kişisel olmayan. Eğer mesaj olmasaydı, bir adımda küçük bir salınım

Katil gitti, profesyonel olmayı düşünebilirim. Biri çalışmış."

"Bir polis olabilir." Peabody yüzünü buruşturdu.

"Dostum, bunu söylemekten nefret ediyorum.

Ama olabilir. Siz saygın bir polissiniz ve polisler zaten savunma avukatlarını pek sevmezler. Ve bu seferki yüksek profilli ve bu konuda alaycıydı. Bir polis kimsenin dikkatini çekmeden binaya girip çıkabilir, dava açabilir. Ya da sadece şemaları sipariş eder.

"Ve sen bunu zaten düşünmüştün," diye sözlerini tamamladı Peabody. "Evet, aklımdan geçti. Eğer bir polis bayıltıcısını tam olarak takıp, boğazına dayamak ve onu bu şekilde öldürmek. Ama... bu tür bir cinayette önce polis derler, yani boğma teli vitrin süsü olabilir."

Peabody, "Polisse deli polis," diye ekledi. "Çünkü mesajda deli yazıyor."

"Buna itirazım yok. Teşekkürler, Morris."

"Dallas. Bana bir iyilik olarak ekstra bir özen göster. Delilik," dedi ellerini kaldırarak, "deliliktir."

"Evet, öyle. Ama pembe olmasa da - Tanrı'ya şükür - sihirli bir paltom var," dedi Eve ve çıkmadan önce onu tekrar gülümsetti.

Söylediğin şekilde görebiliyordum." Peabody tünelden Aralık sonunun tokadına doğru ilerlerken omuzlarını kamburlaştırdı, koyu renk, kabarık bir fönle topladığı saçlarının üzerine şapkasını çekti. "Çoğunu anladım sanırım, ama sen içinden geçerken ayrıntıları görebiliyordum. Paltoyu, eldivenleri düşünmemiştim."

"Bu kadar dikkatli biri kurbanın kanının ceketine bulaşmasını istemez - cesedi incelemeyi önce kendi kanınızı çıkardınız. Eldivenlerinde ya da kıyafetlerinin herhangi bir yerinde de istemeyecektir. Kutu kullanışlı. Kameraları engeller, gelen ve giden her şeyi tutar. Arkadan katili tanıma olasılığını düşürür. Bu bir görevdi. Hayır, daha çok bir görev. Onu sersemletmek iki alanı da kapsıyor. Onu bayıltıyor, mücadele yok, hata yapma şansı yok.

hissediyorum. Mesaj bile birden fazla temeli kapsıyor. Bu cılgın dünyada birilerinin beni kolladığını bilmemi sağlıyor ve bu bir övünme yöntemi. Hepsi gerçekten etkili.

"Gidip onu tanıyan insanlarla konuşalım. Belki bir şeyler çıkar."

Ama altı görüşmeden sonra hiçbir şey çıkmadı.

"Listedeki diğer beş kişinin seyahatlerini kontrol edeceğiz." Eve trafiğin içinden geçerek laboratuvara doğru ilerledi. "Şehir dışında olduklarını teyit edin, gerekirse görüşmeleri 'link' üzerinden yapın."

"Bunu alacağım." Peabody kendi notlarını inceledi. "Sanırım pek yeni bir şey öğrenemeyeceğiz. Gerçekten arkadaşı yoktu. Gerçek arkadaşları değil. Herkes üzgün ve şok olmuş durumda ama Dallas, kimse onu başka bir şey hissedecek kadar iyi tanımıyordu. Sanki onlarla bir partide tesadüfen tanıştıkları ya da birkaç yüzeysel sohbet ettikleri biri hakkında konuşmuşuz gibi."

"Onun seçimi. İşi onun hayatıydı ve gerisi sadece oradaydı."

Bu onu rahatsız ediyordu çünkü bunun nasıl bir şey olduğunu, bu seçimi, bu hayatı biliyordu. Nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu.

"Etkili. Ona cinayet dediğin buydu. Temiz ve etkili, tutkusuz. Sanki gerçekten önemli biri değilmiş gibi, ama sen..."

"Önemli olan benim. Söyleyebilirsin, Peabody. Anladım." Eve sinirlenmedi ama çok yaklaşmıştı. "Yine de tüm açılardan bakacağız. Stern şirketteki payını artırıyor, bu yüzden ona, mali durumuna, kurbanla olan kişisel ilişkisine bakacağız. Belki de seks arkadaşlarından biri daha fazlasını istedi, sinirlendi ve cinayeti temiz tuttuğundan emin oldu. Belki de temsil ettiği bir müşterisi hapisten çıktı ve intikam almaya gitti. Mira'nın tehdit dosyasını analiz etmesi gerekiyor."

"Kesinlikle."

"Ve kimin bana tatil hediyesi olarak ölü bir avukat vermek isteyebileceğine bakmaya başlarız."

Işıktaki beklerken bir an bunu düşündü. En son reklam zeplininin Noel sonrası indirimden ESKİYİ SİL, TASARRUFLARI TOPLA yıl sonu temasına geçtiğini fark etti.

Uzak köşedeki kaykay arabası operatörü, bir tür tur grubu için sıcak krakerlere parlak sarı hardal sürerek kendi işini yapıyordu. Hepsi parlak mavi parkalar ve beyaz şapkalar giyiyordu.

Işık değişti, yoluna devam etti. Kafasının içinde ilerledi.

"Yazışmalar, kendi dava dosyalarım. Hepsini gözden geçiriyoruz." Bir nefes verdi. "Polisler. Bana bir şey borçlu olduklarını düşünen ve avukatlardan nefret eden polisler."

"Çok fazla polis olacağını söylemeliyim. Ama bu sadece sana bir şey borçlu olmak değil, Dallas. Bu bir hayranlık."

Şimdi gerçekten patlamak istiyordu, dizginledi. Çünkü Peabody haksız değildi. "Neden Bastwick ve neden şimdi? Bunlar başka sorular. Bir tatil hediyesi yanlış olmayabilir. Ama bu çok önceden planlanmıştı, o halde düğmeye basan neydi?"

"İcove olayı olabilir, teşhir. Bazı insanlar için kitap, video, sizi ve işinizi romantikleştiriyor."

"Evet," diye mırıldandı Eve kendini osuran bir minibüsün arkasında tıkanmış halde bulduğunda. "Bu romantizm."

Eve doğruca baş laboratuvar teknisyeni Dick Berenski'ye gitti. Dickhead adını defalarca hak etmişti ama bu yaptığı işte mükemmel olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Sahip olduğun her şeye ihtiyacım var."

Uzun, sıska parmaklarından birini havaya kaldırdı, kaygan, parlak siyah saç derisiyle yumurta şeklindeki kafasını bir an daha dürbünün üzerine eğik tuttu.

"Elimde hiçbir şey yok. Tut şunu." Kız hırlamaya başlamadan önce parmağını ona doğrulttu. "Nada sana bir şey anlatmalı. Lif yok, parmak izi yok, DNA yok, kurbanı ait olmayan tek bir saç teli bile yok. Bana çok fazla arkadaşı olmadığını ya da içeri giren herkesi baştan ayağa mühürlediğini söylüyor. Bana katilin yaptığını söylüyor."

Etrafına bakındı, boynunu büktü. Kısa süre önce takmaya başladığı keçi sakalı Eve'e bir hafta öncesinden daha hoş görünmüyordu.

"Ne?" Eve talep etti.

"Belki bana küçük bir Mutlu Yıl hediyesi getirmişsindir diye düşündüm, hepsi bu."

"Beni zorlama, Dickie."

"Sakin ol. Bunu ncelikli olarak işaretledik ve yılın bu zamanında işimiz başımızdan aşkın. Harvo olay yerine kendisi gitti çünkü sprgecilerin bir saç teli ya da lif kaçırmış olabileceğini düşünüyordu. Cinayet silahı üzerinde çalışıyordum. Yüksek ihtimalle 0.020 inçlik bir yay eliği. Piyano teli, sertleştirilmiş yüksek karbonlu elik. En yüksek ihtimal bu. Ama cebinde piyano teli olan bir adamı yakalamadığınız sürece, bunun pek faydası olmaz. Teli cehennemin her yerine sokabilirsin."

Tezgâhını taburesinin üzerinde döndürdü. "Size aşk notunu yazmak için kullanılan kalemin markasını, modelini ve lanet olası boya lotunu verebiliriz."

Peabody tıslarken, Eve ellerini ceplerine sokarken ekranına dokundu.

"Sıradan Sanford ince uçlu kalıcı keçeli kalem. Günlük Sharpie'niz. Standart siyah." Tezgâhının çekmecesinden bir tane çıkardı. "Bunun gibi. Milyonlarca çekmecede ve perakende satış mağazasında bulabileceğiniz gibi, cehennemin her yerinde ve tel gibi geri. Kanlı adamlarımızın Morris'le birlikte nasıl gittiğini anlatabilirim. Vic oturuyor, arkadan vurulmuş, yere yatırılmış. Bu kadar Dallas. Bizden daha fazlasını istiyorsan, daha fazlasını ver."

"Tamam." Eve kendine ellerini gevşetmesini emretti. "Pekâla."

"Kurbanı tanıyordum," dedi Berenski kayıtsızca. "Ne?"

"Mahkemedен. Buralarda hep ifade veririz. Görünüşünü beğendim - kim beğenmez ki? - Ama bana sorarsanız, taş gibi bir kaltaktı. Onunla çok karşılaştım ve işim

tuttu. Benim işim duruyor," dedi biraz sertçe. "Biz burada işimizi yapıyoruz, tıpkı sizin gibi. Buralarda kurbanın hayranlarını bulamazsınız."

Eve etrafına baktı. Bir sürü tezgâh, küpler, cam duvarlar. Çoğu sokak kıyafetleri üzerine beyaz önlük giymiş bir sürü insan, aletler, makineler ve bilgisayarlarla asla tam olarak anlayamayacağı şeyler yapıyordu.

"Burada kimseyi becerdi mi?"

"Ben insanlarıma kiminle yattıklarını sormam. Çoğunlukla."

"O şekilde değil. Mahkemede. Kürsüde kimseyi mahvetti mi, işlerini iptal ettirdi mi?"

"Belki biraz çuvalladı, iyiydi, kafa oyunlarında ve olayları çarpıtmada iyiydi. Bunu biliyorsun."

Evet, diye düşündü Eve, bunu biliyordu. "Azarlanan, kovulan, uzaklaştırılan, kürsüde kendini kaybeden oldu mu? Onu tehdit eden ya da bunu kişisel algılayan birini tanıyor musunuz?"

Bıyık bahanesinin altındaki dişlerini gösterdi. "Bunun için benim halkıma bakmıyorsun."

"Bunun için herkese bakıyorum. Burada yetkili sizsiniz, kayıtlarınızı gözden geçirmenizi, geçmişini düşünmenizi ve onunla herhangi bir şekilde karşılaşmış olan herkesin listesini istiyorum."

"Öldürdüğün temizdi, Dickie." En iyi zamanlarda bile tam bir baş belasıydı ama insanların savunmayı anlıyordu. "Bir olay yerinin nasıl tertemiz tutulacağını kanıtlar üzerinde çalışan insanlardan başka kim daha iyi bilebilir ki?"

"Siktir et."

"Ben de senin kadar sevmiyorum ama hallet şu işi."

Adam tartışmadan uzaklaştı, küfürlerinin sırtından yuvarlanmasına izin verdi. Ama acele etmedi. Laboratuvar teknisyenlerinin ve saha teknisyenlerinin bir kısmını ismen, bir kısmını da simaen tanıyordu. Ama çoğunlukla onun için laboratuvar inekleriydiler.

Ama belki de içlerinden biri bu ilişkide polis ve inekten daha fazlası olduğunu düşünmüştür.

4

Cinayet masasına geri döndü, sonra Feeney'den bir mesaj bularak doğruca EDD'ye gitti ve EDD'nin laboratuvarında başkomiser ve eski ortağıyla buluştu.

Camın arkasından adamın tek başına çalıştığını, kansız kahve rengine buruşuk gömlek kolları giydiğini gördü. Gümüş, sadık bir av köpeğinin yüzünü kaplayan kızıl saçların arasından süzülüyordu.

Kadın içeri girdiğinde, adam ona hızlı ve sert bir bakış attı ve başını salladı.

"Bu çok boktan."

"İşte bunu kaçıırıyordum. Doğru terimi tam olarak bulamadım. "Berbat" o zaman."

Bir kez daha başını sallayarak AutoChef'e doğru yürüdü. "Bize birkaç ıspanaklı smoothie programlıyorum."

"Pas geçeceğim. Doğal hayatımın geri kalanı için."

"Tam ihtiyacın olan şey," diye ısrar etti, düğmelere elle dokundu. Ve iki fincan kahve ile çıktı.

"İspanağa benzemiyor." Sadece bir kez kokladı. "Kahve gibi kokuyor. Gerçek kahve. Roarke kahvesi."

"Bağlantılarım var. Ispanaklı smoothie olarak programladım. Hayatları buna bağlı olsa bile çocuklarımdan hiçbiri bu seçeneğe dokunmayacak. Şeker ya da kafein yüklü değil, yanına bile yaklaşmayacaklar."

"Bu kadar zeki olduğun için kaptansın."

"Aynen öyle."

Duvardaki ekranlara baktı. Her birinde olay yeri güvenlik çalışmasının farklı görüntüleri vardı. "Bana UNSUB hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"Asansör giyiyor olabilir, ama giymiyorsa boyu 5-10. Botlar Urban Hikers, kestane rengi, unisex bedenleri var. Bunlar 39 numara. Kadın için yüksek, erkek için biraz küçük. Popüler, orta halli ayakkabılar. Bir sürü teslimatçı giyiyor.

İyi destek, iyi çekiş gücü, iyi fiyat. Bunlar yeni gibi görünmüyor."

"Hayır, değiller. Üzerlerinde biraz aşınma var."

"Size ağırlık veremem, doğruya yakın olmaz. Eldivenleri teşhis edemem, onaylanmadı. Ama en olası üç tanesini buldum. Hepsi yaygın, orta halli markalar."

Bir tabureye oturdu. "Ondan küçük bir parça aldık, sol şakak. Geliştirilmiş ve analiz edilmiş, bilgisayar Kafkas ve melez ırklar arasında bölünmüş. Cinsiyetini söyleyemem, elimizde yeterli görüntü yok. Eller ve ayaklar erkek için küçük ama fazla değil. Kadınlarda boy uzun ama fazla değil. Ve bu asansörlerle artırılabilir."

"Yani siyah, Hispanik ve Asyalıları eliyoruz. Elimizde uzun boylu, iri ayaklı bir kadın ya da küçük elleri ve ayakları olan, beyaz ya da melez bir erkek var."

"Belirsiz bir yaşta. Sağ elini kullanıyor. El yazısı üzerinde yaptığım araştırmaya göre olasılık 96 küsur. Sağ elini güvenlik panelinde kullanmış ve sağ elini de cebinden sersemletici olduğunu düşündüğümüz şeyi çıkarmak için kullanmış. Suç laboratuvarı da aynı olasılığa ulaştı."

"Tamam, tamam. Tamam, bu geldiğim de sahip olduğumdan daha fazla.

Peki ya kurbanın 'bağlantıları ve comps?"

Peabody'nin esas adamına atıfta bulunarak, "McNab onlarla ilgileniyor," dedi. "Ofisiyle, müşterileriyle - Noel'de annesi ve kız kardeşiyle ve Discretion ile - bu lisanslı bir refakatçi ajansı - iletişimimiz var. Noel için bir LC sipariş etti."

"Onun evinde mi?"

"Hayır, Four Seasons'ta ayarladı. Odayı kendisi tuttu, Noel arifesinde orada kaldı ve gece yarısı LC'yi getirtti."

"Bunu takip edeceğim."

"Evdeki, ofisteki, tabletlerdeki, PPC'lerdeki bilgisayarları inceliyor. Öldüğü gün hukuk ortağı ve bazı destek personeliyle bir 'bağlantı konferansı' yapmış."

"Evet, bu Stern'den aldığım bilgilerle uyuşuyor."

"İletişim hafif, ev ve ofis, çünkü

Noel. Tatil haftası için oldukça olağan. Akşam yemeği için buluşmayı planladığı ve onun yerine öldürüldüğü adamlardan üç e-posta, cep telefonu bağlantısı ve bir de ofis telefonu bağlantısı aldı. Üçüncüsüne çok sinirlenmiş ama o da arada kaynıyor. Fermuarlı bir şey bulursa beni etiketleyecek. Şu ana kadar ne bir tehdit, ne bir tartışma, ne şüpheli bir iletişim, ne de pardon, yanlış numara var."

Biraz kahve içti. "Nasılsın evlat?"

"Bilmiyorum. Bunu henüz düşünmedim. Anlayamıyorum Feeney, net bir şekilde odaklanamıyorum. O benim için bir şey ifade etmiyordu. O kendi işini yaptı, ben de kendi işimi. Onun işini yapma şeklini beğenmedim ama muhtemelen o da benimkini beğenmedi. Ve iş yüzünden karşı karşıya geldiğimiz için mi öldü?"

"İnsanlar herhangi bir sebepten ötürü öldürür, Dallas. Bunu senden ve benden daha iyi kim bilebilir? Otur."

"Yapmam gereken -"

"Otur. Hala senden üstünüm." "Ah, kahretsin."

Oturdu, somurttu.

"Sana asılan oldu mu? Kişisel bir hamle?"

"Ne?" Başını kaldırdı. Yüzü kızaracak bir tip olsaydı, kıpkırmızı olurdu. "Hayır. Tanrım, kendimi böyle bir duruma sokmam ve... Roarke var."

"Webster yaptı."

"Tanrım,
Feeney."

"Webster'ın hâlâ senin için yanıp tutuştuğunu söylemiyorum - özellikle de gezegende olduğu kadar gezegen dışında da Olimpos'taki polis kızla oynadığı için. Ama bir süre önce sana asılmıştı. O bir polis, IAB'ye gitse bile iyi bir polis ve katil değil. Ama bazı hamleleri oldu - dedikodusu yayıldı. Başka kimse var mı?"

"Hayır." Ve gerçekten açığı değiştirmek istiyordu. Şimdi.

"Kadınlar da kadınlara hamle yapar." Feeney eliyle parmağını havaya kaldırdı. "Belki o şekilde algılamadınız ya da fark etmediniz."

"Sikeyim, sikeyim, sikeyim." Ayağa kalktı, kendi etrafında döndü. Tekrar oturdu. "Hayır. Fark ederdim."

"Pekâlâ. Etrafta olması gerekenden fazla takılan biri var mı? Sadece arkadaşça davranan ya da size iyilik yapan? Gördüğünüz ama görmediğiniz biri."

"Evet, evet." Aynı soruyu kendine yarım düzine kez sormamış mıydı zaten? Ama ona sormakta haklıydı, derinlere inmesini ve düşünmesini istiyordu. "Hayır. Yayılan bir şey yok. Zemini inceliyoruz. Mira psikiyatrist gözüyle yazışmaların üzerinden geçiyor. Dickhead'e laboratuvarı, mahkemede kurbandan ceza almış olabilecek kişileri aratıyorum."

Feeney, "Bu iyi bir açı," diye düşündü.

"Her kurbanı yaptığım gibi ona da baştan sona bakmalıyım. Ve kendime bakmalıyım - benim görmediklerimi görmeye çalışmalıyım. Nadine ile konuşmalıyım. Icove bağlantısı. Belki biri benim hakkımda onunla temasa geçmiştir. Başka bir polis olabilir, Feeney."

Sadece başını salladı, biraz daha kahve içti.

"Suç mahallerinde çalışan, kanıtlar üzerinde çalışan biri. Gerçekten temiz bir cinayetti. Ve... hoşuna gitti."

Feeney tekrar başını salladı. "Evet, anladım. Neredeyse dans ederek çıkıyordu. Bu duyguyu tekrar yaşamak istiyorum."

"Bastwick'i planlamak zaman almış olmalı. Belki de tekrar denemeden önce bize zaman kazandırır."

"Belki."

"Kahretsin." Ayağa kalktı ve bu kez ayağının üzerinde durdu. "Verimli. Verimli olsaydın, bir sonrakini çoktan sıraya koymuş olurdun. Zamanlamayı ve düzeni çoktan ayarlamışsındır. Sadece zaman meselesi ve eğer bir cinayet polisi üzerinde etki bırakmak istiyorsan..."

"Cinayet işlemelisin. Kafanı karıştırmasına izin verme. Elektroniğe devam edeceğiz. Bir şey sallanırsa,

sen ilksin."

"Teşekkürler.

"

Düşünmesi gerekiyordu, bu yüzden kendini ofisine kapattı. Önce rutin, diye karar verdi ve cinayet panosunu güncelledi.

Şüpheli yok, ipucu yok. Katil ve kurban arasında bilinen bir bağlantı yok - kendisi dışında. Bilinen bir sebep yok - kendisi dışında.

Kendisiyle katil arasında bilinen bir bağlantı yoktu ama bir bağlantı olabilirdi. Bu bağlantı sadece katilin zihninde olsa bile.

Temiz, etkili bir öldürme. Yazılı mesaj dışında duygusuz. Duygu vardı, ihtiyaç vardı. Bu iletişim.

Romantikleştirilmiş, demişti Peabody. Romantikleştirmek ille de romantizm demek değildi - seks gibi, fiziksel olan gibi. İdealize edilmiş.

Ve bu onu kitaba, videoya geri götürdü.

Nadine'le bağlantı kurmak için 'link'ine döndü.

"Bunu yapmayacağıma yemin etmiştim!" Nadine'in her zaman kameraya hazır olan dağınık sarı saçları bir esintiyle dalgalanıyordu. Süslü güneşlikler, bir kedininki kadar yeşil olan gözlerini saklıyordu.

Eve güneşin su üzerindeki parıltısını gördü, dalgaların kucacağını, müziğin ve kahkahaların şingirtisini duydu.

Güneş kreminin ve hindistan cevizinin kokusunu alabiliyordu. "Hangi cehennemdesin sen?"

"Güzel Nevis adasının sahilindeyim ve yeni yıla girerken benim için fazla genç olan muhteşem bir göz şekerini yanıma aldım. Buraya bu sabah geldim ve bu güzel ve ferahlatıcı mai tai dışında bağlantımı, bilgisayarımı, hiçbir şeyimi almayacağıma yemin ettim. Bu güzel ve ferahlatıcı mai tailerden birkaç tane."

"Tatildesin."

"Oturmak, seks yapmak ve bol bol tropik içki içmekten başka bir şey yapmamak için yedi inanılmaz gün geçiriyorum. Orası soğuk, değil mi? Soğuk, kalabalık ve gürültülü. Ve ben burada sıcacık

ada esintileri, beyaz kum ve mai tai'm. Ama bu kadar övünme yeter - ben tekrar başlayana kadar. Neler oluyor?"

"Bekleyebilir."

"Oh, hayır değilsin." Nadine gülerek döndü ve boğucu bir şekilde gülümsedi. "Bruno, sevgilim, bana bir tane daha getirir misin?"

"Bruno mu? Ciddi misin?"

"Bir tanrı gibi yapılı, yatakta bir Viking ve - bu iki özelliği göz önüne alındığında önemli değil - aslında ilginç ve zeki sohbetler yapabiliyor. Yirmi sekiz yaşında ya da gelecek ay olacak. Beşiği çaldım ve bu sürdüğü müddetçe tadını çıkaracağım. Şimdi, ne var ne yok?"

"Leanore Bastwick."

"Ceza savunma avukatlarının buz kraliçesi," diye başladı Nadine, sonra kaşları havaya kalktı. "Vay canına. Öldü mü?"

"Kapı çivisi gibi. Her ne haltsa."

"Bu bir hikaye - ama ekip bunu halledebilir. Bruno ile seks yapacağım. Çok kısa bir süre sonra." Ama altın renkli güneş gözlüklerini indirdi ve gözlerinin arkasında tilki gibi keskin bakışlar vardı. "Sen birincilsin."

"Evet. Katil bir mesaj bırakmış. Benim için."

"Sen mi?" Nadine doğruldu, güneşliklerini çıkardı ve kendini beğenmiş gülümsemesi kayboldu. "Tehdit mi?"

"Hayır. Bu kayıt dışı, Nadine, bunu gizli tuttuğumuz sürece -"

"Kapa çenenin. 'Kayıt dışı' yeterli. Ne tür bir mesaj?"

"Hayran mektubu diyebileceğimiz bir mektupta, Bastwick bana iyi davranmadığı için Bastwick'i öldürdüğü belirtiliyordu."

"Sen ve Bastwick en son ne zaman bir tur attınız? Nasıl öldürüldü? Bu mesajda tam olarak ne yazıyordu? Ne zaman -"

"Nadine, geri çekil. Ilove olayını saplantı haline getirmiş bir deli gibi davranman için seni etiketliyorum. Kitap, video. Yazışmaları sen yap."

"Elbette, her ikisinde de, hem de fazlasıyla."

"Sizinkiyle benimkini karşılaştırmak isteyeceğiz, bakalım ikimizle de temasa geçmiş ya da geçmeye çalışmış, Mira'yı çağrıştıran birini tespit edebilecek miyiz? Sizin için çalışan birini bize kopya vermesi için ikna ederseniz, bunu yaparız. Sadece onlara nedenini söylemeyin."

"Tamamdır. Mesajı görmek istiyorum. Kayıt dışı, Dallas. Görmek istiyorum çünkü benim için bir çan çalabilir. Eğer bir bağlantı varsa, ne söylediği, nasıl söylediği bir zil çaldırabilir."

Olabilir, diye düşündü Eve. Ve kayıt dışı olduğunda Nadine bir kasaydı. "Pekâlâ. Sana göndereceğim. Bruno'yla paylaşma."

"Bruno ile başka şeyler de paylaşacağım. Ben sana yazışmaları getireceğim, sen de bana mesajı getir. Ve Dallas, arkanı kolla."

"Niyetim bu."

Hemen geri dalmaya başladı ama ayak sesleri duydu. Erkek olduğu sonucuna vardı, hızlıydı. Boyun eğerek kapıya doğru döndü. "Evet, ne?" dedi kapının çalınmasına cevap olarak.

Medya irtibat görevlisi Kyung kapıyı açtı. "Teğmen, böldüğüm için özür dilerim."

"Olması gerekiyordu."

"Öyle oldu." İçeri girdi, mükemmel kesimli kayrak grisi bir takım elbise giymiş uzun boylu, çekici bir adamdı. Ziyaretçi koltuğuna şüpheli bir bakış attıktan sonra kalçasını masanın köşesine yasladı. "Komutan Whitney beni bilgilendirdi."

"Tamam."

"Ayrıca Dr. Mira ile de konuşacağım, psikolojik ya da profil çıkarma açısından ele almamız gereken herhangi bir şey olması durumunda kamu tüketimi için. Dedektif Peabody ile de az önce konuştum."

"Yine tamam." Kendi kendine onun bir pislik olmadığını hatırlattı. "Muhabirlerden bazı etiketler bekliyordum, ama şu ana kadar temizim."

"Medyadan gelen tüm soruları ofisime yönlendirdim." Gözlerini kısmıştı. "Bunu yapabilir misin?"

"Yapabilirim."

"Neden bunu hep yapmıyorsun?"

"Çünkü bir günde sadece yirmi dört saat var. Mavi Kod'a geçebiliriz," diye devam etti ve tam bir medya karartmasından bahsetti, "ancak Bastwick gibi medyada öne çıkan bir kurbanla, bu sadece ilgiyi artıracaktır. Şu anda bizim çizgimiz, sizin ve Peabody'nin tamamen soruşturmaya dalmanız, tüm ipuçlarını takip etmeniz ve ifadeler veya röportajlar için zaman ayıramamanızdır - ancak bunu yapacaksınız," diye ekledi, "rapor edilecek önemli bir şey olduğunda. Bu arada tüm soruşturmaları filtreleyeceğiz."

"Bunun ne kadar sürmesini bekliyorsunuz?"

"Yarına kadar dayanırsa şanslı sayılırız. Biri mesajı sızdıracak. Bir polis, bir teknisyen, bir sivil destek." Omuzlarını zarifçe silktili. "Ama bu size medyanın odağı üzerinize kaymadan işinizi yapmanız için biraz zaman kazandırır. Senin üzerine kayacak."

"Evet, anladım."

"Peki senin ifaden ne olacak?"

Nefes nefese kaldı. "NYPD'nin tüm gücü ve kaynakları Bayan Bastwick'in cinayetinin soruşturulmasında kullanılacaktır. Birincil soruşturmacı olarak katili adalete teslim etmek için tüm ipuçlarını özenle takip edeceğim."

"Ve sorduklarında, ki soracaklar, neden katilin Bayan Bastwick'i sizin adınıza öldürdüğünü yazılı olarak iddia ettiğini düşünüyorsunuz?"

"Beni iğnelemedikleri sürece, o fiskeyi atacağım, onun üzerinde tutacağım, benden uzak tutacağım."

"Güzel. Sıkıştıysanız, ifadeniz nedir?"

"Bok." İtiraf etti ki, köşeye sıkışabilirdi. "Bu, aktif olarak takip edeceğim bir alan olacak. Leanore Bastwick'in ölümünden sorumlu olan kişi nasıl hesap vermek zorundaysa, bu da cevaplanması gereken bir soru."

Kyung başını salladı, bir parmağını kıvırdı. "Daha fazla."

"Kahretsin." Şimdi ayağa kalktı, küçük ofisin etrafında döndü. "Bayan Bastwick'i kişisel olarak değil ama profesyonel olarak tanıyordum. İşlerimizi yaparken, görevlerimizi yerine getirirken, Jess Barrow ceza davasında karşı karşıya geldik. Polisler ve avukatlar genellikle çizginin karşı taraflarında dururlar. Polisler ve katiller her zaman öyledir. Leanore Bastwick'in her mağdur gibi yanımdayım - New York Polis ve Güvenlik Departmanı'nın olduğu gibi - ve Bayan Bastwick'in katilini adalete teslim etmek için yine elimizdeki tüm imkanları kullanacağız."

"Tekrarlayın, tekrar ve tekrar. Elinizdeki tüm kaynakları kullanarak katili adalete teslim edin. Olay yerinde bırakılan mesajdan uzaklaşın ve kendi mesajınızda kalın."

"Katilinin neden o mesajı bıraktığını bilmiyorum." "Ama öğrenmeye niyetlisin."

"Aynen öyle."

"Ve işte buradasın." Ellerini iki yana açtı. "Roarke'ın da bunu haber yapması gerektiğini söylememe gerek yok. Kendi medya çalışanları bunu hemen ele almalı."

"Hayır, bana söylemek zorunda değilsin," dedi - ve düşündü: Kahretsin. "Ben halledeceğim."

"Pekâlâ. Benden bir şey isterseniz, yirmi dört-yedi saat hizmetinizdeyim. Soruşturmanın bir parçası olmadığının farkındayım, Komiser, ancak katilden ya da katil olduğunu iddia eden herhangi birinden herhangi bir iletişim alırsanız mümkün olan en kısa sürede bilmem gerekiyor."

"Seni ekleyeceğim."

Doğruldu, kapıya doğru bir adım attı ve durakladı. "Dallas mı? Kendinize iyi bakın."

Bir an düşündü, ofisinin etrafına bakındı. Eve, kesintisiz çalışabileceği ve Roarke'la konuşabileceği bir yere gitmesi gerekiyordu. Bunu 'link' ya da mesajla yapmak istemiyordu.

Ayrıca, bilek ünitesine göz atarken eve çoktan geç kalacağını fark etti.

İhtiyacı olan her şeyi topladı, ceketini giydi. Peabody'yi hâlâ çalışma odasındaki masasında buldu.

"Eve götür. McNab'e söyle, ne alacaksa aldığı gibi istiyorum. Evden çalışıyor olacağım."

"EDD'ye gideceğim, bakalım onunla bağlantı kurabilecek miyim. Listedeki diğerleri seyahat açısından kontrol edildi. Bastwick'in öldürüldüğü sırada hiçbiri New York'ta değilmiş. Bir şey mi var? Bastwick cinayetinin ne kadar profesyonelce olduğunu konuşmuştuk. Belki bu insanlardan biri, ya da bir iş arkadaşı, Stern, ailesi - onlardan biri kiraladı. Ve mesajın gönderilmesini emretti."

"Bu bir bakış açısı. Mali durumları kontrol edip bir sorun olup olmadığına bakacağız. Eve götür," diye tekrarladı Eve ve aynısını yapmak üzere dışarı çıktı.

Ama yolda suç mahalline uğradı.

Mührü kırdı, Bastwick'in yatak odasına doğru yürüdü.

Ve duvardaki yazıyı okumak için uzun zaman harcadım.

Eve dönerken trafiğe aldırmadı, yaya geçitlerini dolduran yayalara aldırmadı. Kornaları, devirli motorları, gürültü duvarını, yanıp sönen ve parıldayan ışıkları görmezden geldi.

Kendini o yatak odasında tuttu. Zarif, şık, sakın renkler, zengin kumaşlar.

Bastwick'in sığınağı mı? Merak etti. Yoksa o da mı orada çalışıyordu? Yatakta dava dosyalarını okumak, stratejiler planlamak, karşı tarafın avukatının tarzını incelemek. Savcılığın tanıkları hakkında bilgi toplamak.

Kendi arkadaşlığını başkalarının arkadaşlığına tercih ediyor gibi görünen, yetenekli, kendini işine adanmış, hırslı ve fırsat bulduğunda medyanın ilgisini çekmekten hoşlanan bir kadın.

Evet, işini sığınağına götürmüştü. Katil onu tanıyor muydu?

Eve bu gerçek kişisel bağdan giderek daha fazla şüphe duyuyordu. Onu tanıyordu, evet. Onu araştırdı ve inceledi

Bastwick araştırdı ve çalıştı. Onu izledi.

Bilmek zorundaydı, hedefin yalnız olduğundan emin olmalıydı. Takvimine ulaşmanın bir yolu var mı?

Bu da konuyu tekrar bir iş arkadaşına ya da hukuk firmasındaki destek personeline götürebilir. Bu da olayı kişiselleştirdi, değil mi?

Kişisel hissettirmedi.

Kapıdan geçerken kendi kendine, tahtayı ve kitabı evde hazırla, dedi. Yeni bir başlangıç, baştan başla. Başa dön.

Ev göz kamaştırıyordu, kuleleri ve kuleleri ışıklarla parıldayan, yeşilliklerle örtülü gri taştan yükselip yayılıyordu. Bu ona Noel'i daha yeni bitirdiklerini ve yeni yıla sayılı günler kaldığını hatırlattı.

Ve planlanmış bir kaçış. Eve, park edip rüzgârın ısırdığı yere doğru adım atarken sıcak bir yere diye düşündü. Sessizliğe, sadece ikisinin olduğu, mavi sularla çevrili bir adaya, cinayetten ve iş dünyasından olabildiğince uzağa.

İsterse kendi mai taisini içebileceği bir yer.

Ve şimdi.

Bir UNSUB'ı vardı - cinsiyeti, yaşı, yüzü yoktu, sadece ırk olasılığı vardı. Ve elle tutulur tek nedeni de kendisiydi.

Mavi su, beyaz kumsallar ve yalnızlık pek olası görünmüyordu.

Dış cephesi mevsimin ışıklarıyla pırıl pırıl parlayan yüksek fuayeden içeri adımını attı. Ve Summerset'i gördü, doğal olarak, ayaklarının dibinde oturan kedisiyle birlikte cenazeye özgü siyah giysisi içinde.

İkisi de ona soğukkanlılıkla baktı.

"Ah, ev adresinizi hatırladınız."

"Yeterince oyalanırsam tabutuna geri döneceğini düşünmüştüm. O konuda şansım yaver gitmedi," diye ekledi, kedi bacaklarının arasından yağlı bir kürk şeridi gibi dolanmak üzere ilerlerken.

"Geç kalmaya niyetlendiğinizde, özellikle de planların yapıldığı bir akşamda, irtibat kurmayı hatırlayacak kadar şanslı olmamanız üzücü."

Ceketini yarıya kadar çıkarmıştı, hareketsiz duruyordu. "Ne planı?"

"Takviminize bakma zahmetine katlansaydınız - hiç - Roarke ile birlikte Carnegie Hall'da bir yardım gecesine katılacağınızı bilirdiniz..." Kasıtlı olarak bilek ünitesine baktı. "Otuz altı dakika."

"Siktir. Siktir. Siktir," dedi üçüncü kez paltosunu tırabzanın üzerinden atarken. Merdivenleri hızla çıkmaya başladı, kendini durdurdu.

İliklerine kadar tahriş etmişti ama bu konunun dışında bir şeydi. Ya da çok tehlikeli bir nokta olabilirdi.

"Buraya her zaman teslimat yapıyorsunuz, değil mi?" "Evet, alıyoruz."

"Ben aksini söyleyene kadar, herhangi bir teslimatçıya kapıyı açmayacaksınız. Söz konusu teslimatı beklemediğiniz ve teslimat şirketinin ve teslimatı yapan kişi ya da kişilerin kimliğini doğrulamadığınız sürece kapıları açmayacaksınız."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Çünkü içinde uyuduğundan şüphelendiğim o tabutu gerçekten gömmek zorunda kalmak istemiyorum. İstisna yok," diye ekledi ve arkasından koşan kediyle birlikte aceleyle yukarı çıktı.

Doğruca yatak odasına yöneldi ve otuz dakika içinde nasıl polislikten Roarke'ın karılığına geçebileceğini düşünmeye başladı.

Halkın karşısına çıkmaya gelince, otuz gün önceden haber verse bile bunu zar zor başarabiliyordu. Tabii ki bunu da yapmıştı. Ve unutmuştu.

Carnegie Hall'da bir yardım gecesini... Ne fark ederdi ki? Yine çuvallamıştı.

Yatak odasına koştuğunda kocasının şık siyah kravatının düğümünü tamamladığını gördü.

Tanrım, muhteşemdi. Tüm o ipeksi siyah saçlar sanatçıların ve meleklerin ağladığı bir yüzü çerçeveliyordu. Çılgınca mavi gözler, dolgun, yontulmuş bir ağız, yüz yaşını geçtikten sonra da onu çılgınca yakışıklı tutacak kemikler.

Sanki smokin giyerek doğmuş gibi görünüyordu. Kimse ona bakıp bir zamanlar olduğu Dublin sokak faresini göremezdi.

"İşte buradasın." O sihirli gözler aynada onunkilerle buluştuğunda gülümserken sesine İrlanda karıştı.

"Özür dilerim. Özür dilerim."

"Gerek yok." Döndü, ona doğru ilerledi - uzun boylu, esmer ve yakışıklının canlı bir posteriydi. Çenesini kavradı, başparmağını çenesindeki sığ çukurun üzerinde gezdirdi ve başını eğerek onu öptü. "Biraz geç kalmak suç değil - ve her halükarda bir polisle olacağım."

"Tamam. Peki, ben..." Ne? Merak etti. Ne yapacaktı ki?

"Elbiseniz, ayakkabılarınız, çantanız, uygun ceketiniz dolabınızın ön tarafında. Mücevherler, başka bir şey istemiyorsanız, şifonyerinizin üzerindeki kutularda."

"Tamam, peki." Oturma alanına kadar geldi, sonra hemen kanepeye çöktü. Galahad yatağa doğru yaptığı yolculuğun yönünü değiştirdi ve onun yanına sıçradı.

Roarke, "Bu akşam yapacağımız şey için fazla giyinmişim gibi bir his var içimde," diye yorum yaptı.

"Özür dilerim. Bir dakikaya ihtiyacım var." Ellerini yüzünde ovuşturdu, sonra öylece bıraktı.

"Eve." Roarke yanına gidip diğer tarafına oturduğunda eğlenen istifası yerini endişeye bıraktı. "Biri mi yaralandı?"

"Bastwick. Leanore Bastwick. O öldü."

"Evet, bunu medya bülteninde duydum, yakaladığınızı ve bu yüzden geç kaldığınızı düşündüm. Ama onu çok az tanıyordun."

"O değil. Elbette o," diye düzeltti Eve. "Ama benim. Şu ana kadar bunu fark etmemiştim. Yoluma çıkamaz."

"Ne olamaz?"

"Hiç mantıklı değil. Ama bu yeni bir şey değil, değil mi? Çoğu zaman mantıklı olmadığını hatırlamak zorundasınız."

"Değilsin." Ve bu onu endişelendirdi. "Anlat bana."

"Sana göstersem iyi olur." PPC'sini çıkardı, sonra duvardaki ekrana baktı. "Bunu oraya koyar mısınız? Daha hızlı yaparsın."

"Pekala."

El bilgisayarını aldı ve birkaç komut tuşladı. Duvar ekranı açıldı.

Ve olay yerinden gelen mesajın görüntüsü parladı.

"Bu duvarda, yatağının üzerindeydi. Soyulmuştu. Tamamen giyinikti. Hafif sersemletici yanıklar, orta kütle. Başka şiddet izi yok. Savunma yarası yok. O -"

"Sus," diye mırıldandı, mesajı okurken gözleri soğuktu.

O da başka bir şey söylemedi, öylece oturdu.

"Whitney bunu gördü mü?"

"Elbette. Doğruca ona gittim." "Peki ya

Mira?"

"Ve ona. Medya irtibat görevlisi medya irtibatıyla ilgileniyor. Adamlarınızı bu konuda uyarmanız gerekecek. Bu sızdığında, gazeteciler çılgına dönecek."

Bundan nefret ederek, sadece nefret ederek, parmaklarını gözlerine bastırdı.

"Bu halledilmesi gereken basit bir mesele." "Sağlam bir duvar olmalı -"

"Bununla ilgileneceğiz," diye tersledi. "Bu kişiyle başka bir iletişiminiz oldu mu?"

"Hayır, bilmiyorum," diye düzeltti. "Mira yazışmaları inceliyor, bir şey var mı diye bakıyor. Bir şey bulursa takip edeceğiz. Hukuk ortağına, şirketteki diğer kişilere, kişisel tanıdıklarına, sevgililerine, ailesine bakıyoruz. Henüz bir şey çıkmadı ama -"

"Ve pek olası değil. Size hediye, jeton gönderen ya da herhangi bir teklifte bulunan oldu mu?"

"Hayır, Tanrım." Soru Feeney'den geldiği gibi utandırmak yerine Roarke'ı kızdırmıştı. "Buradaki polis kim?"

"Öylesin. Sen benim polisimsin. Onun için duruyorsun, bu senin işin. Ama ben senin için duruyorum ve burada hedef sensin. Cinayet sana bir hediye idi. Bir kedinin ölü bir fareyi ayaklarının dibine bırakması kadar vahşi ve kanlı."

Kaşlarını çatan Eve, Galahad'a baktı.

"Bu kedi değil," dedi Roarke. "O vahşi Eve. Hedef sensin," diye tekrarladı, "ve er ya da geç vahşi sana saldıracak. Ben değişeceğim ve sen de beni bugüne getireceksin."

"Yardıma geri çevirmeyeceğim, bu işte çok iyisin. Ve başka bir çift göz, başka bir bakış açısı kullanabilirim. Ama eğer bu konuda kızacaksan -"

"Kızgın mı?"

Ayağa kalkarak kravatını ve ceketini çıkardı. Onun Noel için yaptırdığı küçük yaka iğnesini dikkatle çıkarışını izlerken bir kez daha acı hissetti.

Düğün çiçekleri - sedefli beyaz petunyalar.

"Katil bir piç karıma aşık oldu diye neden sinirleneyim ki?"

"Katil bir kaltak olabilir," dedi Eve sakın bir sesle. "Ve karın da bir cinayet polisi."

"Bu onu daha az benim yapmaz, değil mi? O piç -ya da tercih ederseniz kaltak- size adalet sağladığını iddia ediyor. Şimdi bana gününü nasıl geçirdiğini anlat."

"Nasıl -" Ayağa kalktı. "Günümü nasıl geçirdiğimi sanıyorsun? Görüşmeler yaparak, ipuçlarını takip ederek, danışmanlık yaparak, raporlar yazarak. Lanet olası işimi yaparak."

"Aynen öyle." Yatağın kenarına oturdu, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı - kadın ne kadar sıcaksa o kadar soğuktu. "Ama katilin aklına göre, o senin için işini yaptı. Adalet yerini buldu. Hediye i küçümsüyorsunuz Teğmen ve hiç kimse hediyesinin takdir edilmemesinden hoşlanmaz."

"Ne yani, teşekkür mü etmeliydim?"

"Soruşturmayı devredebilirdiniz - tabii ki yapmadınız ve yapamazdınız, siz olarak." Konuşurken devasa dolabına doğru yürüdü. "Sanırım katil oldukça

yırtık. Bir yandan tam da onun size hayran olduğunu iddia ettiği şeyi yapıyorsunuz, diğer yandan da hediye için minnettarlığınızı istiyor."

"Yırtılmış olması zerre kadar umurumda değil. Ben işimi yapıyorum."

"Ve bunu yaparak, sonunda öfke ya da umutsuzluğa kapılacaksınız. Bence ikisi de ölümcül olabilir." Roarke kot pantolon ve siyah bir kazak giyerek dışarı çıktı. "Bir seviyede bunu biliyorsun ve şimdiden bunu nasıl daha hızlı dönüştürebileceğini merak ediyorsun. Çünkü bunu yapana ve öfke ya da umutsuzluk sadece sana yönelene kadar, bir sonraki hediye başka biri olacak."

"Onun ne düşündüğünü, ne hissettiğini, ne istediğini nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Sana deli gibi aşık. Ben de öyle."

Öfke bir tür kedere dönüştü. "Benim için öldürüyor, Roarke. Bu beni içten içe hasta ediyor."

"Adam -ya da kadın- kendisi için öldürüyor." Roarke ona doğru döndü ve elleriyle yüzünü çerçeveledi. "Sen bir bahanesin. Ve bunu tamamen kabul edip tüm suçu -her bir zerresini Eve- ait olduğu yere koyduğunda daha iyi iş çıkaracaksın."

Onu tekrar öptü. "Şimdi ofisine gidiyoruz ve bana her şeyi anlatabilirsin."

5

Roarke onun en sevdiği yemek olan spagetti ve köfteyi programlamıştı, bu yüzden rahatlatıcı olacaktı. İkisine de cömert birer kadeh Chianti doldurdu.

"Bunun için daha iyi çalışacaksın," dedi ona, evindeki ofisinin ortasında öylece durmuş, yeni kurmaya başladığı cinayet tahtasına bakarken. "Ye ve bana en başından anlat. Taze bir göz," diye hatırlattı ona. "Ve bakış açısı."

"Tamam." Bir nefes verdi. "Tamam." Pencerenin yanındaki küçük masada ona katıldı. "Öncelikle bu akşamki anlaşmayı unuttuğumu söylemek istiyorum. Sadece unuttum. Eğer bu daha olağan bir durum olsaydı hatırlar mıydım bilmiyorum. Hatırlar mıydım bilmiyorum."

"Bugün ben de biraz meşguldüm." Onu izlerken biraz şarap içti. "Caro öğleden sonra bana hatırlatana kadar bu akşamı düşünmemiştim. Belki de ihtiyacınız olan şey, Teğmen, kendinize ait bir yöneticidir."

"İsteyeceğim son şey, başka şeyler yapmaya çalışırken birinin bana bir şeyler anlatmasıdır. Ayrıca istesem de departmanın bana bir bekçi tutmaya gücü yetmez."

Bir köfteyi dürtüklledi. "Caro'nun ya da Caro'nun yerine geçecek birinin bana hatırlatmalar gönderebileceğini söyleme. İki gün içinde ciğerlerini söküp onlarla bir melodi çalmak isterdim."

"Akciğerlerde düzgün bir melodi çalmak yıllarca pratik ve özveri gerektirir."

"Belki, ama ben buna hazırım. Bu geceki şey bir hayır işi, değil mi? Muhtemelen sana ve büyük kova dolusu parana güveniyorlardı."

"Bilet fiyatı en azından bir ya da iki kovayı karşılıyor ve biz de başta bulunacağız."

"Bunu yapmalıyım." Suçluluk duygusuyla sinirlenerek bir köfte daha didikledi, önce makarna yemeye karar verdi. "Bana ne kadar ve nereye gideceğini söyleyebilirsin, ben de yapmalıyım."

"Yeterince kolay. Ben beş milyon civarında bir rakam düşünüyordum."

Çatalına doladığı spagettiye sertçe yuttu. "O kadar büyük bir kovam yok ya da o civarda fazla vakit geçirmiyorum. Sen yap."

"Tamamdır." Adam uzanıp onun elini sıktı. "Bırak artık, Eve. Bu sadece süslü kıyafetlerle çıkılan bir gece."

"Bunları seviyorsun."

"Yeterince iyi. Bunu daha çok sevdiğimi fark ettim. Seninle burada, sessizlikte yemek yemek. Bazıları için cinayet pek çekici bir akşam yemeği sohbeti olmasa da - o bazıları sen ve ben değiliz. Şimdi bana en başından anlat."

Kendini ne kadar suçlu ve huzursuz hissetse de, onun mutlak gerçeği söylediğini bilmek ona ne kadar şanslı olduğunu hatırlattı.

Eve adım adım ilerleyerek, "Yöneticisi bu sabah onu buldu," diye söze başladı.

"Güvenlik çalışmasını görmek istiyorum. Sanırım onu geliştirdiniz, analiz ettiniz."

"Feeney ilgileniyor. En iyi tahmin, katilin beyaz ya da melez olduğu yönünde. Boyu da, eğer çizmelerinde asansör yoksa, yaklaşık 1.80. Eller ve ayaklar için tahmin - bir erkeğe göre küçük ama alışılmadık derecede küçük değil. Kıyafetleri? Sıradan, sıradan olmayan. Onları tespit etmenin bir yolu yok."

"Binayı daha önce araştırmıştı."

Gerçekten şanslı, diye düşündü Eve, çünkü Roarke çabuk fark etmişti.

"Evet, mecburdum. Yayın her yetmiş iki saatte bir otomatik olarak üzerine yazılıyor, bu yüzden geri dönüp... Boşluklar." Aklına gelince parmağını havaya kaldırdı. "Kontrol etmem gerek, orada son birkaç hafta içinde gösterilmiş herhangi bir birim ya da birimler var mı diye bakmalıyım. Katil aylar önce buradan geçmiş olabilir, ama muhtemelen son birkaç hafta içinde hiçbir şeyin değişmediğinden emin olmak için en az bir kez yeni bir geçiş yapmıştır."

"Bina şemaları için talepler?"

"O işi hallettim ama lanet olası tatiller yüzünden her şey yavaş ilerliyor."

"Önemli olması pek mümkün değil. Bu seferki o kadar kolay olamayacak kadar etkili görünüyor."

"Verimli, profesyonel, tarafsız." "Bir profesyonel mi düşünüyorsun?"

"Peabody açığı seviyor." Artık konuşabildiği için - gerçekler, kanıtlar, olasılıklar - yemek daha kolay yeniyordu. Ama hâlâ iştahını bulamıyordu.

"Bastwick'in tanıdığı biri suikastı kiraladı ve beni ringa balığı olarak kullanıyor."

"Kırmızı ringa balığı."

"Evet, evet, kırmızı olduğunu anladım. Neden kırmızı olduğunu bilmiyorum. Mor bir ringa balığı daha mantıklı - ya da daha az, ki asıl mesele de bu - ama kırmızı olduğunu anladım."

"Seni seviyorum."

Biraz gülümsedi. "Onu da anladım. Cinayet silahını teşhis ettik ama bu bizi fazla ileriye götürmez. Piyano teli, bulması kahverengi pantolon kadar kolay. Dil - Morris temiz bir kesik olduğunu söyledi, tereddüt izi yok. Buradaki sembolizm oldukça açık."

Makarnayı yemeden çatalına sardı, çözdü, sardı.

"Peki ya elektronik eşyaları?"

"McNab ilgileniyor. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı. Yakın arkadaşları yokmuş, bu şekilde okunuyor. Özel bir sevgilisi yok, ya da görünüşe göre öyle bir isteği. Fitzhugh'a -ölü ortağı- ölmediği zamanlarda bir oyun oynamış."

"Ah evet, öyle bir şey hatırlıyorum. Bir eşi vardı."

"Eşi Hawaii'de ve koruma altında. Başka bir oyun oynadığını gösteren bir şey bulamadım. Fitzhugh'un biraz yumruğu ve gücü vardı, yani orada onun için bir sebep vardı. Fitzhugh bir kez tekme attıktan sonra, o aslında en iyi köpekti, öyleyse neden uğraşsın ki?"

"Eğlence için mi?" Roarke önerdi.

"Görünüşe göre eğlenmek için başka bir yol seçmiş. Noel için bir otel odası ve bir LC tutmuş. Bir tür rotasyonla kullandığı üç LC'si vardı ve anladığımız kadarıyla seks söz konusu olduğunda orada bir tür rutine yerleşmişti."

"Güvenli, duygusallıktan uzak ve kontrolü elinde tutuyor."

"Evet, benim yorumum. Noel günü ailesiyle kısa bir görüşme yaptı, seyahat etmedi, bulabildiğimiz kadarıyla parti yapmadı. Çalıştı - odak noktası buydu. Onu oldukça net görüyorum. Eskiden aynada ona bakardım."

"Doğru değil. Hem de hiç doğru değil," diye karşı çıktı Roarke. "Senin Mavis'in vardı - ve o çok uzun zamandır hem aile hem de arkadaşı. Feeney de öyle. O sadece senin eğitmenin ya da ortağın değildi. O senin için bir babaydı ve öyle de."

"Onları aramaya çıkmadım."

"Sen de onları dışarıda bırakmadın, değil mi?"

"Eğer Mavis kapatılmak istemiyorsa kimse onu kapatamaz." Spagettisine dalgın dalgın baktı. "Seni dışlamayı denedim."

"Ve bak nasıl sonuçlandı. Onunla aranızda yüzeysel bir benzerlik olduğunu mu söylemek istiyorsun? Katılıyorum. Güçlü iradeli, başarılı kadınlar, bir hukuk çizgisinin her iki tarafında, ama her ikisi de kendi yöntemleriyle ona hizmet ediyor. Çekici, zeki, hırslı kadınlar, kendi yollarında yalnızlar. Ya da öyleydiniz ve bugünlerde kendinizi bulabileceğinizden daha fazlası olmak istiyordunuz."

"Artık sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum. Benim için böyle oldu. Belki biri onu istemiştir." Tekrar makarna sardı, düşünmeden yedi. "Ve onu ya da kendisini geri istemedi. Ama..." Başını salladı ve şarabına uzandı.

"Öldürme tutkusu yok."

"Hiçbiri. Birini istediğinizde ve o sizi dışladığında, umutsuzluk, öfke ya da intikam vardır. Onunla ilgili bir neden bulamıyorum. Bunun için bir açı bulamıyorum. Tüm açılar benimle ilgili olduğunu söylüyor. Ve ben bunu anlayamıyorum."

"Başka bir polis, size hayranlık duyan ve sokaktan aldığınız suçluların özgürlüğünü sağlamak için aynı gayretle çalışan savunma avukatına kızan biri."

"Evet, açılardan biri de bu. Benimkilerden biri değil, Roarke. Benim polislerimden biri değil. Bunu sadece benim polisim oldukları için değil, içlerini ve dışlarını bildiğim için söylüyorum."

"Sizinle aynı fikirdeyim çünkü onları ben de tanıyorum. Sizin bölümünüzde bu şekilde can alacak ya da bunu yapmak için sizi bahane olarak kullanacak kimse yok."

"Hiçbiri psikozlu değil ve bu da böyle hissettiriyor."

"Ama sadece kendi ekibinizle çalışmıyorsunuz. Bir olay yerine ilk müdahale eden, olay yerinin güvenliğini sağlamaya yardımcı olan ya da arama yapan polisler. Soruşturması sizinkiyle kesişen başka bir birimden bir polis. Size danışan biri ya da tam tersi."

"Onları sayamadım," diye itiraf etti.

"Ve bu, işleme, adli tıp ve benzeri alanlarda çalışan herkesi kapsamıyor."

"Bugün laboratuarda durdum ve düşündüm: Tüm bu beyaz önlüklü insanlar, temiz bir cinayetin nasıl işleneceğini, suç mahallinden kanıtların nasıl uzak tutulacağını biliyor olmalılar. Ve ben onları tanımıyorum - bir avuç kadarını, ama hepsi bu. Süpürgeciler var, morg doktorları var, teknisyenler var, destek var. Ya da kitaptan ve videodan kafayı bulmuş bir deli."

"Bastwick de yok."

"Hayır, o yok."

"O zaman neden o? Özellikle o mu?"

"Tamam." Şarabını yudumlarken arkasına yaslandı. "Barrow davası sırasında yaptığı bazı röportajları taramak için biraz zaman harcadım. Kamuoyu önünde benim bir kan davası güttüğümü, görülecek bir hesabım olduğunu, kişisel bir hesabım olduğunu iddia etmeye çalıştı. Barrow'a fiziksel saldırıda bulunduğumu, bunu örtbas ettiğimi ve haksız da olmadığımı anlatmaya çalıştı. Ama öyle olmadı. Eğer o herife yumruk attığımı itiraf etselerdi, nedenini de itiraf etmek zorunda kalacaklardı. İ p e dizdikleri sürece, istemeden de olsa

sübliminaller kullanarak zihin kontrol sistemi, onu hafif bir dokunuşla çıkarma şansları vardı. Bu sistemi bizim ve sizin üzerinizde kullandığı için onu yumrukladığımı söylemek zorunda kalırlarsa, bu benimle birlikte yasanın da onu yumruklayacağı anlamına gelirdi."

"Seni incittim. Seni zorladım -"

"O bunları yaptı," diye araya girdi Eve. "Seni, beni, Mavis'i kullandı. Hepsini eğlence ve çıkar için yaptı. Ve şimdi bir kafeste uzun bir süre yatacak. Öldürmedi ama bir silah sağladı."

Roarke, "Bastwick onu çıkarmadı," diye belirtti. "O kafesten ikinizden de intikam almanın bir yolunu bulmuş olabilir mi?"

"Onu kontrol ettim. Kısıtlı. Elektronik cihazlara izni yok. Paraya erişimi yok, bu yüzden bunu yapması için kimseye para ödeyemez. Benim peşime düşmek için bir yol bulmaya çalıştığını görebiliyorum - o küçük korkak - ama Bastwick'in peşine düştüğünü göremiyorum."

"Ama ona tekrar bakacağım," diye ekledi Eve. "Onun şirketine bakacağım - bu bağlantıyı ve oradaki herhangi birinin bir profesyoneli işe alması fikrini ortadan kaldıracacağım."

"Mali durumu iyi görmek istersiniz."

"Seninkinin yeterli olacağını düşünmüştüm."

"Demek öyle. Ailesi mi?"

"Evet, tekrar eleme, çünkü neden? Belki kız kardeşinden nefret ediyorsun, onu öldürmeye ya da öldürtmeye karar verdin. Neden benimle uğraşasın ki? Ama biz eleyeceğiz, çizginin aşağısına doğru oynayacağız."

"Tamam o zaman. Bana bir liste verin, ben de kendimi eğlendireyim."

Başını salladı, şarabına baktı. Bir kenara koydu. "Summerset'e kimliğini doğrulayamadığı sürece herhangi bir teslimat ya da başka bir şey için kapıları açmamasını söyledim - ve kapıyı hiçbir zaman açmamasını. Sen de ağırlığını buna eklemek isteyebilirsin."

"Yapacağım ama seninkinin ona yeteceğini bilmelisin. Endişeleniyorsun çünkü ikiniz de

birileri ilişkinizi yanlış yorumlayabilir?"

"Bu, katilin benim - bizim - hakkımızda daha fazla kişisel bilgiye sahip olduğu anlamına gelir ama işi şansa bırakmayacağım. Kişisel güvenliğinizi arttırmanızdan zarar gelmez."

"Çünkü bir noktada, senin sevgini kazanmak için bir rakip olarak görülebilirim."

Bakışlarını kaldırdı, onunkini tuttu. "Bunun gibi bir şey."

"Şunu belirtmeliyim ki, büyük olasılıkla bu işin merkezinde siz olduğunuz için, kişisel güvenliğiniz hayati bir konudur."

"Polis, rozet, silah."

"Suçlu - ıslah olmuş. Ama ıslah olmak tecrübeyi yok etmez. Neden dediğiniz gibi yapmıyoruz? Bunu çizgide oynarız, ortadan kaldırırız. Gerisini sonra düşünürüz."

"Benim için her zamankinden daha fazla endişeleneceksin. Bunu yaptığında, daha önce söylediğim başka bir şeyi hatırla. Sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum." Ayağa kalktı. "Sana listeyi getireyim ve başlayalım."

Roarke kendi ofisine yerleşmiş, Galahad da uyku koltuğuna yayılıp horlarken Eve tahtasını hazırlamayı bitirdi.

Kendi kimlik fotoğrafını ekleyerek tamamladı.

Dallas, Teğmen Eve, diye düşündü, kendini inceleyerek. Potansiyel kurban, potansiyel tanık, potansiyel cinayet sebebi.

Bir kez kurban olmuştu ve bir daha olmayacaktı. Tanık mı? Bu iyiydi ve kendini iyice sorguya çekmeye niyetliydi. Sebep. Bu onu hasta ediyordu ve buna bir son vermeliydi.

Rutin, dedi kendi kendine, bir polisin en iyi arkadaşı olabilir. Buna güveniyordu.

Küçük mutfığa gitti, bir fincan sert, siyah kahve programladı. Masasının başında gelenleri kontrol etti; Mira'dan, Nadine'den, McNab'dan, Feeney'den ve Cher Reo'dan gelen mesajları gördü.

Şık kabuğun içindeki sert APA, Barrow ya da Fitzhugh davasıyla ilgilenmemişti ama Eve'in Whitney'nin savcılıkla mevcut durum hakkında konuştuğundan hiç şüphesi yoktu. Reo bilgilendirilmek, tartışmak istiyordu. Ve Eve bunun bir kısmının kişisel olacağını biliyordu.

Bastwick'in aksine, Eve arkadaşlıklarını engelleyememiş ya da sürdürememişti.

Gerçek ve sadık dostun, diye düşündü Eve tahtaya, mesajın kopyasına bakarken. Bu ne anlama geliyordu? Katil, onun hayatında arkadaş olan diğer kişilerin sahte olduğuna mı inanıyordu?

Eve'e göre güvenebileceğin tek kişi benim. Bak senin için ne yaptım.

Evet, ona öyle geldi.

İlk önce Mira'nın iletişimini araştırmak istese de, potansiyel kanıtları tercih etti.

Feeney. Pek yeni bir şey yoktu ama ona boy ve ayakkabı numarasıyla ilgili tüm olasılık oranlarını içeren eksiksiz bir rapor göndermişti. Kutuyu bile tanımlamayı başarmıştı. Sıradan geri dönüştürülmüş malzeme, yirmi dört inç kare, standart bantla kapatılmış.

Ve ilginç bir şekilde, bir açığı bulabildiğini, geliştirebildiğini ve bir nakliye etiketinde bir okuma alabildiğini belirtti.

Kurbanın adı ve adresi duvar mesajıyla aynı blok baskıda. Gönderen hukuk firması olarak listelenmiş.

Kontrol ederdi, ama bunun daha fazla gizlenme olduğuna bahse girerdi. Biri ne yaptığınızı sordu, kurbanı bile mi? Neden, bu paketi Bastwick ve Stern hukuk bürosundan Bayan Leanore Bastwick'e teslim ediyorum.

Hiçbir şey şansa bırakılmamış, diye düşündü Eve.

Akıllı ve dikkatli. McNab'e doğru ilerledi.

Hiçbir iletişimde şüpheli bir şey yok. Tartışma yok, tehdit yok, hatta öldürüldüğü gün ne yapıyor olabileceğini soran kimse yok. Bu bilgiyi 'bağlantı konuşmalarından' herhangi birinde gönüllü olarak da vermemişti.

Müvekkillerle, savcılıkla, hukuk bürosunun devam eden davalarla ilgili iç soruşturmacısıyla birçok iletişim kaydı tutmuştu.

Eve onları okudu, bir zil çalacak, bir önseziyi ortaya çıkaracak bir şey aradı. Ve McNab gibi, hiçbir şey bulamadı.

Ofis bilgisayarında yığınla iş vardı ve bunların çoğu redakte edilmişti. Stern o kadar da işbirlikçi davranmıyordu, ama öyle olmasını da beklemiyordu. Suçluları ya da en azından suçla itham edilenleri temsil ediyordu.

Ve avukat/müvekkil gizliliğini gerekçe göstererek kadının ev bilgisayarına kısıtlama getirmişti bile.

Tamam, bu şekilde oynayacağız, diye düşündü Eve ve Reo'yu etiketledi. "Dallas, nasılsın?"

"Kafamı Stern'in ya da Bastwick ve Stern'in ördüğü duvara vuruyorum. Bastwick'in bilgisayarlarına tam erişimimiz kısıtlı, bu da cinayetle ilgili soruşturmamızı engelliyor."

"Bunu biliyorum. Dallas, avukat/müvekkil gizliliği saçmalık değildir."

Eve ekrana ve kabarık sarı saçları ve aldatıcı derecede kurnaz mavi gözleriyle güzel APA'nın görüntüsüne kaşlarını çatarak baktı. "Hadi ama Reo, o öldü. Müşterilerinden biri onu öldürmüş olabilir."

"Bir şüpheliniz var mı? Müşterilerinden biri ya da birkaçı şüpheli mi?"

"Hepsi öyle."

"Dallas, ayrıcalıkla savaşmamı istiyorsan, bir nedenim olmalı. Sağlam bir neden. Yapabileceğim ve yapacağım şey yarın Stern ile konuşmak ve bir iç soruşturma başlatmasını talep etmek."

"Harika, eğer onun dilini keserse, bizi doğrudan kendisine götürecektir."

"Dallas." Reo ellerini kaldırdı, iç bilekleri birbirine değiyordu. "Bağlı. Ama elimden gelen her şeyi yapacağım, baskı yapabildiğim her yerde baskı yapacağım, zorlayabildiğim her yerde zorlayacağım. Söyleyin bana, siz, birincil olarak, Bastwick'in müşterilerinden birinin onu

öldürdüğüne inanıyor musunuz?"

"İnanmak ya da inanmamak için yeterli bilgiye sahip değilim. Elimde yıllar boyunca yapılan tehditlerin bir dosyası var. Oldukça kabarık."

"Bana bir kopyasını gönderin. Orada yardımcı olabilirim."

"Hızlı bir araştırma yaptım ve tehdit içeren vakaların hiçbirine doğrudan dahil olmadım. Baxter ve Trueheart geçen yıl bir tanesinde yakayı ele verdi, Reineke beş yıl kadar önce bir tane daha aldı ve o ve Jenkinson üç yıldan daha uzun bir süre önce bir tanesindeydi."

"Şunları işaretleyin."

"Üçü de hapis yatıyor. Baxter ve solo Reineke'yi ikinci dereceden birinci dereceye indirtti - anlaşıyor sizin ofisiniz yaptı."

"Tamam."

"Sonuncusu büyük bir kayıptı ve müşteri Omega'da hayatını sürdürüyor. Birinin ona suikast düzenlemiş olma ihtimali üzerinde duruyorum."

"O zaman önce bu üçünü gözden geçireceğim, hem de iyice. Elimden geleni yapacağım Dallas, bilmeni istediğim de buydu."

"Minnettarım. Tamam. Buna geri dönmeliyim."

Avukattan psikiyatriste gitti, Mira'nın mesajlarını açtı.

Eve, sana iletişimleriyle birlikte beş kişiden oluşan bir liste gönderiyorum. Tüm iletişimi okumak ve değerlendirmek birkaç gün sürecek olsa da, bu beş kişinin daha yakından incelenmesi gerektiğini düşündüm. Beş kişiden sadece biri New York'ta ikamet etmesine rağmen, hepsi size birçok kez yazmış ve yazışmalar sağlıklı bir bağlılık gösteriyor.

Yaşları yirmi sekiz ile altmış dokuz arasında değişen üç erkek ve iki kadın vardır.

Bunlarla ilgili soruşturmanızda herhangi bir ek endişe unsuru veya bağlantı ortaya çıkarsa lütfen beni derhal bilgilendirin.

Size ayrıca Leanore Bastwick'in katilinin profilini de ayrı bir kapakla gönderiyorum. Lütfen görüşmek için istediğiniz zaman benimle temasa geçin. Bu arada, yarın size başka bir isim listesi sunmayı umuyorum.

Tamam, diye düşündü Eve, nefes aldı, biraz daha kahve doldurdu.

Ve ilk ismi yazışmalarıyla birlikte açtı.

Roarke tekrar içeri girdiğinde, ayağa kalkmış volta atıyordu. "İnsanlar berbat durumda," dedi ona.

"Daha önce de söylemiştiniz."

"Nasıl olur da düşündüğümden daha da berbat olabilirler? Kaba bir söz yüzünden ya da bir gün uyanıp 'Hey, birinin bağırsaklarını deşmek eğlenceli olabilir' diye düşündükleri için birbirlerine neler yapabileceklerini gördüm. Ama bu şiddettir ve çoğunlukla şiddeti anlıyorum. Ama aptallık ve berbatlık nereden geliyor? Boş ver," diye karar verdi. "Bunu kimse bilmiyor."

Kahve fincanına doğru yürüdü ama Roarke ondan önce davranıp fincanı ulaşamayacağı bir yerde tuttu.

"Yeter."

"Yeterli olduğunda söylerim. Biraz kahve istiyorum."

"Eğer bunu kötüye kullanırsan bir daha kahve falan olmayacak." Kızın gözleri onunkilere ateş pskrdğnde, adam sadece kaşlarını soğuk gözlerinin üzerine kaldırdı. "Bir şeye yumruk atmak istiyorsun. Bana bir yumruk atabilirsin ama bu bedava olmayacak."

"Siktir et." Dönerek uzaklaştı, tekrar volta attı. "Siktir et."

Sorunu çözmek için tencereyi mutfağa götürdü ve bir şişe suyla geri döndü. "Su i," diye önerdi ama kadın onu duymazdan geldi.

"Oku şunu!" Duvardaki ekranı işaret etti, volta atmaya devam etti.

Sevgili Eve,

Çok az kişinin sana Eve dediğini biliyorum, ama ben seni hep böyle düşündüm. Hayatım boyunca bir şeylerin -birilerinin- eksik olduğunu hissettim. Aradım, ve bu arayış sırasında insanların hayatıma girip çıkmasına izin verdim. Ama kimse gerçekten bağ kuramadı. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, anladığınızı biliyorum. Hissediyorum ki Aynıısı senin için de geçerli.

Sonra bir gün seni gördüm, sadece ekranda, ama içimi kaplayan duygu seli inanılmazdı. New York'taki Polis Merkezi'nin merdivenlerinde duruyordunuz, Çok sert, çok güçlü, çok gerçekti. Ve biliyordum. İşte buradasın, diye düşündüm. Sonunda.

Beni hissettin mi? Sanırım hissettin. Bir an için, sadece bir an için, gözlerimiz buluştu. Bana doğru baktın, Eve. Bunu hissettiğini biliyorum.

Aynı anda hem sersemlemiş hem de bütün hissetmiştim.

Daha önce de birlikte olduk, defalarca. Çok az kişinin sevdiği gibi sevdik, defalarca. Duyarlı birine gittim ve bunu onaylattım. Biz Kaderde buluşmak, birlikte olmak varmış, hayattan sonra hayat.

Sabırlı olmam gerektiğini biliyorum. Artık hayatını, kariyerini takip ediyorum. Seninle çok gurur duyuyorum! Evli olduğunu anlıyorum - benim gibi - ve bu ilişkinin sonuna gelmeni beklemeliyim. Yakında olacak, sensiz geçen her gün bin yıl gibi

gelse de.

Sadece beklediğimi biliyorum.

Senin, her zaman senin, zaman boyunca,

Morgan

"Pekâlâ," dedi Roarke, "pekâlâ. En azından sen beni kovana kadar sabrediyor."

"Kadın," diye düzeltti Eve. "Morgan Larkin, kırk yaşında bir kadın, sekiz yaşında bir erkek çocuk annesi. Üç kez boşanmış, hepsi de erkeklerden. Columbus, Ohio'dan bir sistem analisti, daha iyi bilmesi gerekirdi.

"Ve yüzündeki o sırtışı silebilirsin, dostum."

"Üzgünüm ama karımın üç kez boşanmış ve bir oğlu olan bir kadından aşk mektupları almasının bazı eğlendirici unsurları var."

"Gönderdiği aşağıdaki on dört mektubu okursanız bunun o kadar da komik olduğunu düşünmeyeceksiniz."

"Ah. Pekala o zaman, şüphelilerinizden biri. Ama Ohio'da yaşadığını söylemişsiniz?"

"Ve tam zamanlı bir işi var. Bir çocuğu var. Geçen Şubat ayında uzun bir hafta sonu dışında New York'a seyahat ettiğini sanmıyorum. Ve bir profesyonel tutacak parası da yok. Bu ilk mektup üç yıl önce Mart ayında geldi. Zar zor hatırlıyorum. Sanırım gözlerimi devirip dosyaya attım. Bu tür şeyleri saklamalısınız - şu anda oldukça açık olan nedenlerden dolayı. Birkaç ay sonra bir tane daha geldiğini hatırlıyorum ama o sırada Peabody benim yöneticim olarak çalışıyordu ve onunla anlaşıştım. Cevap yok çünkü standart teşvik etmemektir."

Oturdu, her şeye rağmen suyu açtı. "New York'a özellikle benimle buluşmak için geldi - bununla ilgili bir mektup var. Ona gelemeyeceğimi, seni hemen terk edemeyeceğimi anlıyor ama beni görmeye, sesimi duymaya ihtiyacı var falan filan, o yüzden Sevgililer Günü'nde Empire State Binası'nın tepesinde buluşacağız."

"An Affair to Remember," diye mırıldandı Roarke. "Klasik bir video. Bir aşk hikâyesi."

"Evet, onu oraya o koydu. Bir sonrakini Mart ayında aldım. O zaman biraz kızgındı. Onun kalbini nasıl kırabilirdim falan. İlk tartışmamızı yaptık diyebiliriz. Birkaç ay sonra, tekrar yazdığında sanki hiç olmamış gibi, ama fiziksel aşkımız hakkında daha açık konuşmaya başladı, hayatımızı birlikte kurmamız konusunda daha talepkârdı."

Eve soğuk şişeyi alnında gezdirdi. "Bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum. Bastwick'i kim öldürdüyse burada zaman geçirmiş, rutinlerini öğrenmiş, şehri ve nasıl dolaşılacağını biliyor. Polis işleri hakkında bir şeyler biliyor. Ama bu..."

"Rahatsız edici." Yanına gitti, arkasında durdu ve omuzlarını ovdu.

"Boca Raton'da altmış dokuz yaşında bir adam var, Nadine'in kitabını okuduğundan beri bana ayda bir kez saat gibi yazıyor. Normal bir şekilde başlıyor. Hayranlık, hizmetin için teşekkürler, sonra giderek kişiselleşiyor, ta ki onunla kaçmamı isteyene kadar, dünyayı nasıl dolaşacağımızı ve bana bir kraliçe gibi davranacağını söyleyene kadar. Tanrım, ben onun yarı yaşındayım ve o daha iyisini bilmeli. Onda çizik var." İç çekti. "Roarke çizdiği değil ama canı yanmıyor. Ona daha yakından bakacağız ama daha önce hiç suç işlememiş. Duygusal sorunlar yüzünden birkaç kez tesislerde kalmış.

"İngiltere'de başka bir adam," diye devam etti gergin bir şekilde. "Görünüşe göre ona rüyalarımda geliyorum ve tavşanlar gibi sevişiyoruz. Seksin ötesinde bir bağımız var - duygusal, psişik, gününe göre değişiyor. Güvenebileceğim tek kişi o. Karanlık güçler etrafımı sarmış durumda. Kanun, ne kadar aptalca olsa da, kaderimi engelliyor, bu yüzden rüyalarımda sevişmediğimiz zamanlarda, davalarımda bana yardım ediyor. Oradaki polislere katılmaya çalıştı ama psikoloji sınavında başarısız oldu."

"Şok oldum."

"Evet." Parmaklarını gözlerine bastırdı. "Kaliforniya'da bir adam daha var. Aşırı uçlarda olsa da başlangıçta akli başında görünüyor. Kitabın, videonun ve benim büyük hayranım. O da kendi yöntemleriyle suçla savaştığını iddia ediyor. Ve benimle çalışmak istiyor. Sonra da benimle yatmak. Buna katılırsan o da iyi olur."

Boynunun arkası gergindi, bükülmüş teller gibi düğümlenmişti. Roarke başparmaklarını kullanarak onları gevşetmeye çalıştı ve sesini alçalttı. "İş mi, seks mi?"

"İkisi de. Çok açık fikirli biri. Benim yardımımla New York'a gelip danışmanım olarak çalışmak istiyor, kötü adamları adalete teslim etmek için sistemin etrafından dolaşacak yollar bulacak biri. Son mektubuna göre NYPSD'ye komuta etmem gerektiği için hak ettiğim takdiri ya da saygıyı gördüğüme inanmıyor ve benim adıma öfkeli."

"Seyahat mi?"

"New York'a iki kez gitmiş ama son altı ay içinde gitmemiş. Hepsine daha yakından bakacağım ama..."

"Bir tane daha mı?"

"Mira'nın bu gece gönderdiği son mektup. Yirmi sekiz yaşında bir kadın, New York'ta, Aşağı Batı Yakası'nda yaşıyor, bir şirkette stajyer avukat olarak çalışıyor - uzmanlık alanı aile hukuku. Geçen yıl sekiz kez yazmış, yazışmalar arasındaki aralık gittikçe daralıyor. Bir araya gelirse çok iyi arkadaş olacağımızı biliyor. O da mağdurları ve masumları savunmaya çalışıyor. Birbirimize çok benziyoruz. Erkek arkadaşı geçen yaz onu terk etti ve omzumda ağladığı, anlayacak tek kişinin ben olduğumu bildiği uzun bir mektup - daha çok kısa bir hikaye gibi - var. Bunda cinsel bir şey yok, daha çok kız kardeş, en iyi arkadaş gibi olduğumuza karar vermiş ve benim ona yardım ettiğimi düşündüğü gibi o da bana yardım etmek istiyor. Kendini savunmasına, kendine daha iyi bakmasına, güçlü olmasına ve cesaretini bulmasına yardımcı oldum."

"Tanrım."

"Suçlu mu?"

"Hayır, hiçbir şey. Birkaç yıl önce kaçaklara yönelik bir hafif musluk. Birkaç DD çağrısı aldım. Komşular bağırış çağırıştan, etrafı kırıp dökmekten şikayetçi. Erkek arkadaşıyla kavga etmiş ama suçlama yok. Bastwick'le bir bağlantı bulamıyorum. Bir tetikleyici bulamıyorum ama... Zeki biri gibi görünüyor, benimle sağlıklı ve tamamen kurgusal bir ilişkisi var, işimizi benzer görüyor ve hukuk kurallarının adalete tam olarak hizmet etmemesinden dolayı sık sık hayal kırıklığına uğruyor. Kulağa tuhaf ama zararsız geliyor ve yine de -"

Eğildi ve kızın başının üstünü öptü. "Üzgünsün çünkü bunlardan herhangi biri soruşturman için geçerli olsun ya da olmasın, artık tanımadığın - ve gerçekten tanımak istemediğin - insanların hayatlarında merkezi bir nokta olduğunu anlıyorsun. En iyi zamanlarda bile merkez sahneden hoşlanmıyorsunuz. Sizin için kurban, fail, hayatta kalanlar, iş. Sizin hayatınız, bizim hayatımız."

"Bu yanlış mı?"

"Bu kesinlikle yanlış değil. Ancak bu sefer işinizi yapmak için başa çıkmanız gereken bir gerçek."

"Mesele sadece kitap, kitap ve video değil. Tüm suçu buna - bu tuhaf ilgiye - atmak istedim ama bir kısmı bundan önce başladı. Bu çok ürkütücü."

Kabul eder gibi bir ses çıkardı ve başının üstünü tekrar öptü. "Bununla başa çıkacaksın çünkü sen kimsen osun, ne yapıyorsan onu yapıyorsun. Söylemediğin ve ikimizin de bildiği şey, bunun bir kısmının benden kaynaklandığı - medyadan ve benim olduğum için gördüğün ilgiden."

"Ben neysem oyum, ne yapıyorsam onu yapıyorum ve bunun büyük bir kısmı sizin olmak."

"Pekâlâ." Dönüp masanın kenarına oturdu, böylece yüz yüze geldiler. "Adamlarım da yazışmalara bakmaya başlayacak. Bana da epeyce geliyor, o yüzden orada koordinasyon sağlayacağız, herhangi bir kesişme olup olmadığına bakacağız. Bu arada, şu ana kadar incelediğim mali durum bir kiralık katil tutmamızı gerektirmiyor. Stern'ün gerçekten de birkaç gizli hesabı var,

beklenebileceği gibi. Ancak burada geçerli olan herhangi bir para çekme veya aktarma işlemine rastlamadım."

"Onları koz olarak kullanabileceğim kadar yasadışı mı?"

"Zayıf." Roarke başını iki yana sallayarak suyunu. "Ne için kaldıraç?"

"Bastwick'in tüm müşteri yazışmalarını görmeme izin veriyor. Ayrıcalıktan bahsediyor. Reo da bu işin içinde," diye ekledi, "ve eğer bir şey olsaydı, Bastwick onu tehdit dosyası için alırdı. Ama engellenmek beni sinirlendiriyor."

"Bu yarın için, geri kalan her şey gibi."

İtiraz edebilirdi ama gerçek şu ki sabaha kadar elinden geleni yapmıştı.

Roarke onun susmasını bekledi ve elini tuttu. Onunla birlikte odadan çıkarken, tahtasına bir göz attı.

Kadının yüzünü orada görmek ona hızlı ve şiddetli bir öfke ve soğuk, nemli bir korku getirdi.

6

Bunun bir rüya olduğunu biliyordu, Roarke onu sarmalamadan, gözlerini kapatmadan önce bile rüya görmeyi kabullenmişti.

Rüyadan rüyaya, bir sese, bir görüntüye, bir anıya doğru süzülüyordu.

Roarke ile arabada, garaj yolunda durmuş, birbirlerinin üzerine düşmüş, kıyafetlerini yırtmış, çaresiz, hissetmek için çıldırmış, ona içinde ihtiyaç duyuyor, vuruyor, vuruyor, sanki hayatı buna bağılmış gibi.

Ve ikisi de Barrow'un o bilinçaltı komutu, çiftleşmek için o ölüm kalım çaresizliğini yerleştirdiğinin farkında değildi.

Dolapta, partide, yaralanmış ve morarmıştı. Roarke onu duvara doğru itiyor, hiç umursamadan parçalıyor, aynı ekilmiş tohum tarafından vahşi ve yabanıl hale getiriliyordu.

"Şşş, sadece bir rüya."

Bu rüyanın dışında bir yerlerde onu duydu, onu yatıştırdığını hissetti, tüm o acıyı ve hakareti tekrar okşayarak uzaklaştırdı.

Barrow ikisine de bunu yapmıştı. Bastwick'in savunduğu şey buydu.

Ve daha kötüsü. Daha kötüsü.

Mathias kendi elleriyle asıldı, Fitzhugh kendi kanıyla yıkandı. Devane, kollarını açmış, kendini Tattler Binası'nın çıkıntısından aşağı atarken ölümü kucaklıyordu.

Onlara bunu yapan şeyi o kullanmamıştı - başkası kullanmıştı - ama onu o yaratmıştı. Para için, kâr için, güç için.

Ve Roarke, Roarke neredeyse sıradakiydi. Tuzak kurulmuştu, kendi canına kıyması için tohum ekilmeyi bekliyordu.

Ve Bastwick savunmaya geçmişti.

"Ben işimi yapıyorum, siz de işinizi yapıyorsunuz, doğru mu Teğmen?"

Tıklım tıklım dolu mahkeme salonunda, Bastwick savunma masasından kalkarken yabancı ve tanıdık yüzler ona bakıyordu. Keskin, avukat gibi takım elbiselerinden birini giymişti, koyu kırmızı, mükemmel kesim, göze çarpacak çelik gibi metalik gri yüksek topuklu ayakkabılar. Dikkatleri bacaklarına çekmek için ince bir yöntem. Saçları soğukkanlı ve güzel yüzünden geriye doğru savrulmuş, ensesinin hemen üzerinde sarı bir topuz oluşturmıştu.

Eve tanık sandalyesine oturdu. Geniş bir güneş ışığı huzmesi pencereden içeri girerek onu aydınlatıyordu. Arkasında, tuhaf bir şekilde, kocaman bir heykel duruyordu. Yüzünde sırtışıyla Kör Adalet.

"Ben kendiminkini yapıyorum," diye karşılık verdi Eve.

"Öyle misiniz? Öyle misiniz, Teğmen, yoksa müvekkilim Jess Barrow'dan intikam almak için başka bir yol mu arıyorsunuz?"

Bastwick kolunu salladı ve sel gibi akan güneş ışığının bir kısmı Barrow'un üzerine düştü. Bir kontrol merkezinde oturmuş, düğmeleri çeviriyor, kolları ayarlıyordu. Sırttı ve Eve'e göz kırptı. "Hey, şekerim."

"Sen bu işte yoksun," dedi ona. "Bu sefer değil." Dikkatini tekrar Bastwick'e çevirdi. "Katilini arıyorum."

"Gerçekten mi? O zaman neden Jess ile vakit kaybediyorsun? Hapishanede çünkü ona fiziksel saldırıda bulunduktan sonra zorla itiraf ettirdiniz. Kocan ona saldırdı." "Seks hoşuna gitmedi mi Dallas?" Jess seslendi.

"Yapamam.

Bunun için beni suçlayın."

"Mahkemeler Barrow hakkında karar verdi," dedi Eve sakin bir sesle. "Onu kaybettin. Bunu kabullenin."

"Ve şimdi de katilimi mi arıyorsun? Jess'ten nefret ettiğin kadar benden de nefret ediyordun. Daha fazla."

"Senin taş gibi bir kaltak, bir manipülatör, bir yalancı olduğunu bilmek mi? Bu senden nefret etmekle aynı şey değil. Ve her iki durumda da, işimi yapacağım."

"Ne iş yapıyorsun?"

"New York halkını korumak ve onlara hizmet etmek."

Bastwick, boğazındaki ince yaradan kan akarken ellerini Eve'in önündeki parmaklığa vurdu.

Eve, Kör Adalet'in sessizce eğleniyormuş gibi kıkırdadığını duydu. "Beni korumuş gibi mi görünüyorsun?"

"Katilinizi sokaklardan çekerek koruyacağım ve hizmet edeceğim. Katilinizi tespit etmek ve yakalamak için elimden geleni yaparak koruyacağım ve hizmet edeceğim."

"Beni kimin öldürdüğünü zaten biliyoruz. Buradaki herkes ölümünden kimin sorumlu olduğunu biliyor. Beni siz öldürdünüz." Dramatik bir şekilde jüriye doğru döndü. "Jürideki bayanlar ve baylar, beni Teğmen Eve Dallas öldürdü."

Evet, jüri locasındaki tanıdık yüzler Eve'in dikkatini çekti. Barrow gibi hapse atılmasına yardım ettiği kişilerin yüzleri.

Reanne Ott - öldürmek için Barrow'un programını kullanan kişi; tıbbi ilerleme adına öldüren Waverly; elbette Icoves; Julianna Dunne. Eve, seni iki kez hapse attık, diye düşündü.

Diğerleri, kazanç için, heyecan için, kıskançlık ya da açgözlülük yüzünden öldürenler. Ya da sadece istedikleri için.

Eve, Bastwick'e dönüp bakarken jüriyi bana karşı doldurduğuna karar verdi. Yanlış oyun, Danışman, çünkü onları görmek yaptığım şeyi neden yaptığımı hatırlamama yardımcı oluyor.

Eve onu soğukkanlılıkla incelerken Bastwick, "Sen," dedi. "Senin yüzünden öldüm."

"Bu argümanla ilgili sorun şu ki Avukat Bey, Jess Barrow'la ilgili adalet yerini bulduktan sonra sizi hiç düşünmedim. Benim için hiçbir şey ifade etmiyordun. Belki de medyaya konuşarak, dikkatleri üzerime çekmek için elinden geleni yaparak o pisliği kurtarmaya çalışmamalıydın."

"Şimdi de benim suçum mu oldu?" Bastwick elini boğazına götürdü, parmakları kızardı ve damladı. "Bu benim hatam mı?"

"Hayır. Senin suçun değil. Benim suçum değil. O

kabloyu boğazına kim doladıysa onun suçu. Onları bulup durduracağım, çünkü bu benim işim."

"Peki sen ne yapacaksın?" Bastwick daha yakına eğildi. "Beni öldüren kişi artık seni o kadar özel, o kadar değerli görmeyip peşine düştüğünde ne yapacaksın Teğmen?"

"Ne yapmam gerekiyorsa."

"Kendini koruyacaksın! Beni korumak için çok geç olduğunda kendini koru. Sırada kim varsa, senin adına kim ölecekse onu korumayacaksın. Kendinden başka kimseyi korumuyorsun çünkü biri ölene kadar bir işin yok. Katil olmadan sen bir hiçsin. Katil senin tek gerçek dostundur.

"Davamı geri çekiyorum."

Roarke onu kendine doğru çekerken ve ince gri şafak yatağın üzerindeki gökyüzü penceresinden içeri süzülürken sarsılarak uyandı.

"Yeterince uzun ya da iyi uyumamışsın."

Ona sarıldı, sıcaklığını ve kokusunu içine çekti. "O zaman sen de yapmadın."

"Daha zamanın var." Sırtını okşadı, uzun ve rahat hareketlerle. "Biraz daha uyumaya çalış."

Ama başını salladı, onun içine gömüldü. "Yapamam. Kafamda çok fazla şey var."

"Neden sana bir yatıştırıcı getirmiyorum?" Şimdi dudaklarını onun şakağına değdirdi. "Sadece seni rahatlatacak kadar, böylece tekrar uykuya dalabilirsin."

O yapar, diye düşündü. Neredeyse her şeye hükmedebilen, medeni dünyanın utanç verici bir kısmına ve muhtemelen medeni olmayanların daha büyük bir kısmına sahip olan adam, şafakta kalkıp ona bir yatıştırıcı getirecekti.

Bunu bilmek, hissetmek onu gülümsetiyor, dünyanın ne kadar soğuk ve sert olabileceğini -sadece bir dakikalığına- unutturuyordu.

"Neden benim yatıştırıcım olmuyorsun?" Dudakları onun çenesini sıyrarak şekilde başını yukarı eğdi. "Ve belki ben de senin olabilirim."

Kıpırdadı, dudakları onunkilerle buluşacak şekilde yukarı kaydı. Ve işte, diye düşündü, ihtiyacı olan tüm bağlantı buydu. Ağız ağıza. Aşktan aşka.

Sımsıkı sarıldı, onun sıcaklığını, şeklini arzuluyordu - zayıf ve sert.

Kendinden geçmek için değil, onun için sahip olduğu her şeyle, istemeyi düşünmediğinde bile vereceği her şeyle kendinden geçmek için. Onunlayken acıdan zevke kolayca kayabilirdi, istemeyi düşünmediğinde bile güçlü duracağını bilirdi.

Uykusunda mırıldanmış ve sağa sola savrulmuştu, acıtan ve alay eden rüyalara yakalanmıştı. Bu rüyaların içinde titriyordu, bu yüzden ateşe odunlar eklemiş, soğuğu kovmak için ona sarılmıştı.

Şimdi ona döndü, solgun, ağır gözlü, sadece sevgi istiyordu. Sadece ondan geri almasını istiyordu.

Bu yüzden onu yatıştırdı, yavaşça, derin bir öpücüğe aldı, rüyalardan, soğuktan, gölgelerden ve parlak, sert ışıklardan uzaklaştırdı.

Her şey yumuşaktı, şafak, ateşin sıcaklığı, ellerinin onun üzerinde gezinmesi ve kayması. Onun savaşçısı, bildiğinden daha yaralı.

Ve güzeldi, sandığından çok daha güzeldi. Onun uzun, sırk gibi polisi, sert zekâsı, keskin gözleri ve çok fazla şey hissedenden kalbiyle.

Onun için açtı, saygı duyduğu ve riske attığı dikenleri olan büyüleyici bir çiçek.

Adam içine girdiğinde kadın iç çekti. Adını mırıldandığında, onu daha fazla almak için yukarı kalktı. Her şeyini almak için.

Eve, Roarke'un altında hareket edip günün güzel başladığını hissederken, cinsiyetsiz teslimat görevlisi, yerlilerin Meydan olarak adlandırdığı pis, unutulmaya yüz tutmuş bölgenin yarım blok ötesindeki pis, grafitilerle dolu flop'a doğru hızlı adımlarla ilerledi.

Kimyasal kafalar, funky-junkie'ler, hayaletler ve oyuncular kışın sokaklarda dolaşmazdı, şafak vakti değil. Bazıları, kesinlikle bazıları, Ledo'nun en sevdiği cehennem deliği Gametown gibi yerlerde hala yeraltında olurdu.

Ama genellikle, Ledo şafak sökmeden önce flopuna geri dönerdi. Uyuşturucu gözlerini bozduğundan beri bilyarda eskisi kadar başarılı olamıyordu. Hâlâ başka bir keşi tavlayabiliyor, Rush ya da X karşılığında hızlı bir sevişme ayarlayabiliyordu ama Eve Dallas'a hakaret edip saldıran yasadışı iş yapan, cılız herif çok zor günler geçiriyordu.

O zamanlar bile sona ermek üzereydi.

Nakliye kutusu örtü görevi görüyordu, ancak bu örtüye muhtemelen burada ihtiyaç yoktu. Bunun gibi kaçışlar güvenlik kameralarına ya da avuç içi plakalarına takılmazdı.

Ancak dikkatli ve titiz bir çalışma başarılı oldu.

Sokak kapısı kilitli bile değildi ve kaldırımında uyuyan iki kişi soğuktan sürünerek daracık yerde uyumuş olsalar da, kalın kahverengi paltolu figür üzerlerinden geçerken hiçbiri kıpırdamadı.

Lağım gibi kokuyorlardı, dünyaya yapıcı hiçbir şey getirmiyorlardı. Ama hayatlarına son vermek, ne kadar acınası olsalar da, gerçek bir amaca hizmet etmiyordu.

Gerçek bir ihtişamı yoktu.

Merdivenleri tırmanırken heyecan artıyor ve tekrar öldürme beklentisi - bu sefer acelesini bilerek, muazzam bir tatmin.

İşin önemi.

Hepsi Eve'e sunuldu, hatta bu bile, hepsi ona açık bir dostluk içinde sunuldu. Bir zamanlar yüzünü morartan adam sonunda adaletle tanışacaktı.

Eve'in, Ledo gibi pisliklerin toplumdan uzaklaştırıldığını bilmekten memnun, çok memnun olacağına şüphe yoktu.

Koruyun ve hizmet edin.

Sidik ve kusmuk kokusunu duymazdan gelen katil, kapının ince ve acınası kilidiyle hızla uğraştı.

Eğer Ledo yalnız olmasaydı, bir keşi ya da sokak serserisini yatağına çekmeyi başarsaydı, iki kişi olurdu.

Her iki durumda da, bu sefer, kesinlikle Eve görececek, anlayacak, gerçek arkadaşının bağlılığına değer verdiğine dair bir tür işaret gönderecekti.

Katil sessizce tuvalete girdi, kapıyı kapatıp kilitledi. Her ihtimale karşı geçici bir bar kilidi ekledi.

Sol taraftan ritmik, genizden gelen bir horlama duyuldu. Bir kalem ışığının ince huzmesi Ledo'yu kirli bir şiltenin üzerine yayılmış halde buldu. Tek başına.

Tatmin olan katil kutuyu yere bıraktı, paltosunun cebinden bayıltıcıyı çıkardı ve işe koyuldu.

Roarke'la yatak odasının oturma alanında kahvaltı etmek normal geliyordu - yulaf ezmesi seçmiş olmasına rağmen. Eğer AutoChef'e ilk o gitmiş olsaydı şimdi krep yiyor olacaktı ama duşta oyalanmıştı ve kendinden başka suçlayacağı kimse yoktu.

Galahad yulaf ezmesine ondan daha az ilgi duyduğundan, kendini kanepenin arkasına uzattı, kuyruğu seğiriyordu, iki renkli gözleri tetikteydi, belli ki pastırmanın sihirli bir şekilde ortaya çıkmasını umuyordu.

Sakinleşti - ve gerçekten, yulaf ezmesine bol miktarda esmer şeker, bal ve yağlı meyveler koyarsanız, başka bir şeymiş gibi davranabilirsiniz - Roarke'a rüyasını anlattı.

"Bilinçaltınız bile daha iyisini bilmeli. Öldürmeye kararlı birinin eylemlerinden ve seçimlerinden sen sorumlu değilsin."

"Evet ve çoğunlukla bunu anlıyorum, biliyorum," diye düzeltti. "Sanki başka bir şey üzerinde çalışıyormuşum gibi geliyor. Bastwick sadece bir araçtı. Tüm açılardan araştırmak, prosedürü takip etmek zorundayız ve ediyoruz da. Ama küskün bir iş arkadaşı ya da eski bir sevgili bulamayacağız. Daha da kötüsü, odağı gerçekten et olduğunu düşündüğüm şeye kaydırabilmemizin tek yolu, benim için başka bir mesajı olan başka bir ceset olduğunda olacak."

Bastwick haklıydı, diye düşündü Eve, bir sonrakini koruyamazdı.

"Katil benim arkadaşım," diye mırıldandı Eve. "Bunu o söyledi."

"Ve bu saçmalık."

"Tamamen saçmalık değil. Hepsini temizleyin ve benim işim katilleri takip etmek. Kimse kimseyi öldürmezse, iş de olmaz. Bu soğuk bir mantık. Ve belki de katilin mantığıdır."

"Pekala," diye kabul etti, "bu soğuk bir mantık olabilir, ama aynı zamanda çarpık da."

"Katil de öyle, yani uyuyor. Adalet - gözleri bağlı olan heykeli bilirsiniz - tüm bunlardan keyif aldı. Çünkü Bastwick ve ben biliyorduk ki, her polis ve avukatın bildiği gibi, Adalet gözbağının altından bol bol bakar."

Orada olduğu için daha fazla yulaf ezmesi aldı. "Bu ilginç."

Rüyaların tatile çıkmasını ve onun rahat bir uyku çekmesini tercih ederdi.

"Size mektup yazan kadınla, yani avukat yardımcısıyla görüşeceksiniz."

"Hilly Decker, evet. Bu sabah ilk iş olarak onu kontrol edeceğiz. Central'a yakın bir yerde yaşıyor ve çalışıyor, o yüzden yolda Peabody ile buluşacağım."

"Bu tam bir değişim değil, ama diğer yolda birkaç adım. Ve Mira'nın bugün sizin için daha fazla aday olacak."

" 'Adaylar.' " Kısa bir kahkaha attı. "Dallas'ın yeni en iyi arkadaşı için. Sahip olduğum arkadaşlara nasıl sahip olduğumu tam olarak bilmiyorum ama en önemli şartlardan birinin katil delillerin başvurmaması olduğunu biliyorum."

Daha fazla yulaf ezmesi kürekledi - bu işi bitirmek için. "Summerset'le konuş, tamam mı? Bir sonraki kıtanızı ya da her neyse onu satın almaya gitmeden önce."

"Yapacağım." Onun gerginliğini hissederek elini kalçasının yan tarafına sürttü. "Ve evet, kendi medya ve halkla ilişkiler ekibimle görüşeceğim. Bunlar endişelenmen gereken son şeyler."

"Tamam." Ayağa kalktı, silah kayışını almak için karşıya geçti ve erik rengi balıkçı yakasının üzerine taktı. "Burada birkaç şeyi gözden geçireceğim," diye söze başladı, rozetini kömür grisi pantolonunun cebine soktu, emniyet kemerini kemerinin arkasına bağladı. "Sonra da dışarı çıkıyorum. Yeterince erkenciyiz, yani Peabody ve ben Decker işe gitmeden onu yakalayabiliriz."

Bir ceket aldı ve kaşlarını çattı. "Bu dolaptan çıkardığım ceket değil."

"Değil, hayır, ama doğru ceket."

Pantolonla aynı gri renkte olduğu ve süveterle uyumlu kalem inceliğinde bir şeridi olduğu için, onun haklı olduğunu varsaymak zorundaydı. Her neyse, oradaydı, bu yüzden omuz silkti.

Sonra gözlerini kıstı. "Bir muhasebeciye benziyor muyum?" "Milyon yıl geçse de benzemezsin. Alınma ama

muhasebeciler." Ayağa kalktı ve kadının yanına gitti. "İyi giyimli bir polis gibi görünüyorsun."

"Bu bir - buna ne diyorlar? - Oksimoron. Baxter hariç. Kahretsin, onunla da konuşmam lazım, Reineke ve Jenkinson'la da." Roarke bir şey söylemeyince kaşlarının arasındaki hafif ağrıyı ovuşturdu. "Hepsiyle konuşmam gerek. Şimdiye kadar bir şeyler öğrenmişlerdir, bu işler böyle yürür. Hepsini bilgilendirmeliyim."

"İyi polislerle iyi yağlanmış bir bölüm yönetiyorsunuz." "Onlar iyi polisler. Tamam, ben hallederim."

"Benim özel ve iyi giyimli polisime iyi bak." Onu hafifçe öptü.

Uzaklaşırken, iletişim cihazının sesi duyuldu. İçini bir korku kapladı.

Onu çıkardı. "Dallas."

"Merkez, Dallas, Teğmen Eve. 524 Avenue B, birim 311'e rapor verin. Muhtemel cinayet. Kurban, olay yerine gelen memurlar tarafından Ledo olarak teşhis edildi - ilk ismi şu anda bilinmiyor. Müdahale eden memurlar, Ledo için yazılı mesaj bırakıldığını bildirdi.

Dallas, Teğmen Eve. Devam eden soruşturmayla olası bir bağlantı."

"Evet, anladım. Peabody ile irtibata geçin, Dedektif Delia. Yola çıkıyorum."

"Onaylandı. Sevkiyat tamam."

"Ledo." Eve suçluluk duygusunu elinin tersiyle itti. "Tanrı aşkına."

"Ben de seninle geliyorum, böylece yolda bana kim olduğunu söyleyebilirsin."

"Bunu yapmanıza gerek yok -"

"Seninle gelmek istiyorum." Roarke onun omuzlarını sıkıca tuttu. "O zaman yolundan çekileceğim. Kocanızın doğal endişelerini düşünmek istemiyorsanız, beni taze bir göz ve bakış açısı olarak düşünün."

"Tamam, iyi, sen sür. Ledo'yla en son uğraştığımdan beri neler yaptığını görebilirim."

Hızla hareket etti, direğin üzerinden paltosunu aldı, üzerine geçirdi, Roarke ona Peabody'nin Noel için yaptığı bir atkıyı uzattığında sadece bir an tereddüt etti.

"Hava soğuk," dedi.

"İyi, iyi." Kapıya yönelirken Peabody'nin sessiz renkleri tercih etmesine minnettar olarak onu sardı.

Kadın, motoru ve kaloriferi çalışır halde bekleyen arabaya doğru ilerlerken, adam kızın başına bir kayak şapkası geçirdi.

"Bu siyah. Bununla yaşa."

Tartışmak ya da aptal bir şapka takmadığını belirtmek yerine yolcu koltuğuna atladı ve Ledo'yu hızlıca kontrol etmek için PPC'sini çıkardı.

"İlk adı Wendall - kim bilebilirdi ki? Otuz dört yaşında. On yıl daha yaşlı olduğunu düşünebilirsiniz ama bu, aklınıza gelebilecek diğer tüm istismarların yanı sıra kimyasal istismar. Onu son gördüğümde beri uyuşturucu bulundurmaktan kısa bir süre hapis yattı - altı ay hapis, dördü yattı, zorunlu rehabilitasyonla birlikte - bunu kontrol ettirdi ve size söz verebilirim ki uzun sürmedi. Mahkeme kararıyla atanan bir avukat tarafından temsil ediliyor. Bastwick ile bir bağlantısı yok.

ve olmayacak. Tabii beni saymazsak."

"Bana ondan bahset," dedi Roarke kapılardan geçerken.

"İkinci sınıf - hayır bu kibarca oldu. Üçüncü sınıf yasadışı satıcı, funk'a gerçekten düşkün bir kimyager. O yan ürünlerin belirtilerini gösteriyordu. Bیلardo oynamayı severdi - bu konuda iyiydi, ama funk görüşünü bulanıklaştırdığında bunu kaybedecekti. Yeraltında dolaşırdı ve Gametown'ın müdavimiydi. Pisliğin teki, tam bir sık kafalı. Çoğunlukla şiddete başvurmazdı. Kaçar, saklanır ve yalan söyler. Saçmalık."

Bir an arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. "Onunla en son ne zaman görüştün?"

"Geçen kış, rozetimi kaybetmeden önce. Organ hırsızlığı, kaldırırmda uyuyan cinayetleri."

Waverly'nin hayalindeki jüride yer aldığını hatırladı.

"Peabody'yi yeraltına götürdüm - onu."

"Şimdi olmaz."

"Hayır, şimdi olmaz. Onu aramaya gittim çünkü kurbanlardan biriyle iş yaptığını biliyordum. Snooks adında yaşlı bir adam, dandik çiçekler satarak biraz para kazanmış."

Kendini yeraltına, nemli ve tehlikeli olana geri götürdü. Tünellere, pis kokulara, kayıp ruhlara.

"Onu Gametown'da bیلardo oynarken buldum. Birlikte oynadığı diğer puştlardan biri oyunun bölünmesini istemedi, yüzüme vurdu, biraz da fiziksel şiddet uyguladı. Ledo'nun ıstakasını aldım ve o koca herife vurdum. Ama o iriydi ve silkinip bana geri geldi. Dizimi taşaklarına ıstaka olarak kullandım. Masadan kaçtı diyebiliriz."

"Eğer katil üzerinize gelen insanları cezalandırıyorsa - öyle ya da böyle - kurban büyük pislik olacak gibi görünüyor."

"Ledo o ıstakayı çok sevdi - ve ben de onu koca götün taş kafasında kıldım. Ledo onu kaptı ve sonunda bana vurdu."

yüzüne. İstemeden oldu ama yıldızları gördüm ve oldukça iyi bir iz bıraktı."

"Onu tutukladınız mı?"

"Hayır. Bir memura saldırmayı koz olarak kullandım ve ondan alabileceğimi aldım. Aslında bana bazı bilgiler verdi. Beni kızdırmaktan, yanlışlıkla dokunmaktan ve kendisi olmaktan başka bir şey yapmadı. Bu da onun bir moron olduğu anlamına geliyordu."

"Bunların hepsi raporunuzda yer alacaktı."

"Evet." İç çekti. "Bunların hepsi raporumda yer alacaktı. Ledo'nun muhtemelen orospu polise saldırdığını ve onda bir iz bıraktığını iddia ederek itibarını yükseltmeye çalıştığını da ekleyin. Bu hikayeyi son görevindeyken anlatmış olabilir - süsleyerek."

Roarke hızlı ve yumuşak bir şekilde, maksi otobüslerin, erken gelen yolcuların ve Hızlı Taksilerin yanından kayarak geçti.

"Siz bir kavşaksınız ve bu size yardımcı olur."

"Bir cinayet kavşağı olmak yararlı hissettirmiyor."

"Hissetmeyi bırak. Söylemesi kolay," diye ekledi, elini direksiyondan çekip onunkine dokunarak. "Ama yapabilirsin ve yapacaksın da. Bu iki kurban ve onların sizinle olan ilişkileri hakkında bilgi sahibi olan birini arıyorsunuz. Bastwick'in medyada sesi çıkıyordu, yani bu yeterince basit. Ama bu seferki daha içeriden olmalı."

"Bir polise ya da kolluk kuvvetleriyle ilgili birine dönün çünkü Bastwick ve Ledo'yu gerçekten tanıyan birinin bana odaklanma ihtimali çok düşük. Daha zıt yönlere koşamazlardı. Kolluk kuvvetleri, avukat, mahkeme personeli. Muhabir," diye ekledi temayı takip ederek.

Adam şehir merkezine doğru giderken parmaklarını kalçasına vuruyordu.

"Mira'nın profili. Düzenli, zeki, kontrollü. Uzun vadeli planları uygulayabilen ve yürütebilen ve yüzleşmekten kaçınan birine sahibiz. Onay arayan - ya da en azından benim onayımı - ve takdir edilmek isteyen biri."

"Seni idealize eden biri," diye ekledi Roarke. "Ve göz önünde bulundurmamız gereken bir kişi, seni çabucak şeytanlaştırabilir."

"Ben tercih ederim," dedi Eve. "Peşimden mi geleceksin? Ben hallederim." Birkaç paslı, ezik araç kaldırım kenarına yanaşmış

Kare. Çoğunun kullanılabilir parçaları söküldükten sonra çirkin sözler, öneriler ve yorumlar ya da pornografik grafitiler için bir başka tuval olarak kullanıldı.

Tekerleksiz, kapısız ve iki koltuklu eski bir kamyonun arkasında, soluk kahverengi kamyonun üzerine siyah spreyle S.KTİR GİT, K.Ç. yazan kaslı bir siyah-beyaz oturuyordu.

Erken kalkan birkaç kişi -ya da daha çok geç kalkan oyuncular- kızarmış yanakları ve öfkeli gözleriyle bodrum katına inen merdivenlerde dolanıyordu.

İki dayakçı droid kaldırımda durmuş, droidler kadar hırçın görünüyordu, her birinin eli bir isyan sopasının ucundaydı. "Teğmen." Eve arabadan inerken ilki öne çıktı.

Otuzlu yaşlarının başında, Çin Seddi kadar geniş omuzları olan siyah bir adama benzeyecek şekilde yaratılmıştı.

"Gerektiğinde kalabalığı kontrol etmek ve tüm resmi araçlara göz kulak olmak için çağrıldık.

Özellikle bu bölgenin sorunları ve kültürüyle ilgilenmek üzere programlandık."

"Güzel, bunu sen yap." Binayı, karanlık pencereleri ve şu anda kapalı olanları taradı. "Burada çok fazla sorun çıkması için çok erken." Biri ona doğru öpücük sesleri çıkarırken aylak aylak dolaşanlara bir bakış fırlattı.

Ritim droidi döndü ama Eve başını salladı. "Ben hallederim."

Uzun deri paltosu rüzgârda dalgalanarak ona doğru yürüdü. "Öpücük ister misin?" diye sordu.

"Dudaklarımı hiçbir polisinkine değdiremem." Kenarları kızarmış kan çanağı gözleri ona meydan okuyordu ve dudakları sırtarak geriye doğru sıyrıldığında, diş hijyenine dair herhangi bir ipucunu küçümsediğini gösterdi. "Ama burada büyük bir aletim var, ağzını bir şey için kullanmak istiyorsun."

Bu fikir sıksa, uzun boyunlu arkadaşının bir kız gibi kıkırdamasına neden oldu.

"Büyük bir tane mi?"

Kasıklarını avuçladı, kalçalarını pompaladı.
"Gördüğünden daha büyük, kaltak."

Başını eğdi, gülümsedi. "Oldukça büyük şeyler gördüm, o yüzden bunu kanıtlaman gerekecek."

Hâlâ geceyi nasıl geçirdiyse öyle devam eden Koca Sik, el yordamıyla fermuarını açtı ve henüz sertleşmekte olan sikini çıkardı. Özel olarak Eve, boyut konusunda bazı makul övünme haklarına sahip olabileceğini kabul edebilirdi, ama bu sadece işi daha basit hale getirdi.

"Bu senin mi?"

"Kahretsin, kör ve aptal mısın, sürtük?" "Sadece emin olmak istedim."

Onu yakaladı, eldivenlerini giydiğine içtenlikle şükrederek iki büklüm oldu. Islık çalan su ısıtıcılarından birinin buhar çıkarmasına benzer bir ses çıkarırken, arkadaşı "Hey, hey!" diye öne atıldı.

Eve boşta kalan yumruğunu sıktı ve uzun bir hedef olduğu için adamın boğazını patlattı. Adam boğuldu, boğazını tuttu, tökezleyerek apartman kapısının önündeki çöplerle kaplı betona kış üstü düştü.

Koca Dick dizlerinin üzerine çökerken o tiz hırıltıyı çıkarmaya devam etti.

"İşte seçenekleriniz," dedi biraz daha sertçe bükerek. "Senin morarmış ve çirkin aletini, geri kalan sen ve salak arkadaşınla birlikte içeri attırabilirim. Ahlaksız teşhir, memura saldırı ve ceplerinizde ne kadar aptalca şey varsa atmak. Anladınız mı? Anladıysan başını sallla."

Başını salladı, kızarmış gözleri sulandı ve yaşlar döküldü.

"Güzel. İkinci seçenek. Atmosferi kirletmeyi de listeye eklemeyi önce şu şeyin fermuarını çek. Birinci seçenek için bir kez, ikinci seçenek için iki kez başınızı sallayın."

Çok dikkatli bir şekilde iki kez başını salladı. "Bu da iyi."

Onu bıraktı. İkisi de öksürdü, ta ki kadın iç organlarından birini çıkaracaklarını düşünene kadar. Tekrar nefes almalarını beklerken, eldivenlerini çıkardı, nazikçe ters çevirdi ve birbirlerine geçirdi.

Onları bir daha kullanmayacaktı. "Ne zamandır buradasın?" "Kahretsin -"

"Sırada taşakların var," diye uyardı Eve, ses tonunda biraz neşe vardı. "Ve onları ceviz gibi kıracağım. Ne kadar sürer?"

"Onu daha fazla kızdırma, Pick. Onu kızdırma."

Longneck dizlerinin üzerine çökmeyi başardı. "Sadece yürüdük, sokağın aşağısında mesai sonrası bir yer. Sadece yürüdük, polisleri falan gördük. Ben burada yaşıyorum. Tam burada."

Bodrum katını işaret etti. "Biz hiçbir şey yapmadık. Hiçbir şey görmedik."

"Ledo'yu tanıyor musun?"

"Tabii, tabii, hemen şurada yaşıyor."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Um, belki dün gibi. Belki önceki gece. Gametown civarında belki. Bunun gibi."

Daha fazlasına ihtiyacı olursa, onları nerede bulacağını biliyordu. Doğruldu. "Git buradan. Şimdi. Ve bu şekilde kal."

Döndü ve uzaklaştı. Droidler şimdi droidlerin yapabileceği kadar eğlenmiş görünüyorlardı. Roarke arabaya rahatça yaslanmış, PPC'si üzerinde çalışıyordu.

Droidlerden biri ona "Olayı rapor edelim mi Teğmen?" diye sordu.

"Ne olayı?" Roarke'a işaret ederek komşu binaya doğru yürüdü. "Yalan söyleyemem, buna ihtiyacım vardı."

"Herkesin ara sıra biraz eğlenmeye hakkı vardır."

"Beni hemen neşelendirdi." İçeri girdiklerinde omuzlarını yuvarladı. "Bu eldivenleri bana sen mi verdin?"

"Büyük ihtimalle."

"ok iyilerdi. zgnm."

p attığı için kendisine ceza kesmesi gerektiğini düşünse de, merdivenlerden yukarı çıkmadan önce onları zaten çöplük olan yere attı.

Birileri onları kullanabilirdi - ve nerede oldukları umurlarında bile olmazdı.

Peabody kapıyı açtı.

"Hızlıydın," dedi. "Daha yeni geldim. Hey, Roarke." Onları içeri almak için geri çekildi. "Memur Rineheart olay yerine ilk gelen. Dokuz-bir-bir arayan kişi ortağıyla birlikte koridorun karşısında. İşe gitmek için çıktığını, kapıyı açık görüp içeri baktığını söylüyor."

Peabody, Ledo'nun kan ve Eve'in düşünmek istemediği çeşitli vücut sıvılarıyla lekelenmiş ince bir şiltenin üzerinde yattığı yeri işaret etti.

Tamamen giyinikti - soluk Knicks sweatshirt'ü, siyah kargo pantolonu, kalın çoraplar - bir zamanlar beyazdı, diye tahmin etti, ama şimdi irin rengindeydi - her iki ayak başparmağı da dışarı çıkacak şekilde yırtık delikleri vardı.

Koyu renk bir trençkot ve birkaç yıpranmış ve parçalanmış battaniye yanında buruşuk bir şekilde duruyordu ve bir bilardo ıstakasının ucu göğsüne saplanmıştı.

Cılız bir yapı, kirli saman gibi saçlar, korkak serserinin pembe kenarlarını gösteren gözler.

"Bu Ledo." Eve üniformaya döndü. "Alalım." "Dokuz-bir-bir'e cevap verildi, saat altı-on altıda kaydedildi. Ortağım ve ben 6:20'de vardık. Bina güvenliksiz, daire kapısı açık, DB gördüğünüz gibi. Kimliğini görsel olarak tespit ettim. Ledo."

Kasketinin altında kırılmış saçları olan polis cesede doğru baktı.

"Son dört yıldır bu bölgede çalışıyorum, bu yüzden onu tanıyorum. Arayan Misty Polinsky, koridorun karşısında oturuyor. Genç, Teğmen ve oldukça sarsılmış. Onu sakınleştirdikten sonra droidleri çağırdım. Kruvazörü orada gözetimsiz bırakırsak, tekrar dışarı çıktığımızda ondan geriye pek bir şey kalmayacaktır."

"Tamam. Ne olursa olsun, bir anket başlatın. Bunun için destek ister misin?"

"Çoğu insan beni tanır. Sorun olmaz. Birkaç kaldırım işçisi içeride, giriş katındaydı. Uyuyorlardı. Onları uyandırmak için epeyce sarsmamız gerekti. İsimlerini aldık, onları bir sığınağa götürdük. Hiçbir şey görmediler. Onları tanıyorum," diye ekledi. "Buranın müdavimlerindendirler, bu yüzden onlarla konuşmak istediğinizde onları almak kolaydır, ama ikisi de baygındı."

Başını salladı ve Roarke'tan saha çantasını alarak cesede doğru ilerlemeden önce mühürledi.

Rutin, dedi kendi kendine. Prosedür. Ve aletlerini çıkardı.

"Kurbanın kimliği bu adresten Ledo, Wendall olarak doğrulandı. TOD..." Göstergesini kontrol etti. "Oh-altı-üç. Wit az önce katili ıskaladı."

"Bilardo ıstakasının geri kalanı burada, Dallas," dedi Peabody ona. "Üst yarısı."

"Sanırım yeni bir tane almış," diye mırıldandı Eve. "Bilardo onun oyunuydu. Diğerini böyle kırdım ve onu almaya çalıştığında kış ucuyla yüzüme vurdu."

Peabody, "Dallas," diye söze başladı ama Eve başını salladı. "Katilin bilmesi gereken, düşünmesi gereken buydu. O

bana yalan söylemeye çalıştı - bu yüzden dili bu fincanın içinde duruyor."

"Bunu görmedim. Poşetleyeyim."

"Burası soğuk. Pencereler berbat, o yüzden burası soğuk. Muhtemelen Gametown'dan geliyor, paltosunu, ayakkabılarını fırlatıp atıyor ama kıyafetlerinin içine giriyor, o boktan battaniyeleri çekiyor. Tox ekranı ilginç olacak." Kızarmış göz kapaklarından birini yukarı kaldırdı. "Korkudan kurtulamadı, kendi ürünlerine karşı koyamadı. Buralarda bir yerlerde saklıyordur, emin ol o ceketin ceplerinde daha fazlası vardır. Şuna bak Peabody."

Peabody'nin düşüncesi "İğrenç," oldu ama yerdeki lekeli paltoyu incelemek için eğildi.

"Ledo'nun rutinini öğrenmek için böyle bir çöplüğü araştırmak yeterince kolay. Çoğu gün uyurdu - onun işi gece işi, ayrıca güneş gözlerini acıtıyor. Funk bunu yapar. Ve böyle havalarda yeraltına iner, belki önce yemek için yağhanelerden birine uğrar ama işinin çoğunu yeraltında yapar. Kafayı bulur, kafayı bulur, biraz bیلardo oynar ve eğer hala biraz becerisi varsa, biraz bira almaya yetecek kadar kazanır, belki biraz daha yemek yerdı - belki de hızlı bir sevişme ya da saksoya yetecek kadar. Güneş doğmadan eve gelir, sızar, sonra her şeyi yeniden yapardı."

"Çeşitli şüpheli maddeler," diye duyurdu Peabody. "Küçük, şeffaf poşetlerde, iki anahtar çubuğu, altmış üç nakit para, kredi yok, plastik yok, bir cep 'linki, küçük, açılmış bir paket peynir ve soğan soya cipsi."

Eve topuklarının üzerine oturdu. "Berbat bir hayat ama onun hayatıydı."

Roarke ona, "Kilitlerle yakın zamanda oynanmış," dedi. "Onlardan ne varsa."

Başını salladı. "Şafaktan önce bir ara düşmüş olacağını biliyor. Eğer burada değilse, eve gelene kadar bekle. Ama burada olma ihtimali var. Bu binada güvenlik yok, elini kolunu sallayarak girersin. Bahse girerim gizlenmiştir. Teslimat üniforman, numara kutun. Traverslerin üzerinden geçip içeri gir. Kilitleri aç - boktan kilitler, ama onları sadece kırmadın, bu da cebinde bir başka beceri."

Olayın içinden kafasında geçti, katille birlikte geçti.

"Kendinden geçmiş. Karanlık olmalı - pis pencereler, o kadar erken saatte pek ışık gelmiyor, sokak lambalarından bile, o pencerelerden değil. Kendi ışığınızı getirin."

Dikkatle kan lekeli eşofman üstünü kaldırdı ve adamın gövdesini inceledi. "Bayıltıcını da getirmişsin. Kendinden geçmiş bir keşsin ve hâlâ bayıltıcı kullanıyorsun. Korkaklık mı yoksa

Merhamet mi? Bunu düşünmek lazım. Her iki durumda da, hiçbir şey hissetmedi."

Ayağa kalktı. "Bilardo ıstakası tam şurada. Onu oyuncak ayı gibi yakınında tutuyordu. Kır onu - bu sembolik. Bana attığı gibi yüzünün aynı tarafına güzel bir tokat at. Bu da sembolik, yoksa neden onu ıstakayla öldürene kadar dövmeyelim? Sadece feryat et."

Peabody, "Çok şiddetli," diye önerdi.

"Evet. Çok şiddetli, çok tutkulu ve çok dağınık. Birini öldüresiye dövmek etkili olmaz. Bir vuruş - ödeşme - sonra kırık ucu göğsüne sapla. Bu biraz kas ister." Vücudunu kaydırdı, ellerini ıstakanın ucunun hemen üzerinde tuttu.

"Üzerine mi koyayım? Bastır, ağırlığını kullan, it. Muhtemelen bu kadar. Tam içinden patladı. Diline dikkat et - yalancı dil - sonra mesajı yaz."

TEĞMEN EVE DALLAS'A, SAYGI VE HAYRANLIKLARLA.

O TOPLUM İÇİN BİR FELAKETTİ, SİZİ FELAKETLERİ KORUYAN KURALLARLA ENGELLEYEN AYNI TOPLUM. BAZI KURALLAR ADALETİ ENGELLER. SEN VE BEN BUNU BİLİYORUZ.

PISLIĞINI, TÜM KURALLARI HIÇ SAYAN, PISLIK İÇİNDE YAŞAYANLARA SATTI. SİZİ YALAN SÖYLEDİ, SİZİ SALDIRDI. SİZDEN KORKARKEN, SİZİ ASLA SAYGI DUYMADI. VE YİNE DE BU KURALLAR ONUN DEĞERSİZ, ASALAK HAYATINI YAŞAMASINA İZİN VERDİ.

BU ADALETTİR, TOPLUM İÇİN VE EN ÖNEMLİSİ, KİŞİSEL OLARAK, EVE, SENİN İÇİN. YÜZÜNDE BIRAKTIĞI İZ SOLDU VE ŞİMDİ HAKARETİN KARŞILIĞI TAM OLARAK ÖDENDİ.

BEN SENİN ARKADAŞIM. HER ZAMAN YANINDA OLACAĞIMI, DOSTLUĞUNDAN BAŞKA BİR ŞEY İSTEMEYECEĞİMİ BİL. SANA YARDIM EDECEĞİM

ADALETİ SAĞLAYIN, SUÇLULARA GERÇEK ADALETİ. BUNU OKURKEN,
HER GÜN HER SAAT SIZI DÜŞÜNDÜĞÜMÜ BİLİN.

GERÇEK DOSTUN.

"Daha uzun," diye belirtti Eve. "Gittikçe daha konuşkan ve..." Mikro gözlükleri çıkardı, yaklaştı. "Daha titrek. Buradaki yazılar o kadar kesin ve kontrollü değil. Bunu analiz etmemiz gerekiyor ama bazı kelimeler daha koyu, biraz daha kalın gibi görünüyor - sanki kalemle daha fazla bastırmış gibi. İlk adım, adalet, pislik, saygıdeğer, doğru. Burada daha fazla vurgu var."

Geri çekildi, gözlükleri çıkardı. "Tamam. Olay yerini süpürgecilere bırakacağız."

Peabody çukurun etrafına bir göz attı. "Temiz ve sağlıklı olan her şeyin tanrıçasına şükürler olsun." Roarke'a gülümsedi. "Küçük bir Özgür-Ager duyarlılığı."

"Ve mükemmel bir şekilde uygun, düşününce."

"Süpürgecileri ve arabayı çağırın," diye emretti Eve. "Morris, Mira ve Whitney'i etiketleyin. EDD 'bağlantısını' kontrol edebilir. Zekâyla konuşacağız, üniformalılar olay yerini emniyete alsın." Roarke'a baktı. "Yapacak işlerin olmalı."

"Burada işin bitene kadar kalacağım."

Tartışmak yerine dışarı çıktı ve koridorun karşısına geçerek kapıyı yumrukladı.

Sert yapılı bir kadın memur cevap verdi. Eve'in rozetine baktı, sonra tekrar yüzüne baktı. "Teğmen."

"Ortağınız araştırmaya başladı. Süpürgecilere ve morga haber verildi. Olay yerini güvende tutun, Memur Morales."

"Evet, efendim. Wit sarsılmış ama işbirliği yapıyor. Bir şey gördüğünü sanmıyorum. Hikayesi sağlam."

"Ona bir şans vereceğiz."

Eve içeri girdi. Boyut ve şekil olarak Ledo'nun fiyaskosunun bir aynasıydı ama zehirli domuz ahır dekору yoktu. Misty Polinsky'nin sarkık kanepesi çılgınca çiçekli bir örtü ile kaplıydı.

Temiz zemin üzerinde ince kırmızı bir halı, ezik gölgeli saçaklı bir lamba. O -ya da biri- yedek bir şifonyerin içine istiflenmiş kutuların üzerine daha fazla çiçek boyamıştı.

Mutfak, fincan büyüklüğünde bir lavabo, mini bir AutoChef ve yaklaşık bir masa kurutma kağıdı büyüklüğünde bir tezgahtan oluşuyordu. Ama temizdi.

Misty çiçekli örtünün üzerine oturmuş, bacaklarını kıvrımış, iki elinde yontulmuş bir kupa tutuyordu. Gök mavisi saçlarını keskin bir kama şeklinde toplamış, dar omuzlarına dökülen büyük boy bir kazağın altında titriyordu.

Yüzündeki iyileştirmeler kötü bir şekilde bulaşmış olsa da, bunların altından güzelliği ortaya çıkıyordu. Gözleri kırmızı çerçeveliydi, ama Eve'in bakışlarından buğulanma yerine gözyaşları olduğu anlaşıyordu.

"Bayan Polinsky, ben Teğmen Dallas. Bu Dedektif Peabody ve danışmanımız. Nasılsınız?"

"Kendimi biraz hasta hissediyorum. Memur Morales biraz çay içmemi söyledi ama yine de kendimi biraz hasta hissediyorum. Hiç böyle bir şey görmedim. Orada Ledo gibi bir şey hiç görmedim."

Gözyaşları yüzüyordu - Eve'in tahminine göre keder değil şoktu, bu yüzden kanepenin koluna oturdu. "Böyle bir şeyi görmek çok zor. Ledo'yu ne kadar iyi tanıyordun?"

"Pek sayılmaz. Görmeyi kastettim - ve onunla birkaç kez konuştum. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Hiç onun yerinde bulundun mu?"

"Hayır. O... beni davet etti ama bilirsin işte." Omuzlarını çekti. "Ben istemedim."

"Ondan hiç bir şey satın aldınız mı?"

"Ben bunu yapmam." Saçları kadar mavi gözleri kocaman oldu. "Yemin ederim. Beni ve her şeyi test edebilirsiniz. Ben yasadışı iş yapmam."

"Tamam." Eve konuşurken PPC'sinde gezindi ve tanığı üzerinde hızlı bir çalışma yaptı. "Kaç yaşındasın Misty?"

"Yirmi iki."

"Dünya gezegeninde kaç yaşındasın?"

Kupayı tutan eller titredi. "Geri dönmeyeceğim. Beni geri dönmeye zorlayamazsınız. Yirmi bir yaşında olduğumu gösteren bir kimliğim var."

"Nereye geri döneyim?"

"Bakın, ben sadece işe gidiyordum. Haftada üç gün köşedeki kafede erken vardiyada çalışıyorum. Adı Del's ama orada Del adında biriyle hiç tanışmadım. Arayıp geç kalacağımı söylemek zorunda kaldım ve şimdi Pete kızgın."

"Ve haftada dört gece Swing It'te çalışıyorsun."

Misty'nin yüzü mavi saçlarının altında pembeleşti. "Ben sadece dans ederim, tamam mı? Diğer şeyleri yapmıyorum. Sadece dans ediyorum."

"Ne zamandır New York'tasınız?"

"Altı ay. Neredeyse. Ben de tam işe gidiyordum memur bey." "Teğmen."

"Tamam. İşe gidiyordum ve şuradaki kapı açıldı. İçeri bakmamalıydım ama açıldı ve burası iyi bir mahalle değil, bu yüzden Ledo'nun soyulmadığından emin olmak için içeri baktım. Ve onu yatağında gördüm. Kan."

"İçeri girdin mi?"

"Uh-uh." Başını sertçe salladı. "Buraya geri koştum, kapıyı kilitledim. Ne yapacağımı bilemedim, tekmeleneceğimi düşündüm. Tekrar dışarı koşacak, işe gidecek, hiçbir şey görmemiş gibi yapacaktım. Ama... Bu doğru değildi. Doğru değildi, ben de polisi aradım."

Pembeliğini korumasına rağmen yüzü öfkeyle kaskatı kesildi. "Polisi aradığım için başım belaya girmemeli. Doğru şeyi yaptığım için."

"Ve sen değilsin. Ledo'nun evine bakmadan önce kimseyi gördün mü, bir şey duydun mu?"

"Hayır. Memur Morales'e kafede çalışırken yaptığım gibi saat beş kırkta nasıl kalktığımı anlattım. Duş aldım. Su çok sıcak değil ve gerçekten çok gürültülü. İşe gitmek için hazırlandım. Bu gece kulüpte vardiyam var, onun için üstümü değiştirdim, bir GoBar ve bir tüp kola aldım, çünkü kahve sevmiyorum. Sonra da

Palto falan alıp dışarı çıktım, saat altıyı çeyrek geçiyordu. İçeri baktım çünkü kapı ardına kadar açıktı."

"Buralarda tanımadığınız birini gördünüz mü?"

"Bilmiyorum. Bazen insanlar alt katta yerde uyuyor. Onları tanımıyorum ama kimseyi rahatsız etmiyorlar. Ve hava çok soğuk. Bir keresinde de böcekçi geldi."

"Böcek insan mı?"

"Böcekleri öldürmek için. Sanırım kapıcı emretti, ama bunu benim evimde yapacak birini bulup bulamayacağımı sorduğumda kapıcı bana sadece güldü. Adam zaten hıyarın teki."

"Bu kişiyi tarif edebilir misiniz? Yok ediciyi. Erkek, kadın, yapı, ırk, yaş?"

"Tanrım, bilmiyorum." Biraz daha çay içti, yukarı doğru üfledi ve mavi perçemlerini karıştırdı. "Sanırım bir erkek olduğunu düşündüm ama gerçekten bilmiyorum. Başında bir başlık ve maske vardı, elinde de bir tank ve püskürtücü. Sadece bir dakikalığına dışarı baktım."

"Böcek adamla konuştun mu?"

"Kapının aralığından tüm binayı yapıp yapmadığını sordum. O da başıyla onayladı. İyi diye düşündüm, çünkü hamamböcekleri beni ürkütüyordu. Biraz toparlandım, bilirsiniz, biri evinize geldiğinde nasıl yaparsınız, ama tekrar dışarı baktığımda gitmişti."

Silik bir şekilde gülümsedi. "Hamamböcekleri hâlâ burada." "Herhangi bir logo ya da isim fark ettiniz mi?"

"Gerçekten bilmiyordum. Özür dilerim."

"Bir polis sanatçısıyla çalışmanı istiyorum."

Pembe kızarıklık kaybolmuştu ve şimdi dudak boyasından geriye kalanları kemiriyordu. "Gerçekten bir şey görmedim."

"Asla bilemezsin. Sizi Central'a götürebiliriz ve sanatçı fark etmediğiniz bazı ayrıntıları hatırlamanıza yardımcı olabilir."

"Beni tutuklayacak mısınız?"

"Hayır." Eve kanepenin kolundan kayarak Misty'nin yanına oturdu. "Kimse seni tutuklamayacak. Kimse seni geri göndermeyecek. Başın belada değil. Bize yardım ediyorsun ve eğer ressamla birlikte çalışırsan yardım için iki yüz dolar verebilirim."

"Sen - İki yüz mü?"

"Bu doğru. Yardımın işimize yarayabilir Misty. Ledo berbat biriydi ve sana asıldı."

"Evet, ama bazı erkeklerin yaptığı gibi saldırgan falan olmadı."

"Bu doğru. Ve biri onu öldürdü. Kim olduğunu bulmamıza yardım edebilirsiniz."

"Bak. Çalışıp kirayı ödemem lazım. İki yüz dolar iyi olurdu ama düzenli maaşa ihtiyacım var. Vardiyama gelmezsem Pete beni kovar."

"Pete için çalışmayı seviyor musun?"

"Bu bir iş. Kirayı ödemek zorundayım yoksa kovulurum." "Doğru. Burada yaşamayı seviyor musun?"

İlk kez gerçek bir gülümseme pırıltısı belirdi. "Burada yaşamaktan hoşlanmam için kör, sağır ve deli olmam gerekir ama elimde olan bu ve sahip olduğumdan daha iyi."

Eve, Roarke'a baktı. "Daha iyi bir iş bulana kadar kalabileceğin düzgün bir yer bulmana yardım edebilirim, hem de bundan daha iyi bir yer."

"Grup evine gitmeyeceğim. Ben -"

"Bir dakika bekle. Kimse sana bir şey yaptırmayacak. Sadece bir dakika bekle."

Ayağa kalktı, Peabody'ye Misty'nin yanına oturmasını, Roarke'a da kendisiyle birlikte koridora çıkmasını işaret etti.

"Kız on yedi yaşında. Dayton, Ohio'dan kaçtığını tahmin ediyorum ama kimse onu aramıyor. Fiziksel istismara uğradığını görecektir kadar tıbbi kayıt aldım. Babası şu anda hapiste, geçen ay saldırı suçundan içeri girmiş. Annesi de girip çıkmış. Yasadışı tacizden. Gençlik sığınma evinin henüz bitmediğini biliyorum ama belki."

Tamamen uygun - ama belki de Dochas'ta onun için bir yer vardır. Mayıs ayında on sekiz yaşına girecek."

"Eğer isterse bunu ayarlayabilirim. Oradaki kadınların bazıları çok yaşlı değil."

Eve başını salladı, hiçbir şey söylemedi. Roarke kaşlarını kaldırdı. "Onunla konuşmamı istiyorsun."

"Onu hemen içeri sokacaksın. Rozete saygı duyuyor ama ondan korkuyor. Muhtemelen rozet takan kimse ona fazla yardım etmemiştir. İş düzgün tutarsan senden korkmaz."

"Pekâlâ." Karnına küçük bir dürtme yaptı. "Yumuşacık."

"Tek zekâmın rüzgâra kapılıp gitmesine izin veremem, değil mi? Ya da her ihtimale karşı böcekçinin onun için geri gelmesini göze alamam. Onu koruma altına almak zorunda kalmazsam, Yancy ile bir taslak üzerinde daha iyi çalışacaktır."

"Bu çizgiyi oynayabilirsin." Kız kaçamadan onu öpmek için eğildi. "Ayarlamaları yapmam için bana bir dakika ver, onu hemen içeri sokabileceğimi varsayıyorum."

Ayarlamalar yapıldıktan sonra Eve, Misty'yi Merkez'e götürmesi için başka bir siyah-beyazlı ve sanatçı seçimi olan Dedektif Yancy'yi çağırdı.

"Kendisi de biraz sanatçıdır." Peabody, Eve ile birlikte tarla takımlarını bagaja geri yükledi. "İçerideki kutuların üzerindeki çiçekleri boyadı ve duvarda asılı olan kedilerin küçük kara kalem eskizlerini yaptı. Onu buradan çıkarmanız iyi oldu."

"Onun kararı, Roarke'un yeri."

"Hala. İşte süpürgeciler geliyor - ve araba."

Eve bekledi, sonra Dawson'a doğru yürüdü. "Aynı ekip mi?" "İstediğimiz gibi."

"Güzel, ne kadar az el değerse o kadar iyi. O çukuru işledikten sonra detoksa ihtiyacın olacak." Adam gülmeye başlayınca Eve başını salladı. "Doğru."

"Kahretsin." Derin bir iç çekti. "Fizz, Lottie, Charis! Cehennem çukuru zamanı, tatlı olarak da detoks."

Ekip ekipmanı ve süpürme aracının tam kapsamlı beyaz giysisini indirirken iniltiler duyuldu.

"Bir el yazısı analisti çağırıyorum."

Ağzı inceldi. "Sana başka bir mesaj mı var?" "Evet, doğru."

"Jen'i etiketleyeceğim - Jen Kobecek. Elimizdeki en iyi kişi o." "Bu bana zaman kazandıracak. Teşekkür ederim."

"Birbirimize göz kulak olmalıyız." Ekibine işaret etti. "Hadi süpürelim."

Eve geri döndü, arabaya bindi.

Peabody, "Bana yeraltına ineceğimizi söyleyeceksin," diye söze başladı.

"Belki de değildir. Carmine Atelli Gametown'un sahibi. Birkaç yıl önce Ledo için gittiğimizde onunla kısa bir süre muhatap olmuştuk. Hudson Kuleleri'nde bir yeri var."

"Swank."

"Yeraltıyla kıyaslandığında kuduz farelerin yuvası fiyakalıdır." Eve trafiğe karıştı. "Günün bu saatinde evde olma ihtimali aşağıdan daha yüksek, o yüzden kontrol edeceğiz. Ama önce başka bir yere uğrayacağız."

Saat henüz dokuza gelmediği için Eve önce Hilly Decker'ın dairesini denedi. Urban'lardan kalma üç katlı, derme çatma dairenin yüzünün yenilenmesi gerekiyordu ama orta gelirli konut ve dükkânların bulunduğu bir mahallede kendine yetiyordu.

İçerisi belli belirsiz birinin kahvaltılık dürümünün kokusunu taşıyordu. Bir bebeğin insanlık dışı feryadı birinci katın duvarlarını sarsıyordu.

"Çocuklar neden hep bu sesi çıkarır? Sanki biri kulaklarına bıçak saplıyormuş gibi?"

Peabody ona, "Ellerindeki tek şey bu," dedi. "Bir yerleri ağrıyor, acıkıyorlar ya da sadece kızgınlar, tek yapabildikleri ağlamak."

"Bana öyle geliyor ki çoğu zaman sadece kızgınlar."

Ses ikinci katta biraz azaldı ya da kulak tırmalayan bir sesle sabah programı yapan biri tarafından daha fazla bastırıldı.

Eve yumruğunu 2-A'ya vurdu.

Kamera olmadığını, avuç içi plakası olmadığını, ancak elektronik bir gözetleme ve sağlam kilitler olduğunu belirtti.

"Bekleyin, Bayan Missenelli!"

Kapı kırılarak açıldı. Hilly Decker ayakta idi, topuklu yarım çizmelerinden biri elinde, diğeri sol ayağındaydı. Siyah bir etek ve yelek giymiş, altına da soluk mavi bir gömlek giymişti. Kahverengi saçlarına gelişigüzel takılmış birkaç büyük gümüş toka vardı.

Kivi rengindeki gözleri kocaman açılmıştı.

"Sen değil Bayan. Missenelli! Ohmygodohmygodohmygod!"

Kelimeleri histerik bir çığlık halinde bir araya getirdi, botu düşürdü, aşağı yukarı zıpladı. "Aman Tanrım! Sen Eve Dallas'sın. Sen osun. Buradasın. Buradasın."

"Sizinle konuşmamız gerekiyor, Bayan Decker."

"Aman Tanrım, sana sarılmak zorundayım." Hilly kollarını açarak öne doğru atılırken, Eve iki elini birden havaya kaldırdı.

"Hayır," dedi, kesinlikle.

"Doğru, doğru, özür dilerim. Tanrım. Sarılmayı sevmiyorsun. Biliyorum, çok heyecanlıyım. Aman Tanrım. Kalbim küt küt atıyor. Kalbimi hissetmelisin. Hissetmek ister misin? Hayır. Üzgünüm. Aman Tanrım."

Peabody dirseğiyle içeri girdi. "İçeri girebilir miyiz, Bayan Decker?"

"Tanrım, evet. Lütfen. Ben de seni tanıyorum. Peabody! Eve Dallas ile çalışmak harika bir şey mi? Ultra-abso- mag gibi mi?"

"Rüyayı yaşıyorum." Hilly aklını kaçırıp bir kez daha sarılmaya kalkarsa Eve'in yumruk atacağından endişe eden Peabody aralarına girdi. "Belki oturabiliriz."

"Evet, tabii! Ev dağınık mı? O kadar da kötü değil," diye karar verdi, tek ayakkabısının üzerinde koşturup yastıkları kabartarak. "Daha da kötü olabilirdi. Daha da kötü

olabilirdi, özellikle de Luca

etrafımdaydı. Eski sevgilim mi?" Eve'e gülümsedi. "Hatırla, sana ondan bahsetmiştim."

"Otur," diye emretti Eve.

"Tamam." Hilly oturdu, bir köpek yavrusu kadar itaatkâr ve iki kat daha oynaktı. "Kendi derimden dışarı fırlayacakmışım gibi hissediyorum ve..." Ellerini yüzünün önünde salladı ve hızla gözlerini kırıştırdı. "Sonunda seninle tanıştığımda ağlamayacağıma dair kendime söz vermişim ama işte yine de ağlıyorum. Bu hayatımın en güzel günü!"

"Bu sabah altıda neredeydin?"

"Ne? Uyuyorum. Sana kahve getirmeliyim! Senin içtiğinden bende yok. Param yetmiyor ama bir kere denedim. Cidden ultra. Pepsi'm var ama. Sana bir tüp Pepsi getirebilirim."

Hilly ayağa fırlayınca Eve tekrar, "Otur," diye emretti. "Bu sabah altıda yalnız mıydın?"

"Ah, evet. Luca'dan beri kimseyle ilgilenmedim. Ayrıldıktan sonra kendime sordum: Eve ne yapardı? Bu şekilde düşünmek bana gerçekten yardımcı oluyor. WWED! Ve düşündüm ki, Eve arkasına yaslanır, biraz stok yapar, sadece hayatı yaşardı, anlıyor musun?"

Neşe saçarak kendine sarıldı.

"Bana cevap yazmadığın için üzülüyordum ama işte buradasın. Tam buradasın. Merkezin önünden kaç kez geçtim ve içeri girip seni görmek için cesaretimi toplamaya çalıştım bilmiyorum. Eğer sadece konuşma şansımız olursa, birbirimize çok yakışacağımızı biliyordum. Bilirsin, kardeş gibi."

"Yirmi yedinci Aralık, akşam beş ile yedi arası. Neredeydiniz?"

"Ne zaman oldu bu?"

Peabody yardımsever bir tavırla, "İki gün önce," dedi. "Noel'den iki gün sonra."

"Oh, doğru! Aklım başımdan gitti! Tam buradaydım. Noel'den sonra toparlanma zamanı, anlıyor musun? Ailemi görmeye gitmem gerekti - üç gün aile ziyareti - ve bu beni çok yordu. Ofislerimiz bu hafta kapalı, bu yüzden işten izin aldım. Sadece bugün gidiyorum çünkü bir mahkeme işim

var. Bu yüzden

Sadece burada takıldık, ekrana baktık. Bu gece dışarı çıkabiliriz, bir şeyler içeriz.

"Mavi Sincap!" diye duyurdu ilhamla. "Hâlâ orada mı takılıyorsun? Birkaç kez gittim ama seni hiç görmedim."

"Birini gördünüz mü ya da konuştunuz mu?" "Ne zaman?"

"Yirmi yedinci Aralık, beş ile yedi arası." "Hayır. Öyle mi yaptım? Bilmiyorum. Kim hatırlıyor?"

Eve öne doğru eğildi. "Bunu bir düşün."

"Pekala, tamam, eğer istediğiniz buysa. Bu Bayan Missenelli olmalı. Sizinle tanışmak için can atıyor. Ona sizin hakkınızda her şeyi anlattım."

Hilly kapıya doğru koşmak için ayağa fırladığında Eve gözlerini sımsıkı yumdu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Peabody, "Hâlâ tek ayakkabı giyiyor," diye belirtti. "İmkânı yok Dallas, bunun kurnaz, kontrollü, organize bir katil olmasına imkân yok."

"Bayan Missenelli ve Toby." Gülümseyen ve gözleri parlayan Hilly, elinde kocaman ve pofuduk beyaz bir kedi, yanında da ayakkabı siyahı saçları olan ufak tefek bir kadınla geri döndü. "Bu Eve Dallas."

"Metcha," dedi kadın ve hafifçe sinirlenmiş görünüyordu. "Buna inanabiliyor musun? Burada olduğuna inanabiliyor musun?"

"Şaşkınım. Toby'yi tımarhaneye bırakacaksın, değil mi Hilly?"

"Tabii, tabii, mahkemeye gidiyorum. Saat onda mahkemede olmam gerekiyor ama önce ziyaret etmek için bolca vaktim var," dedi Eve'e, "ve Toby'yi bakıcıya götürmek için. Hemen yol üstünde. Onu tutmak ister misin? Senin bir kedin var."

"Hayır. Teşekkürler."

"Toby Galahad'la tanışmalı. Eminim onlar da çok iyi arkadaş olurlardı." Hilly dev kediye kucakladı. "Biz de tam Noel'in ertesi gününü nasıl geçirdiğimizi konuşuyorduk Bayan Missenelli."

"Akşam beş ile yedi arasında," diye tekrarladı Eve. "Yirmi yedinci Aralık. O zaman aralığında kimseyi gördünüz mü ya da kimseyle konuştunuz mu?"

"Bilmiyorum."

"Beni gördün, benimle konuştun. Zıplayan İsa, Hilly, beynin hep dağınık. Her gün nasıl ayağa kalkıyorsun bilmiyorum."

Missenelli ellerini kemikli kalçalarının üzerinde birleştirdi. "Buraya geldim, sana Toby'yi ve tımarhaneyi sordum. Saat altı civarıydı, çünkü Bay Missenelli programını izliyordu ve program altıda başlıyordu. Ve sen hâlâ pijamalarla duruyordun - dediğim gibi güzel pijamalar."

"Teyzemden, Noel için."

"Sen bir kadeh şarap içtin, benim de içmem gerektiğini söyledin, ben de Bay Missenelli'nin saat altıdaki programından nefret ettiğim için içtim. Şimdi Toby'nin kuaföre gittiğinden emin ol. Bunu takdir ediyorum. Sen iyi bir kızsın, Hilly." Missenelli ok gibi Eve'e döndü. "Şimdi bütün bunlar ne demek oluyor?"

"Rutin," dedi Eve.

"Onu bana verme. Bu ölen avukat kadınla ilgili, değil mi? Bunu duymuştum."

"Bastwick?" Hilly'nin gözleri yine fal taşı gibi açıldı. "Leanore Bastwick mi? Cinayet için buradasınız. Ama, ama, onu tanı mıyordum bile. Sadece benimle tanışmaya ve konuşmaya geldiğini sanmıştım. Ve biz - biz - biz takılırdık. Ben şüpheli miyim? Aman Tanrım."

"Artık değil," dedi Eve.

Hilly gözyaşlarına boğulduğunda, Eve'e ciddi bir bakış fırlatan Bayan Missenelli tarafından kucaklandığında, Eve dışarı çıktı.

"Sanırım Hilly'nin kalbini kırdın."

"Çok komiksin Peabody. İçim parçalanıyor."

Dışarı çıktı, diş gibi zonklayan bir baş ağrısıyla arabaya geri döndü. "'Rüyayı yaşamak' mı?"

"Her gün, her gün," dedi Peabody neşeyle.

Eve, "Rüyalar çok hızlı bir şekilde kâbusa dönüşebilir," diye uyardı ve kaldırımından uzaklaştı.

8

Eve, Hudson'ın üzerinde yükselen çift kulenin önünde durdu. Kendini beğenmiş, üstünlük taslayan kapıcıların havasında olmadığından, Görevde ışığını yaktı ve rozeti elinde arabadan indi.

Gümüş örgülü yakut kırmızısı ceket, kırmızı smokin şeritli gümüş pantolonuyla kapıcı, ona, ölü sıradan araca kaşlarını çatarak baktı.

"Burada sadece birinci sınıf araçların oturmasına izin veriyoruz. Korumamız gereken bir ambiyans var."

"Ambiyans mı? Bu yüzden mi tuhaf küçük bir kızın oyuncak bebek rafında olması gereken bir şey gibi süslendin?"

Çenesindeki kaslar seğirdi. "Bir yeraltı otoparkımız var," diye başladı.

"Bu benim rozetim, bu benim aracım - ve koyduğum yerde kalıyor."

"Bak, bak, sana sorun çıkarmaya çalışmıyorum. Kayınbiraderim Queens'te çalışıyor."

"Onun için iyi. Carmine Atelli."

Kapıcı uzun, rüzgârlı bir iç çekti. "Penthouse West. Rozetiniz olsun ya da olmasın, giriş yapmanız gerekecek ve Bay Atelli'yi arayıp kabul edip etmeyeceğini soracaklar. Geceleri çalışıyor, o yüzden çoğunlukla gündüzleri uyuyor."

"Ben onun uyandırma çağrısıyım."

Eve, Peabody ile birlikte parlak kırmızı duvarları ve gümüş zeminiyle kaygan, parlak lobiye girdi. Büyük siyah vazolar, Venüs'teki bir bahçeden koparılmış gibi görünen çiçeklerle dolu bir oturma alanını çevreliyordu.

Ambiyans, diye düşündü. Her türlü vardı.

Masanın üzerinde bir kase parlak kırmızı elma ve şık siyah bir bilgisayar duruyordu.

Kapıcı ona, "Orada oturum açmanız gerekiyor," dedi. "Giriş kartınız yoksa ya da giriş yapıp izin almazsanız asansörlere erişemezsiniz."

Eve taranması için rozetini havaya kaldırdı. "Dallas, Teğmen Eve, Peabody, Dedektif Delia, NYPSD."

Bir dakika, lütfen, doğrulama için...

"Bu saçmalığı kesip atabilirsin," dedi kapıcıya.

Eve'e Queens'teki kayınbiraderinden pek hoşlanmadığını düşündüren bir şekilde yukarı doğru baktı.

"Sakinlerin izni olmadan kimseyi temize çıkarmamam gerekiyor."

Dallas, Teğmen Eve, Peabody ve Dedektif Delia'nın kimlikleri doğrulandı. Lütfen işinizin niteliğini ve/veya ziyaret etmek istediğiniz sakini belirtin.

"Carmine Atelli, Penthouse West."

Bay Atelli bilgilendirilirken bir dakika lütfen. Ziyaretinizin niteliğini belirtmek ister misiniz?

"Lobide iki polis var. Tahmin et."

Uyum sağlanamıyor.

Peabody kapıcıya, "Yeraltı işleri iyi olmalı," diye yorum yaptı. "Atelli'nin böyle bir yeri değerlendirdiğine göre."

"Söyleyemem. On altı yaşında bir iddiayı kaybettiğimden beri oraya gitmedim." Kapıcı, mavi bir paltoya sarınmış, boynuna bir mil uzunluğunda rengârenk bir eşarp dolamış, kulak kepçeli şapkasını başının üzerine indirmiş ve ellerinde kalın eldivenler olan bir kadına kapıyı açmak için aceleyle yanaştı.

Hepsi de ekose kazak giymiş -ve Eve'i hayrete düşüren minik çizmeler- tasmalı üç küçük köpeği vardı.

"Teşekkürler, Chester."

Havlayan, çizmeli köpekleri asansöre kadar götürdü, onu Eve ve Peabody'ye sürüklemeye çalıştıklarında çekiştirdi ve gıdıkladı.

"Özür dilerim!" Bir kahkaha attı. "Isırmazlar!"

Cebinden bir tomar para çıkardı, sonra öpücük sesleri çıkararak üçlüyü asansöre bindirdi.

"O köpeklerin çizmeleri vardı."

Peabody, "Sanırım patileri üşüyor," dedi.

"Kim minik köpek çizmeleri yapar ki? Kim minik köpek çizmeleri yapmayı düşünür ki? Kaç numara alacağınızı nereden biliyorsunuz? Bu çok ama çok fazla soru içeren bir alan."

Bay Atelli sizi karşılayacak. Lütfen C Asansörünü kullanın. Ziyaretinizin ve gününüzün geri kalanının keyfini çıkarın.

Asansör hızlı ve sessiz bir şekilde çatı katına çıktı, ardından güvercin kanadı grisine boyanmış ve üzerinde bir çift siyah lake bank bulunan özel bir fuayeye açıldı. Aralarında, uzun, çıplak bir kadın şeklindeki bir kaideden büyük beyaz bir orkide eğiliyordu.

Karşılıklı duvarlarda sıralanan nişlerin hepsi mücevher tonlarında şişeler ve heykellerle doluydu - hepsi de çeşitli soyunma hallerindeki kadınlardı.

O iç kapının düğmesine basmak için adımını atarken Carmine kapıyı açtı.

İpeksi renkte siyah bir uzanma pantolonu ve rahat beyaz bir atletin üzerine açık, kısa siyah bir tür bornoz giymişti. Yıldızlı sarı saçları keskin yakışıklı bir yüzün etrafına dalgalar halinde dökülüyordu. Gülümsedi ve onlara içeri girmelerini işaret etti. Parmağındaki büyük bir taş göz kırptı - gözleriyle aynı gümüşü mavi.

"Hanımlar, beklenmedik bir zevk."

"Bayanlar değil, zevk değil. Polisler ve polis işleri."

"Farklı bakış açıları. Lütfen, içeri gelin, oturun."

Pencereler yaşam alanının arkasındaydı ve içlerinden süzülen soluk kış güneşiyle yıkanan bodur limon ağaçları meyvelerle doluydu.

Lacivert alçak kanepeler, lacivert ve gri çizgili çift geniş sandalyeler, mat nikel kaplamalı masalarla sıralanıyordu. Sanattan gelen renk sıçramaları - yine kadın formu, her tonda, kıvrımlı veya sağlam, şehvetli veya pastoral.

Oturmalarını işaret ettiğinde, bir kadın merdivenlerden aşağıya doğru yürüdü. Alev kırmızısı saçları, etkileyici göğüslerini sergileyecek kadar açık olan kısa, beyaz bir bornozun arkasına dökülüyordu - ve doğal bir kızıl olduğu ya da saçlarının üstünü ve altını boyattığı gerçeği.

Kedi yeşili gözleri gibi uykulu olan sesi mırıldandı.
"Kahve ister misin, bebeğim?"

"Elbette. Seni uyandırayım mı?"

"Zil çaldı ama sorun değil. Josie dışarıda."

"Belki burada işim bittiğinde ikimiz de onu uyandırırız."
Ona bir sırtıma ve göz kırpması gönderdi, kız gözden kaybolmaya devam ederken boğuk bir kahkaha attı.

"Evet, Teğmen, Dedektif." Otururken ellerini iki yana açtı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bu sabah eve kaçta geldin Carmine?" Eve ona sordu.

"Sanırım beş buçuk gibi. Josie şehirde olduğu için bu sabah biraz erken çıktım. Birkaç aydır Avrupa'da olan iyi bir arkadaş," diye ekledi. O, Vivi ve ben bir şeyler içtik - burada - sonra yatmaya gittik. Evimle ilgili bir sorun mu var?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Ledo dün gece senin yerinde miydi?"

"Bilardo oynamak. Belki bir tur Sexcapades. Gözleri iflas etmiş durumda ve ellerini sabit tutamıyor ama yine de ıstakayı kullanma içgüdüğü var. İvrir zıvrır bir kenara bırakırsa, ıstakayı iyi bir hayat için kullanabilir."

Kızıl saçlı -Vivi, Eve'in tahminine göre- gümüş bir kahve arabası getirdiğinde durakladı.

"Hizmetindeyim, bebeğim."

"Vivi burada özel servislere hizmet veriyor."

"Gezegende ve gezegen dışında," diye ekledi Vivi ve Carmine'a kahverengi şeker karıştırıcılı büyük beyaz bir fincan uzattı. "Sizinkini nasıl istersiniz?" Eve ve Peabody'ye kolayca gülümsedi.

"Sadece siyah," dedi Eve ona.

Peabody, "Kahveyi normal alıyorum," dedi. "Teşekkürler."

Vivi döktü, Peabody'ninkiyle oynadı. "Gitmemi ister misin?"

Carmine konuşmadan önce Eve, "Önemli değil," dedi.

"Ledo dün gece ya da yakın zamanda senin evinde herhangi bir sorun yaşadı mı?"

"Ledo beladan kaçınmak için çok çalışıyor. Belanın kokusunu alırsa kaçır. Onu öldürecek olan pislik ve çöplerdir."

"Aslında o bir bilardo ıstakasıydı."

"Ne?" Eve kendi fincanını Vivi'den alırken Carmine geniş fincanının kenarından baktı. "Ledo mu? Öldü mü?"

"Bu sabah altıdan kısa bir süre sonra."

"Benim evimden onun evine giderken biri peşinden mi gitti? Üzerinde o kadar para olamaz. Yayını kontrol etmeliyim."

"Yeminizin bir kopyasını istiyorum."

Carmine tekrar Eve'e baktı - onun gözlerindeki protestoyu gördü. Sonra nefesinin altında küfredip ayağa kalktı. Bir ev bağlantısına geçti.

"Ledo kim?" Vivi Eve'e sordu.

"Bilardo yeteneği olan küçük çaplı kaçak satıcı şu anda morgda yatıyor."

Vivi başını salladı. "İnsanların neden etrafta dolaşıp insanları öldürdüğünü anlamıyorum. Hayat yeterince kısa, değil mi? Üzgünüm Carmine," diye ekledi adam geri geldiğinde. "O senin arkadaşın mıydı?"

"Pek sayılmaz, hayır. Sadece bir Gametown müdavimi. Dün geceki güvenlik kayıtlarının bir kopyasını Merkez'den size göndertiyorum."

"Bu işe yarar."

"Eğer bunun için bana bakıyorsan, burada bir mazeretim var." Tekrar oturdu, yanındaki alçak kola oturan Vivi'nin çıplak bacağında bir el gezdirdi. "Bir diğeri de hâlâ yatağı ısıtıyor. Buradaki güvenlik bu sabah saat beş buçuk civarında geldiğimi gösteriyor."

"Tamam. Etrafta dolaşıp onu soran biri olup olmadığını biliyor musun? Onunla yakınlaşan yeni biri var mı?"

"Ledo ile kimse sıkı fıkı değildi. Onunla oynayan bazı müdavimleri vardı ve o da işini yapıyordu - çoğu tünellerde, bir süpürme durumunda yayından uzak tutmak için. Kimsenin ona kızdığını duymadım. Ciddi anlamda değil. Bazı kadın oyuncular, ona yaklaşmaya çalıştığında defolup gitmesini söyleyebilirdi ama çirkin bir şey yapmazlardı. Kimsenin onu bilardo ıstakasıyla öldüresiye dövdüğünü görmedim ve benim yerimde de böyle bir şey olmadığını biliyorum."

Eve, onun ölümüne dövüldüğü varsayımına izin verdi. "Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Gametown'dan birkaç blok ötede - ve yukarıda. Tam olarak emin değilim ama yakındı. Bu konuda bir şeyler söyledi ya da ben duydum. Meydanda yaşıyordu."

"Tamam." Eve fincanını yere bıraktı. "İşbirliğiniz için teşekkür ederiz."

"Ailesi var mıydı?"

Bu soru karşısında şaşırان Havva, ayağa kalkmak üzereyken tekrar oturdu. "Neden?"

"Onun için gerekli ayarlamaları ben yaparım." "Bunu neden yapasın ki?"

"O bir müdavimdi ve iş getiriyordu. Hala ıstakasıyla bir ünü vardı ve oyuncular ona karşı oynamak için gelirdi. İnsanlar gelir, içki alır, seks yapar, başka oyunlar oynarlardı. Berbat bir keşti ama kendisinden başka kimseye zarar verdiğini bilmiyordum. Devlet fırınına tıklımayı hak etmiyor. Eğer kimsesi yoksa, ben hallederim."

"Bir annesi var," dedi Peabody ona, PPC'sine bakarak. "Trenton'da."

Carmine başıyla onayladı. "Eğer ona bakacak parası yoksa, ben bakarım. Eğer bana haber verebilirsen."

"Bunu yapabilirim."

Carmine, "O sadece berbat, zararsız bir pislikti," diye mırıldandı.

Ve Eve, bunun Ledo için mükemmel bir mezar yazısı olduğunu düşündü.

Merkez Eve'de bir konferans odası tuttu ve bölüm çapında bir bildiri gönderdi. Sahada aktif olmayan ya da mahkemede bulunmak zorunda olan herkesin brifinge katılması gerekiyordu.

Ledo hakkındaki raporunu yazdı, Whitney ve Mira'yı kopyaladı - ve Hilly Decker'a yaptığı ziyaretle ilgili notlarını da ekledi.

Panosunu güncelledi ve bir süre ona baktı.

Mira'dan gelen bir mektupta beş isim daha vardı - bu kez ikisi New York'ta ikamet ediyordu.

Tüm mektupları okudu - birinin yoğun ilgisinin ve ihtiyacının merkezi olma fikri karşısında aynı mide bulandırıcı duyguya kapıldı.

Mektupları ve kimlik fotoğraflarını büyüyen dosyasına ekledikten sonra Yancy'nin peşine düşmeye karar verdi. Belki Misty Polinsky kullanabilecekleri bir şey -herhangi bir şey- bulmuştu.

Yancy'yi masasının başında, dirseğinin dibindeki sanatçı defteriyle bilgisayarında çalışırken buldu. Saçları çekici bir yüzün etrafında kıvrılmıştı - bir zekânın dikkatini dağıtmak için bakışlarını kullandığını görmüştü.

"Hey, Dallas, ben de tam bunu senin için hazırlıyordum. Az önce Misty'yi kaçırdın. Roarke ona nakil aracı gönderdi. Bildiğini düşündüm."

"Evet. Nasıldı?"

"Başladığımızda oldukça iyiydi. Aslında bunu o çizdi."

Eskiz defterini aldı, bir sayfa geri attı. "Ham bir yeteneği var."

Eve, süpürge örtüsü ve tehlikeli madde kıyafetinin bir kombinasyonunu giymiş gibi görünen birinin görüntüsüne kaşlarını çatarak baktı.

"Bu kadar mı?"

"Çok yakın. Onunla birlikte çalışarak daha fazlasını elde ettik." Kendi eskizini çevirdi.

"İri yapılı."

"Olabilir. Ama yine onunla birlikte çalışırken, böcek adamın -ona öyle diyor- takım elbisenin altına ceketini giydiğini düşündüğünü, neredeyse emin olduğunu söyledi. Beyaz tulum - ama ilk çiziminde üstünü kapattığı botları gördüğünü hatırlıyor. Kahverengi iş botları olduğunu düşünüyor. Burada gördüğünüz gibi kahverengi eldivenler. Bunu hatırladı - beyaz örtüye karşı kahverengi. İş botları, iş eldivenleri. Ve beyaz başlık, yukarı çekilmiş, yine kapağa bağlı olduğundan emin. Ve görüyorsunuz, altında kahverengi bir kayak şapkası var.

Sonra maske ve güvenlik gözlükleri. İzlenimine göre böcek adam beyazmış ama emin değil."

Eve kesin bir ifadeyle, "Yüzüne hiç bakmadım," dedi.

"Hayır. Gözlük, başlık, maske. Kadın dışarı bakıp onunla konuştuğunda adam arkasını dönmüş. Kadının izlenimine göre adam oldukça güçlüymüş, çünkü tankı kolayca taşımış. Ama ne kadar dolu ya da ağır olduğunu bilmiyoruz."

"Bunun gibi tulumları herhangi bir hırdavatçıdan, boyacıdan, üniforma dükkanından satın alabilirsiniz. Maske ve gözlük de aynı şekilde. Göze çarpan bir şey yok mu? Logo ya da şirket adı yok mu?"

"İşin içine girdiğimizde göze çarpan şey hiç olmamasıydı. Püskürtücü mü? Herhangi bir hırdavatçıdan satın alabilirsiniz. Büyükbabamın çiçeklerine geyik kovucu püskürtmek için bir tane var."

"Tamam. Denemeye değerdi. Bitmiş taslağın bir kopyasını bana gönderecek misin?"

"Ben sadece bunu yapıyordum. Gerçekten denedi, Dallas. Ama o sadece orada olanı gördü ve orada olan da baştan aşağı kaplıydı."

Kim bir böcek ilaçlayıcısına bakar ki? Eve, Cinayet Masası'na dönerken düşündü. Ya da bir teslimatçıya? İnsanlar kıyafeti, aletleri görüyordu ama kişiyi görmüyordu - özellikle de.

Akıllica.

Ö r t ü n m e n i n şüphe uyandırmadığı kış mevsiminde öldürmek daha akıllıcaydı.

Saate b a k t ı , doğruca konferans odasına gitmeye karar verdi ama Peabody ona yol gösterdi.

"Sonunda Ledo'nun binasındaki kapıcıyı buldum. Neredeyse iki yıldır yok edici sipariş edilmedi."

"Sanırım çoktan oraya varmıştık."

"Pekala, kontrol edildi sütununa gidiyor. Ledo hakkında bilgi aldım, annesiyle konuştum. Temel olarak, bunun neden onun sorunu olduğunu bilmek istedi. Aşağı yukarı on beş yıldır onu görmemiş. Uzun konuşmadık - ne anlamı var ki? Bu konuda Atelli ile temasa geçeyim mi?"

Eve tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Neden olmasın? Ledo'ya iyi bir uğurlama yapmak istiyorsa, biz kimiz ki hayır diyelim?" Saat için bilek ünitesini kontrol etti. "Süpürge raporu henüz gelmedi ve morga gitmek istiyorum. Ama önce bu brifingi yapacağız."

"Ayarlamamı istediğiniz bir şey var mı?"

"Ayarlanacak bir şey yok. İlaçlama görevlisi ya da teslimatçı gibi giyinen bir kişi için BOLO yayınlayamayız."

Bir kez daha düşündü, çalışanları tüm çekimi hak ediyordu, bu yüzden ofisine gitti, dosyalarını ve kitabını aldı, konferans salonunda kendi hazırlıklarını yaptı.

Onlar gelmeye başladığında, panoyu hazırlamıştı. İki kurbanın fotoğrafları, suç mahalleri, her ikisinin de zaman çizelgeleri, Yancy'nin robot resmi ve katilin teslimatçı olarak çekilmiş bir fotoğrafı.

Jenkinson kurula yaklaştı. Kırmızı zemin üzerine mavi ve sarı puantiyeli bir kravat takmıştı - boyun giysisi kötü şöhretli olmaya başlamıştı - ve göz çevresi yorgun görünüyordu.

Eve, Reineke ile birlikte çifte cinayet üzerinde çalıştıklarını hatırladı. Bir çift genç Noel'de aldıkları hava tahtaları için kesilmişti.

"Davanda bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Çocukların indiği metro durağındaki Transit'ten haber aldım. Arkalarından üç çocuk daha inmiş, görünüşe göre onları takip etmişler. Yüz tanıma üzerinde çalışıyoruz. O şerefsizleri yakalayacağız."

Tahtaya başıyla işaret etti. "Yüz tanıma bu sefer bir işe yaramayacak. Bastwick hakkında pek bir şey düşündüğümü söyleyemem. Sanki kürsüde polisleri kandırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Yine de onunla karşı karşıya geleceğini biliyordun, hazırlıklı olduğundan emin oldun. Bundan zarar gelmez."

Hayır, diye düşündü Eve oturmak için uzaklaşırken. Ama her polis bir Jenkinson değildi. Her polis iyi hazırlanmamıştı.

Yeterince.

"Hadi şu işi bitirelim," dedi odadakilere, "böylece hepimiz kötü adamları yakalamaya geri dönebiliriz. İlk kurban Bastwick, Leanore. Çoğunuz onun kim olduğunu biliyorsunuz, onunla bir şekilde karşılaştınız. Ama bilmeyenler için."

Arka planı anlattı, cinayetin ve olay yerinin ayrıntılarını verdi. Sonra mesajı ekrana getirdi.

Bu, bazı mırıldanmaları ve sandalye gıcırtilarını beraberinde getirdi. Yüzleri incelerken çoğunun bu konuda zaten bir şeyler duymuş olduğunu fark etti. Ancak kapak o kadar sıkı kapanmıştı ki mesajın tüm detayları sürpriz oldu.

"Bunun yakında sızmasını bekliyoruz, ancak sızıntının bu odadan, benim bölümümden çıkmasını istemiyorum. Peabody ve ben bu soruşturmayı iki seviyede yürüttük. Birincisi, Bastwick'i öldürmek için nedeni, aracı ve fırsatı olan birini aramak. İkincisi, benimle bir şekilde bağlantısı olan birisini. Bu bağlantı yüksek ihtimalle bir hayal ürünü. UNSUB, Dr. Mira'nın profiline göre, organize, kontrollü ve etkili. Katil olay yerinde hiçbir iz bırakmamış, olası bir teşhis ihtimalini engellemek için büyük özen göstermiş ve Bastwick'i rutinlerini bilecek kadar uzun süre takip edip incelediğine inanıyoruz."

Baxter, "Bastwick gibi birinin pek çok düşmanı oldu," diye yorum yaptı. "Ve onun düşman olduğunu düşünen biri senin dostun olduğuna karar verebilir."

"Bu doğrultuda, bana gönderilen yazışmalar analiz ediliyor. Yine Peabody ve ben Mira'nın potansiyel olarak işaretlediği kişileri takip ettik. Ayrıca kurbanın kendi tehdit dosyasını inceliyor, şüphelileri arıyor ve benimkilerle karşılaştırıyoruz."

Döndü ve tahtayı Ledo'yu da kapsayacak şekilde genişletti. "İkinci kurban, Ledo, Wendall, kendi ürünlerine düşkün düşük seviyeli yasadışı satıcı."

"Kahretsin. Ledo." Reineke öne doğru eğildi, kırışmış kravatını neredeyse kahve fincanına batırıyordu. "Onu daha reşit değilken yakalamıştım. O zamanlar bir pislikti, büyüdüğünde de bir pislik oldu. Sanırım öyle öldü. Bastwick ile bir bağlantı göremiyorum. Onun gibi birini müşteri olarak kabul etmezdi."

"Hayır ve şu anda onları birbirine bağlayan tek şey benim. Ledo'nun bilardo ıstakasının kırık yarısı göğsünden dışarı çıkmış. Olay yeri inceleme ekiplerinin raporunu bekliyoruz ama bir şey bulacaklarını sanmıyorum."

"Ledo sana kırık bir ıstakayla aşk vuruşu yaptı." Eve duraklayınca Carmichael kıpırdandı, sonra omuzlarını silkti. "Lanet olsun, LT, fareyi takıp gelmişsin." Gözünün altına dokundu. "Peabody de sanki bir çömlek çukurundan tırnaklarıyla kazıyarak çıkmış gibiydi. Sen hâlâ yeşil taraftaydın," diye ekledi Peabody'ye hızlıca sırtarak. "Bir dedektif olarak ona çürüğün nasıl olduğunu sordum."

"Kasıtsız aşk dokunuşu," diye niteledi Eve. "Ama evet, bana bir tane verdi. Bu iki yıl önceydi. Ve dün gece birisi onu öldürdü - adalet için olduğunu iddia ederek."

İkinci mesajı getirdi.

Baxter, "Bu seferkinde ısrarcı davranıyorum," diye mırıldandı ve Eve'in kaşlarını kaldırdı. "İlki de iğrenç ama daha gerçekçi. Adalet, falan filan, o seninle yattı, ben de onunla yattım. İkincisi daha zorluyor - bana daha talepkâr gibi geliyor."

"İstiyor kabul."

Bu geldi sessizce

Santiago'dan. "Kabulün, Dallas. Vermezsen, sana daha fazla bağlılık göstermek için başkasını öldürür.

Verirsen, onu ödüllendirdiğin için başkasını öldürür."

Kendisi de aynı sonuca varmıştı. Çılgın kaya, lanet olası zor bir yerde buluşmak.

"Kendini bu işin dışında tutamazsın," diye düşündü Jenkinson. "Kendi isteğinle yaptıysan ona hakaret; Whitney seni çektiyse sana hakaret. Seninle uğraşan oldu mu patron? Her zamankinden fazla mı?"

"Hayır. O çemberin etrafından dolaştım. En iyi şans yazışmalar ve doğrudan polis çalışması. Kapıları çalmak, röportajlar, kurbanların bize söyleyebilecekleri."

Tekrar durakladı, en büyük ağırlığı bıraktı. "Bilinen faktörlerle en yüksek olasılık, UNSUB'ın kolluk kuvvetlerinde ya da destek ekibinde olması ya da olmak istemesi."

Küfür, öfke, hatta iğrenme değil, bir tür sessiz ve acı kabullenme gördü. Evet, iyi ve sağlam bir bölümü vardı.

"Polisler için çabalayan ve başarısız olan insanlarla yazışmalar yapabiliriz. Bunu yapabiliriz." Santiago Carmichael'a baktı.

"Evet," diye kabul etti Carmichael. "Santiago ve ben bunu halledebiliriz."

"Trueheart ve ben emekli olmuş ya da görevine son verilmiş kolluk kuvvetleri hakkında araştırma yapabiliriz." Baxter hâlâ üniformalı olan genç yardımcısına baktı.

"Elbette. Teğmen?"

"Memur bey."

"Adalet" kelimesini çok kullanır. Yazışmaları incelerken, adaletin yerini bulmadığı ya da böyle hissedenden birini arıyoruz. Belki bir kurban ya da bir kurbanla bağlantısı vardır ve Bastwick fail olduğu iddia edilen kişiyi serbest bıraktırmış ya da cezasını azaltmış, bir anlaşma yapmıştır. Belki de Ledo küçük bir rol oynamıştır. Kaçak malları serbest kalan kişiye, kurbanı ya da UNSUB'a sattı. UNSUB'ı harekete geçiren şeyde kaçakların bir rolü olabilir."

"Her zaman düşünürüm," dedi Baxter, gururla.

Eve, Trueheart'a "Bu bizim de baktığımız bir açı ve bunu gündeme getirmekte haksız değilsin," dedi. "Sorun şu ki, bu bir yığın iğnenin içinde çılgın iğneyi aramak gibi olacak. Ve kimse 'saman yığını' demesin," diye uyardı. "Çünkü bu çok aptalca. İki kurbanla bağlantısı olan herkes için basit çapraz aramalar yaptım. Şimdiye kadar hiçbir şey bulamadım. Eğer bir bağlantı varsa bile, bu en iyi ihtimalle belirsiz olacaktır."

"Bunu biz hallederiz." Reineke Jenkinson'a başıyla onay verdi.

"Aktif bir soruşturmadasınız," diye başladı Eve.

"Kusura bakma patron ama bu saçmalık. Biz hokkabazlık yapmayı biliyoruz," diye hatırlattı Jenkinson. "Bu odadaki herkes tek gözü kapalı tek ayak üzerinde hokkabazlık yapabilecek kadar uzun süredir bu işi yapıyor. Tıpkı herkesin bunu yapanın bir polis ya da polislere bağlı biri olup olmadığını bildiği gibi - bu iki kişiyi daha fazla ölü ya da daha az ölü yapmaz, ancak bunu ne kadar çabuk kapatırsak, departmanda o kadar az bok uçacağı anlamına gelir. Ve sen, Teğmen."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Bir anlık sessizlikten sonra Reineke nefesini üfledi. "Aynı brifingde sana iki kez saçmalamamaya çalışıyor, o yüzden ben de saçmalayacağım. Bu saçmalık patron."

Baxter başını salladı. "Bu işi halletmek istiyor musun?" diye sordu Reineke, Jenkinson'a. "Biraz akıl kullanın. Kendi pisliğini kendin halledebilirsin Dallas, ama sen hallederken birileri bu bölüme, bize sıçrayacak. Bu yüzden zaman ayırıp bunu en aza indireceğiz. Ve belki de bir hayat kurtarırsınız, çünkü yukarıda bir başkasının sıraya girmediğini söyleyen hiçbir şey yok."

"Bunu düşünmeliydim," diye mırıldandı Jenkinson. "Bunu hazırlamalıydim."

"Sen kurnaz birisin, Baxter."

Eve'e sırtıttı. "Kaygan ve parlak. Bütün kadınlar beni böyle sever."

"Hokkabazlık yap o zaman - ama kimse bunun için arkaya aktif bir şey atmaz. O doğranan çocuklar kaç yaşındaydı Jenkinson?"

Gözleri soğuk ve düzdü. "On beş ve on yedi. Kardeşlerim."

"Onlar senin önceliğin."

"Anladın, Dallas. Havaya attığımız topların hiçbirini düşürmeyeceğiz."

"Peabody, herkesin gerekli verileri aldığından emin ol."

"Emredersiniz, efendim."

"Gerekirse e-çalışma için Feeney ve/veya McNab ile, profil çıkarma ya da psikiyatrist için Mira ile konuşabilirsiniz. Laboratuvara danışmanız gerekirse, bana danışmadığınız sürece sadece Dickhead ile görüşebilirsiniz. Bu iş patlayacak, ama bunun itici gücü bu bölümden gelmeyecek. Sana söylemek zorunda değilim ama söyleyeceğim. Eğer medya - ya da herhangi bir kurum - size yaklaşırsa, bu sizin davanız değil, Teğmen Dallas'a sorun. Son... Slick ve Shiny Baxter?"

"Yo."

"Uçan saçmalıklar benimle bitiyor. Bu yüzden sizden biraz daha az para alıyorum. Ama... yardımınız ve bunu sunma isteğiniz - hepiniz - takdir ediliyor ve değer veriliyor. Gidebilirsiniz."

Onlar ayağa kalkarken Jenkinson da ayağa kalktı ve boğazını temizledi. "Kimse bizim LT'ye bulaşamaz. Bunu kabullenin," dedi Dallas'a, sonra da çıkıp gitti.

Peabody, "Jenkinson tarzında çok tatlı bir şeydi," diye yorum yaptı.

Eve burnunun kenarını sıktı. "Tanrım. Hadi şunu parçalayalım."

Daha sözlerini bitirmişlerdi ki, Trueheart sevimli ve ciddi yüzünü tekrar kapıdan içeri soktu. "Üzgünüm, Teğmen. Nadine Furst burada sizi arıyor."

"Burada mı?"

"Evet, efendim. Baxter onu sizin ofisinizden uzaklaştırdı, o da nezarethanenin dışına dikildi. Bunu nasıl halletmek istediğinizden emin değildik."

"Burası temiz mi, Peabody?"

"Temiziz."

"Onu buraya gönder, Trueheart." "Emredersiniz, efendim."

"Bruno adında bir aygırla birlikte Nevis'te ya da palmiye ağaçları ve kum olan bir yerde olması gerekiyordu."

"Karın kasları olan mı? ago karın kasları gibi mi? Tatil partinizde bana ondan bahsetti."

"Görünüşe göre mago karın kasları var. Onunla ben ilgilenirim. Sen de Mira'nın göndermiş olabileceği isimler üzerinde çalışmaya başlayabilirsin. Ve herkesin bu işi başlatmak için ihtiyaç duyduğu verileri aldığından emin olun."

"Her yerinde."

Peabody kapıya doğru yöneldiğinde Nadine siyah deri pantolonunun üzerinde parlak çizmeler, açık bir yeleğin altında haşhaş kırmızısı bir kazak ve kolunun üzerine atılmış kürklü bir palto ile içeri girdi.

"Dışarısı yirmi üç derece ve bu gece bir buz fırtınası ihtimali var. Ben seksen iki derece ve güneşli bıraktım. Polisleriniz bununla bile beni içeri almadı." Konferans masasının üzerine parlak bir fırın kutusu bıraktı. "Çift parçalı browni."

Fırınlanmış ürünleri geri çevirmek mi? Eve düşündü. Polisleri tam kalkan oluşturmaya karar vermişlerdi.

"Peabody, giderken bunu da nezarethaneye götür. Onları çikolatadan mahrum etmenin bir anlamı yok."

"Onlar beni ezmeden ben benimkini alıyorum. Çifte yığın!"

"Ve muhtemelen hâlâ sıcak," diye ekledi Nadine.

"Selam, Peabody." "Hey, Nadine, iyi Noeller?"

"Fena değildi. Sen?"

"Gerçekten iyi." Eve'in kıllı gözünü yakalayan Peabody kutuyu kapıldığı gibi yola koyuldu. "Görüşürüz!"

Nadine paltosunu konferans masasına fırlattı ve yanına Eve'in Noel hediyesi olan kargo gemisi büyüklüğünde zebra çizgili bir çanta koydu. AutoChef'i işaret ederek, "İçinde gerçek kahve var mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Cehennem."

"Bruno nerede?"

"Somurtmak. Zevkli bir ayrılık hediyesinin zamanı gelmiş olabilir. Daha fazla dikkat dağıtıcı mı yoksa uzun bir yolculuk mu istediğime karar verirken o gerçekten hoş bir dikkat dağıtıcı. Hâlâ dikkat dağıtma modunda olduğumdan eminim. Neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Senin durumun nedir?"

"Buraya geri dönmene hiç gerek yoktu."

Nadine devasa zebranın içine uzandı ve bir dosya kutusu çıkardı. "Burada kitap ve video ile ilgili bana gelen yazışmalar var. On dört yaşında bir çocuk, yakın zamanda yüzüncü yaşını paraşütle atlayarak kutlayan bir kadın ve şu anda Aleutians'ta araştırma yapan bir bilim adamı gibi bu işle ilgisi olması mümkün olmayanları eledim. Diğerleri arasında. Bunu nasıl yapacağımı biliyorum, Dallas."

"Tamam. Yine de seks tatilini kısa kesip geri gelmene gerek yoktu."

"Sexcation - Onu çalışıyorum. O seks tatili ne kadar eğlenceli olsa da, sen benim arkadaşımsın. Ve sen de çok iyi bir polis. Bunları senin için uygun olan sıraya koy. Sonra da çok büyük bir olay olduğunda onu ekle. Vuracak, hem de yakında."

"Biliyorum."

"Ben sana yardım ederim, sen de bana. Arkadaşlar böyle yapar. Ve gerçekten iyi polisler ve gerçekten iyi muhabirler. Bana ne yapabileceğinizi söyleyin, ben de üzerinde çalışayım - kendi başıma," diye ekledi. "Seks tatilinde olmayabilirim ama resmi olarak işe de dönmedim. Sadece ben - ekip yok."

Eve özlemle ofisindeki gerçek kahveyi düşündü - ama Nadine'i oraya götürmeyecekti. Bu sefer olmaz.

"İkinci bir kurbanımız var."

"Bir tane daha mı?" Nadine tekrar zebranın içine daldı, bir not defteri ve kalem çıkardı. "Kayıt cihazı yok - kalem ve kağıt - ve kimse notlarımı okuyamaz. İsim?"

"Ledo, Wendall."

"Bastwick ile bağlantı?"

"Bilinen bir şey yok. Küçük çaplı kaçak satıcıların en küçüğü. Meydanda yaşadı ve çalıştı."

"Bastwick'ten o l a b i l d i ğ i n c e uzakta. Nasıl öldürüldü?"

"Gerçekten iyi bir muhabir bunu öğrenebilir."

"Güzel. Aramamı istemediğiniz sürece bağlantı sizde."

"Ara sıra kaynak, çoğunlukla isteksiz. Son tartışmamızda yanlışlıkla bana ıstaka sopasıyla vurdu - sopayı başka bir pisliğin kafatasında kırmıştım."

"Anlıyorum, hayattan bir gün daha." Nadine gözlerini kaldırdı. "Sana ıstaka sopasıyla vurduğu için birinin onu öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

"Bu şekilde okunuyor."

"Katil başka bir mesaj bıraktı mı?"

"Evet."

"Ne yazıyordu?"

"İlkiyle aynı çizgide ilerlediğini bilmeniz yeterli."

"Daha fazla yardım edebilirim - Bekle." Bir kez daha çantasına uzandı ve 'link'ini çıkardı. Tısladı, sonra Eve'e baktı. "Bir alarm ayarladım. Az önce patladı."

"Kahretsin."

"Yapabiliyorken bana ne yapabileceğinizi ve benim neye yeşil ışık yakabileceğimi söyleyin."

"Yapamam -" Kendi 'link'ini çıkarmak için ara verdi. "Medya irtibatı," dedi Nadine'e. "Dallas, gizlilik modu. Evet." Dinlerken volta atıyor, kısa ve öz yanıtlar verirken volta atıyordu. "Nadine Furst burada, benimle birlikte. Bunu biliyorum. Bu işi düzgün yapmak istiyoruz, işte böyle. Bunu ben de biliyorum. Tamam. Evet. Tanrım, Kyung, sana pislik olmadığını söylediğimi hatırlıyor musun? Ben de salak değilim. Ona söyleyeceğim."

'Link'i cebine geri soktu. "İki dakika içinde sizi etiketleyecek ve NYPSP'deki isimsiz bir kaynaktan size verilebilecek bilgileri verecek."

"Bununla çalışabilirim."

"İşin bitene kadar odayı kullanabilirsin. Benim gitmem gerekiyor." "Pekala. Hey, hey. Dallas."

Eve döndü, "Ne?" diye tersledi.

"Altınıza dikkat edin."

Eve gözlerini kırpıştırdı. "Kasıklarına kadar gelen parlak çizmelerinle orada duruyorsun ve bir zebra taşıyorsun ve bana altına dikkat etmemi söylüyorsun."

"Bruno askeri gerilimlere ilgi duyuyor. Jargonu öyle."

"Ne olduğunu biliyorum. Altınıza dikkat edin," diye tekrarladı Eve ve nedense odadan daha hafif çıktı.

9

Çok az seçeneği olan Eve, öğleden sonra bir medya konferansı düzenlemeyi kabul etti.

Bu ona, Mira'nın yenilenmiş listesinden Peabody'nin favori seçimini ziyaret etmekle başlayarak, önceden gerçek polis işi yapmak için zaman verdi.

"Mason Tobias," diye bildirdi Peabody garajdaki arabaya bindiklerinde. "Yirmi altı yaşında. Bekâr - hiç evlenmemiş ya da birlikte yaşamamış. Annesiyle birlikte yaşıyor, şu anda Shakey's Diner'da bulaşıkçı/teslimat görevlisi olarak çalışıyor. Daha önceki işleri - stok görevlisi, temizlik asistanı, Midtown Pizza'da dağıtım elemanı ve son olarak alışveriş merkezi bekçisi. Cezai suçlamalar arasında birden fazla izinsiz giriş, düzensiz davranış, siber zorbalık, tutuklanmaya direnme ve bir saldırı suçu var - düştü. Hakkında birkaç uzaklaştırma kararı var."

"Hiç hapis yattı mı?"

"Hapis cezası, kamu hizmeti, zorunlu davranış rehabilitasyonu."

Eve, Tobias'ın çukurlu prefabrik binasından bir bloktan daha az bir mesafede sokak seviyesinde bir yer bulmayı başardı.

"Bırakılan saldırı dışında kayıtlarda şiddet içeren bir şey yok." Peabody, "Evet ama bir düzeni var," diye karşı çıktı. "Ve

Geçen yıl sana on beş kez yazdı. Önceki yıl dört kez. Ana teması adalet için sizinle birlikte çalışmak, yanlışları düzeltmek, yasalara saygısızlık edenleri cezalandırmak. Sizi ortak olarak görüyor Dallas, kendisi ise arka planda, gölgede -onun deyimiyle- destekçiniz olarak çalışıyor."

Düşünüyorum,Eve yaklaştı ve Bina, vurmak Tobias için zil çaldı.

"Evet!" Ses hırıltılı ve kadınsıydı. "Çabuk ol. Geç kaldım."

"NYPD."

"Ah, lanet olsun."

Ana kapı zil çaldı. Eve kapıyı iterek açtı, asansörün kürdan genişliğine baktı ve merdivenleri tercih etti.

"Dört uçuş," diye yakındı Peabody, ayak parmakları pembe kovboy çizmelerinin içinde kıvrılıyordu. "Çift parçalı brownie için ceza."

"Al bakalım."

"Noel'de teyzemin boyalı şekerli kurabiyelerinden yaklaşık beş milyon tane yediğim için kahvaltıda diyet güç içeceği içtim. Sonra kremalı pasta, trifle ve bir yerlerde nane likörü vardı, bu da bana tüm kurabiyeleri, pastayı ve trifleyi yiyebileceğimi düşündürdü. O zaman ne yapacağım?" Peabody merdivenleri tırmanırken sordu. "Brownie'nin baştan çıkarıcılığına kapıldım."

"Önemsiz şey de neyin nesi?"

"Lezzetli bir yemekte yüz zilyon kalori. Ama bunu diyet güç içeceği ile telafi ettim..." Peabody dişlerini sıktı. "Çifte sandığın siren sesi. Yirmi kat tırmanmalıyım."

"Böyle devam edersen seni bir düzine kez yukarı aşağı indiririm."

Dördüncü kata çıktıklarında bir kadın bir dairenin kapısını açtı. Kısa altın sarısı saçları vardı ve uçları Noel yeşiliyle süslenmişti. Hardal rengi bir üniforma ve kalın tabanlı beyaz ayakkabılar giymişti.

"Polis misiniz?" dedi, sonra Eve'e iyice bakınca kaskatı kesildi. "Ah, kahretsin. Kahretsin, bu iyi olamaz."

"Bayan Tobias?"

"Evet. Kim olduğunu biliyorum. O ne yaptı? Mason ne yaptı?"

"Sence ne yaptı?"

"Kahretsin, bilmiyorum." Bir an için gözlerini kapattı ve tekrar açtığında gözlerinde boyun eğmişlik vardı. "Ama her ne yaptıysa, doğru şeyi yaptığını düşünüyordu. O iyi bir çocuk, gerçekten öyle. Sadece zor zamanlar geçiriyor

Gerçek olana bağlı kalmak. Onu tutuklayamazsınız - yani sizi. Eğer bunu yaparsanız, bunun üstesinden gelebileceğini sanmıyorum."

"Nedenmiş o?"

"Sana tapıyor, değil mi? Sen onun olmak istediği her şeysin. Babasının olmasını istediği her şey. Babası bir polisti. Ben kurtulana kadar ikimizi de çok hırpaladı. Ortağı sonunda safları bozup ona Tanrı korkusu verene kadar bizi bir iki kez dövdü. Ondan sonra en iyi ihtimalle bizi görmezden geldi, en kötü ihtimalle de Mason'ın kendisini bir hiç olarak gördüğünü bilmesini sağladı. Sonra sen onu alaşığı ettin."

"Kimi indirdim?"

"Eski sevgilim. Mason'ın babası. Tüm bu olanlar - neredeyse iki yıl önceydi. Memur Roland Tobias, Yüzbaşı Roth'un emrindeydi. Rüşvet alıyordu."

Eve, diğerlerinin de öyle olduğunu hatırladı. Ve iyi bir polis kirli polislerin elinde ölmüştü. Ama özellikle Tobias'ı hatırlamıyordu.

"Yıkıldıktan sonraki yaz kendini öldürdü. Öldüğü için üzgün olduğumu söylemeyeceğim. Ama işte o zaman Mason senden bahsetmeye başladı, sonra sana yazmaya başladı ve geri kalan her şey..."

Arkasına baktı ve boynuna taktığı küçük kanatlı perili zinciri çevirirken sinirleri belli oldu.

"Yetişkin bir adam olduğunu biliyorum, Teğmen, ama içinde hala babasının istediği gibi sert bir adam olmadığı için dayak yiyen bir çocuk var."

"Sadece onunla konuşmak istiyoruz."

"Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyorum." Geri adım attı ve ensesini ovuşturdu. "Mason? Dışarı gelsene. Seni görmek isteyen biri var."

"Ben mi?"

Kısa bir koridordan hantal bir şekilde çıktı. Doğru boyda olduğuna karar verdi Eve. Sağlam yapılıydı ve bu ona uyabilirdi. Kısa,

Neredeyse asker tıraşlı saçları annesininkinden daha açık tonlarda, yuvarlak, pek de çirkin olmayan bir yüzü vardı.

Başını sallarken iri ve kahverengi gözleri Eve'in gözlerinin içine bakıyordu. "Bekliyordum. Gerçekten meşgulsün, bu yüzden beklemek zorundaydım. Bunu duymuş olmalısın."

"Neyi duydun?"

"Dün gece o adamı nasıl tutukladığımı." "Ah, Mason," diye başladı annesi.

"Özür dilerim anne. İşi yapmam gerekiyordu ve birinin kötü adamı durdurması gerekiyordu."

Eve elini paltosunun içine soktu ve hafifçe silahının kabzasına dayadı. "Kötü adamı nasıl durdurdun Mason?"

"Onu bir süre kovaladıktan sonra sertçe yere serdim. Sonra ona yumruk atmak zorunda kaldım. Vurmamanız gerekirdi," dedi annesi oturup başını ellerinin arasına aldığı anda. "Ama direniyordu ve ben de vatandaş tutuklaması yapıyordum. Bunu yapabilirim. Nasıl yapabileceğimi okudum. O bayana zarar veriyordu ve onu ağlatıp bağırtıyordu."

Eve, Peabody'ye bir bakış fırlattı.

"Oturabilir miyiz?" Peabody kolayca sordu. "Neden oturmuyoruz ve sen de bize ayrıntıları anlatmıyorsun? Rapor için."

"Dün gece polislerle konuştum."

"Bu iyi, ama bu resmi rapor için."

"Tamam. Yaklaşık iki yüz saat sonra -" Durakladı, yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim anne. Böyle geç saatlerde dışarı çıkma dediğini biliyorum ama devriye gezmem gerektiğini hissettim ve öyle yaptım. Saat iki yüz civarında, A Caddesi'nde yaya olarak batıya doğru giderken, bir erkeğin bir kadına saldırdığını gördüm. Görünüşe göre kadının çantasını çalmaya çalışıyordu ve ayrıca adı geçen kadının yüzüne vurduğunu gördüm, Teğmen Dallas. Bu doğru değil."

"Hayır, bu doğru değil."

"Ben de 'Kanun namına dur!' diye bağırdım. Sonra kaçan şahsı takip ettim. Onu bir blok boyunca kovaladım, sonra

yere düşürdüm ve direnince

Ben de sert kelimeler kullanarak onu yumrukladım. Kadın da polisi aradı. Geldiklerinde... Memur Rhodes ve Willis, onlarla konuştuk ve kötü adamı götürdüler. Kadını - adı Cherry Pie'dı - güvende olması için evine bıraktım. Sadece bir blok ötedeydi."

Sonra gülümsedi. "Bu benim ilk resmi tutuklamam ve Memur Willis iyi iş çıkardığımı söyledi."

"Daha sonra bir yere gittiniz mi?"

"Gidip biraz kahve içtim ve raporumu yazdım. Her şey tazeyken yazmayı severim. Nasıl olduğunu bilirsiniz," dedi ciddiyetle. "Hiçbir ayrıntıyı unutmak istemezsiniz."

"Doğru. Ledo'yu tanıyor musun?"

"Evet, Ledo'yu tanıyorum. Kaçakları satıyor, onları da kullanıyor. Ona durması gerektiğini söyledim ama o sadece 'siktir git, sik kafalı' ya da onun gibi şeyler söylüyor. Onu tutuklamak istiyorum ama çoğunlukla yeraltında satıyor ve ben oraya inmek istemiyorum. Anneme gitmeyeceğime söz verdim. Eğitimim yok."

"Bu doğru," dedi Eve ona. "Doğru düzgün eğitim almadan kimsenin oraya gitmesini istemiyorum. Ledo'nun flopuna gittin mi?"

"Hayır, efendim, Teğmen. Orayı birkaç kez gözetledim, ama onu orada satış yaparken hiç yakalayamadım. Eğer onu tutuklamak isterseniz sizi oraya götürebilirim. Size destek olmaktan mutluluk ve gurur duyarım."

"Hayır, onu tutuklamama gerek yok. Dün gece biri onu öldürdü."

Mason başını salladı, bu hareket haberin beklenenden fazlası olmadığını gösteriyordu. "Yasalara saygı göstermedi. Saygı duymayan insanların sonu kötü olabilir."

"Dün gece devriye gezerken onun yanına gittin mi?"

"Tutuklamayı yaptıktan ve raporu yazdıktan sonra oldukça yorgundum, bu yüzden eve geldim. İşten sonra senin için o bölgede devriye gezebilirim - lokantada. Bunu yapabilirim."

"Sorun değil, tehdit seviyesi artık dūşük. Ayın yirmi yedisini nasıl geçirdin? Noel'den iki gün sonra mı?"

"İşe gitmek zorundaydık - lokantaya, gerçek işe değil. Annem Pazar günleri hariç her gün çalışıyor, ben de Pazartesi, Salı, Perşembe ve Cumartesi günleri çalışıyorum. Bazen cuma günleri. O gün sabahdan akşam vardiyasına kadar çalışması gerekiyordu, ben de gidip öğle ve akşam vardiyalarında çalışıyordum."

Doğrulamak için annesine baktı. "Bu doğru. Double yapmışsın."

"Tamam. Leanore Bastwick'i tanıyor musun?"

"O öldü. Tüm suç raporlarını okudum ve ekranda izledim. Onun kim olduğunu biliyordum çünkü Jess Barrow'u savunuyordu ve o da sizin kötü adamlarınızdan biriydi. Bütün kötü adamlarınızı tanıyorum. Bir dosya tutuyorum. Avukat tutma hakkı var, kanun böyle."

"Sen hiç yasaları çiğnedin mi Mason?"

Bakışları küçük bir gülümsemeyle uzaklaştı. "Belki biraz... göçük." Ve küçük gülümseme arkadaşça bir sırıtışa dönüştü. "Kötü adamların peşindeyken ne yapman gerektiğini bilirsin. Adalet küçük bir göçükten daha önemlidir. İyi polis bunu bilir. Sana şeref madalyası verdiler. Ben de iyi polis olurdum. Babam gibi değil. Ama annem sahip olduğu tek şeyin ben olduğumu söylüyor ve endişeleniyor."

Peabody ona, "Annene göz kulak olmak kötü adamları yakalamak kadar önemli," dedi.

"Sanırım." Ama Eve'e şüpheyile baktı.

"Dedektif Peabody bu konuda haklı. Mesele şu ki..." Bu işi başarabileceğini düşündü. "Buradan sokağa iyi bir bakış açınız var," diye düşündü Eve. "Sana bir görev vermek istiyorum."

"Gerçekten mi?" Yüzü renkten renge girdi; gözleri zevkle parlıyordu. "Evet, efendim, Teğmen!"

"Gözlemci olarak pozisyon almanı istiyorum. Burada ve lokantada. Gözlemci, Mason, ve bunun anlamı gizlenmeyeceksin, kötü adamlarla etkileşime girmeyeceksin. Gözlemle ve

Kayıt. Bir yasanın çiğnenmesi durumunda, gözlemleyecek, kaydedecek ve rapor edeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

"Elbette biliyorum, ama -"

"Sizin gözünüz ve kulağınızın olması bu sektördeki memurlara ve bana çok yardımcı olacaktır. Size güvenebilmek isterim."

"Yapabilirsiniz, Komiser. Bana güvenebilirsiniz."

"Güzel. Bu arada, tüm dosyalarınızın ve raporlarınızın bir kopyasını istiyorum."

"Hemen getiriyorum." Ayağa kalktı, aceleyle gitti.

"Sizce bu cinayetlerle bir ilgisi olabilir mi? Suç kanalını ben de dinledim. O asla böyle bir şey yapmaz. Mason bunu yapmazdı - çünkü sen yapmazdın."

"Yirmi yedinci Aralık'taki mazeretini kontrol edeceğim ve dün geceki memurlarla konuşacağım. Şu anda soruşturduğumuz olayla bir ilgisi olduğuna inanmadığımı söyleyebilirim."

"Ona bir görev vermeniz çok iyi oldu - onu gururlandıracak ama sokaklardan uzak tutacak bir görev."

"Onu farklı bir hobiye ya da ilgi alanına yönlendirme şansınız var mı?"

"Denemediğimi mi sanıyorsun? Ona söylediğin şeyi yapacaktır - en azından ben yapacağını düşünüyorum. Gözlemle, kaydet, rapor et. Bu iyiydi."

"Görünüşe göre üçünde de mahareti var."

"Öyle, gerçekten öyle. Hiçbir şeyi unutmaz. Bazı şeyleri, mesela babasının ona söylediklerini, keşke unutsa."

Eve, Mason'ın bagaja koymadan önce kendisine verdiği dosya çantasını inceledi. "Düzenli, detaycı, kuruntulu ve takıntılı biri."

"Ve bir cocker spaniel kadar ciddiym, Dallas. Gerçekten düşünmüyorsun -"

"Hayır, bilmiyorum. Ama kontrol ediyoruz ve bu bölgede devriye gezen üniformalıların ona göz kulak olmasını sağlayacağız. Babası bir polisti, yanlışı bir polisti ama bir polisti. Keşke polis olsaydım diyor. Biraz çalıştığına emin olabilirsin. Aptal değil ve her iki kurbanı da tanıdığını ya da bildiğini itiraf etti. Bu işi sonuna kadar takip edeceğiz."

İletişim cihazını çıkardı. "Yirmi yedinci caddedeki lokantayı kontrol edin. Aracı hareket ettirmenin bir anlamı yok ve sadece birkaç blok batıda. Daha fazla çift yığınla çalışabilirsiniz."

"Kelimeleri söyleme! Kelimeler bile kıcıma ekleniyor."

"Yürü git. Üniformalılara ulaşacağım dün geceki tutuklama."

Eve arabaya yaslandı ve Memur Rhodes ya da Memur Willis'e seslendi.

Sonraki on dakikayı soğuğa karşı kambur durarak, olayı ve Mason Tobias'ı tartışarak geçirdi. Peabody'nin pembe paltosu dizlerinde çırpınarak hızlı adımlarla geri döndüğünü görünce arabaya bindi, sıcaklık kontrolüne bastı ve motoru çalıştırdı.

"Mazeret geçerli," dedi Peabody. "Neden bu kadar uzun süre kış olmak zorunda? Sana jambonlu bir cep aldım."

"Bir ne?"

"Sahte jambon ve peynir gibi görünen süt ürünü olmayan bir ürün, ekmek benzeri bir maddenin içine konmuş. Benimkini - düşük kalorili versiyonunu - dönüş yolunda yedim. Daha kötüsü de olabilirdi. Artı." Elini cebine attı ve küçük, buruşuk bir poşet çıkardı. "Soya cipsi. Ne olduğunu bildikten sonra yiyemem ama sen yersen ve ben de birkaç tane yersem gerçekten yemiş sayılmam."

"Çünkü onları sadece tutacak mısın?"

"Hayır, onları yiyeceğim ama bu onları yemek değil çünkü onlar senin. Vücut yağ oranı en fazla yüzde on olan hiç kimse benim mantığımı sorgulayamaz. Sekize kadar vardiyasında çalıştı. Benim de birkaç

garsonlar, bir aşçı ve müdür kefil oldu. Müdahale eden memurlarla konuştunuz mu?"

"İkisi de ve ikisi de Mason'ın dün gece -aslında bu sabah- verdiği tepkinin uygun olduğunu düşündü. İkisi de onu tanıyor ve geçmişte ona kendi işine bakmasını söylemişler. Kötü bir adam olduğundan şüphelenilen birini apartmana kadar takip ettiğinde onu izinsiz girmekten tutuklamışlar. Cherry Pie bir striptizci ve bunun bir şok olduğunu biliyorum. Bu vakadaki kötü adam, kulüpten çıkarken onu takip eden, bedava bir şeyler isteyen ve onu hırpalamaya, çantasını almaya karar veren bir ahmaktı."

"Mason bizim adamımız değil."

"Öyle görünmüyor." Ama Eve arabayı trafiğe soktuktan sonra dikiz aynasından baktı. "Yine de. Sakin ve kontrollüydü. Asla gerçek şiddet, gerçek suç işlemeyeceği hissini çıkarırsanız, Mira'nın profilindeki pek çok işarete uyuyor."

Beklentilerden çok şekil için laboratuvara uğradı. Ve yeni bir şey bulamayınca morga doğru ilerledi.

Tünelde Morris'i gördü, beyaz önlüklerden biri için bir çizelgeyi kaydırıyordu. Kırmızı ile turuncu arasında bir yerde duran bir takım elbise giymişti - sevdiği kadın olan Dedektif Coltraine'in ölümünden beri giydiğini gördüğü en cesur renkti.

"Dallas, Peabody." Otomatı işaret etti. "İkinize de berbat bir kahve ikamesi alabilir miyim?"

"Pas, teşekkürler."

"Bu sıcak çikolata, sıcak çikolataya benzeyen bir şey mi?" Peabody merak etti.

"Ülkede olmasa bile aynı kıtada yaşıyor olabilir."

"Riske gireceğim. Bugün diyet ve beslenme konusunda Yeni Yıl öncesi kararımı tamamen bozdum. Bari bunu bitireyim."

Ceplerini karıştırmaya başladığında Morris koluna dokundu. "İzin verin." Morris kodunu girdi ve hep birlikte biyolojik olarak parçalanabilen bir bardağa kansız bir bej akışının dökülmesini izlediler.

"Pekala." Peabody onu yuvasından çıkardı. "Hava sıcak, yani yarısı orada."

"Bu konuda iyi şanslar. Evet, Ledo." Morris tekrar eliyle işaret etti ve tünelden aşağı inmeye başladılar. "Zamansız sonu olmasaydı, aynı şekilde devam etseydi beş ya da altı yılı daha olabilirdi. Madde bağımlılığı nedeniyle karaciğer ve böbreklerinde ciddi hasar var. Gözlerinde de aynı nedenle dejenerasyon var. Kemikler ve dişler çok kötü beslenme belirtileri gösteriyor ve gerçekten de son yemeği kızarmış erişte ve arpadan çok kimyasal madde içeren bir demlemeydi."

"Çift kapısından geçtiklerinde Morris sözlerine şöyle devam etti: "Toksikoloji ekranında funk, go-smoke ve downs kokteyli vardı. Katilin onu bayıltmasına gerek kalmayacak kadar uyuşturucu. Ne olursa olsun altı saat daha baygın kalacaktı."

"Bunu bilemezdi - eğer katil onu yutarken görmediyse." Eve cesede yaklaştı, bayılma izlerini, istakanın bıraktığı derin, sivri deliği inceledi. "O zaman bile, neden rutini değiştirelim, neden risk alalım? Dikkatli, temkinli, titiz."

"Elmacık kemiğine gelen darbe kemiği kıracak kadar sertti ve muhtemelen yukarıdan geldi. Ayakta, üzerine binmiş. Sağdan sola."

"Bastwick'in vakasında tespit ettiğimiz gibi, büyük olasılıkla sağ elini kullanıyor."

"Büyük ihtimalle. Ve öldürücü darbe, yine yukarıdan. Direkt aşağı, kuvvetle. Istakadaki kırılma yeniydi."

"Evet, gördüm, laboratuarda doğrulandı."

"Yaradan birkaç kıymık çıkardım. Bana başka bir mesaj olduğu söylendi."

Eve başını sallamakla yetinince yanına gitti ve buzdolabından bir tüp Pepsi aldı.

"Teşekkürler. Morris, sormak zorundayım.

Çalışanlarınızdan herhangi biri - teknisyenler, doktorlar, şoförler, bakım görevlileri, herhangi biri, vakalarım, DB'lerime özel bir ilgi gösterdi mi?" "Bazı kayda değer vakalarınız oldu, yani ilgi var. Ama aşırı değil, bana göre değil. Ve hiç kimse

düzenli veya rutin olarak bir tane aldı."

"Ama tartışırsınız, danışırsınız, koordine edersiniz."

"Evet, var." Tüpü aldı, kendisi kırdı ve ona geri verdi. "Yaptığımız şey zor - cinayet polisleri, ölüm doktorları ve bizimle çalışanlar. Bu yüzden bunu göz önünde bulundurmalısınız, iyilik yapmak için imza atan birinin dönebileceğini ve insanları masama koyan şeyi yapabileceğini düşünmelisiniz."

Ve Eve tam da korktuğu şeyin bu olduğunu düşündü. "O akıllı, Morris, ve yetenekli. Eğitimli, sanırım. gerçekten. Ama sandığı kadar zeki değil çünkü arkasında hiçbir şey bırakmadığını düşünüyor."

"Ve sözlerini bırakıyor."

"Bu doğru ve kelimeler onun düşünceleri, duyguları ve güdüleridir. Yani geride bırakacak çok şey var. Sadece satır aralarını nasıl okuyacağımı bulmam gerekiyor."

Uzun bir yudum aldı, kafeinin içine işlediğini hissetti. "Şimdi gidip lanet medyayla konuşmam gerekiyor."

"Cesur ol, çocuğum."

Bu onun kahkahalarla gülmesine neden oldu. "Kurnaz ve soğuk, güçlü bir savunma avukatı ve serseri bir kimyager. Burada bir düzen var mı?"

Adımlamaya başladı, onu bulmaya çalıştı.

Morris Peabody'ye baktı. "Sıcak çikolata nasıl?"

"Sanırım sıcak çikolata kıtasındaki küçük, soluk bir ada. çikolata, ama hafif bir kokusu var."

"Zaman açısından," dedi Eve yüksek sesle, "Bastwick'le ilk sinir bozucu görüşmemi 58 yazında, Ledo'yla son görüşmemi ise 59 Ocak civarında yaptım. Yani bu olası bir zaman çizelgesi. Muhtemelen kronolojik. Bu düzenli ve verimli olurdu."

Ve ellerini ceplerine soktu. "Bu da bana pek bir şey kazandırmıyor, çünkü 1959'un başlarından bugüne kadar bir sürü insanla birlikte oldum. Onun iki yılı var, temelde, koparmak için."

Peabody, "Bastwick ile fiziksel bir münakaşa yok ama Ledo ile var," diye önerdi. "Belki de katilin görüşüne göre suçların tırmanmasıdır."

"Belki. Belki de bu bakılması gereken bir şeydir. Ledo'nunki bir kazaydı, o yüzden belki kasıtlı bir şeyler bulmaya çalışırım." Bir içki daha alırken gözlerini devirdi. "Ve yine, son birkaç yılda kaç kişi bana yumruk attı? Ya da, diyelim ki, siktir git orospu polis dedi - Bastwick'ten yükselen sözlü saygısızlık - belki bir itme ekledi? Ve bir sonraki kurbanını tahmin etmeye çalışarak onu bulamayacağız."

Bunu elinin tersiyle itti. "Kelimeler, kalıplar - geride bıraktığı şeyler bunlar. Ve kurbanlar," diye ekledi Ledo'ya bir kez daha bakarak. "Carmine Atelli adında bir adam var. Ledo için yapılacak ayarlamalarla ilgilenecek."

"Bir akraba mı?"

"Hayır, garip bir şekilde iyi bir Samaritan. İrtibata geçecektir." Pepsi'sini bitirdi, tüpü yavaşça yuvarladı. "Bu takım elbiseye ne renk diyorsun?"

"Carnelian."

"Bu renk değiştiren hayvan değil mi?" "O bir bukalemun."

"Tamam. Rengini sevdim, bu yüzden üzerinde değişmemesi iyi oldu." Tüpü iki kez geri dönüşüm kutusuna attı. "Hâlâ bende," dedi ve dışarı çıktı.

"Öyle," diye kabul etti Morris, sonra Ledo'ya döndü. "Ve bunu sana kimin yaptığını bulmak için kullanacak. Eğer katil bunu bilmiyorsa, onu sandığı kadar yakından tanımıyor demektir."

Kyung'dan son bir brifing almak için Merkez'e geri döndü.

"Ne yapacağımı biliyorum," dedi ona.

"Var, ama eğer sinirlenip bana çıkışırsan, onlar seni sinirlendirmeye başlamadan önce bunu içinden atarsın."

Haklıydı. "Kendimi kaybetmeyeceğim. Aptal bir muhabirle tartışmaya girersem sırtına bir hedef tahtası koymuş olurum."

Kyung'un gözlerindeki tüm eğlence kayboldu. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Evet," dedi Eve ve bu işi bitirmek için medya brifing odasına doğru yürüdü.

Kameralar ve kayıt cihazları hemen uğuldamaya başladı. Ayaktakiler sandalyelere atladı. Eve, salonun tıklım tıklım dolu olduğunu fark etti.

"Leanore Bastwick yirmi yedinci Aralık akşamı evinde öldürüldü. Bu cinayeti ortağım Dedektif Peabody ile birlikte soruşturuyoruz. Tüm yolları takip ediyoruz. Bugüne kadar elde edilen kanıtlar, kimliği belirsiz bir şahsın teslimatçı kılığında Bayan Bastwick'in evine girdiğini, onu bir el silahıyla bayılttığını ve ardından boğarak öldürdüğünü gösteriyor. Ceza savunma avukatı sıfatıyla Bayan Bastwick yıllar boyunca çok sayıda tehdit almıştır. Bu tehditleri araştırıyoruz."

Bağırarak sorulan birkaç soruyu duymazdan geldi. Önce ifadesini bitirecekti.

"Bu sabah erken saatlerde Wendall Ledo da evinde öldürüldü. Bay Ledo, Square olarak bilinen bölgedeki yeraltı dünyasına sık sık uğrayan tanınmış bir kaçak satıcısıydı. Binası güvenli değildi. Kanıtlara göre çok basit olan kilitleri açılarak katilin içeri girmesi sağlanmış. Ayrıca önce bayıltılmış, sonra da bıçaklanmış. Ben de bu davanın başındayım ve tüm yolları aktif bir şekilde takip ediyoruz.

"Kanıtlar aynı kimliği belirsiz kişinin hem Leanore Bastwick'i hem de Wendall Ledo'yu öldürdüğünü göstermektedir."

Odanın arka tarafında Nadine'i gördü, üzerinde hâlâ seyahat kıyafeti vardı ama artık yanında bir kamera vardı.

"Bu cinayetler arasında kanıtlar ve her iki olay yerinde de bırakılan mesajlar sayesinde bağlantı kuruyoruz. Yazılan mesajlar da dahil olmak üzere tüm deliller işlenecek, analiz edilecek, incelenecek, ayrıştırılacak ve Leanore Bastwick ve Wendall Ledo'nun ölümlerinden sorumlu olan kişinin kimliğinin tespit edilmesi ve yakalanması için kullanılacaktır. Bunu yapmayacağım.

Bu kanıtların herhangi bir detayını ya da devam eden ve aktif olan bu soruşturmanın herhangi bir özelliğini tartışmak. Sorularınızı sormadan önce bunu hatırlarsanız hepimize zaman kazandırmış olursunuz.

"Devam et."

"Mesajların size gönderildiği doğru mu?"

"Zamandan tasarruf etmeyeceğim," diye sözlerini tamamladı Eve. "Spesifik detayları tartışmayacağım."

"Her iki kurbanla da tartıştığınız doğru mu? Aranızda husumet var mıydı?"

"Hayır, öyle değil. Rutin olduğu üzere, Bayan Bastwick ile ortağının öldürülmesinden sonra görüştüm. Bayan Bastwick daha sonra Jess Barrow'u temsil etti ve ben de onu tutuklayan memurdum. Bay Ledo bir kaçak satıcısıydı ve NYPSD'nin kaçaklarla ilgili bölümüyle benden daha fazla etkileşimi vardı. Bir soruşturmada tanık ya da ilgili kişi olarak kendisiyle birkaç kez görüştüm."

"Yani iki kurbanı da tanıyordunuz."

"Ben yaptım. Seni de tanıyorum - Flake'ti, değil mi? Ve sen..." Sola ve daha geriye baktı. "Newton. Şurada da Jackson var. Bir sürü insan tanıyorum. Bazıları muhabir, bazıları avukat, bazıları da suçlu. Bazıları da kolluk kuvvetleri."

"Mesajlar cinayetlerin sizin adınıza işlendiğini göstermiyor muydu?"

Kyung'la birlikte üzerinde çalıştıkları senaryo versiyonunu aşağı yukarı uygulamaya başladı. Bir anda fikrini değiştirdi. "Verdiğiniz bilgiler yanlış. Ve bu noktada soruşturma detaylarını tartışmayacağım. Katilin motivasyonları konusunda medyada spekülasyon yapmayacağım. Söyleyebileceğim ve söyleyeceğim şey şudur. İki kişi, bir başkasının kasıtlı ve duygusuz eylemi sonucu öldü. Bu açık ve aktif bir soruşturmadır ve bu soruşturmanın bir parçası olarak, NYPSD'nin tüm kaynaklarını onların hayatlarını alan kişinin peşinde kullanacağım. Benim işim bu kişiyi tespit etmek ve

Sorumlu kişiyi yakalamak ve adaletin yerini bulması için bu kişiyi mahkemelere teslim etmek.

"Ben işimi yapacağım."

Kürsüden geri çekildi ve arkasından bağırılan soruları duymazdan gelerek uzaklaştı.

"Bu kadar," dedi Kyung'a.

"Konuştuğumuz şey tam olarak bu değildi ama yeterince işe yaradı. Gerisini ben hallederim."

Başını salladı, sonra durdu. "Bilgi yanlıştı. O - ya da o - benim adıma öldürmedi. Ben bahaneyim ve bu farklı bir şey."

Ve kendi kendine, hatırlaması gerekenin bu olduğunu söyledi, çünkü eğer üçüncü bir hedef daha varsa, onu durdurmak için yeterli gücü yoktu.

10

Doğruca Mira'nın ofisine gitti ve on dakika içeri girebilmek için kapıdaki ejderhayla savaşılmaya hazırlandı. Mira'nın cimri yöneticisi parmağını kaldırdığında Eve dişlerini göstererek saldırmaya hazırlandı.

"Ona burada olduğunuzu haber vermem için bana bir dakika verin. On beş dakika içinde başka bir konsültasyonu var, bu yüzden çabuk olmanız gerekecek."

Şaşıran ve bir tur daha atmayacakları için biraz da hayal kırıklığına uğrayan Eve ayaklarının ucuna basarak geri çekildi. "Çabucak halledebilirim."

"Doktor?" dedi yönetici kulaklığına dokunduktan sonra. "Teğmen Dallas burada. Evet, tabii ki. İçeri girin," dedi Eve'e.

"Tamam." Eve kapıya doğru bir adım attı, şöyle bir baktı.

"Neden?"

"Çünkü benim talimatım, mevcut soruşturmanız süresince, doktor seansta veya konsültasyonda olmadığı sürece sizi kabul etmem yönünde."

Eve tekrar "Tamam," dedi ve Mira'nın alanının kapısını açtı.

Mira gibi zevkli, düzenli ve bir şekilde dişiydi. Mavi sandalyeler renk ve rahatlık sunuyordu, birkaç aile fotoğrafı ise kişiseldi. Pencere -her zaman- gizlilik perdeli olmasına rağmen, kış güneşi içeri ışık sızdırıyordu. Pencere kenarındaki taş grisi saksılardan dökülen bir dizi çiçekli bitkinin üzerindeki bir tür süslü lambadan daha fazla ışık yayılıyordu.

"Bu yeni bir şey," diye yorumladı Eve.

"Evet. Kızımın Noel hediyesi. Saksıları o yaptı, bitkileri keserek yetiştirdi."

"Işığın da mı o yaptı?"

"Aslında damadım yaptı. Zeki bir çift. Çay? Bugün yeterince kahve içtiğinizi tahmin ediyorum."

"Yeteri kadar yok ve yöneticiniz beni hızlı olmam konusunda uyardı."

"On beş dakikam var, çay içeceğiz. Oturun."

"Çok heyecanlıyım. Sanırım kronolojik bir düzen var."

Mira başını sallayarak yürüdü - bugün kış beyazı bir takım elbise ve minik kırmızı taşlardan oluşan üçlü bir zincirle kiraz kırmızısı topuklu ayakkabılar.

Sabahları bir kolyeyi ayakkabısıyla eşleştirmeyi kim nasıl düşündü? Ayakkabılarıyla uyumlu bir kolyeye nasıl sahip oldular? Önce ayakkabıyı mı aldılar yoksa kolyeyi mi, yoksa rastgele mi?

Sorabilirdi, diye düşündü Eve, ama cevap da muhtemelen onu en az soru kadar sıkacaktı.

"Ledo ile son görüşmeniz Bastwick ile ilk görüşmenizden sonraydı," diye başladı Mira. "Ama Bastwick'in Barrow temyizi ile sizi medyada itibarsızlaştırma girişimleri daha yeniydi. Yine de..." Mira her ikisi için de çay programladı, Eve'e narin fincan ve tabağı uzattı, kepçe sandalyelerden birini aldı. "Ledo'yu öldürmek daha kolay olurdu."

"Onun yapılış şekli neredeyse her gece yapılabilirdi." Çin porseleninden rahatsız olan Eve pes etti ve oturdu. "Bastwick daha fazla planlama, daha yakın zamanlama gerektiriyordu. Öyleyse neden önce Ledo'yu almayalım? Ama az önce ağzından kaçırdı - bana çaktı. Yani bu olası bir tırmanma."

"Doğru."

"Ve bu her iki şekilde de yeterli bir model değil. Bunu biliyorum. Ulaşmaya çalışıyorum. Mantıken, Ledo ilk olmalıydı - daha kolay, ilk öldüren - ama tatil haftasında Bastwick'i alması gerekmiş ya da istemiş olabilir. Onun için daha hafif bir çalışma programı. Belki de onun için."

"Anlayamıyorum," diye itiraf etti Eve. "Katil benim kafamın içinde olduğunu sanıyor ama değil. Kendi kafasında. Oraya gitmeliyim."

Mira çayını yudumladı, güzel bacak bacak üstüne attı. Hava durumunu ya da ayakkabılarını nasıl eşleştireceklerini tartışıyor olabilirlerdi.

mücevherlerle. "Ne istiyor?"

"Öldürmek istiyor - özü bu."

"Evet. Bu kadar dikkatle planlanmış ve uygulanmış cinayetler, bilinen hiçbir maddi kazanç ya da kişisel çıkar savunması olmadan, arzuya işaret eder."

"Kendisine bunun benim için olduğunu söylüyor - beni memnun etmek için, uymam gereken kurallar nedeniyle kendi başıma yapamayacağım bir şekilde intikamımı almak için. Bana bu kurallara sahip olmadığını ya da onları çiğnemeye istekli olduğunu söylüyor. Böylece benim yapamadığımı yapabiliyor - beni ve rozetimi kırdığını düşündüğü ve yasaları çiğnediğine ya da ihlal ettiğine inandığı kişilerle teraziyi dengeleyebiliyor."

"Ama bunlar bahane. İnsanlar öldürmek için her türlü saçma sapan bahaneyi uydururlar."

"Öyle, evet, ama o inanıyor. Onun mesajları bir tür manifesto, bir niyet mektubu. Yani onun için bunlar bahane değil, sebep. Bencilce olmayanlar. Hatta haklı olanlar. Mağdur bir, suçla itham edilenleri ve kesinlikle bu suçlardan suçlu olanları savunmak için çalıştı. Kurban iki düzenli ve sürekli olarak yasaları çiğnedi."

"Bu da başka bir model olabilir. Bastwick ile sanıkları savunmak, Ledo ile şiddet içermeyen suçlar işlemek. Bir sonraki hedef şiddet suçu işlemiş biri olabilir. İndiremediğim ya da o zamandan beri serbest bırakılmış biri. "Tam vuruş için gitmeyen, anlaşma yapan biri."

"İçgüdüleriniz bir sonraki hedefi belirlemek ve o kişiyi korumak yönünde. Ama Eve, bunu bilmenin bir yolu yok. Yaş, ırk, cinsiyet, sosyal statü, iş. Bunların hiçbirisi bu kişi için geçerli değil, hiçbirinin önemi yok."

"Çalışmak zorundayım çünkü o beklemeyecek. Onun için her şey çok iyi gidiyor. Ve şimdi herkesin dikkatini çektim."

"Evet, izledim. Mesajları doğrulamayı reddettin size gönderilmişti."

"Ona bu zevki tattırmayacaktım."

"Ve bu verileri kabul etmeyi ya da onaylamayı reddederek, odağı - mümkün olduğunca - mağdurlar ve suçlar üzerinde tuttunuz. Ama o bu onayı, sadece yaptıklarını değil, size yazdığı duyguları da kabul etmenizi istiyor. Sizden onay olarak yorumlayabileceği bir sinyal istiyor. Siz bunu veremezsiniz ya da bu ona, yaptığına inanmak istediği şeyi yaptığını söyler."

"Bunu anlamayacak ve bilgiyi saklayabildiğim sürece de saklayacağım."

Mira başını salladı, yudumladı. "İşinizi yapacağınızı da açıkça belirttiniz."

"Ve yapacağım. Benden bunu beklemez miydi? Eğer yapmazsam, bu benim kaidemden birkaç santim aşağı düşmez mi?"

Mira gülümsedi. "Evet. Senden onun peşinden gitmeni bekliyor - bu heyecan verici, değil mi? Ve bu sadece yeteneklerine olan güvenini değil, aynı zamanda öncelikle onu bulmak, onunla buluşmak ve ilişkiyi güçlendirmek için peşinden gideceğinize olan derin inancını da gösteriyor. Ama bu buluşmanın kendi şartlarına göre olmasını ister. Sadece mesajı bırakır. Onu sözleriyle nasıl bulursunuz?"

"Üzerinde çalışıyorum."

"Size en iyi olasılıkları göndermeye devam edeceğim, ancak bence bir isim kullanamayacak kadar dikkatli, takip edilmesi kolay bir yol bırakmayacak kadar organize birini arıyorsunuz. Sizinle iletişim kuran kişinin anonim olması ya da bir tür kod adı kullanması ve engellenmiş bir konumdan ya da sahte bir hesaptan gönderilmiş olması daha muhtemel."

"Evet, oraya yaslanıyorum. Kontrol etmemiz, takip etmemiz gerekiyor ama ben o taraftayım. Çapraz kontroller yapan adamlarım var, belki bir şeyler bulabiliriz. Laboratuvar fareleri el yazısını inceliyor ama fazla bir şey beklemiyorum. Kelimelerin analizini yapacağım. Mesajlarla yazışmaları karşılaştıracam. Biraz daraltılana kadar, bu şimdiden dünya sona erdikten birkaç yıl sonrasına kadar sürer. Ama bu gece başlamayı umuyorum."

Bir an tereddüt etti - ama bu Mira'ydı. "Nadine'i buraya getirdim. Ona söylediklerim kayıt dışı ve

bu çizgiyi bulanıklaştırmayacaktır."

"Hayır, yapmayacak ve kazacak. Ama ben onun ülke dışında olduğunu sanıyordum. Nevis, değil mi?"

"Öyleydi. Geri döndü. Sıcak hikaye."

"Sıcak bir hikâye, iyi dostum. Yazışmalarını benimle paylaşmak isterse, analizime ekleyebilirim."

"Biraz zorlayacağım."

"Size daha fazlasını göndereceğim ve profil aracılığıyla bu potansiyellerden bazılarını eleyebilirsiniz. UNSUB'ınız yalnız yaşıyor ya da ebeveynleri, oda arkadaşları ya da herhangi bir ortak yaşamı varsa, zamanının büyük bir kısmını onlardan uzakta geçiriyor. Bir işi sürdürebilecek veya bir kariyer inşa edebilecek kapasitede olsa da, bu kişi güçlü veya gerçek ilişkiler sürdürme yeteneğine sahip değildir. Sıradan arkadaşlar belki, ama daha çok iş arkadaşları, sosyal etkileşimi çok az olan iş arkadaşları."

"Kolluk kuvvetleri," dedi Eve. "Sanırım bir şekilde bağlantısı var."

"Kafası karışık. Sizi idealize etmesi, yasaya ve rozete saygı duyduğu anlamına geliyor - ve saygı onun için her şeyden önemli. Aynı zamanda adaletin gerçekten yerini bulması, yasaların gerçekten uygulanması için yasaları, toplumu yöneten kuralların çiğnenmesi gerektiğine inanıyor."

Mira çay fincanını bir kenara bıraktı, biraz öne eğildi. "O düzenli biri Eve. Titiz ve becerikli, zeki, özgüveni düşük ve bir kahraman kompleksi var. Ve katılıyorum, polis işlerine, adalet sistemine derin bir ilgi, belki de deneyim - her ikisinin de yeteneklerine eşit derecede derin bir güvensizlikle birlikte."

"Polisler tükeniyor," diye düşündü Eve. "Savcılar, sosyal hizmet uzmanları, olay yeri teknisyenleri de öyle - bizim uğraştığımız şeylerle uğraşan ve bazen, çoğu zaman, sistemin bunu başaramadığını gören herkes."

"Muhtemelen sistem bir noktada onu hayal kırıklığına uğrattı ya da sistem içindeki çalışmaları mükemmel adaleti sağlamaya yetmedi. Onun mükemmelliği. Sen bir sembolden daha fazlasısın Eve, bunu unutma. Sen etten kemikten bir idealsin."

Sadece bu sistemin kurallarıyla sınırlandırılmış. Ona ihtiyacınız var. Bu ihtiyacı hissetmediğinizi anladığında -ki hissedecek- intikam almak yerine cezalandırmaya çalışacak.

"Meleklikten şeytanlığa geçeceksin, hem de çabucak." "Yeterince çabuk olamaz." Eve ayağa kalktı.

"İlk hedef sen olmazdın."

Eve başını salladı, ancak bu onu içten içe hasta etti. "Eğer iş oraya gelirse, bunu ben halledeceğim. Onu önce biz yakalayacağız, öyle olmayacak. Sen ve Bay Mira önlem almalısınız."

"Evet, farkındayız."

"Bana bir iyilik yapabilirsin." "Tabii ki."

"Bu iş bitene kadar bir şoför bulun. Kendini nasıl idare edeceğini bilen bir şoför. Kendini. Hangisi olursa olsun. Garaja tek başına inmek istemezsin. Burada çalışabilir. Polis ya da destek personeli olabilir. Burada ya da evde arabandan inip birinin sana saldırmasını istemezsin. Bunu kafamdan atabilirim."

"Pekâlâ. Dennis'le bunların bir kısmını zaten konuşmuştuk ve ben de bazen bir servis kullanıyorum."

"Şoförün eğitim almış olması gerekiyor," diye ısrar etti Eve. "Teslimat için kapıya cevap vermeyi biliyorsun ama Bay Mira biraz unutkan olabiliyor."

"Önemli olduğunda değil."

"Tamam. Teşekkürler." Kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Muhtemelen bu gece olacak. Bir sonraki. Bunu durduramayacağım."

"Sen sorumlu değilsin, Eve."

"Hayır. İki çocuğun yatılı parktan eve dönerken doğranmasının sorumlusu birkaç hava tahtası değildi. Ama onlar bir sebepti. Bu da farklı değil. Şoförü çağırın," diye ekledi ve gitti.

Sahada olmak, aktif bir şeyler yapmak istiyordu. Birilerinin gözünü korkutmak, belki de birilerini pataklamak. Bunun yerine yine tahtasıyla, notlarıyla ve Mira'nın çoktan içtiğini düşündüğü kahvesiyle ofisine

kapandı.

O katili düşünürken, katil de onu düşündü.

Sonunda kendime ayıracak bir saatim oldu. Eve'in medya konferansını üç kez izledim. Çok iyi görünüyordu, sesi çok sertti. O pislik muhabirlere gerçekten iş verdi! Sesini yükseltmeden onları alt edebilmesi inanılmaz. Ben bunu hiç yapamadım, kimseye haddini bildiremedim. Birileri her zaman beni kendi istedikleri yere koyar.

Şimdiye kadar.

Ama neden yanlış olduğunu söyledi? Neden bu soruya dürüstçe cevap vermedi, ona yazdığımı herkese söylemedi? Onun adına öldürmüştüm ve o bana itibar etmedi.

Bu gerçekten üzücü. Duygularımı incitiyor. Bunu göremiyor mu?

Bunun benim hakkımda biraz konuşması için doğru zaman olduğunu düşündüm. Gerçekten de tek söylemesi gereken evet, olay yerinde benim için bırakılmış mesajlar vardı.

İçeriği söylemesi gerekmiyordu, sadece onaylaması, hissetmesi yeterliydi. Ondan bir işaret bekleyip durdum. Bir şey. Herhangi bir şey.

Birkaç kez bana doğru baktığını hissettim, sanki sadece bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Tekrar izleyeceğim, belki kaçırmışımdır. Belki de kendimi boş yere üzüyorum.

İşini yapacağını söylediği zaman mı? Belki de öyleydi. Peşimden gelmek zorunda kalacağına dair bir uyarı gibiydi. Buna hiç şüphe yok, o böyle biri, onu bu kadar harika biri yapan da bu. Bu kadar dikkatli olmamın nedenlerinden biri de bu. Kimse onun yapabileceği her şeyi, herkesin yapabileceğinden daha fazlasını yapmadığını söyleyemeyecek.

Bana dikkatli olmamı söylüyor olabilir mi? Umarım öyledir. Öyle olduğuna inanmak zorundayım.

Eğer öyleyse, sanki sonunda konuşmuşuz gibi olacak. Bir gün yüz yüze konuşacağız. Sadece ikimiz. Biraz şarap içeriz.

Özellikle aldığım şişeyi açacağız - İtalya'ya gittiğinde çekilen fotoğrafında içtiğinin aynısı.

Onunla birlikte.

Sonunda birlikte olabildiğimizde, birlikte çalışabildiğimizde ona ihtiyacı kalmayacak. Konuşacağız, konuşacağız, konuşacağız, her şey hakkında, her şeyi paylaşacağız.

Benden başka kimseye ihtiyacı olmayacak. Umarım artık bunu anlamaya başlamıştır. Anlaması için ona göstermeliyim.

Beklemem gerektiğini biliyorum, önce yapılması gereken daha çok iş olduğunu biliyorum, ama umarım yakında olur.

Belki bu geceden sonra. Belki bir tane daha. Bunu gerçekten dört gözle bekliyorum - onun için ve kendim için yapıyorum. Keman çalmak ya da suluboya resim yapmak için doğuştan gelen bir yeteneğim olduğunu keşfetmek gibi.

Uygulama konusunda doğuştan gelen bir yeteneğim var.

Bu geceden sonra dünyada bir tane daha az saygısız pislik kalacak. Eve'in dediği gibi, beni ısırabilir.

Ama ölümler ısırmaz.

Her iki mesajı da incelemek için uzun zaman harcadı. Anahtar kelimeler: ADALET, SAYGI, ARKADAŞLAR. Daha uzun olan ikinci mesajda en çok tekrarlanan - ya da laboratuvar faresinin analizinde vurgulanan - kelimeler: SAYGI, SAYGISIZLIK, TOPLUM, ARKADAŞ, ADALET.

Yazışmaları incelerken bu kelimelerin tekrarına ve vurgusuna bakacaktı. Eğer katilin bir mesajı varsa, bu kelimeler mesajın önemli bir parçasını oluşturuyordu.

Onları daha önce kullanmış olmalı.

Mason'a bir kez daha baktı. Mazeretine rağmen, polislerle bir bağlantısı vardı. Ama mazereti olsun ya da olmasın, itiraf etti, o sadece uymuyordu. Sadece kendi içgüdülerine değil, profile de uymuyordu.

Göründüğünden daha zekiymiş ve dosyalarına göz gezdirirken düzenli olduğunu itiraf etti. Ama dikkatli değildi,

yalnız yaşamadı ya da kendini kapatmadı.

"Ledo" etiketli bir disk buldu, bir diğerinin üzerinde de "The Square" yazıyordu.

Önce Ledo'nunkini inceledi, Mason'ın sert ve resmi polis raporu versiyonunu gözden geçirdi, sonra geri dönüp sıfırladı.

Teslimatçının yaya olarak batıya doğru gittiğini, devam etmeden önce şahsın binasının önünde durakladığını gözlemlemiştir. Daha sonra aynı teslimatçının caddenin güney tarafına geçerek yaya olarak doğuya doğru ilerlediği gözlemlenmiştir. Bu kişi adresi bulamamış gibi görünüyordu, bir 'link' çıkardı, ancak -bana göre- söz konusu 'link' ile bir fotoğraf çekti.

Bir kamu görevlisi olduğum ve bu bölgeyi iyi bildiğim için teslimatçıya yaklaştım ve ona seslendim. Dedim ki: Bir adres bulmanıza yardımcı olabilir miyim?

Şahıs başını sallayarak arkasını döndü ve daha hızlı bir şekilde doğuya doğru ilerlemeye devam etti.

Şahsın binasını gözetlemeye geri döndüm.

"Onu gördün."

Eve 'link'ine döndü ve iletişim bilgilerini açtı.

Mason'ın ciddi yüzü ekranını doldurdu. "Ben Mason Tobias. Sadece bir dakika konuşabilirim çünkü çalışıyorum ve kişisel iletişim kurmama izin verilmiyor."

"Ben hallederim Mason. Ben Teğmen Dallas."

"Evet, efendim, Teğmen. Yürüyerek teslimat yapıyorum, o yüzden bir dakika konuşabilirim."

"Harika. Mason, raporlarını okuyorum ve -"

Bir mum gibi parladı. "Sen mi? Onları kendin mi okuyorsun?"

"Evet, ben de on beş Aralık'ta Ledo'nun binasını izlerken doldurduğunuz dosyayı okuyorum."

"Bu siz bana yapmamamı, içeriden gözlemlememi söylemeden önceydi."

"Doğru, ondan önce. Bir teslimatçı gördüğünüzü bildirmişsiniz, adresi bulamamış gibi görünen bir teslimatçı. Bunu hatırlıyor musunuz?"

"Gerçekten iyi bir hafızam var."

"Teslimatçı demiştiniz. O kişinin erkek olduğundan emin misiniz?"

"Ben... Bu doğru değil, Teğmen. Tahmin etmiştim." Sıkıntı gözlerini bulandırdı. "Doğru bir şekilde rapor etmedim."

"Sorun yok. Bu kişinin yüzünü gördün mü?"

"Yüzünün bir kısmını gördüm. Şahsın üzerinde kahverengi bir pantolon, kahverengi bir mont ve kayak şapkası, etrafı saran güneşlikler ve yüzünün alt kısmında daha açık kahverengi bir atkı vardı. Ayrıca eldiven. Şahıs bir nakliye kutusu taşıyordu."

Sönük Eve başını salladı. "Tamam Mason, iyi işti."

"Şahıs -sanırım- caddenin karşısındaki binanın fotoğrafını çekmek için güneşlikleri çıkarmıştır."

Eve nefesini tuttu. "Ne gördüğünü tarif et."

"Birey melez bir ırka mensup görünüyordu. Bunu normal kahve gibi olan cilt tonundan gözlemledim. Şapka kaşlara kadar çekilmişti ama kaşların görebildiğim kısmı kahverengiydi. Koyu kahverengi. Gözlerini ya da rengini görecektik kadar yakın değildim. Yaklaştığımda gözlüklerini geri taktı. Bu yüzden gözlerini göremedim. Özür dilerim."

"Yüzün şekli hakkında bir fikir edinebildiniz mi?"

Ekranda Mason'ın alnı düşünceli bir şekilde kırıştı. "Dar tarafta olduğunu söyleyebilirim. Bu kişinin yaklaşık bir metre on santim boyunda ve yüz elli kilo ağırlığında olduğunu söyleyebilirim."

"Bu ilgilendiğiniz bir kişi mi, Komiser?"

"Evet, çok ilgileniyorum."

"Geri dönüp gözetleyebilirim."

"Hayır, bu olumsuz Mason. Bir polis sanatçısıyla çalışmanı istiyorum. Onu sana göndereceğim. Dedektif Yancy. Lokantada olacak mısın?"

"Teslimatlarım ve bulaşıklarım var."

"Bunu düzelteceğim Mason. Bu resmi bir polis işi. Teslimatını yap ve geri dön. Sen işini yap, ben de Dedektif Yancy'yi sana göndereyim. Patronunla halledeceğim."

"Evet, efendim, Teğmen. Kötü adam bu mu?"

"Evet, bu kötü adam. Bana yardım ediyorsun. Şimdi patronunla konuşacağım. Teslimatını yap."

"Evet, efendim, Teğmen. Mason Tobias, dışarı."

Eve, kör talihine gülererek lokantayı işaretledi ve Mason'ın patronuyla kısa, sert ve saçma olmayan bir konuşma yaptı. Yancy'yi aradı ve ona detayları anlattı.

Sonra arkasına yaslandı ve tekrar tahtasını inceledi.

"Belki küçük bir mola," diye mırıldandı. "Sadece belki."

Mason Tobias'la şansı yaver gitmişti. Biraz pasaklı olabilirdi ama olağanüstü gözlem yetenekleri ve detaylara karşı iyi bir gözü vardı.

Peabody'nin de dediği gibi, yavru köpek ciddiyetindeydi.

Belki onu bir rehberlik programına sokabilirdi. "Devriye "ye çıkmaya devam ederse ya yaralanacak ya da ölecekti.

Sivil irtibat görevlisine hızlı bir e-posta gönderdikten sonra Mason'ı çalışmak üzere bir kenara bıraktı.

Bir sonraki isim grubunu getirdi ve Mira'nın tavsiyesine uyarak onları profille karşılaştırdı. İki kişiyieledi, ardından seyahat ve iş bilgilerini kontrol ettiğinde bir yabancı daha çıktı.

Biri şehirde, diğeri Hoboken'de olmak üzere iki potansiyel - Midtown'da istihdam. Hoboken'i ortadan kaldıran 'link' üzerinden bir amirle beş dakika. Daha önce

Bastwick'in öldürüldüğü gün saat dört buçuktan altıdan hemen öncesine kadar amiri ve diğer iki yazılım geliştiricisiyle toplantı yapmış, ardından yediyi geçene kadar iş çıkışı içki içmek için iş arkadaşlarına katılmıştır.

Geriye kırk yaşında bir kriminoloji eğitmeni kalıyordu - ve bu bağlantı hoşuna gitmişti. Sadece beş-sekiz yaşındaydı ama asansör giyebilirdi. Boyu 148'e göre biraz zayıftı ama dolgular bu sorunu çözerdi. Kahverengi gözlü, melez.

Yazışmalarının sözdizimi onun için yazılı mesajlarla uyuşmuyordu, ama diğer her şey uyuştuğu için - ve bu onu sahada cehenneme götüreceği için - ceketini kaptı.

"Peabody, benimle gel."

"LT." Jenkinson ceketini giyerken ona doğru yürümeye başladı. "Onları yakaladık. Aptal herifler hava tahtalarına biniyorlardı. İkisini ayrı sorgu odalarında ter içinde tutuyoruz, üçüncüsü de..."

Masasına doğru bir bakış attı.

Eve üçüncünün sandalyeye yığıldığını, ellerinde kelepçeler olduğunu ve dudak büktüğünü gördü.

"Kaç yaşında? On beş mi? On altı mı?" "On iki yaşında."

"Sik beni."

"Söylediğim şey. Yaşına göre büyük ve bir çingiraklı yılan kadar acımasız. Ağabeyi onu yanına aldı, sanırım bir kabul töreni gibi. Burada büyükannesini bekliyor - velayeti onda - ve bir çocuk avukatı var. O çocuktan 10 santimlik bir çıkartma aldım patron. Üzerinde kurumuş kan vardı ve o çocuklardan birine ait olacağından eminim."

"On iki," diye mırıldandı Eve.

Genç girişimci Tiko'yu düşündü. Geldiği gibi zeki ve bu konuda becerikli.

Onun da sadece bir büyükannesi vardı. Ona kendisi olması için yer ve yaşaması için kurallar veren biri. Ve kendisini asla kan lekeli bir etiketle bir polis dükkanında bulamayacağı anlamına gelen bir temeli.

İşleri doğru yapan bir çocuk ile bir tahta için öldüren bir çocuk arasındaki farkın ne olduğunu merak ediyordu.

Çocuğu ve onun meydan okuyan, kendinden memnun sırtışını inceleyerek, "Dönmeyecek," dedi. "Burada olmayı seviyor, bunun onu erkek yaptığını düşünüyor. İslahevinden belalı bir şöhretle çıkacağını düşünüyor."

"Avukat, bir tane bulduğunda, onu temizleyecek, bir çocuk gibi giydirecek, on iki yaşında, yoldan çıkarılmış saçmalıklarını itecek."

"Evet, ben olsam böyle oynardım. Eğer etiketindeki kanın kurbanlardan birine ait olduğu ortaya çıkarsa, PA'nın kestikleri çocukların öncesi ve sonrası resimlerini gördüğünden emin olun. Önlerinde böyle bir şey varken anlaşma yapmaya o kadar da hazır olmayabilirler. Onu bir yetişkin olarak yargılamayabilirler, ama siz şansınızı deneyin."

"Bunu yapacağız. Takım arkadaşı takla atacak. Üçüncü adam," diye açıkladı Jenkinson. "Zor bir durum ama sorguya götürdüğümüzde titremeye başladı. Bir etiket var, temizlendi, ama laboratuvar iz bulacak ve üzerinde bir Jump rulosu olacak. Çıldıracak. Bunun kardeşi, sağlam duracak. Zaten kasıtlı saldırıdan beş yıl yatmış, daha önce de ıslahevinde yatmış. Üzerinde üçüncü bir etiket ve bahse girerim başka bir zavallı piç için kestiği parlak yeni bir bilek ünitesi var."

"Onları terlet, sar. İyi iş, Jenkinson. Reineke'ye de."

"Ona söyleyeceğim. Buz torbası alacak. Oradaki çocuk onu bir dirsek darbesiyle yakaladı. Yanımızda onları indirmemize yardım edecek bir çift üniforma olmasaydı, kanlı olabilirdi."

Omuz silkti. "İşim bu." "Öyle."

"Kardeşler - ölen çocuklar? Anma töreni yarın sabah."

"Zaman ayırın, gidin. İşimiz de bu."

"Minnettarım, Dallas."

Bekleyen Peabody'ye işaret etti ve yola çıktı.

"O çocukları öldüren üç kişiyi yakaladıklarını duydum."

"Evet. Görünüşe göre onları soğutmuşlar."

Asansörlere yöneldiğinde, kaybolmuş ve bitkin görünen bir kadın indi.

Eve ayakkabılarından onun temizlikçi ya da garson, belki de bir hastane çalışanı olduğunu tahmin etti - günün çoğunda ayakta kalmasını sağlayan bir iş.

"Affedersiniz, bayan? Ben..." Çenesi titredi; gözleri yaşlarla parladı. "Cinayet Masası. Dedektif Jenkinson ya da Reen-eek."

"Reineke," diye düzeltti Eve. "Dümdüz aşağı, solda."

"Teşekkür ederim." Uzaklaştı, her adımında Omuzlarında taşıdığı ağırlık.

Eve arkasını döndü ve acımasızca kalabalık bir asansöre bindi.

"Bu nasıl olur?" Peabody merak etti. "Böyle bir kadın mı? Çok çalıştığı belli. İyi konuşuyor, kibar. Elinden gelenin en iyisini yaptığını, kendi çocuklarını büyütmüşken iki çocuğu büyötmeye çalıştığını düşünörsünüz. Ve çok kötü bir şey yapıyorlar, başka bir annenin oğlunu oyuncak için öldürüyorlar ve bunun için hayatlarını ya da hayatlarının büyük bir bölümünü kafeslerde geçirecekler."

"Bu nasıl oluyor?" Eve tekrarladı. "Bazı insanlar sadece öldürmeyi sever. Bazen işler bundan daha karmaşık değildir."

Peabody, "Öyle olmalı," diye cevap verdi.

Bunun bir anlamı olmalı, diye düşündü Eve ve garaja inene kadar asansörde kalmaya zorladı kendini. Ve aşağı inerken katillerin büyükannesinin gözlerindeki paramparça bakışı elinin tersiyle itmek zorunda kaldı.

Kriminoloji eğitmeninin fiyasko olduğu ortaya çıktı ve onunla - ve geldiklerinde sevişmekte olduğu yüksek lisans öğrencisiyle - yirmi dakikalık görüşme Eve'i sinirli ve tekmeleyecek bir kış için gerçek bir istekle bıraktı.

Peabody, "Demek öyle oldu," diye gözlemledi Peabody, eski püskü küçük şehir evinden dışarı çıktıklarında.

Milton Whepp yaşadı, yüksek lisans öğrencileriyle yattı ve yüzyılın kitabı olacağını söylediği kitap üzerinde çalıştı. "Aslında ona ve o sıska esmere katılmamızı önerdi çünkü seks eleştirel düşünceyi geliştiriyordu."

"O yaptı. Sıska esmer de dün gece için şahitlik etti. Ama iddiaya göre üçlü yapan felsefe öğrencisini kontrol edin."

"Yakışıklı bile değil."

"Belki de tam şarjlı bir turbo çekiç gibi vuruyordur." Kafası şu anda öyleydi. "Her iki durumda da, yakından ve kişisel olarak uymuyor. O bir azgın, katil değil. Sadece bulabildiği her yerde seks arıyor ve kendini bir entelektüel ve suç uzmanı olarak görüyor."

"Yüzyılın kitabının ana karakterini büyük ölçüde size dayandırıyor."

Eve, bu azgın herifin bütün bir kitabı yazacak kadar uzun süre yüksek lisans öğrencilerine çakmayı bırakacağına inansaydı, bu onu ürkütürdü.

"Bu da yazışmalardaki bazı saplantıları açıklıyor."

Peabody, "Bu," diye söze girdi, "ve ikiniz bu işi çözdüğünüzde, yeni uzman danışmanınız olacağını, sivil olarak Roarke'tan kurtulacağınızı ve suçu çözerken ikinizin kucakta yaşayabileceği güzel bir tazminat getireceğinizi düşünüyor. Benim görüşüm buydu."

"Haksız değilsin."

Tamamen yabancıların sizin etrafınızda fanteziler ve senaryolar kurmasından daha yorucu bir şey var mıydı?

"Onu eve götür, Peabody. Üçlünün sonuncusunu ve Bastwick'in ölüm saatinde birlikte olduğunu iddia ettiği kişileri kontrol et."

"Duygusal, entelektüel ve fiziksel bir keşif olarak adlandırdığı şeyde katıldığı insanlar? Ben buna seks partisi diyorum."

"Kim istemez ki? Evden çalışacağım. Al." Eve cebini karıştırdı, Peabody'ye kredi kartı verdi. "Bir tane al

taksi."

"Ne? Metro sadece birkaç blok ötede."

"Taksiye bin. Hava soğuk. Ben de paramı o azgın herife harcamayacağım, yani senin yararına."

"Ne şanslıyım. Teşekkürler."

Eve arabaya doğru yürümeye başladı. "Eğer McNab'le seks partisi yapacaksanız, erkenden yapın ve biraz uyuyun. Yarın bir tane daha yapacağız. Bir tane daha olacak."

"Şansımız yaver gidebilir."

Eve az önce röportaj yaptığı pisliğin penceresine doğru baktı. "Çok uzak değil."

Eve eve vardığında bir süre arabada oturup bayram süslemelerini inceledi - pencerelerde ağaçlar ve mumlar, ışıklar dizili, yeşillikler dalgalanıyordu.

Bunu düşünerek dosya çantalarını evin içine taşıdı.

"Summerset, "Eve erken döndüğünüze ve herhangi bir yaralanma belirtisi göstermediğinize göre kıyametin yaklaştığını varsaymalı mıyım?" diye sordu.

Eve ceketini silkerken ona dikkatle baktı. "Az önce ziyaret ettiğim kadavrada sizden daha fazla yaşam belirtisi olduğuna göre nabzınızın attığını varsaymalı mıyım? Bunları ne zaman indirmeye gelecekler?" diye sordu ve dekorasyonları göstermek için eliyle geniş bir işaret yaptı.

"Geleneksel olarak On İkinci

Gece'de." "Ne zamanmış o?"

"Beş Ocak. Şirket, siz ve Roarke burada yokken sökümlerine başlayacak ve tamamlayacak."

"Tamam." Yani katilin o yokken mürettebattan biri kılığında gelme ihtimali yoktu, çünkü onu yakalayana kadar hiçbir yere gitmiyordu.

Noel arifesindeki sürprizi ve Roarke'ın ona gösterdiği planları hatırladı. "Dojo'daki çalışmalar ne zaman başlıyor?"

"Tatilden hemen sonra."

"İkinci Ocak." Bunu ertelemek zorunda kalabilirdi, ki bu çok kötüydü, ama evde tanımadığı kimseyi istemiyordu. Merdivenleri çıkmaya başlarken ona "Rutinini değiştir," dedi. "Ev dışı rutinini. Alışveriş, mezarlık ziyareti, diğer hortlaklarla birlikte evlere dadanma - her ne yapıyorsan. Önümüzdeki birkaç gün boyunca bunu karıştır."

"Bu gece planlanmış bir hayalet avım var ama ertelenebilir."

"Güzel, öyle yap." Arkasına baktı. "Ciddiyim. Ve..." Nadine'i düşündü, neredeyse gülümseyecekti. "Altınıza dikkat edin."

Doğruca ofisine gitti, tahtasını güncelledi, Nadine'den, Mason'dan gelen diskleri incelemek için ayarladı, kitabını azgın köpekle yaptığı röportajın ayrıntılarıyla güncellemeyi planladı.

Ancak baş ağrısı onu rahatsız ediyordu ve tahtadan bakan kendi yüzü, yatıştıramadığı bir öfke uyandırıyor.

"Siktir et. Bir saatliğine siktir et."

Kedinin yatakta rahat ettiği yatak odasına doğru ilerledi. Yuvarlandı, gerindi, esnedi, sonra soyunurken, şortunu ve atletini çıkarırken, koşu ayakkabılarını çıkarırken hafif bir ilgiyle onu izledi.

Onları giymek için yatağın kenarına oturdu. Galahad kıpırdanıp başını onun kalçasına çarptı.

"Berbat bir ruh hali. Her şey berbat. Bunu atlatacağım." Ona uzun bir vuruş yaptı, tombul karnına bir parmağını soktu. "Biraz egzersiz yapmanın sana zararı olmaz, dostum."

Ayağa kalkarak asansöre gitti ve spor salonuna yöneldi.

Dojo, ses yalıtımlı cep kapılarıyla buradan açılacaktı. Tamamen doğal malzemeler, diye düşündü şimdi, temiz ve sade bir alanda - ciddi bir uygulama için. Tam holo işlevi dahil.

Ve yine de minyatür fıskiyeyle kendi küçük meditasyon bahçesine sahip olacaktı. Ve bambu perdelerin arkasında buzdolabı, AutoChef, lavabo vb. için derli toplu küçük bir alan.

Roarke hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı, diye düşündü ve avını yakalayamazsa bunun çok kötü olacağını, o yakalayana kadar da projenin ertelenmesi gerektiğini düşündü.

Çok kişisel, lanet olsun. Her şey çok kişisel ve evine de sığmıyor.

Evet, bu ruh halinden kurtulması gerekiyordu.

Halo sırtı tercih etti. Burada her zamanki tercihi plaj olurdu. Denizle birlikte kumda koşmak gibisi yoktur.

esintiler. Ama şimdi onu şehir sokakları için programladı, engeller koydu, zorluğu artırdı.

Zorlu bir koşuya çıktı, adımları kaldırımdaki bot topuklarının sanal sesiyle çınliyordu. Yayalardan kaçıyor, el arabası köpeklerinin ve bozulmuş bir geri dönüşümcünün kokusunu alıyordu. Bir çift sokak hırsızının I♥ New York tişörtü giymiş bir kadının dikkatsizce sallanan çantasını kaptığı bir kavşaktaki araç trafiğinin içinden geçti. Hızını artırarak en yakındaki sokak hırsızını yakaladı, ortağının peşinden koşmadan önce kelepçeleri taktı.

Yeni unsurlar, diye düşündü, meydan okumadan memnun olmuştu. Roarke bazı unsurlar ve geliştirmeler ekleyerek kurcalıyordu. İkinci hırsızla göğüs göğüse çarpıştığında, Roarke'in onu düşünerek programlamayla oynadığını anlamıştı.

Ve hayır, hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadı.

Otuz dakika sonra kalp atış hızını en üst seviyeye çıkarmış, terlemiş ve birkaç sanal sokak hırsızını gözaltına almıştı.

El ağırlıklarına geçti, yağlanmış kaslarını bukleler, sinekler, çömelmeler, ciğerler, geri tepmeler, presler ile çalıştırdı ve üç set boyunca zorladı.

Baş ağrısı kafatasının arkasında donuk bir zonklamaya dönüştü, bu bir iyileşmeydi ama ruh halinden kurtulamıyordu.

Katil onu bir tür kurban ve aynı zamanda bir sebep haline getirmişti. Buna tahammül edemezdi, edemezdi. Yine de şu anda bile bir sonraki hedefe doğru ilerliyor olabilirdi ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ağırlıkları rafa geri koydu. Ne istediğini biliyordu -başından beri istiyordu. Ama şimdi pompalanmış, terli ve kızgındı. Ve hazırды.

Tartışma droidine doğru ilerledi, hafif eldivenlerini bağlarken onu -yeni bir tanesini- inceledi.

Bir öncekinden daha büyük olduğunu fark etti, daha iriydi. Ve sanki yıllarca yumruk yemiş gibi görünecek şekilde tasarlanmış bir yüzü vardı.

Çarpık burun, gözlerin etrafında yara izleri, kapalıyken bile alay eden bir ağız.

Yine Roarke, diye düşündü ve onun tarzını takdir etmek zorunda kaldı.

Açtı.

"Etkinleştirildi. Programı seçin." "Bir adın var mı?"

"Bana Crusher derler," diye cevap verdi gargara yapar gibi bir sesle.

"Ne buldun, Crusher?"

"Boks, kung fu, karate, sokak dövüşü, tekvando, güreş için programlandım -"

"Getirin," diye emretti Eve. "Hepsini."

İlk yumruğu suratına indirdi. Kız yumruktan zar zor kurtuldu ve kulağının yakınındaki hava değişimi bile etkileyiciydi.

Ayak parmaklarının üzerinde geri sıçradı, hazırды. Sertçe gülümsedi. "Tamam o zaman."

Roarke eve girdiğinde bir kadeh şarap ve sakın bir saatten başka bir şey istemiyordu. Geç kalkmak gününün geri kalanını kalabalıklaştırmıştı ve Trenton'daki fabrikalarından birine yaptığı hızlı, plansız bir yolculuk daha fazla zaman çalmıştı.

Umursadığından değil. Eğer daha az iş yapmak istiyorsa, daha fazlasını almak yerine elindekileri satabilirdi.

"Kedi arkadaşın nerede?" diye sordu Summerset'e.

"Sanırım üst katta teğmenle birlikte."

Roarke ceketini çıkarırken bir kaşını kaldırdı. "Eve evde mi?"

"Ve yaklaşık bir saattir de öyle. Yaralanmamış," diye ekledi Summerset Roarke sormadan önce. "Görünüşe göre evin dışındaki rutinim ve -daha önce de belirttiğim gibi- eve girebilecekler konusunda endişeli."

"Medya konferansını izlediniz mi?"

"Ben yaptım." Roarke'ın paltosunu alan Summerset, onu fuayenin duvarına gizlenmiş dolaba astı - zaten oraya asmıştı

Eve'in. "Endişesini de buna eklersek, onu daha kişisel bir düzeye çeken birinin peşinde olduğunu varsayıyorum."

"Eve'e suç mahallerinde mesajlar bırakıyor. Her iki kurbanla da gevşek bir bağlantısı vardı." Roarke konuşurken yukarı baktı. "Katil onun arkadaşı olduğunu ve ona saygısızlık edenlere gerçek adaleti getireceğini iddia ediyor."

"Ah pekala, bu bazı şeyleri açıklığa kavuşturdu. Ben birinci sınıf bir aday olurdum. Hem siz hem de teğmen," diye devam etti Summerset, Roarke'ın gözleri kızarınca, "yetenekli olduğumu bilmelisiniz."

"Daha önce incindin. Tekrar incinmemeni tercih ederim. Rutinini değiştir," diye başladı Roarke.

"Teğmen zaten... aynı şeyi önerdi. Merak etme evlat. Dikkatli olacağım ve sana da aynısını yapman için güveniyorum."

Bununla yetinmesi gerektiğini bilen Roarke üst kata çıktı. Onu ofisinde bulamamak onu şaşırtmıştı ama yine de, diye düşündü, onu yatakta yüzükoyun yatarken bulmak da şaşırtmazdı.

Orada sadece kediye buldu, sanki askıya uzanmış, gözlerini asansöre dikmişti. Galahad, Roarke yaklaşırken yuvarlandı ve karnını ortaya çıkardı. Roarke buna boyun eğerek hızlıca ovdu.

"Şu tarafa gitti, değil mi?" Roarke başıyla asansörü işaret etti. "Ama nereye?"

Şirket içi dahili telefona geçti. "Eve nerede?"

Eve spor salonunda.

"Ekranı ver," diye emretti Roarke ve ekrana doğru eğildi. Summerset'e göre kız eve yaralı dönmemişti, diye düşündü, ama şimdi elmacık kemiğinde bir çürük ve kanlı bir dudak vardı. Droid - henüz o kadar yeniydi ki onunla bir deneme raundundan fazlasını yapamamıştı - Eve'in şiddetli bir sırt tekmesiyle dönüp ayağını droidin orta kısmına çarpmasıyla sendeleyerek geri çekildi.

Crusher -bu ismi eğlenceli bulacağını düşünmüştü-
oldukça kötü görünüyordu. Şişmiş sol gözünden taklit kan
akıyor, ağzının kenarından damlıyordu.

Droid Eve'i omzundan yakaladığında Roarke irkildi ama
Eve vücudunu darbeye doğru çevirdi, momentumu kullandı
ve droidi sırt üstü çevirdi.

Şimdi Roarke dişlerinin arasından tıslayarak droidin
yüzüne coşkuyla vuruyordu.

"Ah peki," diye mırıldandı ve kravatını gevşeterek takım
elbisesini değiştirmeye başladı.

Adam yeni bir gömlek giydiğinde, kadın ter içinde
asansörden çıkmıştı.

"Hey," dedi. "Evdesin."

"Senin gibi. Anladığım kadarıyla antrenman yapmışsın."

"Evet." Kabarık dudağını karıştırdı. "İhtiyacım vardı.
Yeni bir antrenman droidin var."

"Ben aldım. Hala bizde mi?"

"Evet. Dahili bir teşhis yapması gerektiğini söyledi."
Omzunu ovuşturdu ve yuvarladı.

"Ya sen?"

"Çok güçlü bir yumruğu var. Ve kanıyor, çürükler de
açıyor. Bu konuda sana hak vermek zorundayım. Beni biraz
şaşırttı ve birkaç kez gardımı düşürdü."

"Bu bir prototip. Ya da öyleydi."

"Muhtemelen yüzünü ezmemeliydim, ama belki de
kırmam için gerçekten pahalı oyuncaklar getirmemelisin."

"Ne eğlenceli olurdu ki?" Hazırladığı ilk yardım çantasını
açtı ve bir şifa asası çıkardı. "Bu tarafa."

"Duş almam lazım."

"Var, evet, ama önce bu." Çenesini kavradı, asayı şişmiş
dudağının üzerinde gezdirdi. "Droidlerin kıcını
tekmelediğin için şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Sırıttı, acıyı tısladı. "Evet, biraz. Çoğunlukla gün
genişledi."

Bir buz parçasını kırdı ve kızın yanağına koydu. "Şunu orada tut," dedi ve asayla ikinci bir geçiş yaptı. "Biliyorsun, eğer kişisel bir seansı beceremiyorsan, Üstat Wu ile holografik olarak bir saat geçirebilirdin."

Dövüş sanatları ustasını ve Roarke'tan aldığı Noel hediyesini düşündü. "Yanlış ruh hali. Sadece bir dövüş ihtiyacım vardı, aşağıdan ve kirli. Bir şeye yumruk atmam gerekiyordu ve Summerset tamamen kemik olduğu için birkaç iyi vuruşla muhtemelen ikiye bölünecekti -"

"Bundan o kadar emin olma."

Omuz silkti, omzu küçük bir melodi söylerken yaptığı hareketten pişman oldu. "Belki de. Sen de yumruk atacak durumda değildin."

"Droidin görünüşüne bakılırsa, bunun için minnettar olabilirim." Yüzü buruştu ama fiziksel acıdan değil.

"Gördün mü?"

"Bir anlık bakış. İşte, bu daha iyi."

"O kadar da kötü değil." Dudağına dokundu. "Droid jel eldivenlerle donatılmış, bu yüzden biraz yastıklıyorlar. Dinle, birkaç gün içinde yeni dojo üzerinde çalışmaya başlamaları gerektiğini biliyorum, ama -"

"Evde bizden ya da bizden olmayan birinin olmasından endişe duyuyorsun," diye araya girdi. Bu işte olmana gerek yok. Ekte yer alacak herkesi tanıyorum ve işin patronuyla çoktan temasa geçtim, şahsen onay vermediğim sürece yerine başkasının giremeyeceğini söyledim."

"Yine de..."

"Yılbaşından sonra işe başlayacak olan kadın ve erkekler işe ve ücrete bağlı. Neden size onların isimlerini ve bilgilerini, bir listesini vermiyorum? Hepsini araştırabilir, kendinizi tatmin edebilirsiniz."

"Sende zaten var. Hepsi tarandı."

"Yaptım, evet. Ama aynısını kendiniz yapsanız daha iyi hissedersiniz."

"Olur, evet. Aynı şekilde, bilgisayar laboratuvarınızı daha sonra kullanmayı umuyorum."

"Sen mi?"

Eve, bilgisayar becerilerini düşününce bunu hak ettiğini düşündü. "Potansiyel olarak biz, ama aklımdakilerle başa çıkabilirim. Ama önce duş almak istiyorum." Banyoya doğru ilerledi, omzunun üzerinden baktı. "Gelip sırtımı yıkamalısın."

"Bugünlerde buna böyle mi diyorlar?"

"Ben buna fizik tedaviyi bitirmek ve senin şansının yaver gitmesi diyorum."

Banyoda atletini çıkardı, şortunu sıyırdı, sonra da kocaman açık duşa girdi. Fıskiyelerin sonuna kadar açık olmasını ve sıcaklığın 102 derece olmasını emretti.

Taşaklarını kaynatacak, diye düşündü Roarke, boyun eğerek. Yine de sıcak, ıslak ve istekli karısı buna değecekti.

Soyunurken kadının uzun, zayıf sırtını inceledi. Sağ böbreğinde silik bir çürük, sol kalçasında ise biraz daha koyu bir çürük vardı. Islak saçlarını düzeltmek için kollarını kaldırmadan önce omzunu kıvrması, bu yaranın ona biraz sıkıntı verdiğini gösteriyordu.

Çürükler ve kanlar içinde, diye düşündü, cephede değil ama evde ve gönüllü olarak rahattı.

"Dövecek kullanışlı bir sokak hırsızı bulamadın mı?" diye sordu arkasından yaklaşırken.

"Holo sırtında, yaptım. İki tane. Yeni programı sevdim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Düşünceli bir kocadan başka bir şey olmadığı için sebile dokundu ve bir avuç dolusu ipeksi sıvı sabun aldı. "Kırsal kesimdekini denemelisin."

"Neden yapayım ki?"

Sabunu onun sırtında gezdirdi. "Bu senin ineklere karşı olan korkunu kırabilir."

"Bir atılıma ihtiyacım yok. Onlar oldukları yerde kalsınlar, ben de olduğum yerde kalayım."

"Bir psikopat bir aileyi rehin aldı. Çiftlik evine ulaşmalı, evi ve aileyi havaya uçurmadan önce onu öldürmelisin."

Merakla başını çevirdi. "İnekler nerede?"

"Eve gitmek için geçmeniz gereken tarlalarda."

"Sinsi."

"Oyunların, meydan okumaların ve fitness aletlerindeki grup rekabetinin sağlık kulüplerinde ve evlerde kullanımı artırdığını görüyoruz. Tüm ürün serisini, insanların Yeni Yıl kararlarını tutacaklarına gerçekten inanma eğiliminde oldukları ikinci Ocak ayında piyasaya sürüyoruz."

"Sinsi," dedi tekrar ve kollarını onun boynuna dolamak için döndü. "Kararın nedir?"

"Karımla daha fazla duş almak için." Yarasına dikkat ederek dudaklarını nazikçe karısınıninkilere dokundurdu.

"Hayır, yapamazsın." Saçlarını iyice kavradı, onu kendine doğru çekti ve ağzını harap etti. "Az önce Crusher'ı ezdim. Seninle başa çıkabilirim."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Fiziksel güce, yumruğa ve güce ihtiyacı varsa, onu mecbur bırakacaktı. O sabah duvardaki mesajı okuduğundan beri kendi içinde bir ukde kalmıştı.

Bu yüzden onu kaldırdı, sırtını ıslak duvara yasladı ve içine daldı.

"Aman Tanrım!" Kızın eli adamın omzundan kayarak geri çekildi.

"Beni idare edebilir misin?"

Sertçe, derinden itti, ondan bir çığlık kopardı, gözlerini altın cama çevirdi. Uzun bacakları beline zincirlenmiş, nefesi kesilmişti.

Ama bakışlarını onunkilerle aynı hizaya getirdi. "Crusher'a söylediğim gibi.

Getir onu."

"İyi tutun." Dişlerini kızın sağlam omzuna geçirdi, boğazından yukarı doğru sıyırdı. "Ellerimi üzerinde istiyorum."

Yapabildiği her yere tutundu, çaresizdi, askıya alınmıştı, adam onu sürerken, içine girerken sıkışmıştı.

Elleri göğüslerini tutarken, vücudunda sertçe gezinirken, tekrar yukarı çıkarken ve tüm bu süre boyunca vahşi, acımasız bir şekilde içine dalarken muhteşem, paramparça edici bir histen başka bir şey yoktu. İhtiyacı olan her şey.

Titreşen fiskiyelelerden gelen ısı, ondan yükselen buhar onu doyurdu. Soğukta geçen onca saat, kan ve ölümle geçen onca saat yok olup gitmişti.

Burada arındıran ve yeniden dolduran, yakan ve sonra yatıştıran bir tutku şiddeti vardı.

Bir kez daha haykırdı, teslimiyetle sarmalanmış salıverilme sesi fayanslarda yankılandı.

Onu kendi çılgın ihtiyaçlarıyla hapsedti, dipsiz aşkıyla köleleştirdi. Her santimiyle onu büyüledi ve esir aldı. Onun şekli, onun kokusu, onun ruhu.

Ve onun adını inlediğinde, gevşedi, sadece onu boşalttı.

Aşağıya doğru kaymışlar, kemiksiz, birbirine dolanmış, yarı yarıya düş duvarına dayanmışlar. Adam başını çevirip dudaklarını kadının boğazının kıvrımına değdirdiğinde kadın gülümsedi.

"İşte ben buna düş derim."

"Ben buna şanslı olmak derim." Tekrar boğazını öptü. "Ben buna düş diyorum. Sıcaklığı doksan dereceye ayarla."

Zayıflamış haliyle onu nasıl zapt ettiğinden ya da çılgınlardan kulaklarının çınlamayı bırakıp bırakmayacağından emin değildi ama yine de buna değdi.

"Akıllı başında hiç kimse doksan dereceyi soğuk bulmaz," dedi ona. "Şimdi seksen deseydim -"

"Seni öldüreceğim." Öfkelenmek istiyordu ama kendini bu kadar iyi hissederken ve onunla birlikte düşün zemininde kayarken bunu başarmak zordu. "Pislik."

"Yine mi? Kadın doymak bilmiyor. Önce on dakikaya ihtiyacım var."

"Bunu aklından bile geçirme, as." Yarı oturmayı başardı, sonra içini çekti ve başını onun omzuna bıraktı.

Şimdi nazikçe onun sırtını okşadı. "Bilgisayar laboratuvarı mı?"
"Evet. Kafamı toparlamak için kendime bir saat verdim ve neredeyse bunun iki katını aldım."
Kadın geri çekildiğinde, adam onun elini tuttu. "Bunu da atlatacağız Eve."
"Evet, üstesinden geleceğiz."

Daha berrak, daha dengeli -iyi bir dövüşün ve olağanüstü bir seksin verdiği hafif acıyı, sürükleyici baş ağrısı ve tahrişe tercih ediyordu- disk dosyalarını Roarke'ın bilgisayar laboratuvarına getirdi.

EDD daha iyi övünemezdi, diye düşündü - sonra Roarke bir şişe şarap açtığında kaşlarını çatı.

"Sen ter ve seks istedin," diye işaret etti. "Eve gittiğimde bir kadeh şarap içmek istedim. Sen kendininkini aldın."

Buna itiraz edemezdi ama gömlek ve pantolon giymesi ve silah kayışını tekrar takmasıyla aynı nedenden ötürü kendi bardağını da tek bardakta tutacaktı. Merkez onunla temasa geçerse ve geçtiğinde, harekete geçmeye hazır olmak istiyordu.

"Yazışmalarım var - benim ve Nadine'in. Zaten ilk tasfiye yapıldı, elenebilecek olanlar elendi. Yapmak istediğim şey, bunları ve iki olay yeri mesajını kullanarak bir arama ve analiz yapmak."

"Anahtar kelimeler ve ifadeler, sözdizimi, dilbilgisi arıyorum." "Evet. Çok fazla ama olması **gerekenden** daha az. ilk elemeler olmadan."

"Bunu birkaç şekilde çalıştırabiliriz," dedi ona. "Sizinkiyle Nadine'inkini kesiştirecek şekilde ayarlayacağım ve aynı isim ya da konumdan gelmemiş olsalar bile eşleşmeleri ortaya çıkaracak. Saf içerik eşleşmesi. Bir diğerini sizinkine, üçüncüsünü de Nadine'inkine uygulayacağız, bunlar da mesajlarla eşleşecek - isimler, konumlar."

"Güzel. Bu çok iyi. Eksiksiz."

"Bunu kurmak uzun sürmez. Arama ve analiz için hatırı sayılır bir zaman gerekebilir. Onları otomatikçe bağlayacağım ve

Her birinde diyelim ki on potansiyel olduşunda bilgisayar uyarı verecek mi?"

"Beş. Onları ne kadar erken çalıştırmaya başlarsam o kadar iyi." "Beş o zaman."

"Bir tane yaparım. Bir tane yapabilirim," diye ısrar etti, adamın eğlenen bakışlarından biraz rahatsız olmuştu. "Ve evet, birini yapmam senin diğeri ikisini yapman kadar uzun sürecektir, ama sonra hepsi bitmiş olacaktır."

Kendi yazışmalarının disklerini aldı, bir bilgisayar seçti ve başladı.

Adam ödevini bitirdi, şarabının tadını çıkarırken kadın da programın son bölümüyle uğraştı.

"Tamamdır." Neredeyse bir hava çarpışmasından kurtulmuş kadar rahatlamış bir halde ellerini saçlarında gezdirdi, sonra da şarabından bir yudum aldı. "Ve sen de her şeyi berbat etmediğimden emin olmak için kontrol etmelisin."

"Yapmadın. Gözüm üzerindeydi." Kadının omzunu ovuşturdu. "Bırakalım da makineler işlerini yapsınlar - ki kaşlarını çattıkları için daha hızlı yapmayacaklardır. Biraz yiyecek alırız ve sen de bana bugün ne kadar ilerleme kaydettiğini anlatırsın. Başka bir açıdan bakabiliriz. Bu mu?" Bilgisayarlara doğru başını salladı. "İyi bir tane."

"Tamam, evet. Tamam. Bölümümü bu işe dahil etmek zorundaydım," dedi yola çıktıklarında. "Sızıntı olacaktı - ve oldu - bu yüzden onların güncel olmasını istedim."

"Spekülasyonlar ve yanlışlıkların yanı sıra ufak tefek şeyler de duymuşlardır. Hepsini duymaları iyi oldu, hem de sizden."

"Şimdi - Jenkinson'ın deyimiyle - kendi dosya yükleriyle birlikte bu konuda farklı açılardan hokkabazlık yapıyorlar."

"Olması gerektiği gibi," dedi Roarke. "İhtiyaç duyduklarında herhangi biri için yapacağınız gibi. Bu sadece aynı bölümdeki dedektifler ve memurlar değil, Komiser. Bu bir birim ve sizin biriminiz."

"Bütün bu olanlar yüzünden biraz kızgınlar."

"Olması gerektiği gibi," diye tekrarladı.

Kalın, koyu kıvamlı bir çorba içtiler ve kız ona bilgi verirken ekmek yediler.

Kız ona bilgi verirken, kahverengi giyimli, sıradan teslimat görevlisi seçilen adrese doğru ilerledi. Adımlarını hızlandırmamak için kendini zor tutuyordu.

İnsanlar koşuşturup duruyordu - kim dikkat ediyordu ki? Bu yöntem dâhiceydi. Gurur kabardı.

Kimse gerçek kişiyi görmüyordu ve bu her zaman incitmiş ve öfkeliendirmişti. Şimdi bu bir artı, bir değer, hatta bir silah haline geldi.

Elbette uzun ve soğuk bir yürüyüştü ama parolamız "dikkatli" olmaktı. İş bittiğinde, aynı yönde yürüyerek, köşeden dönerek, bir sonrakinden ve bir sonrakinden dönerek ayrılmak.

Zig, sonra zag, sonra tekrar zig. Vitrin güvenlik kameralarından uzak durun.

Yavaş gir, yavaş çık.

Ve aradaki diğer her şey? Heyecan verici, tatmin edici. Sadece ilham verici.

Üçüncünün uğurlu olduğunu söylememişler miydi? Belki bu, bu üçüncüsü Eve'e arkadaşlığın değerini, önemini gösterecekti. Bir dahaki sefere kameraların karşısına geçtiğinde bir onaylama ve o işaret olacaktı. Gözlerindeki o bakış, gizliden gizliye birlik ve takdirden bahsediyordu.

Çok fazla bir şey beklemiyordum.

Belki de bu üçüncüsü olay olduğunda uyanık olmalıydı. Ağzını, ellerini bantla, hafifçe sersemlemesini sağla ama bayılmasın.

Farklı bir deneyim olacaktı ve hayatın büyük bir kısmı sadece rutin, yapılması gerekeni yapmaktan ibaretti - gerçek bir ödöl olmadan.

Bu kişi, bu üçüncü kişi, buz kıracağı gözünden beynine saplanmadan önce suçlarının ve suçlarının sıralamasını duyabiliyordu.

Bunun için dilden ziyade göz - gerçi çok kötü bir dili vardı. Yine sembolik. Şüphesiz Eve bunu fark eder, takdir ederdi. Ve bu takdiri gösterirdi.

Yine de, çok fazla hareket ederse, nişan almayı etkileyebilirdi ve bu da bir faktördü. Ama buna değebilir. Bu üçüncüye biraz daha zaman ayır. Cazibe. Kendisinden her yönden üstün olan bir kadına hakaret eden, aşağılayan, sözlü ve fiziksel saldırıda bulunan bir adamla daha fazla zaman geçirdi.

Onu gerçek adalete teslim edecek kişi gibi. Onun amiri, tıpkı Eve gibi.

Tıpkı onun gibi.

Ve Eve harcanan zamanı takdir ederdi - bu bir bakıma ona haklarını okumak gibiydi. Bu her şeyi daha resmi kılıyordu, değil mi - belki de eksik olan, Eve'in istediği buydu. Evet, tıpkı Eve'in yapacağı gibi Gözden Geçirilmiş Miranda'yı okuyun, tıpkı Eve'in yapacağı gibi suçları listeleyin.

O zaman sadece Havva'nın gerçek dostu ve ortağının yapabileceği şeyi yapın.

Suçluları cezalandırın.

Bu gece geç saatlere kadar stüdyosunda yalnız çalışacaktı. Arkadaşlıktan hoşlanmayan, insanları küçümseyen bir adamdı, ancak hayatını onları ölümsüzleştirerek kazanıyordu.

Binaya acele etmeden yaklaşın - sadece bir iş yapıyor, günün son teslimatını gerçekleştiriyor.

Zemin kattaki perakende satış alanının gece için kapalı olduğundan emin olun. Mükemmel. İki katlı otopark katını tarayın - kameralar göstermelikti çünkü çocuklar zaten onları zaplayıp duruyordu.

İkinci kattaki galeri de kapalı. Mükemmel.

Üçüncü kattaki stüdyonun, yani yukarıdaki dairenin mahremiyet perdelerinin ışıkları parıldıyor.

Ama o stüdyoda olacaktı. Rahatsız edilmekten hoşlanmazdı, özellikle de dış merdivenlerden.

Ama bu özel bir teslimattı.

Başla, kimse izlemiyor. Demir merdivenlerde ayakta sessiz, palto neredeyse binaya karışıyor. Yeterince karanlıktı ve aşağıdaki herkes soğuğa karşı sarmalanmış, başka bir yere, içeride bir yere, sıcak bir yere gitmek için acele ediyordu.

Ve işte başlıyoruz!

Üçüncü kattaki zile basın. Kameralardan herhangi birinin çalışması ihtimaline karşı kutuya aç verin.

Dikkatli. Titiz.

Tekrar bas, basılı tut. Sabırlı ol. Israrcı ol. Sadece işimi yapıyorum, herkes gibi eve gitmek istiyorum. Günün son teslimatı.

"Bu ne lan!" Dirk Hastings demir kapıyı kırarak açtı. "Senin derdin ne lan? Aptal herif."

İri yarı ve iri bir adamdı, boncuk gibi gözleri çamur rengindeydi. Öfke ondan sıcak, kırmızı dalgalar halinde yayılıyordu.

Çirkin adam. Çirkin, saygısız adam. Yakında öleceksin.

"Özür dilerim efendim. Sadece bu paketi teslim ediyorum."

"Okuman var mı, sık kafalı? Tabelada "Lanet olası pislik teslimatları yasaktır!" yazıyor.

"Özür dilerim." Yavaş ve dikkatli bir şekilde elimi cebime soktum. "Aşağıda kapalılar ve acil damgası var. Siz Dirk Hastings misiniz?"

"Sık beni!"

"Sadece imzalamanız gerekiyor, ben de yolunuzdan çekileceğim. Dinle, hava gerçekten çok soğuk."

"O zaman içeriden bir iş bul." Hastings kutuya uzanmaya başladı. Katil kenara çekildi, eşiği aştı ve şok tabancasını çekti.

Vücudunun ortasına çarptı, çamurlu küçük gözlerin kocaman açılmasına neden oldu ve geri düşmeden önce büyük bedenini salladı.

Ne kadar büyüklerse, ha
ha. Mükemmel.

Sadece onu stüdyoya daha fazla sürüklemeliyiz. Bu sefer acele etme. Kitten bir sürü bant var. Yine de büyük adam,

Güçlü adam. Aptal olma. O kadar yolu geri gelmesine izin verme.

Katil çömeldi ve baygın Hastings'i kollarının altından tutmaya başladı.

"Hey, Dirk, bebeğim? O gürültü de neydi? Dinle, bize bir şişe -"

Uzun boylu, yarı çıplak sarışın merdivenlerden inerken durdu ve mükemmel kırmızı ağzı çığlıklar başlamadan hemen önce geniş bir O harfi oluşturdu.

Paniğe kapılan katil bayıltıcıyı savurdu ve sarışın pinot noir şişesini havaya kaldırdı. Bayıltıcı boşa gitti; şişe bir yıldırım gibi duvara çarptı. Sarışın çığlık atmaya devam ederek döndü ve bir ceylan hızıyla üst kata koşarken cam ve şarap havada uçtu.

"Polisleri arıyorum!" diye bağırdı. "Bağlantım var ve polisleri arıyorum. Ve bir bıçağım var! Gerçekten büyük bir bıçak! Kaçsan iyi olur, seni piç!"

Katil kutuyu alıp başarısızlığa hızlı bir bakış attığında hayal kırıklığının gözyaşları görüşü bulanıklaştırdı. Ve kaçtı.

12

Eve masasında Yancy'nin son çizimini inceledi. Misty Polinsky gibi Mason da dar bir yüz tarif etmişti. Eşarp hâlâ yüzün alt kısmını kapatıyordu ama bununla burun şeklini, güneşliklerin tarzını ve üst dudağın bir ipucunu elde etmişti.

Yancy'nin notlarına katıldı. Eğer Mason haklıysa -ki Yancy öyle olduğuna inanıyordu- bu ipucu geniş bir ağza, en azından üst dudağın ince tarafına işaret ediyordu.

Parçaların çoğu eksikken lanet olası bir yapbozu bir araya getirmek gibi, diye düşündü.

Yancy olasılık yüzdelerini kullanarak ve her iki çizimi birleştirerek tahminlerde bulunmuştu. Bununla ona en olası yedi yüzü vermiş ve özellikleri doldurmuştu.

Yüz tanıma eşleşmesi için hâlâ çok belirsizdi ve herhangi birinin tanıdık gelip gelmediğini güvenle söyleyebilmesi için çok belirsizdi.

Bu yüzden yüz olmayacağına karar verdi, şimdilik değil. Kelimelere güvenmek zorundaydı. Saate hızlıca bir göz attığında Roarke'ın başının etini yemek için çok erken olduğunu anladı.

Bunun yerine Carmichael ve Santiago'nun ilk raporunu açtı.

"Vay anasını."

Arkasına yaslandı, baktı ve "Vay anasını" diye tekrarladı.

Roarke içeri girerken, "Zamanlamam çok iyi," dedi.

"Emniyet teşkilatına başvuran ve çeşitli nedenlerle reddedilen veya elenen iki binden fazla kişi son iki yıl içinde bana iletişim gönderdi."

"Ve bu seni şaşırttı mı?"

"Şey, evet. Yapacak daha iyi işleri yok mu - bu bir. Tahminimce yaklaşık yüzde on beşi torpil yapıp onları içeri alabileceğimi düşündü. Birincisi, sadece hayır. İkincisi, neden yapayım ki? Yaklaşık dokuz yüz

benimle birden fazla kez iletişime geçti ve tam üç yüz yetmiş üçü New York bölgesinde yaşıyor.

"Ve yetmiş sekiz seks isteği aldım, rüyalarında ya da başka bir boyutta benimle seks yapanları da sayarsanız doksan üç ve dokuz evlilik teklifi."

"Alternatif bir boyutta ben olmayan biriyle seks yapmak boşanma sebebidir."

"Bir vakada ejderhaydık. Porto şarabı renginde bir denizin üzerinde uçarken seks yapan altın ejderhalar."

"Ve hala." Masasının köşesine oturdu. "Sen gerçek anlamda bir -" Ünlü kelimesini kontrol etti.

Kafasını patlatmanın bir anlamı yok.

"Halk figürü," diye düzeltti. "İnsanlar hayal kurar ve çoğu zaman biraz hayal kurmak sağlıklı ve yaratıcıdır."

"Ejderha seksi," diye tekrarladı Eve.

"Yaratıcı," diye belirtti. "Size yazışmalarımdan bahsedeyim mi?"

"Böyle şeyler mi alıyorsun? Tabii ki böyle şeyler yapıyorsun," dedi o cevap vermeden önce. "Muhtemelen her boyutta ejderha seksi yapmışsındır."

"Hayvanlar, efsanevi ya da başka türlü, standarttır. Yiyecekler de baştan çıkarma veya cinsel sapkınlık olarak oldukça popülerdir. İkisinin kombinasyonları yaratıcı olabilir."

Kız ona bakınca sadece gülümsedi. "Zamanınız olduğunda eğlenceli bir okuma olabilir."

"İnsanlar son derece rahatsız. Burada yaşayanlara, seksle ilgili olanlara öncelik veriyorum, dibe vuruyorlar. Seks burada önemli bir oyuncu gibi görünmüyor. Belki bilgisayar laboratuvarını kontrol edip durumu öğrenebiliriz."

"Bir otuz dakika daha ver," diye başladı Roarke,

"yapabiliriz -" İletişim cihazı sinyal verince sözünü kesti.

Onu çıkardı ve bir süre ona baktı. "Cehennem," diye mırıldandı. "Dallas."

"Merkez, Dallas, Teğmen Eve, 358 Batı Yüz Sekizinci Sokak, dördüncü kata rapor verin. Memurları görün."

olay yerinde saldırı ile ilgili."

"Saldırı mı?" Eve çoktan ayağa kalkmış bir halde tekrarladı. "Kurban hayatta mı?"

"Kurban, Hastings, Dirk, hafif yaralanmış. Mevcut soruşturmanızla muhtemel bağlantısı doksan sekiz nokta üç."

"Peabody ile temasa geçin, Dedektif Delia." Eve konuşurken masadan uzaklaştı. "Hemen geliyorum."

Sevkiyat onaylamadan önce sözünü kesti. "Hastings - fotoğrafçı - pislik, çok sinirli. Geçen yaz ona bakmıştım, hatırlarsın."

"Portre cinayetleri - ben de öyle düşünmüştüm," diye ekledi Roarke merdivenlerden inerlerken.

Onunla gitmek isteyip istemediğini sormamıştı - bu ikisinin de zamanını boşa harcamak demekti.

"Doğru. Katilin kısa süreliliğine onun yardımcılarında biri olduğu ortaya çıktı. Onları şöyle bir gözden geçiriyor-"

"Antrenman droidlerinden mi geçiyorsunuz?" Roarke paltolarını alırken önerdi.

"Onun gibi bir şey. Onu ilk gördüğümde üzerime geldiğinde taşaklarına tekme attım. İşini yarıda kestim. Onun bölgesi diyordu. Bu konuda ve benim hakkımda söyleyecek bir sürü hoş olmayan şeyi vardı."

Dışarı çıkarken rüzgâr onu yakaladı, paltosu hâlâ üzerindeydi. Ve araba orada olmadığına tısladı.

Roarke ona, "Onu ben getirttim," dedi. "Bir dakika bekle - ve bunu tak."

Tartışmak yerine atkıyı kaptı. "O büyük bir adam," diye tahmin yürüttü Eve. "Belki de sersemletme onu dışarı çıkarmadı, belki de bir parça aldı. Belki de spekülasyon yapmamam gerektiğini bilmeliyim."

Araç tamamen durmadan önce tunç grisi iri yarı bir All-Terrain'in yolcu koltuğuna atladı.

"Zemin katta perakende satış alanı" diye hatırlıyordu. "İki katta ofisler ve portre-galeri tipi bir şey, üç katta stüdyo -

Onu orada bıraktım ve o dört numarada oturuyor. Kapalı olmalıydılar - spekülasyon değil, temel çıkarım. Dar demir basamaklar, dıştan - daha çok yangın merdiveni gibi. Dışarıda kayma ya da asansör yok. O karanlık merdivenlerden yukarı yürümek zorundasınız. Sokaktan iyi korunuyor. Portografi. Evet, o böyle diyor. Portografi."

"Bir fotoğrafçı, özellikle de bir portre fotoğrafçısı yüzleri, yani ayrıntıları görebilmelidir."

"Sen öyle san. Evin hemen arkasında bir sürü yer var," dedi Eve ve onu oraya yönlendirdi.

Eve -kendini kayaya tırmanan bir kertenkele gibi hissederek- açık demir basamakların sonuncusunu tırmanırken, üniformalı adam stüdyo katındaki kapıyı açarken onu izliyor olmalıydı.

"Üzgünüm, Teğmen, Hastings az önce bize sokaktan içeriye giriş olduğunu söyledi."

"Şimdi bitti."

"Sert bir sarsıntı geçirdi, Komiser. Olay burada oldu ama bu bölgeyi güvende tutmak için onu üst kattaki dairesine aldık. Sağlık görevlileri onu temizledi ama gözlem için içeri girmesini önerdiler. Kımıldamıyor."

"Sersemletici mi?"

"Evet efendim, düşerken kafasını yere çarptığı için hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş. Yaralanmaktan çok kızgın."

"Her zaman sinirlidir," dedi Eve ve üniformanın yanından geçip Hastings'in siyah bir kanepede oturup birkaç parmak viski gibi görünen bir şey içtiği merdivenlerden yukarı çıktı.

Portrelerinden hiçbiri beyaz duvarları süslemiyordu. Belki de yüzlere bakmaktan, onların kendisine bakmasından yorulmuştu. Bunun yerine siyah-beyaz şehir manzaralarından, boş banklardan, vitrinlerden, ara sokaklardan oluşan bir tür galeri oluşturmuştu.

Başka bir zaman olsa, onları ilginç ve çekici bulurdu. Ama başka bir zaman, o da

canlı tanık.

Uzun bacaklı, yarım mil uzunluğunda parlak saçları olan bir sarışın kanepede Hastings'in yanında kıvrılırken, "Potansiyel olarak iki tane," diye düşündü. Üzerindeki pelüş beyaz bornoz o kadar büyüktü ki bir kutup ayısı tarafından yutulmuş olabilirdi.

Büyük boy bir sürahidenden konyak yudumladı.

Hastings küçük, çamur rengi gözleriyle Eve'e sert bir bakış attı. "Kaltak polis." Derin bir yudum aldı. "Bir adam saldırıya uğramadan kendi evinde bir gecelik işini bile yapamazken sen nasıl bir şehir yönetiyorsun?"

"Bu bina için suçla mücadele sinyalin bozuldu. Sen kimsin?" diye sordu sarışına.

"Matilda Zebler. Olay olduğunda buradaydım."

Eve bir süre bekledi, kaşlarını kaldırdı. "Bu gece geç saate kadar çalışacak mısın, Hastings?"

"Evet, ne olmuş yani? Çalışmak istediğim zaman çalışırım."

Eve, bunun mantıklı olmadığını düşündü. Katil bir modelle birlikteyken Hastings'i öldürmeye çalışmayacak kadar dikkatli ve titizdi.

"Asistan yok mu, saç ve makyaj sorumlusu yok mu?"

"Tanrı aşkına, görüntüleme yapıyordum. İmgeleme yaparken tek başıma çalışıyorum."

"Ama yalnız değildin."

Ve Eve'i şaşırtacak şekilde, genç bir kız gibi kızardı. "Stüdyomda tek başımaydım ve beni zaptlayan pislik sözümü kesti. O pisliği hemen sahanlıktan aşağı atmalıydım."

"Dirk." Matilda, Eve'e orada iş için bulunmadığını anlatırcasına elini kolunun üzerinde gezdirdi. "Sağlık görevlileri sana sakın olmanı söylemedi mi? Sistemin sarsıldı, bebeğim. Kan basıncına dikkat etmelisin."

Hastings ona hırlamak yerine viskisine gömüldü. "Adamını da yanında getirmişsin," diye mırıldandı Eve. "Nerede o saç sakalı birbirine karışmış, sağlam suratlı adam?"

"Peabody, o da yolda. Adamım aynı zamanda uzman bir danışman, sivil. Baştan al, Hastings."

"Seni neden aradıklarını bilmiyorum. Hâlâ nabzım atıyor." "Bırak onu ben düşüneyim. Yukarıdan."

"Çalıştığımı söylememiş miydim?" Beynini tekrar yerine oturtmak istercesine bir elini parlayan kel kafasının üzerinde gezdirdi. "Pislik herif zile bastı. O basamakları zaten kimse kullanmıyor, akli başında kimse de geceleri kullanmıyor. Lanet olası belediye yangın yönetmeliği gibi bir şey için onları tutmamı istiyor. Ama bu şerefsiz zili çalmaya devam etti, ben de düşündüm ki, bir ölüm arzusu var ve ben de bunu yerine getireceğim."

Matilda onun yanında konyağına doğru sırttı ve dizini okşadı.

"Teslimat olduğunu söyledi. Lanet olası bir teslimat. Sonra bir baktım, Matilda bir elinde mutfak bıçağıyla üzerime eğilmiş, diğer eliyle de beni tokatlıyor. Sonra Hristiyan MT'ler, polisler ve herkes üzerime koştu."

Eve gözlerini Matilda'ya dikti. "Bıçak mı?"

"Silahsız olarak geri dönmeyecektim. Kaçtığını duydum - merdivenlerden aşağı takırdayarak iniyordu - ve geri dönmesi ihtimaline karşı Dirk'ü orada öylece bırakamazdım. Bu yüzden polisler bağlantıya geçer geçmez bıçağı kaptım ve aşağı indim. Ve yüzüne vuruyordum." Hastings'in karnını dürttü. "Nabzını ölçtüm - aşağıya inip Dirk'ün yerde yattığını ve o manyağın ona doğru geldiğini görmekten sonra hayatımın en korkutucu anıydı. Getirdiğim pinot noir şişesini ona fırlattım."

Eve, bu da stüdyonun kapısının hemen içindeki kırık şişeyi ve şarap havuzunu açıklıyor, diye düşündü.

"Sanırım beni bayıltmaya çalıştı. Şişeyi fırlattığımda bayıltıcıyı kaldırdığını gördüm."

Bunun üzerine Dirk onun elini tuttu ve yüzündeki sürekli öfke yerini hastalıklı bir korkuya bıraktı. "Bunu bana sen söylemedin. Tanrım, Matilda."

"Diğer polislere söyledim. Sen MT'lere küfretmekle ve üzerime bir şeyler giymem için bana bağarmakla meşguldün. Üzerimde sadece... az bir şey vardı," dedi Matilda hızlı bir sırtışla.

"İkiniz de bu kişiyi gördünüz mü?"

"İkimizin de gözleri olduğuna göre bu aptalca bir soru," diye tersledi Hastings. "Ve ben sorulardan bıktım. Herif beni soymayı düşündü ama onun yerine kaçmak zorunda kaldı. Hepsi bu kadar. Şimdi git buradan."

"Dirk."

Matilda'nın azarlayıcı ses tonu karşısında iç çekti. "Geldiğiniz için teşekkürler, şimdi gidin." Matilda gülünce de biraz gülümsedi.

"Matilda, Roarke ile birlikte başka bir odaya geçmeni ve gördüğün kişiyi tarif etmeni istiyorum."

"Neden onunla gitmek zorunda?" Hastings talep etti.

"Çünkü burada kalacak ve gördüğünüz kişiyi tarif edeceksiniz ve bu şekilde ikiniz de birbirinizin hafızasını ya da izlenimlerini etkilemeyeceksiniz. Tartışmak, bunu Central'da yapardık. Central'ı hatırlıyor musun?"

"Ben çarpıldım ve sen beni tehdit mi ediyorsun?" Öfke bir şimşek gibi çaktı. Ayağa fırladı.

Matilda, Eve'e Akademi'deki dayanıklılık koçunu hatırlatan bir ses tonuyla "Dirk!" dedi.

Patlamak üzere olan bir yanardağ gibi gürledi, sonra tısladı. Sonra oturdu.

"Zaplanan benim," diye mırıldandı.

Matilda ona, "Kim olduğunu ve neden olduğunu bulmaya çalışan da o," diye hatırlattı.

"Beni soymak isteyen aşağılık bir pislik. Ne işe yarayacak ki?"

"Bunun silahlı soygun olduğunu düşünseydim, burada olur muydum?"

Cinayet polisi," dedi Eve.

"Hiç ölü insan gördün mü?" Hastings tekrar ayağa kalktı, sonra gözleri büyüdü. Tekrar oturdu ama bu kez koruyucu bir kolla sarışının etrafını sardı. "Sence biri beni öldürmek mi istiyor? Ne için?"

"Kaç kişiye bir şey fırlattınız ya da canlı canlı derisini yüzmekle, asitle kaynatmakla, pencereden atmakla tehdit ettiniz?"

Mesela seni son gördüğümde beri?" "Bu konuda bir defter tutmuyorum."

"Doğru. Bayan Zebler, sakıncası yoksa?"

"Elbette." Uzun bir nefes aldı. "Bunun hırsızlık olduğunu düşünmedim. Öyle hissettirmedim. Dirk, uslu dur lütfen."

Yüzünü iki elinin arasına aldı ve onu hafifçe öptü. "Benim için." Ayağa kalktığında Roarke ona elini uzattı.

"Çalışmalarınıza hayran kaldım," dedi.

"Teşekkürler. Neredeyse birkaç kez karşılaşacaktık," diye başladı ve Roarke onu uğurlarken Eve'in kaşlarını tekrar kaldırmasına neden oldu.

Şimdi Eve oturdu. "Matilda ile ne zamandır birliktesiniz?"

"Seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendirmese zerre kadar umurumda olmazdı. Ne kadar sürer? İki kişi öldü," dedi açıkça. "Üçüncü kişi sen olacaktın. Eğer işler farklı gitseydi, belki de Matilda bonus turu olacaktı."

"Ne sikim için? Ona yaklaşan gırtlığını koparıp kafasını deliğe tıkarım."

"Güzel. Ne sikim için çalışıyorum. Ne kadar sürecek?"

"On sekiz gün. Ona benzeyen birinin bana benzeyen biriyle ne iş olduğunu söylemek zorunda değilsin."

"Bir annenin sevmekte zorlanacağı bir yüze sahip olabilirsin Dirk, ama bunu neşeli, dışa dönük kişiliğin ve ısıltılı cazibenle telafi ediyorsun."

"Kahretsin." Ofladı. Pufladı. "Bunu gizli tutuyoruz, tamam mı? Bu kişisel bir şey. Bu... yeni ve kişisel. Medya bunu ele geçirirse, peşini bırakmazlar."

"Kim o?"

Dirk gözlerini devirdi. "Tanrım, mağarada mı yaşıyorsun? Matilda. Über-model. Yüzden de öte, bir vücut. Kendi saç ve yüz iyileştirme serisini kurdu - sadece halka açık yüzü değil, aynı zamanda onu yönetiyor. Zekası var. Ve taşaklı," dedi sessizce, oyma bıçağına bakarak. "Ne yaparsam yapayım ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Buna beni öldürmeye çalışan kişiyi kanlı bir posa haline getirene kadar dövmek ve ardından ondan geriye kalanları ateşe vermek de dahil."

"Neden bu kişiyi tarif ederek yapmanız gerekeni yapmaya başlamıyorsunuz?"

Gözlerini kapattı.

Sonra solgunluğu ve gözlerin altındaki koyu halkaları gördü. Katı bir sersemletme sistemi yıpratılabilir, sizi bitkin ve ham bırakılabilir. Titrek ve hasta.

Bilmesi gerekirdi.

"Alkol yerine protein içeceği içsen daha iyi olur."

"Sarkık beyaz kışımı öp," dedi, ama ateşli değildi. "Senin boylarında, belki bir iki santim daha uzun. Kahverengi ceket, boynuna ve yüzünün alt kısmına kadar sarılmış kahverengi bir eşarp. Sesi çok güzeldi. Onu koparmayı, onunla boğmayı düşündüm."

Eve'in omurgası sertleşti. "O mu?"

"Evet, sanırım. Kahverengi gözler - gözlerindeki bir şey bana dişi gibi göründü. Seninkilere benziyordu, şimdi düşünüyorum da. Belki de sersemletmeden dolayı beynim yan yattı ve seninkilere baktığım için onları oraya koyuyorum."

Başını iki yana salladı. "Kırmızıyı gördüğüm ve dikkat etmediğim için çok kızmıştım. Pislik bir teslimatçı kızın portresini çerçevelemiyordum."

Eve onun egosunu dürterek, "Yüzler senin işin," dedi.

"Evet, evet. Beyni yana yatık," dedi tekrar, gözlerini tekrar kapattı. "Dar yüzlü, dar burunlu, tahminen otuzlu yaşların başında ya da ortasında. Çok iri yarı ama düşününce... iri yarı olmasının nedeni belki de paltosuydu, altında her ne varsa. Sanırım o kadar da değil. Kahverengi kayak şapkası, aşağı doğru çekilmiş. Saçı görünmüyordu. Teni güzel, yumuşak görünümlü. Bana kadın gibi geldi. Yumuşak, kremsi kahverengi, café au lait - lait daha ağır basıyor."

Gözleri açıldı. "Onu gördüm." "Neyi gördün?" Eve sordu.

"İmzalamam gerektiğini söyledi - bunun gibi bir şey. Dostum, onu ikiye ayıracak kadar sinirlenmişim. Ama sarsıntıdan hemen önce gördüm." Bir eliyle göğsünü ovuşturdu. "Tanrım, üç tekerlekli bisikletin üzerindeyken acıyor. Yakıyor amına koyayım. Ama gözlerinde gördüm."

"Ne?"

"Heyecan."

Peabody geldiğinde Eve Hastings'i ortağına teslim etti. Süpürgecileri çağırdı - onlarla birlikte bir morg ekibi çağırmadığı için bir an rahatladı. Sonra mutfağa doğru gitti.

Roarke ve Matilda'nın başka konulara geçtiklerini ve dağıtım, pazar, reklam ve Tanrı bilir daha neler hakkında konuştuklarını duyabiliyordu.

"Burada işimiz bitmek üzere," dedi Eve. "Ama benim için üzerinden geçmeni istiyorum. Ne oldu, ne duydun, ne gördün."

"Sorun değil. Elimden geleni yaparım."

Eve dinledi, notlar aldı. Ve zamanlama birazcık bile yanlış olsaydı, Hastings'in şu anda kanepede viski içiyor olmayabileceğini düşündü.

"İşbirliğiniz için teşekkür ederim. İsterseniz dışarı çıkabilirsiniz Bayan Zebler."

"Oh, teşekkürler. Eğer Dirk gerçekten tehlikedeyse New York'tan bir süreliğine ayrılabilir miyiz? Aslında önümüzdeki hafta Avustralya'da bir çekimim var. Benimle gelmesi için onunla konuşabilirim."

"Ondan yarın bir polis sanatçısıyla çalışmasını istedim ve sizin de aynı şeyi yapmayı kabul edeceğinizi umuyorum."

"Kesinlikle."

"Bundan sonra istediğiniz yere gitmekte özgürsünüz. İkinizden biriyle konuşmam gerekirse diye iletişim bilgilerinizi verirseniz sevinirim."

"Hiç sorun değil. O adam bu gece buraya gerçekten Dirk'ü öldürmek için mi geldi?"

Adamım, diye düşündü Eve, hayal kırıklığına uğramıştı. İki göz zekâsı vardı. Biri bir erkek, diğeri bir kadın görüyordu.

"Dirk'ün bir şişe kırmızıyla geldiği için şanslı olduğuna inanıyorum, çabuk ve akıllıca düşünmüşsün."

"Avustralya," dedi Matilda ve Hastings'e doğru geri yürüdü.

Eve, Peabody'nin iki kez baktığını gördü. Sonra neredeyse çenesini ayak parmaklarına çarpıyordu.

"Peabody!"

"Efendim."

"Stüdyoya gidin. Ben polis sanatçısıyla koordinasyonu sağlayıp size geri döneceğim," dedi Hastings'e. "Mümkün olduğunca çabuk yolunuzdan çekileceğiz. Burada işimiz bitti."

"Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederiz," diye söze başladı Matilda ve Dirk'e uzun uzun baktı.

"Evet, evet, evet."

Eve uzaklaşırken Matilda, "Biraz çorba içeceksin," diye söze başladı. "Ve uzanacaksın."

"Görüntülemeyi neredeyse bitirmek üzereydim -" "Dirk. Bu gece olmaz, bebeğim."

"Tamam. Tamam, Matilda."

Sakin tonu ve kolay anlaşması Eve'in gözlerini devirmesine neden oldu.

Aşk herkesin beynini bir afet gibi tersine çevirdi.

Stüdyoya indiğinde bir çift süpürgeci kapıda, sahanlıkta çalışıyordu, böylece soğuk hava içeri giriyordu.

Bir şey bulamayacaklarını düşündü Eve, ama yapılması gerekiyordu.

Kapının yanındaki duvara sıçrayan kırmızı lekeyi inceledi. Hastings ve Matilda'nın şansına bu kan değil, çok güzel bir kırmızı şaraptı.

Peabody'ye "Bu gece üzerlerine üniformalı birini oturtacağız," dedi.

"Bu Matilda."

"Farkındayım."

"Matilda," diye tekrarladı Peabody. "On yılın yüzü gibi."

"Henüz bir yaşını doldurmamış on yıl mı?"

"Evet, ama yine de. McNab'in listesinde. Lorilee Castle'ı listeden çıkardı - ve üç yıldır listedeydi."

"Liste mi?"

"Fırsatını bulduğunda kimlerle seks yapabileceğinin listesi. Ona söylediğimde bayılacak. Onu suçlamıyorum. Onun saç maskesini kullanıyorum."

"Saçın için neden bir maskeye ihtiyacın var? Saklamak istiyorsan şapka tak."

"Nemlendirici bir maske. Mag - ve tamamen doğal. Ve o -"

"Peabody, Matilda sadece burada olduğu için ve burada olup hızlı düşünerek UNSUB'ı hedeften saptırdığı için önemli."

Eve basamaklardan lekeli duvara kadar olan mesafeyi ölçtü. "Ve mükemmel bir kolu var."

Ellerini kalçalarına koyarak etrafta bir tur attı. Hastings'in yapmakta olduğu görüntülemenin hâlâ çalışmakta olduğu bilgisayar istasyonunu gördü.

Işıklar eskiden olduğu gibi açık, gizlilik ekranları devrede.

"Hastings'i takip etmek, rutinini anlamak zor değil - sabırlıysanız, kararlıysanız zor değil. Binaların arasındaki otoparkta oturabilirsiniz. Perakende bölümüne göz atabilir, çalışanların rutinlerini öğrenebilirsin. Belki ofislere gitmeyi bile göze alabilir, portre yaptırmakla ilgili sorular sorabilir, bilgi alabilirsiniz."

Peabody, "Bu gece stüdyoda geç saatlere kadar çalışıyor," dedi. "Bunu bana o verdi. Her hafta aynı iki gece tek başına çalışıyor ve bu gece sadece görüntüleme için - onun yan çizgisi."

"Ama son birkaç haftadır Matilda yan kapıdan gizlice girip yukarı çıkıyor. Haftada iki ya da üç, bazen dört gece, eğer başarabilirlerse. Belki de biraz

o stüdyoda çalışırken o da üst katta çalışır. Ya da dışarıdan bir şeyler getirmiş olur ve bir yemek hazırlar."

"Bu gece de öyle yapıyordu," diye yanıtladı Eve. "İki kişilik seksi bir akşam yemeği hazırlıyordu. Tüm bu gürültüyü duydum. Hastings bağılıyor, sonra büyük bir gümbürtü, ki bu onun yere düşmesi olabilir. Kadın elinde şarap şişesiyle aşağıya indi ve onu burada gördü."

Eve küçük kan lekesinin yanına çömeldi. "Kafasına iyi vurmuş," diye yorum yaptı. "Matilda onu görüyor, UNSUB'ı görüyor."

Eve kapıya doğru baktı. "UNSUB onu görüyor. İkisi de ateş ediyor - şok akımı genişliyor, şişe duvara çarpıp patlıyor. İçgüdülerine ve nişancılığına hayran olmalısınız. Bahse girerim kahverengi ceketinde pinot noir lekeleri vardır. Peki ya UNSUB'ın nişancılığı? O kadar da iyi değil. İşi yapmak için yakın olmak zorunda. Gerçek bir becerisi yok ya da her ne becerisi varsa saf panik içinde parçalanmış. Korkak."

Rutin bir işlem olduğu için Eve kan lekesinin yanına bir işaret koydu. "Örnek almanız gerekecek," diye seslendi süpürgecilere. "Bunun zekânın kanı olduğunu doğrulamamız gerekiyor."

Eve son bir kez daire çizdi. "Hastings'in dikildiğini düşündüm. Alışkanlıkların yarattığı ve kişisel bağları olmayan, insanları bir tür olarak sevmeyen biri. Sonra Matilda çıkageldi."

Önce lekeli duvarı, sonra da karşısındaki temiz duvarı tekrar inceledi.

Mesaj için iyi bir yer, diye düşündü. İyi, temiz, geniş bir alan. Ve burada olacaktı - burada yapmış olacaktın. Çalıştığı yer onun için yaşadığı yerden daha önemliydi.

Bu sefer ne yazardın? Eve merak etti.

Peabody'ye döndü. "Dış güvenlik kameraları berbat ve çoğu çalışmıyor, ancak perakende alanında iyi iç kameralarımız var ve ofis katında birkaç tane var. O yüzden onları alalım, bakalım görülecek bir şey var mı? I

Elimizdeki eskizlerle sabah üniformalıların tekrar dolaşmasını istiyoruz. O zaman yarın her iki akılla da bir deneme yaparsınız. O zaman daha sakın olurlar ve sizinle yapılacak ikinci bir görüşme başka bir ayrıntıyı ortaya çıkarabilir."

Eve tekrar etrafına baktı. Nöbetçi olabilecek birkaç temizlik görevlisi vardı ve morg ekibi yoktu. Sonuç olarak, iyi bir gece olarak kabul edilmeliydi.

"O zamana kadar," dedi, "burada işimiz bitti."

Arabada Eve notlarını gözden geçirdi, bazılarının altını çizdi, bazılarını daire içine aldı.

"Bu bir kadın," dedi.

Roarke ona baktı. "Matilda onun bir erkek olduğundan oldukça emin görünüyordu."

"On metre uzaktaydı. Gerçekten gördüğü ilk şey yerde yatan Hastings'ti - onu en çok etkileyen de buydu. Kişiyi gördü - cüsseyi, kahverengiyi, kutuyu - ve birlikte uyuduğu iri adamı - iri, vahşi huylu adam baygındı - ya da ölmüştü, tüm bildiği buydu. Yani erkek görürdü. Bir kadının eve gireceği ya da içeri girip Hastings'i alaşağı edeceği aklına gelmez. Kadınların çoğu erkeklerden diğer kadınlardan daha çok korkar."

"Ve sizce bir erkek Matilda'nın peşinden gider miydi?"

"Şart değil. Cinsiyet korkaklığı belirlemez ve bu da bir korkak. Ama Hastings yakındı, çok yakındı - yüz yüze - ve bir dişi görüyordu. Yüzü pek görünmüyor ama dişi olduğunu hissediyor. Teni - gerçekten güzel bir teni olduğunu söyledi."

Eve bir an durakladı, Roarke'u incelerken düşünceliydi. "Gerçekten güzel bir cildin var ama... kadın gibi görünmüyorsun."

"Bunun için teşekkürler."

"Yanılıyor olabilir - öfkeliydi ve sersemletici bir darbe beyni sarsar. Ama ben onun içgüdülerine güveniyorum. Ve burada cinsel bir unsur yok. Arkadaşlar, ortaklar, tabiri caizse benim yedeğim. Hiçbirinde cinsel bir yan yok. Yani bir kadın, heteroseksüel bir kadın, mantıklı."

"Ya da iyi bir teni olan eşcinsel bir adam."

"Kahretsin. Evet, evet, bu da bir faktör." Eve şakağını ovuşturdu, bunu daha önce düşünmemiş olmasına sinirlenmişti. "Ama... yüz kadar vücut tipini de gizlemek için böyle bir özen? Belki bir sıçrama olacak ama bunu heteroseksüel erkekleri ve otuz yaşından genç, kırk yaşından büyük herkesi eleyerek deneyeceğim. Bu parametrelerin dışındakileri bir başkasına vereceğim, böylece listeyi daraltacağım."

"Sadece Hastings'in içgüdüleriyle hareket etmiyorsunuz."

"Hayır. O güçlü, yetenekli ve akıllı. Kolluk kuvvetlerinde, periferide ya da bunu bir din gibi öğrenmiş. Yalnız yaşıyor. Sorumluluk gerektiren bir işi var - sorumluluk sahibi. Ondandır bekleneni yapıyor, dikkat çekmiyor. Uyum sağlar. Yakın arkadaşları olmaz. Çocuğu yok, özel bir sevgilisi yok."

"Hastings için geri dönmeyecek," dedi Roarke. "Şimdi değil."

"Hayır, şimdi değil. Ama o sabırlı biri. Bekleyebilir. Bu başarısızlığı, bu korkuyu atlattıktan sonra yeniden toparlanacaktır. Hastings'i şimdilik bir kenara koyması gerekecek. Ama birkaç ay içinde, en fazla üç ya da dört, insanlar yeniden rahatlayacak, yeniden rutine dönecekler. Sadece bunu beklemek zorunda."

Roarke evin önüne park etti ve ona döndü. "Hastings'le tanıştığınızda ona fiziksel şiddet uyguladın çünkü o da sana fiziksel şiddet uygulamak üzereydi. Bunu kim bilebilir?"

"Orada bir model vardı, bir asistan, saç ve -" "Hayır, senin parametrelerine uyan ve bunu bilen kim var?"

"Söyleyemem. Raporuma yazdım. Bir polis bir sivilin hayalarına tekme atarsa, bunu yazmak zorundadır ve bunun için iyi bir nedeni olsa iyi olur. Olaya şahit olanlardan biri başka birine anlatmış olabilir."

"Eve. Onlardan birinin, Ledo'nun seni bilardo ıstakasıyla dövdüğüne tanık olan ya da bundan bahseden biriyle bir şekilde bağlantısı olan birine anlatmış olma ihtimali nedir?"

"Sıfır." Arabadan dışarı itti. "Raporlarıma erişebilecek biri. Bunu biliyorum."

Doğruca eve girecekti ama Roarke onu yakaladı, içeri çekti, itmeye çalışsa bile tuttu.

"Ben iyiyim."

"Değilsin, neden olasın ki?" Rüzgâra rağmen onu arkasına yasladı, evin etrafında parlayan şenlikli ışıkların içinde yüzüne baktı. "Otuz ile kırk yaş arasında kaç kadın sizin raporlarınıza erişebiliyor?"

"Muhtemelen bir avuç dolusu. Birkaç avuç, ama -" "İnsanlar konuşur."

"Ve polisler de insandır," diye kabul etti. "Bira içerken bir hikaye, soyunma odasında bir kahkaha. IAB'de bir sümüklü biraz araştırma yapıyor. Teknisyenler konuşur, sivil destek konuşur. Bildiğim kadarıyla... Bakım. Temizlik ekipleri. Eğer e-becerileri varsa ve isterlerse herhangi biri ofisime, dosyalarımın girebilir. Barrow karmaşası sırasında kullandığım bilgisayara sahip değilim - ve onları temizlemeleri gerekiyor. Ama -"

"Ama," diye kabul etti Roarke. "Ahırın kapısını kilitlemek için biraz geç oldu ama Feeney ya da McNab'a makinene bir blok ve duvar koydurmalısın, yıkmak için temel becerilerden daha fazlası gerekir. Ya da bunu senin için kendim yaparım."

"Muhtemelen kendimi dışarı kilitleyeceğim," diye mırıldandı.

Gülerek onu eve doğru çevirdi. "Bunun olmamasını sağlayacağız."

"Kelime aramasından somut bir şey elde edip edemediğimizi görmem gerekiyor."

"Öyleyse yaparız."

Eve gece boyunca çalışıp, Roarke onu yarı uyur halde yatağına taşıyana kadar uğraşıp dururken, katil volta atıyordu.

Hata yok, yanlışlık yok, kaza yok. Ne olmuştu? Tahmin edilemez. Öngörülemeyen şeyler olabilirdi ve oldu da.

Ama olmamalı! Her şeyi doğru yaptığınızda olmamalı.
Çalıştığınızda, planladığınızda ve pratik yaptığınızda.

Adil değildi. Doğru değildi.

Kolay olmalıydı, doğru olmalıydı. Yapılmış olmalıydı.

Üçüncü seferin uğurlu olması gerekiyordu!

Kadın nereden gelmişti? Model. Yıldız. Yüzü hemen tanınabilirdi - imrenilecek ve hayranlık duyulacak bir yüz. Şanslı DNA'sından başka bir şey için hayran olunmaz.

Matilda gibi birinin Hastings gibi hem içi hem dışı çirkin bir adamla birlikte olacağını kim bilebilirdi?

Zevkin hesabı yok. Duyu için hesap yok.

Şimdi eller titriyor, şimdi yalnızlıkta, sessizlikte titriyor.

Havva sessizlikte titredi mi?

Tabii ki hayır! Öyleyse titreme durmalı. İş devam etmeli.

Yatıştırmak için mumlar yakıldı ve ışıkları duvarı aydınlattı. Duvar, Eve'in fotoğrafları, çizimleri ve kupürleriyle kaplıydı. Her zaman izliyor, her zaman tetikte.

Odada bir tahta duruyordu - Eve'inki gibi. Aynen Eve'inki gibi.

Orada pek çok yüz vardı. İki tanesi yüzlerinde kalın kırmızı bir X işaretiyle dışarı bakıyordu.

Hastings bu gece o kalın kırmızı X'in arkasına bakmalıydı.

Bir gün olacaktı, evet, olacaktı ve önce o acı çekecekti. Çünkü bu gece bir aşağılanmaydı. Başarısızlık yaraladı. Başarısızlık yaktı.

Ama önemli değil, adaletin yerini bulacağı gün gelecekti. Şimdilik başkaları vardı.

Çok fazla kişi vardı.

Ve belki de daha cesur olmanın zamanı gelmişti. Daha büyük bir açıklama yapmanın.

Ama önce yazması gereken bir özür vardı. Oturan katil, Eve'e yazdığı sözcüklerle pişmanlığını, utancını ve öfkesini dile getirdi.

13

Eve beşi biraz geçe uyandı, halsizdi, rüyalar yüzünden bulanıktı ve kendini yatakta yalnız bulduğuna şaşımamıştı. Karanlıkta uzandı, bir saat daha uyumayı diledi ama bunun olmayacağını biliyordu - ve Roarke'ın bu kadar az uykuyla nasıl idare ettiğini ilk kez merak etmiyordu.

Kendini iterek ayağā kalktı, beynini temizlemek için sendeleyerek AutoChef'e gitti ve zayıflayan sistemini kahveyle canlandırdı. Ve kendine o sabah morgu ziyaret etmek zorunda kalmayacağını hatırlattı.

Kahve ve canlı bir tanık - iki canlı tanık - güne iyi bir başlangıç yapmamızı sağladı.

Sistemi ve beyniyle birlikte ruhunu da canlandırmak için yatak odasındaki Noel ağacını açtı - sadece birkaç gün içinde bir yıl daha yok olacaktı, öyleyse neden o güzel, neşeli ışıkların tadını çıkarmayalım? Daha fazla sıcaklık, daha fazla ışık için ateşi yaktı.

Soğuk bir kış sabahında ateşin sıcaklığının ve çıtırtısının tadını çıkarabileceği bu yere, bu eve sahip olduğu için hâlâ şaşkınlık duyduğu anlar vardı ve her zaman da olacağını düşünüyordu.

Hepsi olağanüstü biri onu sevdiği içindi.

Dolaptan giysilerini alıp sabahın ikinci kahvesini programladığında, Roarke içeri girdi, kedi de peşinde hoplayıp zıplıyordu.

Çoktan iş dünyasının kralı bir takım elbise giymişti - siyah, iğne inceliğinde gümüş çizgiler, siyah gömlek, çizgileri toplayan bir kravat.

Adam dinlenmiş, uyanık ve muhteşem görünüyordu - ve kadın sadece küçük bir kızgınlık hissetti.

"Daha uzun süre uyuyacağını umuyordum." Onun çatık kaşlarını öptü.

"Droid olmadığınızı biliyorum ama güçlendirme sisteminizi gözden geçirmek istiyorum çünkü kimse dört saatlik uykuyla sizin gibi görünmemeli."

"Hayat boyu süren bir alışkanlık. Babam ya da Meg kıpırdamadan kalkıp dışarı çıkabilseydim, sabah botundan kaçınırdım. Ve sen onu giymiyorsun."

Bir zamanlar babasının çizmelerinden -ya da daha kötüsünden- kaçmak için fırsat bulduğunda uykuya daldığını düşünüyordu ve kaşlarını çatı. "Ne?"

"Bugün kendinizi yine ekranda bulabilirsiniz, bu yüzden buna uygun giyinebilirsiniz."

"Kıyafetler konusunda endişelenemem, çünkü -"

"Giyeceğim." Henüz giymediği ceketini ve gömleğini aldı. "Pantolon iyi - güzel, zengin bir karamel, klasik, iyi oturuyor. Ben bununla ilgileneceğim, sen de kahvaltıyla ilgilen. Yemek için hazır değilim."

İtiraz ederdi ama anlaşma ona kahvaltının kontrolünü veriyordu. Ve kesinlikle yulaf ezmesi olmayacaktı.

Bu yüzden destek tankı ve zengin karamel, klasik, iyi oturan pantolonuyla doğruca AutoChef'e gitti.

Waffles istedi - bu doğru - şurup okyanusunda waffles. Yanına karışık çilek ekledi çünkü adam dengeli bir yemek hakkında yorum yapacaktı. Ayrıca onları seviyordu.

Kadın tepsiyle döndüğünde, adamın üzerinde pantolonla aynı kahverengi ama ince altın şeritli bir yelek, bembeyaz bir gömlek ve kahverengi deri düğmeli koyu yeşil bir ceket vardı.

Tamam, diye düşündü, bir araya getirilmiş gibi görünecekti ama süslü, telaşlı ya da gösterişli olmayacaktı. Tepsiyi oturma alanındaki masanın üzerine koydu - bu Galahad'ın kulaklarını anında dikti.

Roarke sadece bir uyarı parmağı gösterdi ve kedi sanki tek niyeti sabah abdesti almakmış gibi yıkanmak için bir bacağını havaya kaldırdı.

Eve atletin üzerine gömleğini giydi ve Roarke'ın onu sevdiğini söylediği gün verdiği büyük elmas kolyeyi taktı. Yeleğin düğmelerini ilikledi, sonra da oturup belini şurupla doldurdu.

"Şundan bir fincan doldurup sek içebilirsin."

"Aynı şey değil," dedi sırılsıklam olmuş belinin üzerinden. "Bu kadar erken hangi çarkla uğraşıyordun?"

"Sana bahsettiğim Toskana'daki köy. O konuda ilerleme kaydediyoruz."

"Huh." Adamın bir İtalyan köyü satın almasının ona neden bu kadar tuhaf geldiğini söyleyemiyordu. Adamın bir adası vardı - eğer bu saplantılı katili yakalayabilirse kış tatilini orada geçireceklerdi. Gezegen dışı bir tatil köyünün aslan payına sahipti. Ve bunlar onun imparatorluğunu oluşturan şeylerin yanında devede kulak bile değildi.

"Gelecek yaz orayı ziyaret edebileceğimizi düşünmüştüm," diye devam etti Roarke, daha az doygun waffles'inin tadını çıkararak. "O zamana kadar villanın rehabilitasyonunda önemli bir ilerleme kaydedilmiş olur."

Eve, yağan karla karışık yağmurun acı ve biraz da dişlek görüldüğü pencereye doğru baktı. Yazı, güneşi ve sıcaklığı hayal bile edemiyordu.

"Sefil bir durum, değil mi?" Ama bunu kolayca söyledi - ve neden olmasın diye düşündü, çünkü sıcakta, ateşin saklaması ve bir tatil ağacının ısıltısı eşliğinde waffles yiyorlardı.

Katil ne yapıyordu? Merak etti. Hâlâ uyuyor muydu? Acaba o - bir kadın olduğu her halinden belliydi - bugün güneş doğana kadar uyumasına izin veren bir işi var mıydı?

Havva'nın gördüğü gibi o da kanlı bir rüya mı görmüştü? Körü körüne bakan ve hâlâ acımasız bir suçlamayı barındıran gözleri mi?

"Bu sabah burada çalışacağım," diye karar verdi. "Eğer burada olursam beni ekrana çıkaramazlar. Peabody'nin gelmesini sağlayabilirim - Feeney onu ayırabilirse McNab. Şimdiye kadar laboratuarda daha fazla eşleşme elde etmiş oluruz ve yeni parametrelerle daha küçük bir grup oluştururuz."

"Onlar için bir araba göndereceğim."

"Ne?" Gerçekten dehşete düşmüş bir halde ona bakakaldı.

"Neden?"

Metro -"

"Eve." Pencereye, çirkin, soğuk kar yağışına doğru işaret etti.

"Polislerin kışlarının donması gerekir," dedi ona. "Onları şımartıyorsun."

"Neden olmasın?" diye karşı çıktı. "Buraya daha hızlı ve daha kuru gelecekler." Bir elini onun kalçasına sürttü. "Bütün bunların altında ne var?"

"Rüyalar," diye itiraf etti. "Sadece çirkin rüyalar. Ledo kırık bir ıstakayla bilardo oynuyor, diğer yarısı göğsüne saplanmış. Bana ıstakayı en başta benim kıldığımı hatırlatıyor. Ölü uykucuda bana yardım ettiğini hatırlatıyor - Snooks, uykucunun adı Snooks'tu. Çok yardım etmedi ama bana biraz yardım etti. Ve Bastwick, tanık kürsüsünde yine bana vuruyor."

Eve başını salladı ve kahveye geri döndü.

"Ve katil. Bana benziyordu - bir bakıma. Bir yansıma, sanırım, lekeli. Sanırım bu Hastings'in onun gözlerinin benimkilere benzediğini söylemesinden kaynaklanıyor. Ben de bunu anladım," diye ekledi. "Orada oturmuş şarap içiyoruz. Ya da o içiyor. Aramızdaki masada büyük, köpüklü bir pizza var. Sanki dostça bir anı paylaşıyormuşuz gibi. Ve o davasını savunuyor. Bastwick yaşasaydı kaç katil, tecavüzcü, pedofil, eş dövücü serbest kalırdı? Ledo'nun sattıklarını alabilmek için kaç kişi soygun yapar, çalar ya da öldürürdü? Burada daha büyük bir iyilik göremiyor muydum? Mesele bu değil miydi? Korumak ve hizmet etmek? Adaletle mi ilgili? Yasaya ve onu uygulayan insanlara saygı duymakla ilgili değil miydi?"

Bir an sessiz kaldı ama adam onun sözünü bitirmediğini biliyordu. Gerisi için çalışıyordu.

"Öldürmek, can almak, yasalara saygı duymamak ya da yasaları uygulamamak gibi bir şey söyledim. İşte o zaman eğildi ve her şey kan oldu. Şarap, turta. Sadece kan. Bana baktı ve benim de aynı şeyi yaptığımı söyledi. Babamı ben öldürdüm. Bunu söylerken gülümsüyordu, sanki dostça sohbet eden iki arkadaş gibiydik."

Bir dakikaya daha ihtiyacı vardı, sadece bir dakikaya. "Rüyamda panik hissettim. O bunu bilemez. Bunu bilmemeli.

biliyordu. Bu konuda hiçbir şey bilmediğini söyledim ama o gülümsemeye devam etti ve bana her şeyi bildiğini söyledi. Benim hakkımda her şeyi."

Roarke yatıştırmak için onun elini kaldırdı ve öptü. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Öyle hissettirdi. 'Richard Troy'u öldürdün,' dedi bana, 'çünkü öldürülmesi gerekiyordu. Ben de onun gibi yapılması gerekeni yapmanın ve bundan hoşlanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum."

"Lanet olsun."

"Biliyorum." İtti, ayağa kalkmak ve yürümek zorunda kaldı. "Sekiz yaşındaydım ve bana tecavüz ediyordu - yine. Ve o kadar sarhoştı ki beni öldürebilirdi. Öldüreceğine inanmıştım. Yerdeki o küçük bıçak, sonra elimde, sonra ona giriyorum. Bu aynı şey değil, ne size ne de başkasına tehdit oluşturmayan birini öldürmekle aynı şey değil. Aynı evrende bile değil."

Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve kendini tekrar oturttu. "Bunu biliyorum," dedi, şimdi sakince.

Yine de bir kolunu ona doladı ve yaklaştırdı. "Bu rüyada söylediklerine inanmıyorsun ama inandığını düşünüyorsun - ya da bilseydi inanırdı."

"Evet. Bunu bizi birbirimize daha çok benzeten bir şey olarak görecektir. Bizi birbirimize benzetiyor ve bu da bunu pekiştirecek. Beni ikna etmesi gerekiyor, ben böyle düşünüyorum. Bana ne kadar haklı olduğunu ve bunun bir tür ortaklık olduğunu göstermesi gerekiyor. Herhangi birini seçebilir, doğru, ama bana karşı olduğunu düşündüğü, beni bir şekilde incitmiş veya kırmış insanları seçmesi gerekiyor. Onun çarpık zihnine göre. Tanrım, eğer bir polis her gün incinmiyor ya da kırılmıyorsa, işini yapmıyor demektir."

Tabağındaki ekmekleri dürtükledi. Onları ziyan etmek yazık olur, diye düşündü ama iştahı kaçmıştı. "Sıradakini seçmek isteyip istemediğimi sordu."

"Seni tanıdığını sanıyor, bu rüyada ve gerçekte yeterince doğru. Ama daha fazla yanılıyor olamazdı."

"Onu tanımıyorum - sorun da bu. Sadece parçalar. Ama tanıyacağım, onu ve her şeyi tanıyacağım. Peabody'yi uyandıracam," diye karar verdi ve bunu yapmak için tekrar ayağa kalktı.

Partnerini sözlü olarak sıcak yatağından kaldırdıktan sonra Eve doğruca bilgisayar laboratuvarına gitti. Bir sonraki sonuç grubunu getirdi ve hızlıca taradı.

Burada bir düzen olduğuna karar verdi - kesinlikle bir düzen oluşmaya başlamıştı. Sonuçları kendi bilgisayarından istedi ve ofisine doğru yola çıktı. Feeney onu temize çıkarırsa, e-dürtme işini McNab'a bırakabilirdi.

Ofisini Roarke'ınkine bağlayan kapı açıkken, onun bağlantıda olduğunu ve cızırtılı bir kadın Fransız aksanıyla konuştuğunu duydu.

Eve bir dakika dinledi, cızırtılı Fransızcaya rağmen bunun bir inek konuşması olduğunu fark etti. Ona göre hangi dilde olursa olsun aynıydı. Anlaşılmaz.

Doğruca masasına gitti ve bir gece önce geç saatlerde sıralayıp düzenledikleri ile en son sonuçları sıralayıp düzenlemeye başladı.

Olasılıkları sıraladı, yeniden sıraladı, yeniden sıraladı.

Düşündü, sonra vardığı sonuçların bir özetini yazdı, hepsini Whitney'e, Mira'ya ve iyi bir önlem olarak Feeney'e gönderdi.

Sonra arkasına yaslandı ve en eskisinden başlayarak altını çizdiği yazışmaları okumaya başladı. Ağustos 1959, diye düşündü. Icove soruşturmasından önce. Yani bu... kötü şöhret her şeyi başlatmamıştı - eğer doğru iz üzerindeyse.

İlgi - hayır, saplantı - orada kök salmamıştı.

Sevgili Teğmen Dallas,

Beni tanımıyorsun - henüz - ama ben
Kariyerinizi bir süredir hayranlık ve büyük bir
saygıyla takip ediyorum. Şimdiye kadar, ben

sizinle iletişime geçecek cesareti bulamadım,
ancak Swisher ailesinin trajedisi ve
genç Nixie beni zorladı. Yetim bir çocuk sesini
duyurma cesaretini gösterebiliyorsa, ben neden
gösteremeyeyim?

Daha önce yaptığınız ve yine yapacağınız gibi,
Şişlilere adalet getirmek için hayatınızı riske attınız.
Bana ilham veriyorsun,
ve beni adalet için çalışmaya, risk almaya,
yapılması gerekeni yapmaya davet ediyor.

Korumaya ve hizmet etmeye çalıştığınız kişilerin
size ne sıklıkla teşekkür etmediğini, saygı
göstermediğini bilmek bana acı veriyor. Takdir
edilmemenin, saygı görmemenin nasıl bir şey
olduğunu çok iyi biliyorum.

Yine de sistemin sınırları içinde yapılması
gerekeni yapmaya devam ediyorsunuz. Sizin gibi
ben de biliyorum ki bu sistem çoğu zaman adil
cezalar vermekte başarısız oluyor.

Seni tanıdığımı hissediyorum, birçok şeyi paylaşıyoruz.
Aynı değerlere ve hedeflere sahibiz ve iyi arkadaş
olabiliriz. Şimdilik size hayranlığımı, saygımı ve
desteğimi sunmaya devam edeceğimi bilin.
Hukukun çoğu zaman anlamsız olan sınırları vardır.
Benim
dostluk yoktur.

Mütevazı bir arkadaş
Biraz abartılı olduğu kesin ama tehdit edici değil, diye
düşündü Eve. Deli değil. Medyada Nixie Swisher için hatırı
sayılır bir sempati patlaması olmuştu. Tüm ailesini katleden
bir haneye tecavüzden kurtulan bir çocuk mu? Eve'in
hatırladığı kadarıyla güçlü bir hikayeydi ve bazı ayakları
vardı.

Böyle bir e-posta mı? Bunu doğrudan halkla ilişkilere
gönderirdi. Ama şimdi, diye düşündü - ve bilgisayar

belki, sadece belki, bu ilk temastı.

Cevap verip vermediklerini öğrenmesi gerekiyordu. Belki e-posta adresi o zaman da geçerliydi ama artık geçerli değildi.

YOURFRIEND@GLOBALLINK.COM.

Bir sonrakini, bir sonrakini okudu, kademeli tırmanışı gördü. Yine de bireysel olarak alarm verecek bir şey yoktu. E-posta adresleri çeşitlilik gösterdiğinden, kendisi de dahil olmak üzere kimse fazla dikkat etmemişti.

Eve, Icove patlamasından sonra, 59 sonbaharında hiç ödeme yapmadığını itiraf etti, çünkü hemen hemen her şeyi halkla ilişkilere atmıştı.

Roarke içeri girince başını kaldırıp baktı.

"Sanırım onu buldum - kim olduğunu ya da nerede olduğunu değil, benimle nerede iletişime geçmeye başladığını. İlki - ve bu ilk - ekranda. 1959'da üç tane daha vardı ve bu yıl dokuz tane oldu.

"Aramalar tüm bunlarla her açıdan eşleşti. Aynı yazar, farklı e-postalar ama bunları yazan aynı kişi."

"Farklı e-postalar - asla fark etmezsiniz," diye yorum yaptı.

"Muhtemelen onları ya da çoğunu okumadım. Farklı e-postalar," diye tekrarladı, "ve son üçüne kadar farklı imzalar. Son üçü için Gerçek Dostunuz'da karar kıldı."

Kahveye ihtiyacı vardı ve Roarke kitap okurken kalkıp bir demlik programladı.

"Aynı yazar. Kompozisyon benimle aynı fikirde ve olasılık doksan dört nokta altı."

"Nixie," dedi Roarke. "Görünüşe göre fırlatma noktası buydu."

"Masum, savunmasız bir çocuk, tüm ailesini kaybediyor, annesinin kanı içinde sürünüyor? Oynandı. Ve ben konuştum

Bazıları medyaya bundan bahsetti. Hayatta kalan biri olduğu ve cesareti hakkında. Muhtemelen adaleti sağlamak konusunda ağzımı açmışımdır."

"Bu gevezelik değil," diye düzeltti. "Ve burada sorumluluk almak için bir tutamak bulmaya çalışırsan beni kızdırırsın."

Eve kendini kızdırdığını itiraf etti. "Bence Richard ve Elizabeth'le temasa geçmeliyiz." Roarke'ın arkadaşları - onun da arkadaşları olduğunu tahmin ediyordu- Nixie'nin koruyucu ailesiydi. Artık Nixie'nin ailesiydiler. "Endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum ama yanılmış ve hiçbir şey yapmamış olmak da istemiyorum. Biraz daha dikkatli olmalarından zarar gelmez."

"Onlarla irtibata geçeceğim, çünkü seninle aynı fikirdeyim. Daha güvenli."

"Tüm e-postaları araştırdım. Şu anda hiçbir hesap mevcut değil. Hiçbiri için. Orayı araştıracağız, sunucuyla temasa geçeceğiz, ayaklarını ateşe tutacağız, herhangi bir hesap bilgisi alıp alamayacağımıza bakacağız."

"McNab ile biraz çalışabilirim, IP'yi bulmaya çalışabilirim, üçgenleme yapabilirim. Bu kadar dikkatli biri biraz yönlendirme yapar, biraz zıplar ama birkaç ip bulabilirsek, biraz ip öğretiliriz."

"Yapabileceğin her şeyi yaparım. Daha samimi oluyor, sanırım öyle diyebilirsin. Üçüncüde bana Dallas demeye başlıyor, altıncıda Eve'e geçiyor."

"Tehdit yok, birini öldürmekten bahsetmek yok - bu bir bayrak gönderirdi. Daha incelikli ve bana Eve demeye başladığı yerde avukatlardan bahsetti - Bastwick'ten bahsetmedi - sadece yuvalarını kanlı parayla besleyen, yaptığım tüm işleri geri alan veya geri almaya çalışan, adaleti ayaklar altına alan, iyi polisleri rahatsız eden avukatlardan bahsetti. İşte böyle. Sadece birkaç satır ve yine görevimi engelleyen sistemin dayattığı sınırlar üzerine."

"Onun hakkında herhangi bir şey var mı, kişisel detaylar?" "Fazla dikkatli. Kafasının içinde bir yerde hep planıydı. Ama ailesiz büyümenin, kendi ayakları üzerinde durmak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu

bildiğini söylüyor.

yer. Takdir edilmemek, saygısızlık görmek. Göz ardı edilmekten, görülmemekten, takdir edilmemekten birkaç kez bahsediliyor. Evlatlık sisteminden bahsetmiyor ya da evlatlık çocukların kullandığı kod kelimelerden birini kullanmıyor. Ama belki bir devlet okulu ya da geleneksel olmayan bir yetiştirme tarzı olabilir." Eve bir nefes verdi. "Ya da ailesinden nefret ediyor ve onlar yokmuş gibi davranıyor."

Masanın üzerine oturdu. "Yüksek sesle itiraf edeceğim, çok ürkütücü. Tatilimin iyi geçmesini umduğumu, ne kadar rahat görüldüğümü ya da video galasında ne kadar mag görüldüğümü yazacak - ve aynı anda bir katili yakalayıp bir davayı kapattığımda gurur duymadı mı?

"Biri beni izlediğinde bunu anlamalıyım. Bunu hissetmedim."

"İzlemenin çoğu ekranda, internette olabilir," diye belirtti. "Ve eğer kolluk kuvvetlerinde görevliyse, doğal olarak gördüğünüz biri olabilir."

"Görüyor ama görmüyor. Tıpkı yazışmalarında yakındığı gibi."

Başını iki yana salladı. "Her şeyi görüyorsun. Bu senin yeteneğinin bir parçası. Ve bence onu yakaladığında, onu tanıyacaksın. Belki adını değil ama yüzünü."

"Belki de bu daha ürkütücüdür," diye nefes aldı Eve. "Son temas Sanctuary davasından hemen sonraydı. Söyleyecek çok şeyi vardı - yine genç kızlar, bence bu bir tetikleyici. Çocukken başına bir şey gelmiş olabilir. Bu araştırılması gereken bir şey. Belki..."

Ayağa kalktı, tahtasının etrafında döndü. "Kötü muamele. Belki de bunu hissediyordur. Beni inceledi, hakkımda okudu, izledi, kendi çıkarımları için tahminlerde bulundu. Ve belki de bazılarını yaşadığı için hissediyordur. Genç kızlar. Belki de."

Bir nefes daha üfledi. "Ulaşmak."

"Olmayabilir. Birbirimizi tanıyorduk, sen ve ben, değil mi? Belli bir seviyede."

"İki kayıp ruh demiştiniz."

"O başka biri, değil mi? Bizim gibi kanun ya da para yerine cinayeti seçen biri. Yaptığımız seçimler çünkü kurban olmayı reddettik. Senin yaptığın bir seçim - polis olarak doğduğuna inanmama rağmen - kurbanları savunmak. Çarpık bir şekilde, o da öyle. Kurbanlar ve senin için ayakta duruyor."

"Kurbanlar yaratıyor. Ama evet, seni anlıyorum. İşte geliyorlar," diye ekledi Peabody ve McNab'in gelişini haber veren hoplama ve zıplama seslerini duyunca.

"Yemek isteyecekler."

"Kahretsin." Eve hırlamaya başladı, sonra saatin daha sabahın yedisini olduğunu hatırladı.

Ortağı ve sevdiği e-geek içeri girdi.

İkisi de konuşmadan, "Mutfaktan istediğinizi getirin," dedi. "Ve çabuk olsun."

"Sayı!" Hâlâ Peabody'nin elini tutan McNab, mutfağa doğru koşarken onu da peşinden sürükledi.

Kargosunun çılgın atan yeşilinin içine soktuğu elektrik mavisi gömleğini süsleyen yıldız kaleydoskopunun bulanıklığı Eve'in gözlerini kör etti.

Roarke ona, "Ben bazı işlerimi bitirirken onları doldurman için seni yalnız bırakacağım," dedi. "O zaman sana yaklaşık bir saat verebilirim."

"Takdir ediyorum. Cızırtılı Fransız eteği kimdi?"

Roarke bir an boş boş baktı, sonra gülümsedi. "Cosette'i kastediyorsun - Cosette Deveroix. Paris ofisinde siber mühendis şefi."

"Siber mühendis nedir?" diye merak etti, sonra bir elini kaldırdı. "Boş ver. Zaten anlamazdım ve sen yanımda olduğun için anlamama da gerek yok. Ve o," diye ekledi, dışarı çıkıp krepleri kaşıklayan McNab'e bir başparmağını sallayarak.

"Nasıl gidiyor?"

"Peabody buradan çıkınca ikinize de anlatırım." "Ben daha çok Noel nasıldı falan demek istemiştım." "İyi ve bitti. O tişört pille mi çalışıyor?"

Daha fazla krepin etrafında sırttı, güzel yüzlü, zeki yeşil gözlü ve uzun sarı saç kuyruğuna sahip bir adamdı, hepsi sıska bir yapının üstündeydi. "Vücut ısısı. Heyecanlanıyorum, gerçekten parlıyorlar."

Başını çevirdi, Peabody dışarı çıkarken kulak memesindeki gümüş halkalar parlıyordu. Elinde küçük bir kaşık çırpılmış yumurta, iki dilim domuz pastırması ve yarım parça kızarmış ekmek bulunan bir tabak taşıyordu.

"Üzgünüm, ne istediğimi ve ne almam gerektiğini anlamam biraz zaman aldı ve uzlaştım. Pastırma almamalıydım ama... pastırma işte."

Ama dikkati dağılan Eve, Peabody'nin ayaklarına bakmaya devam etti. Pembe kovboy çizimleri değil ama yine de pembeydi - uyluğun ortasına kadar gelen, kalın, kar beyazı tüylü, parıldayan, şeker pembesi çizimler. Bir santim genişliğindeki tabanları limon yeşiliydi.

"Ayağında ne var?" Eve talep etti.

"Bunlar benim yağmur, kar, sulu kar, rahat burunlu botlarım. Erkek arkadaşım Noel için vermişti." McNab'e göz kırptı. "Tabanları Sure Grip, yani buzla başa çıkabilirler. Bugün buna ihtiyacın var. Dışarıda buz pateni pisti var."

"Ne tür bir cinayet polisi parıltılı beyaz tüylü pembe botlar giyer?"

"Dişi vücut," dedi McNab, gözlerini kırıştırarak.

"Tanrım."

Mızımızlanmanın anlamı yok, diye hatırlattı Eve kendine, özellikle de tüylü botlar lanet olası pembe paltoyla uyumlu olduğu için.

Neden Roarke'ın pembe konusunda onu geçersiz kılmasına izin vermişti?

McNab, Roarke'ın kendisi için yaptırdığı McNab ekose çizimlerini giyiyordu, yani garip bir şekilde ikisinin de gardırobunun çılgınlığına katkıda bulunmuştu.

"Özet," diye başladı. "UNSUB'dan gelen ilk iletişim olduğuna inandığım şey ekranda."

Pembe botlar, parlak yıldızlar bir yana, hem Peabody hem de McNab polis gözleriyle ekrana doğru döndüler.

Kahvaltılarını bitirip Eve'in kahvesini içtiklerinde, onlara mevcut teorisini anlatmış ve McNab'i Roarke'ın bilgisayar laboratuvarına göndermişti.

"Şekerci dükkanındaki çocuk. Roarke'ın laboratuvarında çalışmak için her zaman can atıyor," diye ekledi Peabody. "Orada bir şey varsa bulurlar, Dallas."

"O akıllı biri ve bir parçası bunu en başından beri planlamıştı. Birine yanıt vereceği bir yol bırakmayacaksanız neden e-posta gönderirsiniz?"

"İşte buradayım." Peabody ellerini açtı. "Hepsi bu kadar. Sadece buradayım, artık burada olduğumu ve arkamı kolladığımı biliyorsun. Övgüye gerek yok, arkadaşlar arasında olmaz." Peabody omuzlarını kaldırdı. "Ben de öyle anladım."

"Bu iyi bir okuma."

"Dahası da var - bana göre. Sizin kız kardeşiniz yok, bu yüzden belki de gerçekten çok ince, pasif agresif saçmalıkları fark etmiyorsunuz. Benim için birkaç kez vızıldadı, burada ve orada. Şöyle bir şey: Kurallar ve sistem sizi kısıtlıyor, bu yüzden bir şeyleri gerçekten bitiremiyorsunuz. Ve insanların size saygısızlık etmesi - bunu kabul ettiğiniz ima ediliyor. Belki de almak zorundasınız. Yine o kurallar."

"Bunu nerede söylüyor?"

"İma edildi," diye tekrarladı Peabody. "Mesela..." İstedliğini bulana kadar e-postalar arasında gezindi.

BU İNSANLARDAN BAZILARININ SİZE KARŞI BU KADAR BARIZ BİR ŞEKİLDE

SAYGISIZLIK ETMELERİNE NASIL KATLANIYORSUNUZ BİLEMİYORUM.

BEN BUNA ASLA TAHAMMÜL EDEMEZDİM.

"Bunu okuyabiliyorsun, neden bu saçmalığı kabul ediyorsun? Kendini savunmalısın ve sen savunmadığın için sanırım ben savunmak zorundayım."

"Satır aralarını okuyun," dedi Eve.

"Evet. Bu tür şeyleri farklı şekillerde söylüyor. Bir de senin ne kadar çok

ve ne kadar güçlü, cesur ve akıllı olduğunuzu. Ne kadar önemli olduğunuzu."

Satır aralarını okuyan Eve başını salladı. "Çünkü böyle hissetmek istiyor, bunun kendisine geri yansımaları istiyor." Eve rüyayı, bulanık yansımayı düşündü ve beyninin bir bölümünde buna çoktan ulaştığını anladı. "Eğer bir polis ise, rütbesi yükselmemiştir. Eğer periferideyse, işinin ehlidir, muhtemelen sağlam bir varlık olarak görülür ama çok fazla dikkat çekmez."

"Ya da övgüler," diye ekledi Peabody. "Onları istiyor, sence de öyle değil mi? Ama kendini zorlamaktan çok mu korkuyor? Belki de?"

"Mira ile konuşmam gerek. Tekrar." Saati kontrol etti. "Buraya gelebilirse ya da ben o Merkez'e gitmeden önce oraya gidebilirim, sanırım profile ekleme yapabiliriz. Yardımcıyı kullan, Peabody. Ekibin geri kalanının gönderdiği isimleri incelemeye başla. Şimdilik sadece kadınlar."

"Eğer sıfırladıysanız, yazışmalarınızda onu bulamazlar."

"Belki dili sürçmüştür. Sadece bir kez olabilir."

Eve, Mira ile iletişime geçmek için oturduğunda, gelen bir e-posta araya girince sinirlendi. Görmezden gelmeye başladı, sonra soruşturmayla ilgili olma ihtimaline karşı gönderenin adresini kontrol etti.

DLE#1@SYSTEMWIDE.COM.

Tıklayıp açtı, kopyala tuşuna bastı ve evin 'link'ine uzandı. "Yeni bir tane geldi, sana yönlendiriyorum." Roarke'a söyledi.

"Şimdi geliyor. İzi sürmeye başlıyorum."

Onlar çalışırken okudu, Peabody omzunun üzerinden okumak için zıpladığında hiçbir şey söylemedi.

Eve,

Başarısız oldum. Seni hayal kırıklığına uğrattım, kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Umarım beni affedebilirsin. Affedeceğini biliyorum ama kendimi affetmek daha zor olacak. O çirkin gözleri yok edilmiş bir şekilde ölmüş olmalıydı.

Ölmüş olmalıydı.

Siz de benim gibi, böyle bir kadının Matilda'nın böyle gaddar ve şiddet yanlısı bir adamla ne işi var? Bazı kadınlar zayıftır, bazı kadınlar neredeyse kötü muamele, istismar, saygısızlık ister. Onun zayıflığı hayatını kurtardı. Benim yanlış hesaplamam onu kurtardı.

Onda kurtarıcı bir nitelik gördüğünü biliyorum. Bu senin merhametin sanırım. Yoksa bu bir Zayıflık mı? Bunu düşünmekten nefret ediyorum. Ama bu senin bir zayıflığın mı Eve, mükemmellik olarak görmek istediğim şeyde bir kusur mu? Bu yüzden mi değersiz kişilerin saygısızlıklarına göz yumuyorsun? Bu yüzden mi çoğu zaman suçluyu koruyan ve masumu, kurbanı görmezden gelen kurallara uyuyorsun?

Buna inanmak istemiyorum. Adaletin benim olduğu gibi sizin de tanrınız olduğuna inanmak istiyorum. Sadece sizi istismar etmekle kalmayıp adaletsizlikten sorumlu olan ve suçluyu ödüllendiren iki kişinin ölümünü benimle birlikte kutladığınıza inanmak istiyorum.

Bunun doğru olduğundan şüphe etmeye başladım. Sen de onlardan biri misin, Eve? Adalet ararken yıkmak mı?

Düşünmek zorundayız. Emin olmalıyız. Senin için öldürdüm ve şimdi kendimi senin

Hediyeme, dostluğuma ve bağlılığıma layıksın - ki
bunu alenen reddettin.

Soğuk bir şekilde "yanlış" dediğinizi duymak beni nasıl
da incitti.

Ben mi seni hayal kırıklığına uğrattım, Eve, yoksa sen
mi beni
Aşağı mı? Bilmek zorundayım. Şimdilik, kalmaya
çabalıyorum

Gerçek
dostun.

Peabody elini Eve'in omzuna koydu. "Sana sırtını
döndü."

Yavaşça başını sallayan Eve, ilk mesajı okuduğundan
beri içinde taşıdığı hafif rahatsızlığın yok olduğunu hissetti.
"Tam zamanında."

"Akıllı, akıllı bir kız," diye mırıldandı Roarke.

McNab başka bir istasyonda durmuş, otomatik izleme yaparken kalçalarını tıkırdatırken, o kendi istasyonunda elle izleme üzerinde çalışıyordu.

McNab, "Becerikli," diye onayladı. "Esneklik var. Zıpla ve dön, yankıla, geç, tekrar zıpla. Burada da bir çit hattı ve arkasında bir duvar var."

"Görüyorum, evet. Ve ötesindeki kanlı çukuru da."

McNab, "Üç-altmışa dikkat et," diye uyardı. "Virüs."

"Evet, ama dikkat dağıtmaktan başka bir şey değil. Bizim bir çift ahmak olduğumuzu mu düşünüyor? Altına bir Ejderha Kuyruğu yerleştirmiş, Ian."

"Bok, bok. Anladım."

Eve içeri daldı, Peabody de hemen arkasındaydı. "Onu yakaladınız mı?"

"Sessiz olun!" Roarke tersledi ve oturdu, ceketini çıkardı, kollarını sıvadı, saçlarını arkaya bağladı. Tam çalışma modundaydı.

"Oynamak istiyor." Şimdi McNab'ın omuzları e-geek dansına doğru kıpırdadı. "Burada trip çivilerim var. Adamım! Sonra da Bali'ye bir gezi."

Roarke'un uçan parmakları bir an durakladı. Başını eğdi, parmaklarını havada dans ettirdi. "Saçmalıktan başka bir şey değil. Yanlış yönlendirme ve sahte katmanlar. Temiz bir süpürme yapıyorum."

"Tanrım, emin misin?"

"Yeterince eminim."

"Nasıl oluyor da konuşabiliyorlar?" Eve şikayet etti.

"Böyle çalışıyor. Roarke'ın ekranı karardığında Peabody, "Uh-oh," dedi.

"Siktir, siktir, onu kaybettim." Eve ileri atıldı.

"Sessiz olun!" Roarke yine tersledi ve Zeus'un etkisindeki bir piyanist gibi klavyeyi çalmaya başladı. Bir ekranda bir tür kodun garip satırları belirdi, bir diğerinde bir dünya haritası parıldıadı.

Eve haritanın üzerinde mızrak gibi yayılan çizgileri izledi.

"Altlık," diye mırıldandı Roarke.

"Aptalca, basit. Dahice. Elle oynayacağım," dedi McNab ona. "Sıkıştırarak oynat."

"Bitti. İşte buradasın, işte buradasın. Canny Bitch, evet, sen, ama... Onu yakaladım."

"Etiketli." Biraz gözü dönen McNab sırtarak Roarke'a döndü. "Tamamen sıkı bir trek, dostum. Kesinlikle."

"Nereye?" Eve talep etti. "Nerede mi?"

Roarke ekrana getirirken bile bir adres saydı.

"Orospu çocuğu. Ledo'nun fiyaskosu. Ledo'nun flopundan gönderdi."

"Şimdi orada olmayacak," dedi Roarke. "Bu küçük oyun on iki dakikadan fazla sürdü."

"Bana bir tokat atıyor, işte bu. İsteddiği yere gidebileceğini gösteriyor. Teşekkür etmediğim için şu anda bana biraz kızgın. Peabody, benimle gel."

"Bunun için dördümüz varız." Roarke ayağa kalktı - kollarını sakince aşağı sıyırırken bile öfkeli bir hareketi bu. "Bunu göndermeden önce bir tuzak kurmak için bolca vakti olacak, eğer eğilimi varsa. Yedekleme mantıklı."

Mantıklıdan da öte, prosedür böyleydi. Zaten binanın güvenliğini sağlamak için üniformalıları çağırmaı planlamıştı. Ama birkaç e-adam iyi bir ağırlık kattı.

"O zaman eyerleyin."

İri yarı arazi aracını seçti ve Eve bundan şikâyet etmedi. İnce, ışıltılı buz dalları kaplamış, donmuş mücevherler gibi onlardan damlıyordu. Kaygan parıltısı yolları kaplarken, donuk ve sinirli gökyüzünden şakırtılar ve cızırtılar halinde daha fazlası düşüyordu.

Trafiği azaltırken, dışarı çıkmaya cesaret edenlerin en az yarısı Kuzey Kutbu'ndaki tüm buzlardan daha fazla tehdit oluşturdu. Arabalar kaydı, döndü, kaydı. Üç blok içinde iki kez,

Roarke çarpışmayı önlemek için dikey konuma geçti. Bir Rapid Cab ve son model bir sedan o kadar şanslı değildi ve sedanın burnu bir T aracı gibi kabinin yan tarafına girerek birlikte geçtiler.

Peabody'nin Sure Grip tabanları olmayan yayalar da aynı türden kayma, dönme, yalpalama hareketleri yaptı ve birkaç durumda da hantal bir şekilde yayıldı.

Telsiz sinyal verdiğinde Eve telsizini kaptı. "Dallas."

"D- Memur Carter, Teğmen. D- Memur Bates ile birlikte olay yerindeyim. Olay yeri kapısındaki polis mührü kırılmış. Kapı kapalı ama emniyetsiz."

"Olduğun yerde kal Carter. Isı kaynağı, bubi tuzağı, patlayıcı taraması yapın. Olay yerine girmeyin. Kimsenin çıkmasına izin vermayın."

"Anlaşıldı, Teğmen. D-Officer Carter tamam."

Eve, "Birkaç ritim droidinin arasından geçebilir," diye tahmin yürüttü. "Ama çok dağınık ve gürültülü olur."

"O orada olmayacak, Eve."

Roarke'a bir bakış fırlattı. "Hayır, orada olmayacak ama oraya gitmesinin bir nedeni vardı. O konumdan o e-postayı bir amaç için gönderdi, bu bir siktirip gitme olsa bile."

Havayı kokladı, çikolata kokusu aldı ve Peabody ile McNab'i ellerinde dumanı tüten fincanlarla görmek için arkasına baktı - arka AutoChef'in izniyle, diye tahmin etti.

"Sıcak çikolata." Peabody biraz utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Morgun aksine gerçek. Bir tane ister misin?"

Eve sadece homurdandı, geri döndü - küçük gümüş bir mini kavşağa doğru yanlamasına kayarken destek almak için tam zamanında. Roarke direksiyonu kırdı, dik konuma geldi ve birkaç santim boşlukla gümüş tavanın üzerinden atladı.

Arka tarafta Peabody kucağından dökülen çikolatayı sildi ve akıllıca bir şekilde hiçbir şey söylemedi.

Aklını olası bir enkazdan uzaklaştırmak için Eve, Whitney, Mira ve Feeney'e güncellemeler gönderdi. Sonra PPC'sini kullanarak en son e-postayı açtı ve tekrar inceledi.

Ses tonundaki değişimin biraz dramatik olduğunu düşündü. Özür dileyerek, kötü hissederek, üzgün hissederek başladı.

Kötü ve üzgün hissetmekten hoşlanmaz, işleri berbat etme fikrinden hoşlanmaz. Sıra bu. Benim hatam değil, o yüzden senin hatan.

Yukarı baktı, sonra Roarke Ledo'nun evinin önündeki kaldırıma yanaştığında el bilgisayarını bıraktı.

Roarke'a "Hangi hırsızlık ve vandalizm önleme özelliğiniz varsa, onları yakın," dedi. "Bu havada bile birileri böyle bir aracı çalmaya çalışacaktır."

"Standart ve otomatik. Burası bir yılanbalığı yuvası kadar kaygan," diye ekledi dışarı çıktığında. "Ayağınıza dikkat edin."

Haksız değildi, diye belirtti Eve, ama botları çekiş gücüne sahipti. "Şehir muhtemelen buz ve kar söz konusu olduğunda bu bölgeyi yalnız bırakıyor ve bunun suçu önleyeceğini umuyor."

"İşe gitmek ya da erzak almak zorunda olan insanlar için her şeyi berbat hale getiriyor," diye gözlemledi McNab, son derece şık hava botlarının üzerinde biraz kayarak. "Bunun üzerinde kayabileceğim bıçaklarım vardı."

"Gerçekten yapabilir," diye ekledi Peabody, sıcak pembe Noel çizmelerinin üzerinde kendinden emin adımlarla yürürken. "Rock Center ve Central Park'ta birkaç kez pistlere çıktık - kelimenin tam anlamıyla çıktım -."

"Göl veya nehir buzu bu işin gerçekleştiği yerdir."

Onları görmezden gelen Eve, güvenli olmayan dış kapıyı çekerek açtı. Asansörü düşünmedi bile, ama merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yukarı çıkmaya başladı.

İki dayak droidi de -iki gün önce karşılaştıklarının aynısı- hazır olda bekliyordu.

"İçeriden bir hareket yok, Teğmen. Gelişmiş işitme sistemimizi çalıştırdık ama hiçbir şey duymadık. Dairenin doksan altı nokta üç olasılıkla böcekler ve muhtemelen kemirgenler dışında canlı organizma içermiyor. Taranan bubi tuzağı yok."

"Haklı olduğuna eminim." Ama Eve yine de silahını çekti. "Sen desteksin," diye Roarke'a hatırlattı ve Peabody ile birlikte kapıya yöneldi.

UNSUB'ın beklemesini beklemiyordu, belki Ledo'nun kirli deri disklerinden birini karıştırıyordu ama içerideki bubi tuzakları hâlâ biraz endişe yaratıyordu.

"Adımına dikkat et," diye emretti Peabody'ye. "Yavaşça süpürüp temizleyeceğiz."

"Yeni bir mesaj var, Dallas."

"Anlıyorum. Önce temizleyin. Bize bir sürpriz bırakmış olabilir."

Ancak kir, süpürge tozu, kurumuş kan ve bir tabur sinirli hamamböceğinden başka bir şey bulamadılar.

"McNab, droidlere binayı taramalarını söyle. Koridorun karşısından başla. Misty Polinsky. O olabilir - Kahretsin." Roarke'a baktı. "Ona Dochas'ta bir yer ayarlama işini takip ettin mi?"

"Dün taşındı."

"Evet, evet, iyi işler kışınıza tekmeyi basar. Onlara anket yaptırın."

O zaman o kılıfıonu Silah, çalışıldı
ve Son mesaj.

Bu kez harfler büyüktü ve siyah yerine kırmızıyla yazılmıştı. Düzensiz, diye düşündü Eve.

Kızgın.

ÖNEMLİ!

BEN ÖNEMLİYİM!

BANA ÖNEMLİ OLDUĞUNU GÖSTER YOKSA OLAMAM.

SENİN GERÇEK DOSTUN

"Kendini kaybediyor. Hastings'i ısıkalıyor, orayı takip edemiyor ve şimdi de kaybediyor. Bu kadar çabuk, bu kadar kolay. Bir hata yapıyor ve parçalara ayrılmaya başlıyor."

"Sanki..."

Eve, Peabody'ye döndü. "Ne? Bitir şunu."

"Bana ortaokul gibi geldi. Bilirsiniz, on iki yaşlarındayken en iyi arkadaşınıza kızarsınız. Sinirlenirsin ve sorun değil, sen -her neyse- olmadıkça artık senin arkadaşın olmayacağım."

"Olgunlaşmamış demenin uzun soluklu bir yolu mu?"

"Evet, ama biraz daha fazla. Bu, hormonlarınızın zıpladığı ve her şeyin çok duygusal olduğu bir aşamadır. En iyi arkadaşınızla aranızdaki bağ çok yoğun ve bir ayrılık romantik bir ayrılıktan bile daha travmatik. Ölüm kalım meselesi gibi geliyor."

Eve bunların hiçbirleriyle uğraşmamıştı. Hormonlar, diye düşündü, elbette, ruh hali değişimleri, ani öfke, hiçbir şey için ağlamak için ani, nefret dolu dürtü hakkında bazı belirsiz hatıraları vardı. Ama ergenlik döneminde hiç en iyi arkadaşı olmamıştı. Bir tane istememişti, böyle bir bağ kurmak istememişti.

"Yani benden ayrılıyor mu?"

"Senden ayrılmasını engellemek için sana bir şans veriyor gibi görünüyor."

"Bu kızlara özgü bir şey," diye gözlemledi McNab. "Erkekler birbirlerini birkaç kez yumrukluyor, sonra işleri bitiyor ve hava tahtalarına binip gidiyorlar."

Peabody ona alaycı bir bakış fırlattı, ama Eve "oğlan" tarzının çok daha mantıklı olduğunu düşündü.

"Bu mesajı şimdi Mira'ya göndereceğim, böylece o da bunu hesaba katabilir. Polis mührüne bir bakar mısınız? Bunu nasıl aştı?"

"Bir kod olmalı." McNab parlak pantolonunun ceplerinden birinden bir mini okuyucu çıkardı ve mührün üzerindeki kilidi taradı. "Evet, bir kod var, giriş zamanı, altı yüz saat on yedi dakika, bu sabah. Kod Sıfır-Sekiz-Sıfır-Eko-Beş-Üç-Delta-Dokuz. Bunu sahibi için çalıştırıyorum... Kahretsin Dallas, bu senin."

"Bu benim ana kodum değil." Eve efendisini çıkardı. "Bu benim kodum değil ve bu da benim ustam. Tarayın. Çalıştır. Kayıtlara geçsin, McNab. Bunu temiz tutalım."

"Evet, efendim." Efendisini aldı, taramayı yaptı. "Kod Üç-Sekiz-İki-Tango-Sıfır-Bir-Alfa-Sıfır. Yakın bile değil. Ve koşu onu senin yapar."

Roarke, "Elinde bir kukla var - ya da başka birinin efendisi," diye tahmin yürüttü. "İkisi de o kadar zor olmaz. Onu bir kodla programladı ve sana atadı."

"Kodu kaydetmesi gerekirdi. Temizlenmesi gerekir."

"Kolluk kuvvetlerinden biri ya da araştırma yapan biri, bunu bilirdi," diye belirtti Roarke. "Ve bunu nasıl yapacağını bulacak becerilere de sahip."

"O bir inek mi?"

McNab kuşkulu bir ses çıkardı. "Yetenekleri var ama on yaşındaki kuzenim Fergus'un da en az burada gördüklerimiz kadar yetenekleri var. E-postayı yeniden yönlendirmek için bir sürü süslü iş yaptı ama buraya kadar izini sürmemiz on beşten az sürdü."

"Bizi burada istedi," diye belirtti Eve.

"Evet, o da var." Mutsuz görünen McNab ellerini uzun kırmızı paltosunun ceplerine soktu. "EDD'ye bakmak isteyeceksiniz. Şunu söylemeliyim ki oradaki herhangi biri, en acemi filiz de dahil, muhtemelen bizim gördüğümüz şeyi yapabilir. Mesele şu ki, herhangi bir departmanda ya da bölümde bunu yapabilecek pek çok kişi bulabilirsiniz."

"Bakmak zorundayım. Ve her zamanki rutinimde olsaydım, e-posta geldiğinde Merkez'de ya da oraya gidiyor olacağımı düşünmeliyim. Bu da on beş dakikadan daha uzun süreceği anlamına geliyor. Eğer yolda olsaydım, çok daha uzun sürerdi. Eğer evde olduğum gibi masamda olsaydım, yine de Feeney'e -eğer zaten evdeyse- ulaşmam ve izini sürmem gerekecekti. Biz onu saptamadan ve ben memurları göndermeden önce binadan, bölgeden çıkmak için zaman istedi."

Eve yeni mesaja tekrar baktı. "Öfkeli ve evet, olgunlaşmamış. Ama hala kontrollü, hala dikkatli, hala bir şeyler planlıyor. Peabody, o ana kodun ne zaman kaydedildiğini öğrenelim ve benim yetkimle iptal ettirelim."

Peabody, "Belki bir uyarı koymanın bir yolu vardır," diye önerdi. "Böylece kullanıldığında anında bildirim alırsınız."

McNab onlara "Yapabilirim," diye güvence verdi.

"Ve cezbedici," diye onayladı Eve. "Ama ya bunu başka bir hedefin evine girmek için kullanırsa? Bir alarm alırım ve ben oraya ulaşana ya da memurları oraya gönderene kadar biri ölmüş olur."

Düşündü, volta attı. "İptal edildiğini bilmeden onu öldürebilir miyiz? Üzerine alarm koyarız. O kullanmaya çalışır, ben sinyali alırım?"

McNab, "Onu öldürürsün, efendi sahibine haber verir," diye söze başladı.

Roarke, "Bunu aşmanın yolları var," diye araya girerek McNab'ın dikkatini ona çekti.

"Evet, bunu aşabiliriz."

"Etrafından dolaşın," diye emretti Eve. "Ve bu eylemin bilinmesi gerekiyor. Feeney'nin bilmesi gerekiyor - ama senin tarafın bu kadar McNab. Bu odada dört kişi olacak, Feeney, Whitney, Mira. Hepsi bu kadar. Bu konuda konuşmak yok, bildirim yok. Eğer kullanırsa, o anda öldüğünü öğrenecek. Eğer kullanırsa, o anda yerini öğrenirim. Yerini öğrenmem lazım."

"Öldürdüğümüzde daha hileli olur." McNab tekrar Roarke'a baktı. "İmkânsız değil."

"Olmasını sağla. Ben halledeceğim," dedi o daha konuşmadan. "Whitney ve Feeney ile. Bu eylemde de elektronik sohbet yok. Her ihtimale karşı EDD'de endişelenmemiz gereken biri var. Burayı tekrar mühürleyelim ve başlayalım."

"Bu görevi sen ve Feeney halledebilirsiniz," diye ekledi Roarke. "Ben Merkez'e geleceğim, çünkü buralarda oyalanmak istemiyorum. Oradan kendi ulaşım aracımı sipariş edebilirim, All-Terrain'i size bırakırım."

"Bu bir plan. Hadi gidelim."

Central'ın garajındaki yerine çektikten sonra Roarke Eve'in elini tuttu. "Bir dakika," dedi gizlice dışarı çıkan Peabody ve McNab'e.

"Bu işe devam etmeliyim, Roarke."

"Anlaşıldı. Ve sadece sokakta değil, bu binada da dikkatli olmanız gerektiğini anlamalısınız."

"Merkez'de peşime düşmesi için deli olması lazım."

"Çılgınlığın iyi ve tam olarak yerleştiğine inanıyorum."

"Tamam, haklısın ama aynı zamanda aptalca. Henüz aptallık etmedi."

"Ve yine de geçerli kelime. Sadece daha dikkatli olun, Teğmen."

"Son kırk sekiz saattir herkesi izliyormuşum gibi hissettiğimi söyleyebilirim. Merak etmeyin."

"Endişe çoktan yerleşti. Ama tamam. Bunu da al."

Yere baktı, adamın kendisine yasaklı bir silah ya da tuhaf bir e-cihaz uzatmasını bekliyordu. Bunun yerine onu sertçe kendine doğru çekti ve sıcak, sahiplenici bir öpücükle ağzını kapattı.

"İyi bir önlem için," dedi onu bıraktığında.

"Neyin ölçüsü?" Ama karşılıklı kapılardan çıkmadan önce onun elini sıktı. Adam girişe doğru uzaklaştığında kaşlarını çattı. "Yukarı gelip aracını beklemeyecek misin?"

"Çoktan geldi. Polisime iyi bakın. Bu senin için de geçerli," dedi Peabody ve McNab'e, sonra da iş dünyasının hükümdarı takım elbisesinin üzerine Noel için ona verdiği buz gibi paltosuyla dışarı çıktı.

McNab'a "Doğruca Feeney'e git" dedi. "Onu bilgilendir - ofisinde, kapı kapalı. Ona müsait olduğumda geleceğimi ya da ben oraya varmadan önce sorusu varsa aşağı gelebileceğini söyle."

"Bunun üzerine."

"Çene çalmak yok," diye hatırlattı onlara, sonra asansöre doğru yürüdü ve sonraki adımlarının ana hatlarını çizmeye başladı.

Cinayet Masası'na adımını atar atmaz Baxter ayağa kalktı ve ona işaret etti.

"Sizin için bir isim bulmuş olabiliriz. Eski Dedektif Gina Tortelli. Başkomiser Roth'un emrindeydi, o taramada üniformaya kadar düştü, beceremedi ve evraklarını teslim etti. Şimdi yarım yamalak bir **ö z e l d e d e k t i f** için çalışıyor.

Arsenial Araştırmacıları. Size yazmadı," diye ekledi Trueheart onlara katılmak için yürürken.

"O zaman neden onunla ilgileneyim ki?"

"Çünkü annesi sana yazdı."

"Annesi mi?"

"Teresa Tortelli. Seninkini bilmem patron ama benim annem asla böyle... renkli bir dil kullanmazdı."

Eve, annesinin birkaç dört harfli kelime sarf etmekten çok daha kötüsünü yaptığını düşünüyordu. Ve bu yüzden boğazı kesilmişti.

"Senin mi, Trueheart?"

Trueheart, Baxter'ın sorusu karşısında biraz kızardı ama sırtıttı. "Benim duyduğum kadarıyla değil."

"Seni mahvetti Dallas, kızının rütbesinin düşürölmesinden seni sorumlu tutuyor, sonra da rozetini, emekli maaşını, ikramiyelerini fırlatıp atıyor."

"Annesinin, yetiştirdiğı kirli polise olanları bana ödetmek için insanları öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Hayır, bence annenin çenesi düşük ve eline fırsat geçse muhtemelen seni tokatlar. Ama hepsi bu kadar. Acaba pis polis bir tür ikili oyun mu oynuyor?"

Eve gözlerini kıstı, düşündü.

"Annesi kızının senden iki kat daha iyi bir polis olduğunu iddia ediyor," diye ekledi Baxter, "ve bir gün bunu kanıtlayacak."

"Ve yanlış polis belki de, hey, annem haklı ve ben o kaltağı gününü göstereceğim diye düşünür. Onu medya merkezine sürükler, onun için insanları öldüren bir psikopat varmış gibi gösteririm. İşi hala yapabilir - çarpık bir şekilde. Bakmaya değer.

Trueheart ona, "Bunu ve bir tane daha var, Komiser," dedi. "Memur Hilda Farmer - ya da Memur Farmer'dı. İşten ayrılmadan önce ve ayrıldıktan sonra size yaklaşık altı kez mektup yazmış. Potansiyelinin kullanılmadığını iddia ediyor, çünkü o..."

"Memeler, Trueheart," dedi Baxter. "Teğmen bu kelimeyi daha önce duydu. Adamım hâlâ nemli ve taze," diye ekledi. "Bu twist, departmanındaki tüm erkeklerin - ve kadınların yarısının - ona asıldığını veya cinsel tacizde bulunduğunu iddia ediyor. Bir yıl içinde toplam sekiz şikâyetle bulunmuş ve bunların hiçbirisi meyve vermemiş. Protesto için istifa etti. Sizin müdahale edebileceğinizi, yardımcınız olması ve doğrudan sizinle çalışması gerektiğini düşünmüş. İletişiminde çok sayıda anahtar kelime var. Adalet, saygısızlık, arkadaş."

Trueheart, "Artık iz sürücü olarak çalışıyor, Komiser," diye söze girdi. "Bir de sabıka kaydı var - bazı saldırılar ve mala zarar verme suçları işlemiş. Her ikisinin de verilerini makinenize gönderdim."

"Tamam, iyi iş. Takip edeceğim."

Ofisine gidemeden Jenkinson'dan iki, Santiago'dan üç isim daha aldı.

Çok uzun bir haftaya dönüşmekte olan uzun bir gün olacağını düşündü. Ve Mira'yı ofisinde, acımasız ziyaretçi koltuğunda usulca oturmuş çay içerken buldu.

"İçeri girer girmez seni yakalamak istedim," dedi Mira. "Umarım kendime yardım etmemin bir sakıncası yoktur."

"Hayır, sorun değil." Eve kapıyı kapattı, sonra da kahve için AutoChef'e gitti.

"Bu kadar çabuk dönüşmesini beklemiyordum," diye söze başladı Mira. "Bir kadın ya da kadın duyarlılığına sahip birini aradığınıza inanmaya meyilliyim. Bu sabah sana gönderdiği e-postadaki ani değişimi bana yoğun bir iç mücadelenin ortasında olduğunu söylüyor. Dün geceki başarısızlığı kendine olan güvenini sarstı ve bu da sana olan güvenini zedeledi. Seni hayal kırıklığına uğrattı ve egosu seninle kişisel bir ilişki kurma hayaliyle o kadar bütünleşti ki, bunu senin onu hayal kırıklığına uğratmana dönüştürdü."

"Peabody bunun ortaokul gibi olduğunu söylüyor - on iki yaşında bir çocuk."

"Haksız değil. Bu kişi duygusal olarak olgunlaşmamış ve büyük olasılıkla sosyal olarak bodur. Zeki, yetenekli ama utangaç

İnsanlardan ilgi görmeyi arzularken bile insanların etrafında. Sizinle bir ilişki kurmak ona kendini bağlı hissettirdi. Şimdi utanıyor, kızgın ve korkuyor. Cesareti başından beri sahteydi, üretilmişti. Senden yansıyor."

"İlk iletişimde Nixie'den bahsetmişti."

"Evet, bir çocuk - masum, travma geçirmiş ama hayatta kalmış. Ayrıca Sığınak'ta bulunan kalıntılardan da bahsetti. O da benzer bir yaşta istismara uğradığını ya da travma geçirdiğini anlatıyor. Eğer orada olsaydınız, bunlar olmazdı. Eğer cesur ve güçlü olsaydı, bunlar olmazdı. Ama adalet yerini bulmadı - ona göre bulmadı. Şimdi olmalı. Sizin yapamadığınızı yapmak için yola çıktı, bu şekilde kendisini arkadaşınız ve ortağınız olarak görebilecekti. Bu başarısızlık, senin onun peşinden gideceğinin farkına varmasıyla birleşince - sadece hareketleri sürdürmek değil, yeteneklerini kullanarak aktif bir şekilde peşinden gitmek - seni kusurlu olarak görmesine neden oldu."

Mira bacak bacak üstüne attı. Takım elbise bugün pembe-pembeydi ve kayrak grisi topuklu ayakkabılarla giyilmişti.

"Bu onu kusurlu yapıyor. Bu onun için bir mücadele. Birlikte mükemmel bir takım, bir eştiniz. Sen kamuya açık yüz, o gölge, senin yapamadığın işi bitiriyor ve iyi adının intikamını alıyordu. Bu önemliydi."

Mira sanki kelimeler orada yazılıymış gibi duvara doğru işaret etti. " 'Ben önemliyim.' Sen bunu kabul edemezsen o nasıl devam edebilir? Sen kabul edemezsen, o nasıl edebilir?"

"Olay yerine geri dönmek için bir usta kullandı. Benim kodumla değil ama benim adımla kaydettirdi."

"Çünkü seni olmak istediği kişi olarak görüyor. Karşılık gördüğüne kendini inandırsa bile arkadaşlık asla yeterli olmaz. O sadece senin kim ve ne olduğuna hayranlık duymuyor. O imreniyor, Eve. Sanırım evde yalnızken, kendini senmiş gibi davranmaya bırakıyor - e-postada birinci çoğul şahıs kullanmış. Zamanını senin yaptığını hayal ettiği şeyleri yaparak geçiriyor, büyük olasılıkla seninle çok gerçek görünen konuşmalar yapıyor. Cinayetleri planlamak için bu kadar çok zaman

harcayabilir.

Saçını sizinki gibi kestirebilir ya da sizin tarzınızı yansıtan bir peruk takabilir."

"Şimdi beni ciddi den ürkütüyorsun."

"Umarım öyleyimdir. Artık dış görünüşünün altında gerçekten istediği şeyi yapmak için bir bahanesi var. Seni ortadan kaldırmadıkça sana dönüşemez. Şu anda döndüğü yer orası."

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü bana odaklanırsa bununla başa çıkabilirim. Bir sonraki rastgele kişiyi hedef alırsa onu koruyamam."

"İki yoldan birine gideceğine inanıyorum ve keşke hangisine gideceğini size güvenle söyleyebilseydim. Ama şu anda bir mücadele içinde ve hangi tarafının kazanacağını kestiremiyorum. Ya hemen listesindeki bir sonraki adıma geçecek ve bu şekilde kendini kanıtlayacak, sakinleşecek. Sizinle yeniden bağlantı kuracak. Ya da her zaman gelmekte olan dönüşü yapacak - çalışmış ve araştırmış olacak. Size yakın birine yönelecektir. Bir arkadaşınıza. Gerekçesi, bu kişiyi ona tercih etmeniz olacaktır ve bu kabul edilemez. Bu kişi senin için öldürmedi, kendini sana adamadı. Bu kişiyi senden uzaklaştırarak sana ne kadar yanlış yaptığını gösterecek."

Eve'in vücudundaki tüm kaslar düğümlendi.

"Mavis." "Onunla zaten konuştum - dün gece."

Eve bir nefes verdi ve sandalyesinde geriye yaslandı. "Tamam. Takip edeceğim."

"Yılbaşı gecesi baloda sahne alacak. Yoksa bebeği birkaç günlüğüne güneşe çıkarırlardı. Ama dikkatli olacaklar. Leonardo güvenliğinden, yani seyahat ederken ya da gösteri yaparken kullandığı kişilerden gelmelerini istedi."

"İyi. İyiden de öte. Onun güvenliğini biliyorum. Roarke onları bulmasına yardım etti."

"Leonardo kızlarına iyi bakacaktır - ve Mavis'in de kendine nasıl bakacağını bildiğini söyleyebilirim." Mira gülümseyerek ekledi. "O senin en eski ve en yakın arkadaşın ve mantıklı bir hedef. Ama senin daha çok arkadaşın var."

"Bay Mira ile birlikte nöbet tuttuğunuzu söylemiştiniz."

"Ve bu şekilde kalacağız. Nadine?"

"Onunla konuştum ama yine de elimden geldiğince anlatacağım. Reo, Charles ve Louise'e de. Ortağım. Peabody de mantıklı bir hedef değil mi?"

"Olabilir - ve eninde sonunda olacak. Ama bence siviller daha olası, en azından başlangıçta."

"Çünkü bir polisin peşine düşmeyecek kadar korkak." "Bu noktada. Trina."

"Trina arkadaşım değil. Tamam, tamam," dedi Mira ona kaşlarını kaldırarak. "Peabody'ye onunla konuşmasını söyleyeceğim. Eğer konuşursam yüz ve vücut bakımına ihtiyacım olduğunu, saçımı kestirmem gerektiğini falan anlatmaya başlar ve ona ayıracak vaktim yok. Tanrım, Morris. Tüm bölümüm, tamam, polisler orada, ama Morris değil. Bir de Crack var. Ama bir korkağın, lakabını kafa kırmaktan alan o kadar büyük birine karşı çıktığını görmek zor."

"Hala."

Ayağa kalktı. "Çok fazla insan var. Nasıl oldu da bu kadar çok oldular?"

"Hayatını değiştirdin. Hayatını açtın. Ve bu seni daha iyi bir polis yaptı. Benim profesyonel görüşüme göre daha istikrarlı bir insan. Bu kadın aynı şeyi yapmadı. İçini kemiren şeyin gitmesine izin veremiyor. Yıllarca bastırmış, başa çıkmış olabilir. Ve ne yazık ki, sanırım size ulaştığında kendini açtığına inanıyor. Swisher soruşturmasından sonra."

"Bana cevap vermem için hiçbir yol bırakmadı."

"Eğer yanıt verseydiniz, bu yanıtı hayal edemezdi ve bunu kendi gerçekliği haline getiremezdi. Teğmen Dallas, Dallas'a dönüştü, onun hayal gücü - dilek fantezisi - onun gerçekliği haline geldi ve aranızdaki bağ oluştu."

Mira boş fincanını bir kenara koydu. "Bundan sonra hangi seçimi yaparsa yapsın, bu onu nihai seçime götürecek ve o da sensin. O noktada seni düşman ya da dost olarak görmesinin bir önemi kalmayacak. Seni öldürmek, güneşin doğuşu kadar gerekli olacak."

Onu. Zor bir seçim belki ama kaçınılmaz bir seçim. Bunu anlayacak ve onunla gurur duyacaksın. Peki ya seni öldürdüğünde?"

"O da ölüyor," diye bitirdi Eve.

"Evet, çok iyi. Onun için dostluğun timsali olan nihai bağla sonuçlanmalı. Seni paylaşmaktansa seni öldürecek ya da onun için başarısızlığıyla yaşamaktansa seni öldürecek. O zaman kendisi de sensiz var olamaz."

"Bana ulaşamayacak."

"Rutinlerinizi, alışkanlıklarınızı biliyor."

"Ama ben değilim. Roarke buna dikkat çekti. Rutinleri değiştirebiliyorum ve arkamı kollayan koca bir polis departmanım var. Ve ben..." Roarke'un sözünü düşündü. "Dikkatli."

"Öyle olacağına güveniyorum." Mira ayağa kalktı ve elini Eve'in omzuna koydu. "Yardım için ağlıyor."

"Kafese girdiğinde yardım alabilir."

" 'Ben önemliyim,' " diye tekrarladı Mira. "Acaba hiçbir zaman gerçekten önemli olmadığına mı inanıyor? Sana kadar."

Eve, adamlarının aktardığı isimleri ve verileri inceledi, profile göre bir olasılık analizi yaptı ve iki tanesinin kişisel takibe değer olduğuna karar verdi.

Ama önce UNSUB'ın yön değiştirmesi halinde hedef olabileceğini düşündüğü kişilerin listesiyle temasa geçti. Mavis ile başladı.

"Benedict Mantal, Mavis Freestone adına cevap veriyorum."

"Ben." Eve, Mavis'in kişisel korumasının berrak gözlerine baktı. "Dallas."

"Hey, LT, Mavis prova yapıyor."

"Ben de öyle duydum." Belli ki Mavis'in herkese -her birine- bitene kadar yaşamalarını öğütlediğini duymuştu.

"Haber aldık," dedi ona. "Leonardo ve çocuk sahne arkasındalar. Grommet'i de yanıma aldım, o da onların peşinde. Onları yirmi dört/yedi gözetim altında tutacağız."

"Bildiğim iyi oldu."

"Eğer onunla konuşmak istersen bu işi bitirmek üzere."

Şimdi el ele tutuşun, grupla birlikte şarkı söyleyin. Dans edin ve bağırın, dışarı çıkın! Biraz gürültü yapın!

Ben, sağlam, kare çeneli yüzünde bir gülümsemeye, "Kalabalığın hoşuna gidiyor," dedi.

"Bunu duydum. Sadece kontrol ettiğimi söyle. Onu sonra yakalarım. Onları yakınında tut, Ben."

"Buna güvenin."

Eve, aktarımı sonlandırıp bir sonraki aktarımı yaparken, bunu yapacağını düşündü.

Peabody'yi almak için nezarethaneye doğru yürürken Santiago ceketini giydi. Carmichael kendi eşyalarını toplarken ona "Birini yakaladım," dedi. "Adam Wooster'daki orta katlı bir binanın çatısından aşağı uçtu."

"Jumper?"

"Belirlenecek. Sıcak çöreklerini çek, Carmichael." Eve'in gözleri kısılınca Santiago elini kaldırdı. "Sorun değil, bunu söylememi o istedi."

"Olumlu." Carmichael aceleyle kalktı. "Şükran Günü'nden beri bir gram bile almadım. Yıl sonuna kadar bunu korumam için bana motivasyon veriyor."

Eve, Peabody'ye dönerek, "Herkesin içinde herhangi bir motivasyon verme," diye emretti. "Sıcak çöreklerin benimle."

"Bu çok güzel! Şükran Günü'nden bu yana iki kilo dört ons aldım, ama bu aslında kişisel bir rekor - iyi tarafta. Geçen sene -"

"Kıçın hakkında bir kelime daha edersen bir daha asla motivasyon bulamayacaksın."

Peabody ceketini kaptı, koşarak ona yetişmeye çalıştı. "Carmichael's hakkında bir şey söyleyebilir miyim?"

"Hayır."

"Ücretsiz olacaktı." Peabody cebinden bir kilometre uzunluğundaki atkısını çıkardı - bugün parlak pembe ve yeşil çizgiliydi - ve bir boa yılanı gibi boynuna dolamaya başladı. "Nereye gidiyoruz?"

"Arsenial Araştırmacıları. Batı Yirmi Dördüncü Cadde, On Birinci Sokak. Eski dedektif Gina Tortelli'yi arıyoruz - Roth taraması sırasında ortaya çıkarılan kirli polislerden biri. Listedeki iki ajanlarından biri."

"Sana mı yazdı?"

"Kesin bir şey söyleyemem ama annesi yaptı." "Annesi mi?"

"Annesi, Roth'un evinin temizlenmesinde oynadığım rolden memnun değil."

Peabody bileğinin birkaç hareketiyle atkayı bükerken, parçalarını katlarken ve boa yılanını gevşekçe düğümleyip kabartırken, "Temizlenmeye ihtiyacı vardı," dedi biraz güçle.

"Ona göre ben yalaka, hain bir kancık ve bir çakalın sadakatine sahip bir fahişenin dinsiz kızıyım."

"Bir anne sana C'li kelime mi dedi?"

"Doğum yapmanın bununla ne ilgisi var?" "Şey, sadece... bir anne."

"Bu anne, Nadine'in kitabı en çok satanlar listelerine girdikten sonra ikinci kez yazdı ve bu kitapta ben kalbinde irin akan, şan şöret peşinde koşan bir orospuyum ve yargı günüm çok uzakta olmayacak. Oh, ve her gece gerçek adalete kavuşacağım ve sonsuz cehennem ateşinde çığlıklar atarak yanacağım günün gelmesi için dua ediyor."

"Vay canına. Kelimelerle arası çok iyi."

"İlginç bir okuma oldu. Belki de kızı annesinin dualarına cevap vermenin bir yolunu bulmuştur."

"Ama UNSUB senin arkadaşın ve ortağın olmaya kafayı takmış durumda, seni ve irinli kalbini sonsuz cehennem ateşine göndermeye değil."

"Belki de bu saçmalıktır - arkadaş ve ortak. Belki akıllı bir polis bizi vahşi hindinin peşinden nasıl göndereceğini bulabilir."

"Kaz, yaban kazı. Yaban hindisinin bir çeşit viski olduğuna eminim."

"Kentucky burbonu," dedi asansörde onlarla birlikte oturan yardımsever bir üniformalı. "Bulabilerseniz iyi maldır. Lexington'da bir ailem var. Amcamın birkaç kadeh Wild Turkey içtikten sonra yaban kazı kovaladığı bilinir."

Bu durum polislerden bazılarının gülmesine neden oldu.

"Kaz, hindi, ikisi de tuhaf görünümlü kuşlar. Mesajlar beni medyadaki iki cinayetle ilişkilendiriyor," diye devam etti Eve asansörü garaja doğru sürerlerken. "Buna bir tür ödeşme olarak bakabiliriz. Uzun bir ihtimal," diye ekledi Eve Peabody'den önce. "Ama annenin mektupları çılgınca bir öfkeyle dolu. Kızı yanlış bir polis. Belki o da çılgınca bir öfkeyle doludur."

Garajda büyük arazi aracına yöneldi. "O zaman eski memur Farmer ile diğer yolu deneyeceğiz. Bunun rozet için yapılan taramadan nasıl geçtiğini bilmiyorum."

Eve kemerini bağladı, biraz süslü bir tankın kontrollerinde oturmak gibi olduğunu düşündü, yuvadan ters çevrildi.

"O bir kaçık. Ama zeki, belki de bu sayede elemeleri geçebildi. Altı haftalık hızlı bir eğitimden geçti, hemen hemen tüm sınavlarda başarılı oldu. Ama işe girdikten sonra dağıldı. Erkek, kadın, polis, şüpheli, görgü tanığı, temas kurduğu hemen hemen herkesin ona cinsel tacizde bulunduğu doğru değilse. Her beş dakikada bir suç duyurusunda bulunuyor, sonra da kimsenin onu anlamadığından ya da onunla çalışmadığından yakınıyordu."

"Tanrım, bu gerçekten haksızlık." Peabody gözlerini devirdi.

"Yine de anladığımı biliyor ve yardımcım olarak çalışma talebiyle birkaç kez benimle temasa geçti. Aksi takdirde, son sekiz aydır iz sürme konusundaki tecrübesi göz önüne alındığında, benim ana muhbirim olabilir."

"Gerçek bir kazanana benziyor. Ama seks kısmı uymuyor."

"Hayır, değil. Ama geri kalanı var. Yine de hem anne hem de sürekli cinsel tacize uğrayan bu atlama takipçisi aktif e-posta hesapları üzerinden benimle iletişime geçti."

"Hâlâ onları takip etmek zorundayım."

"Öyleyiz. Mavis provada. Mantal ve Grommet onun peşinde, Leonardo ve Bella da."

"İyi eller. Birkaç hafta önce onlarla Delivery Roulette oynamıştık."

"Teslimat Ruleti mi?"

"Evet." Sıcaklık buzu sulu kar haline getirecek kadar yükselmiş olmasına rağmen, Peabody tavuk sopasına tutunmaya devam etti. "Mavis bizi etiketledi, biz de öylece takılıyorduk, aşağı indik. Sanırım birkaç ayda bir oynuyoruz - ya onların evinde ya da bizimkinde. Aynı binada olduğumuz için kolay. Güvenlik oradaydı çünkü konserden sonra kalmalarını istemişti. Yaptığı şey tüm teslimat menülerini dağıtmak, sonra gözlerinizi kapatıp birini seçmeniz gerekiyor - sonra bir numara seçiyorsunuz. O menüden ve o üründen sipariş vermek zorundasınız. Sırayla gidiyor. Sonunda Tayland, Çin, İtalyan, vegan ve her neyse karışımıyla karşılaştığınızda çok komik oluyor. Ben ve Steve bu konuda iyi sporculardık."

"Trina," diye hatırladı Eve.

"Elbette, birkaç kez o da işin içindeydi."

"Hayır, onunla iletişime geçmelisin çünkü kendimi oraya koymayacağım. Bu iş devam ederken kışını kollamasını istiyorum. Ona mesaj at, yoksa ikiniz de saça ya da seni yumruklamak istememe neden olacak başka bir şeye başlayacaksınız."

Peabody temas kurarken Eve, Arsenial Investigators'ın bulunduğu derme çatma binanın yakınlarında bir yerde park yeri aradı. Vazgeçti - All-Terrain'in büyüklüğü uygun bir cadde park yeri bulmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu - çukurlu bir otoparka girdi, acımasızca pahalı bir yuvaya sıkıştı.

"Saati otuz iki elli." Bileti cebine soktu. "Burayı kim işletiyorsa küçük hırsızlıktan tutuklanmalı. Tek bir lanet günün sonunda bunu büyük hırsızlık yap."

"En azından buz yağışı durdu."

Eve, binaya giden iki buçuk blokluk yolu toynaklarıyla kat ederken, "İyi tarafa lanet olsun," diye düşündü.

Çoğu dilenci ehliyetine sahip kaldırımında uyuyanlar binalara karşı kamp kurmuşlardı. Kemikli adamı yıldırım çarpmış gibi gösteren sarı-beyaz saç patlaması olan biri mızıka ile kederli bir melodi çalıyordu. Yasal olmak için ancak yeterince yaşlı görünen bir çift LC, mikro etekleri ve balık ağlarıyla bir kapı aralığında toplanmış, titriyordu.

Köşede bir kayar arabanın dumanı tütüyordu. Alıcı olmayınca, operatör arabaya yaslanmış yüklü bir köpeği kemiriyordu.

Eve, yardımsever işaret parmağını takip ederek ince bir merdivenden döndü:

ARSENIAL MÜFETTİŞLERİ

ÜÇÜNCÜ SEVİYE

Bir rehinci dükkânı olan Four Aces, Madame Curracus, Palm Reader ve Office For Let ikinci katta yer alıyordu.

Üçe kadar tırmanıp eski demir kapının zilini çaldılar. Cevap veren vızıltı üzerine Eve kapıyı zorlayarak açtı.

Resepsiyon alanında, hantal bir veri ve iletişim merkezinin bulunduğu cılız bir masa ve bu masada tıklar tıklar çalışan asık suratlı bir esmer vardı. Bekleme alanında bir çift turuncu plastik sandalye ve bozuk para/kredi ile çalışan bir fiske bulunuyordu.

Esmer kadın tıkırdamayı bıraktı ve dudak bükerek başını kaldırdı. "Randevun mu var?" diye sordu, sisle kaplı gemileri kayalık kıyılardan uzaklaştırabilecek kadar genizden gelen bir sesle.

Eve rozetini çıkardı. "Artık biliyorum."

Esmer kadın kıpırdandı ve Eve onun elinin masanın altına kaydığını gördü. Polis alarmı, diye tahmin etti.

"Bay Arsenial bir soruşturma nedeniyle ofis dışında. İletişim bilgilerinizi bırakabilirsiniz."

"Bay Arsenial ofisine döndü, muhtemelen ayaklarını masasına uzatmış kışını kaşıyordur. Umurumda değil. Buraya Gina Tortelli'yi görmeye geldik."

Esmer kadın burnunun ucuyla kokladı. "Peki ya işinizin niteliği?"

"Hiçbiri senin değil."

"Neden bu kadar şirret olmak zorundasın?"

"İşimin doğası böyle. Eğer Bay Arsenial polislerin gelmesinden bu kadar ürküyorsa, muhtemelen bir nedeni vardır. Bunun nedenini bulup hayatını cehenneme çevirmeyi de işimin doğası haline getirebilirim ya da Gina Tortelli'yi üretebilirsiniz."

"Neden bana bir dakika vermiyorsun? Sheesh." Bağlantıya döndü, özele bastı ve el cihazını aldı. "Hey, Gina. Birkaç rozet seni görmek istiyor ama nedenini söylemiyorlar. Evet, tabii. Nuh-uh. Tamam." Bağlantıyı kesti. "Dışarı çıkıyor. İstersen oturabilirsin."

Eve plastik sandalyelere baktı, onları ne tür kışların ısıtmış olabileceğini hayal etti.

"Hayır, teşekkürler."

Tortelli tavırlı bir şekilde dışarı çıktı. Verilere göre boyu 1.80'di ve bağcıklı botları kalın topuklarıyla ona birkaç santim daha ekliyordu. Sarıya çalan kahverengi saçlarını kısa tutturmuştu. Eve, Hastings'in saldırganın ten rengiyle ilgili tarifini düşündü.

Café au lait, bol sütlü. Uydu.

Tortelli'nin koyu renk gözleri daraldı, tanıdıklık yüzünde titreşirken düzleşti.

"Tembellik mi ediyorsun, Teğmen?" Eve'in rütbesini sözlü bir alaycılıkla söyledi.

"Çalışıyorum. Bunu burada mı yapmak istiyorsun?"

Tortelli bir elini kalçasına götürdü, diğer eliyle de bir işaret yaptı. "Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle."

"İki kişi öldü, bir diğeri de dün gece saldırıya uğradı. Siz de bu tanıma uyuyorsunuz."

Tortelli'nin dudakları hızlı, geri çekilmiş bir nefesle aralandı ama hemen toparlandı. "Bu saçmalık. Yayınladığınız robot resmi gördüm. New York'taki insanların yarısına uyuyor."

"Her şeyi medyaya açıklamadığınızı bilecek kadar uzun süredir bu iştesiniz. Bulduğunuz yer, yirmi yedinci Aralık, saat 17:00 ile 19:00 arası."

"Temsilci olmadan sana bir şey söylemem."

"Tamam, bir kişiyle temasa geçin, temsilciniz bizimle Merkez'de buluşsun." "Ve sizinle hiçbir yere gitmek zorunda değilim."

"Bu şekilde oynamak istiyorsan, oynarız. Gidip annenle konuşacağız."

"Bu ne lan!" Eve kapıya doğru dönerken Tortelli patladı. "Annemin yanına yaklaşılamazsın."

"Yanına gidebilirim ve onu merkeze götürüp bir kutuya koyabilirim. Onu bir polisi tehdit etmekle suçlayabilirim."

siber zorbalık ve cinayet komplosu şüphesiyle tutuklayın."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Eve hiçbir şey söylemeden PPC'sini çıkardı ve Tortelli'nin annesinden gelen ilk e-postayı getirip uzattı.

Tortelli okurken hırçın duruşu biraz bozuldu. "Oh, Tanrı aşkına." Şimdi boynunda gümüş bir haç taşıyan zinciri çeviriyordu. "Sadece saçmalıyordum, hepsi bu ve bu neredeyse iki yıl önceydi."

"Dahası da var. Bu sadece ilki. Ya seninle konuşurum ya da onunla. Seç birini."

"Gina? Birini çağırmamı ister misin?"

Tortelli sanki orada olduğunu hatırlamış gibi resepsiyon görevlisine baktı. "Hayır, hayır. Bir şey yok. Bir şey yok. Bir şey yok. Buraya dön," dedi Eve'e ve arkasını döndü.

Eve'inkinden bile daha küçük olan ve tek penceresi olan bir ofise götürdü. Cılız masanın üzerinde resepsiyonda olduğu gibi gıcırdayan bir D&C duruyordu. Ama ofis son derece temiz ve düzenliydi.

"Bak, annem biraz sinirlidir, tamam mı? Ve ben onun tek kızıyım. Onunla bu konuyu konuşacağım, kesmesini söyleyeceğim, ama Tanrı aşkına, bu işte çalışan herkes her gün birilerinden bir şeyler duyuyor."

"Nerede?"

"Noel'den birkaç gün sonra." Bilgisayara döndü ve bir takvim sipariş etti. "Bir kadının peşindeydim. Kocasını aldattığını düşünüyor ve haksız da değil. Ayın yirmi yedisinden eve döndüğü on dokuz otuzuna kadar bin dört yüz saat yirmi dakika boyunca onun peşindeydim. Kocasını beni on üç buçukta dışarı çıkacağını söylediğinde etiketledi ve ben de onu takip ettim. Kayıtlarımda var."

"Günlüğün, Tortelli."

"Evet, günlüğüm - ve müşteriden gelen etiketler 'bağlantı günlüğümde. Konu Noel ile ilgili bazı şeyleri değiş tokuş ettikten sonra doğrudan Park'taki Swan Hotel'e gitti. Arabaya bindi.

Asansör. Şanslıymış çünkü camdan olanları varmış. On dördüncü katta indi. Yukarı çıktım, günün o saatinde hangi odaların mahremiyet ışığının açık olduğuna baktım ve buldum - 1408. Kayıtlarda var."

"Seni gören oldu mu? Kimseyle konuştun mu?"

"Bütün mesele kimsenin beni görmemesi ve hatırlamaması. İki saat boyunca lobide oturup asansörü izledim. Dışarı çıktı ama yalnız değildi. Yanında biri var ve aşağı inerken bademciklerini gıdıklıyorlar, sonra o bir tarafa, adam diğer tarafa gidiyor. Kendi kapısından girene kadar peşinden ayrılmadım. Dün gece de onun üzerindeydim. Raporu yazıyordum, çünkü birlikte olduğu adamı teşhis ettim. Bu onun kayınbiraderi. Kız kardeşinin kocası."

"Klas."

"Bekle!" Tortelli elini kaldırdı. "Lobi bardan bir makbuz aldım. Orada oturabilmek için iki soda içtim. Faturam var ve üzerinde tarih de var. Çektiğim fotoğrafları aldım ve zaman damgası kullanıyoruz. Söylediğim yerde olduğumu kanıtlayabilirim."

"Annemi rahat bırak."

"Yirmi dokuz Aralık, saat beş ile altı yüz arası."

"Evdeydim, yatakta, yalnız. Uyuyordum. Yalnızdım çünkü üç yıldır birlikte olduğum adamla rütbem düşürüldükten sonra ayrıldık ve her şey boka sardı. Hayatım alt üst oldu, tamam mı? Mutlu musun? İşaretlendiğim için bu boktan işe girdim. Ama tuvalette kalmayacağım. Biraz mesafe ve destek aldıktan sonra kendi ajansımı kuracağım. Annemi rahat bırak, lanet olsun. Sen zaten payını aldın. Ben dördüncü kuşak polisim. Birkaç yıl içinde teğmen olurdum. Şimdi bu bok çukurundayım."

"Eğer dördüncü kuşaktan olsaydın, kesinlikle daha iyi bilmen gerekirdi."

"Senin için söylemesi kolay, parayla evlisin."

Öfkelendiğini fark etmeden önce Eve ellerini masanın üzerine, masayı titretecek kadar sert bir şekilde vurdu. "Onu görmeden önce on yıldır bu işi yapıyordum. Bunun benim için parayla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Rozeti olan her polis için bunun para olduğunu mu düşünüyorsun? Sen lanet olası bir yüz karasısın."

"Ne olduğunu bilmiyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsunuz. Herkes yaptı, biraz orada biraz burada. Tam orada ve nereye gidiyor? "Ne acıtıyor?" diye düşünüyorsun. Her gün hayatımı riske attığımı düşünüyorsun. Kolay olduğu için böyle düşünüyorsun. Her lanet gün kendime neden bu işi bırakmadığımı sormadığımı mı sanıyorsun? Taj'ı tanıyordum. Onu tanıyordum."

Tortelli ölü bir polisten, iyi bir polisten bahsederken titreyen bir nefes aldı. "Ona olanlarla benim hiçbir ilgim yok. Bunların hiçbirisiyle. Sadece oradan buradan biraz aldım. Bu yüzden sadece rütbem düşürüldü. Rütbem düşürüldü çünkü olaydan sonra IAB'ye içimi döktüm. Bununla da yaşayamazdım, bu yüzden bu bok çukurundayım."

Gözyaşları akmak istiyordu. Eve onların öfkenin ardında savaştıklarını görebiliyordu. "Bunun için seni suçladığımı mı düşünüyorsun? Evet, iyi günlerde kendimi buna ikna edebiliyorum. Kötü günlerde aynada kendime zar zor bakabiliyorum. Ben kimseyi öldürmedim. Beni bu işe bulaştırmak, ailemi tekrar bu duruma sürüklemek için hiçbir nedenin yok."

"Bana lobi bardaki makbuzu göster."

Tortelli masanın üzerinde duran bir dosyayı açıp çıkardı. "Tamam." Eve dosyayı geri verdi.

"Temizsin."

Eve Peabody ile çalışmaya başladığında Tortelli, "Birkaç yıl içinde sadece beş ya da altı bin dolardı," dedi. "En fazla altı bin."

Eve arkasına baktı. "Rozetin daha değerli olmalıydı." Ve başka bir şey söylemeden yürümeye devam etti.

"Onun için üzülüyorum."

Eve merdivenlerde durdu, soğuk paltosunun eteğini sıyrıp Peabody'ye bir bakış fırlattı.

"Tamam, beni merdivenlerden atma. Ona söylediğin her şey doğruydu. Her şey. Ve daha fazlasını söyleyebilirdin.

ve daha kötüsü ve haklıydı. Ama onun için üzüldüğüm çünkü bunu biliyor ve bununla yaşıyor."

"Sempatini boşa harcıyorsun."

"Demek istediğim, dedektiflik kalkanını alacak, davaları kapatacak, belki bir fark yaratacak kadar iyiydi. Ve hepsini birkaç bin dolar için fırlatıp attı."

"En az iki katı. Hâlâ yalan söylüyor, hâlâ gerekçelendiriyor."

Sokakta, Eve ellerini ceplerine soktu çünkü aktif olarak bir şeyi, birini yumruklamak istiyordu - ve ortağı bunu hak etmiyordu.

"Mesele para değil, mesele asla sadece para değil. Buna hakkınız olduğu fikridir. DB'nin birinin üzerinde bir tomar para vardı, onunla ne yapacaktı? Hey, bu güzel bir bilek ünitesi ve nabızı atmıyor, bu yüzden ben de alabilirim. Kahretsin, bu büyük bir kaçak baskınıydı ve ben biraz kanlı aldım. Departman onu yakacak, o yüzden bir parça alıp bir serseriye satmamın ne zararı var? Kıcımı yırttım, kendimi riske attım, bunu hak ediyorum. Bunu ilk kez düşündüğünüzde, yaptığınızda, bir suç mahallinden bir şey cebe indirdiğinizde, bir DB'nin ceplerine daldığınızda, işiniz biter. İşin bitmiştir ve senin kadar kirli polislerle uğraşmak seni bir daha temiz yapmaz."

"Asla olmak istediği, olabileceği kişi olamayacak. Bunu parayla takas etti. On dolar ya da on bin dolar olması fark etmez." Peabody omuzlarını kamburlaştırdı. "Bunu biliyor."

Eve yine mızıkacının yanından geçti. Şimdi ürkek bir melodi. Adamın soğukta büzülüp kalmışken nasıl bu kadar delice neşeli bir şey çalabildiğini bilmiyordu.

İki büklüm oldu, rüşvet parası olarak düşündüğü şeyi almak için cebini karıştırdı, bir ellilik çıkardı, adamın onu, rozetini ve gözlerini görebileceği şekilde çömeldi.

"Lanet olası bir yemek ye. Bunu sokağın aşağısındaki içki dükkanına götürdüğünü öğrenirsem, kıcına tekme basarım. Anladın mı? Hayır," dedi Peabody'nin kendi elini uzattığını görünce.

cebinde. "Bu kadar yeter - ve maaş gününde bana hala borçlusun. Anladın mı?" diye tekrarladı kaldırımında uyuyan adama.

"Preciate it." Elliliği paltosunun bir kıvrımına sıkıştırdı. "Bir yemek al," diye tekrarladı.

Kendine kızgındı - neden bir kibrit çakıp elliliği yakmıyordu? - Pahalı otoparka ve aracına yöneldi.

"Şimdi maaş gününe kadar eksikim var," diye mırıldandı ve kartını okuttu, harcama raporu için park fişini aldı.

"Eğer bulursak, öğle yemeğini ben ısmarlarım. Ucuz olduğu sürece."

Eve yarım bir kahkaha atarak ışıklarda durdu. Sonra bir an için başını direksiyona doğru eğdi. "Tortelli konusunda yanılmadın. Ben hissedemiyorum ama sen yanılmıyorsun. Dördüncü kuşak polis ve kayınbiraderini beceren bir kadının videosunu çekiyor. Belki de yol boyunca hepsi kirliydi diye düşünüyorsun - yaptığı şey bu, aile mirasına sürülen leke bu ve o da bunu biliyor."

"Sen de haksız değildin. Rozeti daha değerli olmalıydı."

Işık değişti; Eve sürdü.

"Polisten başka bir şey olmak istediğimi hiç hatırlamıyorum. Dallas'taki o hastanede uyandığımda, olan her şey bulanıktı ya da bakılamayacak kadar parlaktı, polisler oradaydı. Beni biraz korkutmuşlardı - polislerin beni örümceklerle dolu karanlık bir deliğe atacaklarını içime o sokmuştu. Ama bana karşı çok dikkatliydiler ve kimse dikkatli değildi. Doktorlar, hemşireler, onlar da dikkatliydi ama polisler hakkında düşündüğüm gibi her şeyi düzeltebileceklerini düşünmemiştim. İçlerinden biri bana pelüş bir ayı getirmişti. Bunu unutmuşum," diye fark etti. "Bunu nasıl unutabilirdim ki? Bulanıklığın içinde kayboldum."

Başını salladı, bir dönüş yaptı. "Polis olmak dışında bir şey istediğimi hiç hatırlamıyorum," diye tekrarladı. "Eminim Tortelli için de aynısı olmuştur. Belki de aradaki fark bunun onun hakkı olduğunu düşünmesiydi, rozet sadece onun hakkıydı. Bu yüzden kaybedene kadar değer vermedi."

Her ne kadar başka bir sokak boşluğu ve başka bir pahalı arsa arayışını gerektirse de, Hilda Farmer'ı, eski adıyla On İkinci Karakol'dan Memur Farmer'ı, çalıştığı kefalet komisyoncusunun birkaç blok ötesindeki bir bodrum katına kadar izlediler.

Eve zile bastı. Birkaç dakika sonra, güvenlik için pahalı bir eklenti olan elektronik gözetleyicinin yanıp söndüğünü gördü. Eve, kapıdan gelen belirgin "eek!" sesini duyunca ceketini geriye doğru fırçaladı ve bir elini silahının kabzasına koydu.

Kilitler gümbürdedi, şangırdadı, takırdadı, sonra açıldı.

Uzun boylu, kıvrımlı esmer, "Dallas! Nihayet! Hey, Peabody, nasıl gidiyor? İçeri gelsene!"

"Hilda Farmer?" Eve ofis olarak kullanılan küçük, düzenli yaşam alanına göz gezdirdi. Burada hantal ekipmanlar yoktu. Bir çift şık D&C ünitesi, üçlü bir duvar ekranına bakan merkezi bir iş istasyonunda oturuyordu.

Ekranlardan birinde, kalın bıyıklı ve çatık kaşlı, sert yüzlü bir adam olan Carlos Montoya'nın fotoğrafı ve verileri gösteriliyordu.

"Skip, takip ediyorum." Farmer ekrana bir el salladı. "Omurga kırıcı. Ölümcül bir saldırı. Parayı bulamadığı için bir salağı top sopasıyla öldüresiye dövmüş. Bana sorarsanız kefaletle serbest bırakılmamalıydı ama bırakılmasaydı şu anda çalışıyor olmazdım. Otursana! Kahve yapacağım. Özel günler için sizin markanızdan biraz var."

"Bekle biraz."

"Elbette, ne isterseniz. Bastwick ve Ledo - ve dün gece fotoğrafçıya yapılan saldırı. Medyadaki pislikler sizi de işin içine katacak bir açı bulmaya çalışıyorlar. Yardım etmek için buradayım."

Bir sandalyenin koltuğunu okşadı ve kendisi için bir sandalye daha aldı. "Araştırma konusunda istediğim kadar ilerleme kaydedemedim ama birkaç gündür başka bir iş üzerindeyim. Elimde ne varsa senindir. E-postalarımı aldın. Sizin için çalışmaya fazlasıyla hazır olduğumu biliyorsunuz."

"Artık polis değilsin."

"Departmandaki yaygın cinsel tacize karşı direnip çalıştığınız için size - aslında ikinize de - hayranım. Ben kendimi savundum. Demek istediğim, teğmenim bile açıklamalar ve teklifler yaptı. Dışarı çıkıp biraz taşak patlatmak mı? Bir kadın memurla böyle mi konuşulur? Sanki bilmiyormuşum gibi bana herhangi bir mesaiyi onunla halletmem gerektiğini söyledi. Üstelik en kötüsü de o değildi."

"Düşünebiliyor musunuz?" diye mırıldandı Eve.

"Nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz. Yaptığım işi seviyorum. Atlayan biri böyle bir şey yapmaya kalkışırsa, kasiğine bir tekme yemesi işini görür. İsteyken böyle şeylerle ilgilenemezsin. Ama senin emrine anında geri dönerim Dallas. Peabody'yi ortağın yaptığından beri yardımcın yok."

"Sana özgeçmişimi vereceğim," diye devam etti Eve konuşmadan. "Charlie ile konuşabilirsin - Charlie Kent, çalıştığım kefil. Charlie şu ana kadar iyi, ama kendi evimde çalışıyorum, böylece bana taşınabileceği fikrine kapılmıyor."

"Herkesin yaptığı gibi."

Farmer gözlerini devirdi ve tavana dikti. "İnsanların nesi var anlamıyorum. Ama sana ve bana dönersek, sivil bir yardımcı olarak çalışmaya hazırım ya da görevime geri dönmemi talep edebiliriz. Bu konuda seçici değilim. Açıkçası, önemli olan birlikte çalışmamız. Ama göğüslerime bakmadığınız için teşekkür ederim. Yüzüm burada."

Farmer ince bir gülümsemeyle yanaklarına dokundu.

Eve onun yüzüne, sadece yüzüne baktığı için kaşlarını kaldırdı. "Tamam. Şu anki soruşturmamı araştırıyormuşsunuz."

"Her zamanki gibi. Teşkilata katılma sebebim sensin. Merkeze, sana atanmayı talep ettim ama kabul edilmedi. Departmanda bir sürü kıskanç insan vardı ama ben bunu kabul ettim. Kendime aidatını öde dedim. Ama taciz o kadar fazlaydı ki

Acımasız. Aslında bunun kasıtlı olduğunu düşünüyorum, sana yeniden atanmadan önce beni dışarı itmenin bir yolu.

"Soruşturmayı tartışmak istiyorsan o kahveyi içmeliyiz. Ben notlarımı getireyim."

"Kahveyi pas geçeceğiz," dedi Eve ona. "Soruşturmayla ilgili olarak, bunu tamamlayacak birkaç sorum var."

"Emrinizdeyim. Profesyonel olarak," diye ekledi Farmer, parmağıyla Eve'i işaret ederek.

"Soruşturmayı takip ettiğinize göre, iki cinayet ve Hastings'e saldırı sırasında nerede olduğunuzu öğrenmek istiyorum."

"Dallas." Nefes nefese kalan Farmer arkasına yaslandı. "Şunu açıkça belirteyim. Benim özel hayatım kişiseldir. Birlikte ne kadar yakın çalışırsak çalışalım, bu ilişki ne kadar samimi olursa olsun, kişisel sınırın aşılmasına izin vermeyeceğim. Sizin ve Peabody'nin bu kuralları esnettiğinizin farkındayım ve bir dedektif ile amiri arasındaki cinsel serbestliği onaylamasam da bunu görmezden gelebilirim."

Peabody, "Ha?" dedi.

"Senin... dinamiğini gasp edeceğimden endişelenmene gerek yok, buna kibar bir ortamda dinamik diyebiliriz. İlgilenmiyorum. Burada üçlü olmayacak."

"Tanrım, ben de buna güveniyordum. Kıyafetim bile vardı."

"Peabody." Eve'in sesi, boğazının arkasını gıdıklayan kahkahasına rağmen sert ve düz kaldı.

"Seksi bir kenara bırakalım," diye söze

başladı Eve. "Daha fazla katılamazdım!

Şimdi -"

"Hayır, şimdi," diye düzeltti Eve. "Söz konusu zamanlarda nerede olduğunuz soruşturmayla ilgili. Sizinle hiçbir şekilde kişisel bir ilgim yok. Takviminizi kontrol ederseniz, bekleyeceğiz."

"Şüpheli olduğumu mu ima ediyorsun?"

"Nerede olduğunuzu belirtmenizi öneriyorum, böylece birbirimizin zamanını boşa harcamayı bırakabiliriz."

"Tamam. Hiçbir şeyi kontrol etmeme gerek yok." Farmer kafasına vurdu. "Ayın yirmi yedisi akşamı Miami'deydim, Janet Beaver'ı takip ettim ve yakaladım. Onunla birlikte sekiz-on beş seferiyle New York'a döndüm - Kuzey-Güney Taşımacılığı. Yirmi sekizinci gecedan yirmi dokuzuncu sabahına kadar Montoya ile ilgili bir ipucunun peşindeydim ama bu ipucunun çıkmaz sokak olduğu ortaya çıktı. Pennsylvania'da 68'in 112. çıkışındaki Motor Court Lodge'da kaldım. Harcamalar için kredi kartımı kullandım ve yirmi dokuzunda saat altıda kafelerinde kahvaltı ederken de aynı şeyi yaptım. Sonuncusu için buradaydım, çalışıyordum ama bir pizza sipariş ettim - kişisel boy, biberli ve mantarlı. Yedi buçuk gibi teslim edildi. Teslimatçı kız on sekiz yaşlarında, 1.80 boylarında, pembe saçlı, yeşil gözlüydü. Mama Mia's Pizzeria, Batı Yirmi Üçüncü, Yedinci Cadde."

"Doğrulayacağız ve hepsi bu kadar." Eve ayağa kalktı.

"Sana olan hayranlığımı ve tutkularımı yanlış yere koyduğumu görebiliyorum."

"Evet, öyle yaptın. Yardım almalısın, Farmer. Karşı konulmaz bir seks mıknatısı olmadığın konusunda sana ipucu verebilir. Ayrıca" - bir dürtüyle kolunu Peabody'ye doladı, sersemlemiş partnerini kucakladı - "partnerimin göğüsleri daha iyi."

"Şikâyetle bulunacağım!" Çiftçi bağırdı.

"Evet, evet, evet."

Eve, bu kez depresif ve kızgın olmak yerine eğleniyor olmaktan memnun bir şekilde dışarı çıktı. "Charlie'yi kontrol edelim, sadece kapıyı kapatmak için, ama peşinde olduğumuz kişi o değil."

"Herkes onun peşinde."

"Sürekli bir deneme olmalı." Eve yürümeyi tercih etti, soğuşun beynini yeniden temizlemesine izin verdi. "Yeterince zeki ve güçlü e-becerileri var ama sekse fazla takmış durumda. Öldürmelerde hiç cinsel öge yok ama onda olacak."

Eve yürüyüş yolundaki bir at arabasının önünde durdu.
"Hâlâ arabada öğle yemeği yiyecek kadar param var."

"Sadece dikkatimi dağıtmak için para ödüyorsun. Çünkü göğüslerime bakmak istiyorsun."

"Her zaman, Peabody. Her zaman."

16

Bin altı yüze gelindiğinde, Eve tüm zemini ve mantıklı olan tüm potansiyelleri ele aldığını hissetti.

Seçeneklerini düşündü, hiçbirisi umurunda değildi.

"Peabody, Merkez'de bir holoroom ayarla."

"Gerçekten mi?" Peabody'nin yüzünde şaşkın bir sevinç ifadesi belirdi. "Holoroom gibi soğuk teknolojileri hiç kullanmıyorsun."

"Roarke'un evini birkaç kez kullandım. Üç sahenin de üzerinden geçmek istiyorum. Bir, iki, üç. Birbiri ardına geçerken bir şeyler ortaya çıkabilir."

"Kontrol ediyorum... On dakika sonra kırk dakikalığına açık bir tane, sadece bir tane var. Büyük olanı saat yirmi yüze kadar dolu, ikincisi ise yine arızalı. McNab'in dediğine göre, daha çok arıza varmış. Şimdi ayırtıyorum. Birkaç kabin boş ama tek oda bu."

Sadece bir taneye ihtiyacı vardı.

Tam zamanlı çalışmak istediği için Eve doğruca oraya gitti ve sekizden dörde, dörtten gece yarısına vardiya değişimleri nedeniyle sıkışan asansörlerden muzdarip oldu.

Holo ve VR sektörü sessiz ve temizdi. Otomat hizmeti sunulmuyordu ve koridor boyunca odalarda yiyecek ve içeceğin yasak olduğunu hatırlatan işaretler asılmıştı.

Diğerleri ise söz konusu odalardaki tüm faaliyetlerin izleneceği ve kaydedileceği konusunda uyarıda bulunmuştur.

Bir polisin plajda neredeyse çıplak yatma ya da bir memur, ziyaretçi ya da teknisyenle birlikte olma isteği duyması durumunda kişisel kullanımı engellemenin bir yolu.

Elbette bunu aşmanın yolları vardı ve söylentilere göre ikinci holoroom rutin olarak arızalıydı çünkü birileri monitörlerle oynamıştı, böylece kumsalda uzanabilecek ya da ona binebileceklerdi.

Eve tesisleri nadiren kullandığı için pek umursamıyordu.

Master'ını yuvaya soktu, taranmasını ve onaylanmasını bekledi.

Dallas, Teğmen Eve onayladı. Peabody, Memur Delia tarafından zaman ve tesis rezervasyonu yapıldı. Peabody de giriş yaptıktan sonra bilgisayar **onaylandığını** duyurdu.

Beyaz, penceresiz duvarları ve beyaz zeminiyle boş odaya adım attılar. Peabody kapıyı kapatırken Eve duvarın dibine doğru ilerledi.

Eve üç dava dosyasını sırayla tuşladı, büyük olasılıkla sırayla bir canlandırma programladı.

Unsurlar kabul edildi, sistem analiz ediliyor. Şüphelinin yüz detayları tamamlanmadı.

"Eskizleri kullan."

Sanatçı yorumlarının koordinasyonu, birleştirilmesi. Kalan veriler yükleniyor.

"Bir videoda dört kişinin bir holoromda oyalandıklarını ve bataklık orman gibi bir yerde sıkışıp kaldıklarını gördüm - içlerinden biri hariç, o da şehrin yeraltı dünyasına savrulmuştu. Ve baltalı bir adam vardı..."

Peabody beyaz odanın etrafına bakarken sözlerini yarıda kesti. "Belki de şu anda bunu düşünmemeliyim. Kendimizi bataklık bir ormanda bulabiliriz. Her neyse, filmin adı HoloHell'di. Şimdi devam filmini çekiyorlar."

Eve, "Eğer adamın biri sana baltayla gelirse, onu sersemlet," diye önerdi.

Yükleme tamamlandı, program on saniye içinde başlayacak. Rezervasyonunuz için otuz dört dakika, on sekiz saniyeniz kaldı.

"İyi, iyi, iyi. Git."

Program üç saniye, iki saniye, bir saniye içinde başlayacak.

Eve katili Bastwick'in binasının kapısına kadar takip etti. Aralık akşamının geç saatlerinde solan ışığa ve bilgisayar tarafından oluşturulan trafik gürültüsüne dikkat etti. O

eldivenli elin zile basışını ve kapının rahatça açılışını izledi.

"Sence ne hissediyordur?" Eve katille birlikte asansöre adımını atarken merak etti. "Eğer bu ilk seferiyse -ki öyle olmadığına inanmak için hiçbir nedenimiz yok- gerginlik hissetmez mi? Heyecan? Bir şeyler hissetmiyor mu? Ama elleri sabit. Kutunun yerini ve açısını o kadar kolay değiştiriyor ki, sanki kafasında koreografisi yapılmış gibi."

"Tereddüt yok," diye yorumladı Peabody. "Acelesi de yok."

"Onunla ilgili her şey dikkatinizi vermeyin diyor ve kimse vermedi. Ama onun istediği şey ilgi. Belki de en çok."

"Senin."

"Evet, başlamak için."

Bastwick, şık salon kıyafetleriyle kapıyı açtı.

Bastwick'in ağzı hareket etti ve program ona ses verdi.

Tamam. Onu sadece

Katil içeri girip sağ cebinden bayıltıcıyı çıkarırken son sözleri buydu. Merkez kütle, tam sersemletme. Bastwick'in sinir sistemi alt üst oldu ve vücudu kasıldı, mükemmel bakımlı elleri çırpındı. Yere yığıldı, geriye düştü, yere yığıldı. Kafası yere çarptı. Gözler bir saniye baktı, sonra bir saniye daha, beyazlaşmadan önce, sonra kapaklar aşağı indi.

Eve'in çizdiği senaryoyu takip eden katil - yüzü neredeyse karikatür gibi çizilmişti - kutuyu bir masanın üzerine koydu, ceketinin sol cebinden bir maket bıçağı çıkardı ve mührü kırdı.

Kutudan bir kutu Seal-It çıkardı, eldivenleri çıkardı.

"İçeri girmeden önce mühürlenirdi. Elleri, ayakları, her şeyi. Belki ellere yedek bir kat daha verdi ama önce mühürlenmeden içeri adım atmadı."

Peabody notlarına atıfta bulunarak, "Temizlik hizmeti yirmi üçünde geldi," dedi. "Bildiğimiz kadarıyla bu tarihe kadar evine kimse gelmemiş. Temizlikçiler kurbanı ait olmayan herhangi bir saç, lif ya da parmak izi bulamadılar."

"Sıkıca mühürlenmiş. Emin olmak için şapkanın altında bir mühür başlığı bile olabilir. Güvenliği tekrar takmış olmalı - bu program bunu göstermiyor ama takmış olmalı. Hiç şansı yok. Paltosunu da çıkarırdı. Çok sıcak, çok hantal, ama altında ne olduğunu bilmiyoruz. Peki onu neden yatak odasına götürdüler?" diye ekledi, katil Bastwick'i itfaiyecinin taşıyacağı şekilde kaldırırken.

"Daha rahat mı?" Peabody tahmin yürüttü.

"Biraz uzatıyor, ben de öyle düşünüyorum. Biraz gergin olmalı, bu yüzden dışarı çekiyor. Meraklı da. Yatak odasına gidip kontrol edin. Onu yere yatır," diye devam etti Eve, "bir iki nefes al, kutuyu almak için geri dön."

Eve cinayeti izledi, sersemlemişken bile cesedin topuklarının yatağa nasıl vurduğunu gördü. Ve gözler tekrar açıldı, kan boğazdan aşağı kayarken cama dönüştü.

"Arkadan. Ceketini çıkarması gerekiyordu, elbette. Olmak zorunda altında mühürlü. Kan olması ihtimaline karşı altında koruyucu giysi, hatta kurbanın saçı bile var. Koruyucu giysiyi daha sonra yakarsınız ama paltoda kan ya da iz kalma ihtimali yoktur."

"Tıbbi teçhizat, morg teçhizatı, süpürge teçhizatı?"

"Bunun gibi. Ya da boyacıların ya da böcek ilaçlayıcılarının kullandığı gibi. Öldürmek için sür, sonra çıkar. Ters çevirin, hatta poşetleyin, kutuya geri koyun. Programı durdur."

Eve, katili çizilmiş yüzüyle çevreleyerek ilerlerken sahne olduğu yerde dondu.

"Bunu çok uzun zamandır planlamıştın, her ayrıntıyı. Bilgisayar, geçen zaman?"

Geçen süre on iki dakika kırk beş saniyedir.

"Koruyucu giysinin kutudan çıkarılması, giyilmesi, tekrar çıkarılması, torbalanması ve kutuya yerleştirilmesi için geçen süreyi de ekleyin."

Tam koruyucu kaplama için ortalama süre bir dakika elli iki saniye olarak hesaplanmıştır.

"Ek süre ile yeniden hesaplayın, programa devam edin."

Peabody, "Onu girişten çıkışa yirmi yedi dakikada yakaladık," dedi.

"Kesinlikle ve bu sürenin sadece yarısını kullandı. Mesajı yazmak da buna ekleniyor," diye yorumladı Eve katil bunu yaparken. "Kutudaki her şeyi değiştirmek, yeniden mühürlemek, paltoyu, eldivenleri değiştirmek. Her şeyi aldığınızdan emin olmak için etrafa bir göz attıktan sonra dışarı. Adımlarında o küçük baharla."

Hâlâ katili izleyerek bekledi, ta ki bilgisayar program, ilk aşama, son diyene kadar.

"Geçen zaman?"

Yirmi dakika, on saniye.

"Kalan yedi dakikada ne yaptı?" Peabody sordu.

Cevap vermek için yeterli veri yok.

"Sana sormuyorum. Belki de hızlıca bir tur atmıştır. Güzel bir yer, şık. Belki kimsenin fark etmediği birkaç şey almıştır."

"Ben öyle düşünmüyorum. Muhtemelen cinayeti işlemek ya da sonrasında kendini toparlamak için zamana ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim. Ama bunu yapmak için o kadar uzun süre bekledi ki, ayrıldığında çok mutlu oldu. Ve senaryo çok sağlam."

"Böbürlenmek mi?"

"Hayır." Eve bir kez daha daire çizdi, inceledi. "Bu zaman kaybı. Temize çıktığında böbürlenebilir. Bahse girerim o kutuda bir güç ışını ve bazı mikro gözlükler vardı. Her ihtimale karşı yatağı kontrol etti - saç telini fark edebilmek için her şeyi düzeltti. Yatak odasından oturma odasına, oradan da tekrar geri döndü. Zamanını böyle değerlendirdi."

"Yani zeki, titiz ve muhtemelen anal."

"Belki biraz obsesif-kompulsif atılmış. Bahse girerim onu yakaladığımızda Mira derin bir nevroz kuyusu bulacak. Bilgisayar, ikinci aşamaya başla."

Burada güvenlik kamerası yok, katilin ne kadar zaman harcadığını bilmenin bir yolu yok. Ama Eve'in iddiasına göre, katil burada fazladan

Ledo'nun atlayışından geriye hiçbir şey kalmadığından emin olmak için kir ve enkazın üzerinden geçti.

"Bu sefer daha duygusal. Benzer türde bir cinayet."

Diğer programda olduğu gibi, katil dili çıkarmak için neşteri çıkardığında Peabody gözlerini kaçırdı.

"Benzer mi?"

"Sırtını ikisine de dayamak zorunda kaldı. O kadar derin kesmesi için teli geri mi çekti? Muhtemelen kolları titremiştir. Istakayı Ledo'nun içine sokarken? İki eliyle aşağı doğru itmek, ağırlığını vermek zorundaydı. Öldürdüğünü hissetmesi, bundan sorumlu olduğunu, kontrolün kendisinde olduğunu hissetmesi gerekiyordu. Ama ikinci seferde biraz, sadece biraz daha az kontrollüydü."

"Daha fazla olması gerekmez mi? Kendine daha çok güvenmesi?"

"Ama şimdi bunun ne kadar iyi hissettirdiğini biliyor ve bu da beklentiyi farklı bir düzeye taşıyor. Sadece görev değil - onun gördüğü gibi - zevk de. Ya da en azından tatmin. Ayrıca, dikkatimi çekti ama tam olarak istediği bu değildi. Onaylanmak istiyordu," dedi Eve, katil kirli duvara bir şeyler yazarken. "Ve biraz da minnettarlık. Medya konferansında tüm bunları gördüğüne kendini ikna etmeye çalışıyor. Bir şekilde ona bunun sinyalini vermişim. Ama söylediğim kelimeler -ki kelimeler önemlidir- doğru kelimeler değil."

"Sana çoktan sırt çevirmeye başladığını mı düşünüyorsun?"

"Bastwick'in dairesinden neşeli bir şekilde çıktığında dönmeye başladı. Çünkü her şey onunla ilgili hale gelmişti - her zaman öyleydi ama o bunu görmesine izin verdi. Bu onun ne istediği, kim olduğuyla ilgili. Ben bir bahaneyim. Önemli bir bahane ve onun bu bahaneye ihtiyacı var. Son programı çalıştırın."

Eve bunun ilginç olduğunu düşündü. İlerleyişi izlediğinde, daha da sağlamlaştı. Hastings'e ulaşmanın pek çok yolu vardı. Ya da başka birine, daha çok Ledo gibi kolay lokma olabilecek birine. Ama Hastings daha çok...

"Cesur," dedi yüksek sesle. "O merdivenlerden çıkarak daha fazla fiziksel risk alıyor. Evet, tabii, kim yukarı

bakar?"

Peabody, "Turistler, yabancılar," diye söze başladı ve Eve dönüp ona sırtıttı.

"Bingo. Burada yaşamayan insanlar hep yukarı bakarlar. Vay canına, şu bina ne kadar yüksek! Bak, gökyüzü tramvayı var - bir tane almalıyız. Buna cesaret etti. İyi şans, gerçekten, çünkü biri onu görse bile, bu sadece merdivenlerden yukarı bir kutu taşıyan biri. Ama..."

"Risk almak zorunda değildi, anlıyorum. O istedi. Seni etkilemek için belki?"

"Belki, ve öldürmeye biraz heyecan katmak için. Artık heyecanı seviyor. Ve beklemek, uğultu. Hastings'i incelediyse, o kapıyı açmadan ona siktirip gitmesini söyleyebileceğini biliyor, ama bunu çok istiyor, o kapıyı açmasına ihtiyacı var.

"Ve öyle."

Eve onun patlayıcı küfürlerini dinledi, ona karşı garip bir düşkünlük hissetti. Bastwick'le olduğundan daha yakın olan sersemletici darbenin onu geriye savuruşunu, vücudunun sallanışını ve sonra yere düşüşünü izledi.

Kutuyu yere koyar, kapıyı kapatmaya başlar ve Matilda merdivenlerden aşağı seslenir, merdivenlerden aşağı iner. Şarap şişesi uçar; sersemletir.

"Evet, şarabın bir kısmı paltoma sıçradı. Öyle olmalı. Ama şöyle bir şey var. Birkaç şey. Programı sonlandır."

Eve, Peabody'ye döndü.

"Birincisi, eğer Hastings'i gerçekten incelediyse, neden yaratıcılığı hesaba katmadı? Bir çekim yapmış olabilir, istediği şeyi elde edene kadar modelleri ve ekibi geç saatlere kadar çalışmaya zorlamış olabilir. Bir kız arkadaş ve seksi bir akşam yemeği fikrini hesaba katın, ama o değişken, talepkar ve tuhaf biri. O kötü bir hedef, en azından bu şekilde."

"Ama etkileyici bir tane. Eğer ona ulaşabilirse, onu alt edebilirse - ve Matilda orada olmasaydı bunu yapabilirdi - Ledo'dan çok daha büyük bir vay canına," diye belirtti Peabody. "Bastwick'ten bile. Ve üç numara - ki bu onu resmen bir seri katil yapardı. Başka bir keş yerine başarılı bir fotoğrafçı/görüntü sanatçısını çıkarırsanız daha etkileyici olur."

"İkinci bir keş çıkar, insanlar ho-hum der. İkinci nokta. Silahsız, yarı çıplak bir kadın vardı ama takip etmedi. Bitirmek için. Kutunun dışında düşünmüyor - ha ha - ayakları üzerinde düşünmeyi ve hareket etmeyi hesaba katmadı. Matilda senaryo dışıydı ve tek yapabildiği kaçmaktı."

"Başından beri onun bir korkak olduğunu söyledin." "Bundan daha fazlası."

Üç rekonstrüksiyonu art arda görmek de bunu açıkça ortaya koydu.

"İlk ikisi sorunsuz geçti," diye belirtti Eve. "Her şey olmasını beklediği gibi oldu. Düzen ve mantığa ihtiyacı var. Matilda düzenin dışındaydı. Matilda mantıklı değildi."

"Yani ne yapacağını bilmiyordu," diye sözlerini tamamladı Peabody. "Senaryoya göre hareket edecek içgüdülere sahip değildi."

"Aynen öyle. Yarı çıplak, silahsız kadının peşine düşmek, onu sabitlemek, bir atış daha yapmak yerine, her şeyi bir kenara bıraktı."

Size ayrılan süre dolmuştur. Lütfen oturumu kapatın ve tesisten çıkın.

"Güzel. Bilgisayar, programı evime ve ofisime gönder - Dallas, Teğmen Eve. Kendini güvende hissettiği yere geri döner," diye devam etti Eve yola çıktıklarında. "Ve sakinleşmeye çalışıyor. Bana bir özür mektubu yazmaya başladı. 'Eve, başarısız oldum. Seni hayal kırıklığına uğrattım.' Ama her şey kafasında dönüp duruyor. İşler ters gitmemeliydi. En başta daha minnettar olmalıydım. Her şeyi mükemmel bir şekilde planlamışken bu kimin hatası? Her şeyden önce bana güvendi ve karşılığında bunu aldı."

"Bu sana ne anlatıyor?"

"O bir polis değil. Ya da çok kötü bir polisti. İki gündür iş başında olan her polis ayakları üzerinde düşünmeyi öğrenir. Polisler takip eder, peşinden koşar, kaçmaz. Sen silahlısın, hedef değil mi? Kesinlikle kaçmazsın. Polis değil. Bir özentî, belki. Bir şekilde kolluk kuvvetlerinde, evet, ama iş başında değil."

"Eğer haklıysan kendimi çok daha iyi hissedeceğim. Haklı olmanı gerçekten istiyorum, özellikle de..."

"Tortelli ile konuşuyorum," diye bitirdi Eve, ortağını net bir şekilde okuyarak. "EDD'ye uğrayacağız. Eğer hâlâ buradaysa, Feeney'den biraz bilgi almak istiyorum. İşim bittiğinde seni ve McNab'i eve bırakacağım."

"Ciddi misin?"

"Yolumun dışında değil, Mavis evdeyse o kadar da dışında değil. Benim için kontrol eder misin? Eğer oradaysa ona kendim bakmak istiyorum."

"Elbette. Sen ve Roarke baloya gidecek misiniz?"

"Oh, kesinlikle. Eğer önümüzdeki yirmi dört saat içinde ikimiz de büyük beyin hasarına uğrarsak." Yürürlerken Peabody'ye kaşlarını çatı. "Gidiyor musun?"

"Şey, evet - eğer açıksak. Elbette, bu çılgınlık - işteki ilk yılımda yılbaşı gecesi kalabalık kontrolünde çalıştım ve bu vahşi ve kötü bir şey. Ama eğlenceli de. Mavis hepimize tam giriş kartı aldı, böylece VIP muamelesi görece, ünlülerle ve müzik yıldızlarıyla takılabileceğiz."

"Diri diri derimin yüzülmesini ve kendi derimin zorla yedirilmesini tercih ederim." "Eeww!"

"Evet, bu oldukça iğrençti ama doğruya yakındı." EDD'ye doğru saptı, sonra Elektronik Dedektifler Bölümü olan parlak ve zıplayan dünyanın dışında durdu.

Herkes hareket ediyor, sandalyelerinde zıplıyor, içlerindeki inek ritmiyle ayaklarının üzerinde dans ediyordu. Neon renkler odadaki herkesi süslüyordu, biri hariç.

Feeney, diye düşündü Eve, Day-Glo çılgınlığına dönüşmüş bir dünyada buruşuk bir akıl vahası. Bir tahtanın başında durmuş -tamam, ayağını yere vuruyordu ama bu da makul bir şeydi- birkaç inek ona bakarken kaydırıyor, süpürüyor, bıçaklıyordu.

Mekan şekerli içecekler ve meyve aromalı sakızlar gibi kokuyordu. Şimşek mavisi giysili, yeşil saçları kabarık bir kule gibi olan biri bir küpün içinde zıplayıp döndü ve "Yee-haw!" dedi.

"Bunu görüyor musun?" Eve dedi ki. "Bunu birkaç milyonla çarpın, işte size top düşüşü."

"Onu mag yapan da bu."

"Ve işte," dedi Feeney, iki işaret parmağını ekrana doğru kaldırarak, "bu iş böyle yapılır."

Feeney'nin sağındaki dedektif yumruklarını havaya kaldırdı ve pembe-beyaz çizgili poposunu oynattı. "Yo fucking ho, Captain."

"İzleyin ve öğrenin çocuklar, izleyin ve öğrenin." Avuçlarının tozunu aldı. "Şimdi bunu bitir ve gidip o piçi paketle. Zimmete para geçirme, sigorta dolandırıcılığı, bir de şantaj."

"Ağda uç, patron. Teşekkürler."

Feeney döndü, Eve'i gördü, ona ve Peabody'ye başıyla işaret etti. "Bir dakikan var mı?" Eve ona sordu.

"Artık biliyorum."

"Peabody, McNab'in ve Mavis'in durumunu kontrol et. Ofisinde mi? Burada düşünemiyorum," dedi Feeney'e. "Nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

"Kanın beyne gitmesini sağlar," dedi ve yolu gösterdi. "Ve bazı günler insanın başını ağrıttıyor."

Masasının üzerindeki bir kâsede sakladığı badem şekerlerinden birkaç tane kopardı, sonra oturup ayaklarını masaya dayadı. "Neredeyse bir saattir dışarıda o kürekle uğraşıyorum ve arama yapıyorum. Ayakları kaldırmak iyi geldi. Dökül bakalım."

"Güncellemeleri okuyacak vaktin oldu mu?" "Evet, tam hedefimdeyim."

"Hastings'e yapılan bu saldırıya kadar polis olduğunu düşünüyordum. Ama ne tür bir polis silahsız bir şahitten kaçır? Sen silahlısın, tanık değil ve hedef yerde. Oyun şu: Takip et, zekiği indir, işi bitir."

"Bazı sarı göbeklileri işe alıyoruz."

"Evet, ama bunu hesaba katsak bile, risk nedir ki? Adrenalin pompalıyor olmalı, değil mi?"

"Rapora göre sadece bir şok akımı ateşlenmiş." Feeney başını salladı. "İş başındasın, tüm hedefler vurulana kadar bir taneyle yetinmeyeceğini biliyorsun."

"Aynen öyle. Bir tane daha mı? Berbat bir atış. Cidden berbat. Belki de gafil avlandığı için ıskaladı. Ama sadece 10, belki de 12 metreden bahsediyoruz. Diğer iki kurban yakın mesafeden sersemlemişti - Hastings iki DB'den bile daha yakındı. Yüz yüze, bu yüzden bana sadece sarı göbekli değil, aynı zamanda cidden berbat bir atış gibi geliyor. Belki de risk budur. Ve yine de, zekânın o kadar da büyük bir üstünlüğü yoktu. Zekânın peşinden gitseydi, onu yakalardı. İhtimaller var. Hangi polis bu ihtimali göze almaz ki?"

"Olasılık polis eğitimi değildir. Zaten sokağa çıkmamış. Belki bir masa başı çalışanı. Büyük ihtimalle bir özenti ya da bir sivil."

"Ya da ikisi birden. Döngüde biri var Feeney, çünkü Ledo hakkındaki raporumu okumadıysan, fiziksel ilişkiye girdiğimizi bilemezsin."

Kendisi de birkaç badem aldı, volta attı ve daire çizdi. "Bastwick, tüm bunlar halk için yemdi. Bastwick'in kendisi benimle bir sorunu olduğunu açıkça ortaya koydu, kişisel bir kan davası oynadı."

"Ve Bastwick önce geldi."

"Evet, evet. Evet. Evet. Bu kolay olanı. Bununla ayaklarını ıslat. Ledo, bu daha kişisel. Şöyle diyor, değil mi, neler olduğunu biliyorum ve senin için ona borcumu ödüyorum. Bastwick'ten daha derin."

"Ledo'yu öldürmek daha kolay ama Bastwick daha genel. Evet, burası Mira bölgesi ama seni anlıyorum. Ledo'dan sonra da söyleyecek daha çok şeyi vardı, yani tırmanışını aldın. Her iki olay yeri de Crystal teyzemin ön salonu kadar temiz - iz açısından - bu yüzden kolluk kuvvetleri konusunda sana katılıyorum, özellikle de halkın bilmediği verileri ekleyerek."

"O zaman Hastings. Aslında ondan hoşlanıyorum, çarpık bir şekilde. Ayrıca, elbette bir raunt yaptık, ama her zaman üstünlük bendeydi. Daha da fazlası, bir kez kaynadıktan sonra işbirlikçi oldu."

ve ona kurbanların resimlerini gösterdim. Aslında Gerry Stevenson'ın kimliğini tespit etmemize yardımcı oldu. Ama... tartışmanın hepsi raporda vardı.

"Raporları kim okuyor? Doğrudan işin içinde olmayan biri olmamalı."

"Ama."

"Evet, ama doğru kimlik bilgilerine sahip biri onlara erişebilir. Bu konuda standart bir arama yaptım ve pek bir şey bulamadım. Daha derine inmenin bir yolu var mı?"

"Bakabilirim. Ama," dedi tekrar. "Doğru kimlik sizi Kayıtlar'a kolayca sokar. Ya da yeterince iyiysen ve yeterince ilgiliysen hack'leyerek girersin. Yeterince ilgileniyor ve bazı e-şifreler gösteriyor."

Onun masasına oturdu. "Aklına gelen biri var mı? Teknisyenlerinizden herhangi biri, yeni biri, e-destekten herhangi biri? Dışarıdan danışmanlar kullanıyorsunuz."

"Squeaks, tabii. Sivil inekler. Roarke buraların en iyi gıcirtısıdır." Tel tel saçlarını ovaladı. "Biraz araştırma yapacağım ama kimse benim için patlamaz. Yine de çocuklarımdan bazıları pek aşına olmadığım gıcirtılar kullanıyor. Özenti, her yerde böyle okunuyor. Özenti polis, özenti kanunsuz, özenti bir numaralı dostun."

"Belki artık o kadar da dostça değil."

Feeney, "Sana kızgın," diye onayladı. "Üstüne üstlük mızımız bir kaltak."

"Bu da onu herhangi bir arkadaşım için çekişmenin dışına çıkarıyor. Ama benim endişelendiğim dostlarım. Sizi aşağılamak istemem."

"Yapmasam daha iyi." Kayıtsızca ayak bileklerini yeniden çaprazladı. "Senden üstünüm."

"Sen benim eğitimcimdin, ortağımydın. Sen -" Şimdiye kadar sahip olduğu babaya en yakın şey. Ama bu ikisi için de fazla özensiz ve duygusaldı. "Sen bir dostsun. Kendimi onun yerine koyduğumda, bana en çok geri ödeme yapacak hedefin kim olduğunu soruyorum. Kimi kenara itmek isterdim ki Dallas'ın -neydi o? - EN İYİ ARKADAŞI MI? I

Mavis'i hemen buldum. En eski arkadaşım ve bir sivil. Ama sen, Feeney ve Peabody varsınız."

"Roarke senin dostun değil mi?"

"Ona ulaşacak kadar iyi değil. Bu çok aşağılayıcı ve bunu kastetmedim. Adam korunuyor, demek istediğim bu. Bana kalırsa bir polise karşı koyamayacak kadar korkak ama..."

Şimdi bir avuç badem aldı, Eve'i incelerken arkasına yaslandı, ağzına bir tane attı. "Eski bir polis, bir inek, bir masa başı çalışanı? Kolay lokma mı?"

"Onun kafasında, Feeney, benim değil. Yaşlıymış, kıcımın kenarı."

"Yılları eskisinden daha fazla hissediyorum ama kolay lokma değilim."

"Ben biliyorum. O bilmeyebilir. Ben sadece nasıl gördüğümü söylüyorum ve sizden tetikte olmanızı istiyorum. Önemsemiğim birinin peşine düşecek. Bir sonraki vuruşta olmasa bile, ben onu durdurmazsam çok yakında."

"Şimdiye kadar kronolojik olarak çalışıyor. Şapkandan çıkarman gerekse, sıradaki kim olurdu? Dostum değil."

"Ah, kahretsin, Feeney. Onları sayamadım." Bu fikir bile ellerini yüzünde ovuşturmasına ve parmaklarını gözlerine bastırmasına neden oldu. "Tanrım, Stevenson soruşturmasından bugüne kadar tüm dava dosyalarımı okumam gerekecek."

"O yoldan gidebilirsin," diye kabul etti Feeney. "Ve önümüzdeki birkaç haftayı onların içine gömülerek geçirirsin. Ya da Roarke'a onları yükletip, o süslü bilgisayar laboratuvarını kullanmasını söyleyebilirsin. Şu anda kafeste olmayan insanlarla fiziksel ya da sözlü kavgaları araştırın. Diğer polisleri ayırın. Birine saldırmayacağından değil ama siviller daha olası. Çabuk olmaz ama birkaç yıllık dava dosyalarını karıştırmaktan daha çabuk olur. Göze de daha kolay gelir."

"Elde ettiklerim üzerinde bir olasılık araştırması yapın. Ona daha hızlı bir tane yaptırabilirim." Şimdi anlıyordu. "Başlangıç için altı ay. Zaman çizelgesini de hesaba katarak olasılıkları hesapla. Bu da bir şeydir."

Sinyal iletişim cihazını çıkardı ve kaşlarını çattı. "Kyung. Medya güncelleme istiyor. Sadece açıklama yapmak istiyor, soru yok. Daha kötüsü de olabilirdi."

Düşünerek, bir cevap tuşladı. On dakika içinde. Kısa bir açıklama, tamamdır. İşim var.

Cebine geri soktu ve ayağa kalktı. "Bu işi aradan çıkaracağım. McNab temizse, onu ve Peabody'yi eve götüreceğim, Mavis'i kontrol edeceğim."

"Götürün onu. Ben kendim çıkacağım. Benim kolay lokma olduğumu düşünen katil kadınlara karşı gözümü dört açacağım."

"Yeterince iyi. Teşekkürler." Kapıda durakladı. "Yarın akşamki baloya gitmeyi düşünür müsün?"

"Tabii, o zamana kadar aklımı kaybedersem."

Kadın ona kesinlikle gülümsedi. "Kesinlikle."

Medya odasında Kyung'un hazırladığı bildiriye bir göz attı, ardından kameraların ve mikrofonların önüne çıktı.

Sorular hemen patladı. Onlarla başa çıkmak için gürültü seviyesi düşene kadar sessiz bir şekilde durdu.

Taşlı sessizlik genellikle şüpheliler, işbirliği yapmayanlar üzerinde işe yarardı. Muhabirler üzerinde daha uzun sürebilir ama genellikle işe yarar.

"Soru kabul etmiyorum, o yüzden vaktimi boşa harcamayın. Leanore Bastwick cinayeti ve Wendall Ledo cinayetine ilişkin soruşturma aktif ve devam etmektedir."

"Yeni bir ipucu var mı?"

"Bir şüpheliniz var mı?"

"Dün gece Dirk Hastings'e yapılan saldırının Bastwick ve Ledo'nun ölümünden sorumlu olan aynı kişi tarafından gerçekleştirildiğini düşünüyoruz. Bay Hastings yaralandı ama tamamen iyileşti. Şüphelinin en yeni robot resmi zaten hepinize dağıtıldı, bu nedenle bu konuda cevaplamayacağım sorular sormanızın bir anlamı yok. Şüpheli, bir polis tarafından durdurulduğunda kaçtı.

Bay Hastings'in evinde misafir. Hayır, tanığın kimliğini açıklamayacağım."

Azalan sabrıyla bir sonraki soru yağmurunu bekledi. "Tüm kanıtları değerlendiriyoruz, tüm ipuçlarını takip ediyoruz ve şüpheli tespit edilip yakalanana kadar da bunu yapmaya devam edeceğiz. Şüphelinin tüm dikkatimi üzerinde topladığımı da ekleyeyim."

Rastgele bir kamera seçti ve konuşurken doğrudan kameraya baktı. "Şüpheli silahsız iki kişiyi öldürdü, önce onları bayılttı. Bay Hastings de silahsızdı ve bayıltılmıştı. Bu son olaydaki fark, bir tanığın bulunması ve şüphelinin bayıltılmamış biriyle yüzleşmek yerine olay yerinden kaçması. Kendi sonuçlarınızı kendiniz çıkarın."

Umursamaz bir tavırla arkasını döndü ve sorular peşinden yağarken uzaklaştı.

Kyung, "Şüpheliye kameralar önünde korkak demek istediniz," diye yorum yaptı.

"Kendi sonuçlarını kendin çıkar," diye tekrarladı. "Peabody, McNab, gidelim."

Bir katilin peşine düşmeden önce bir arkadaşını görmeye ihtiyacı vardı.

"Kapıdan kapıya servis onu sallıyor." McNab, Peabody'nin arkasındaki All-Terrain'e tırmandı ve onun poposunu hızlıca sıktı. "Sana bir fincan kahve ısmarlayayım mı, Dallas?"

Prensip olarak reddetmeye başladı ama sonra vazgeçti. Kanında biraz tel kullanabilirdi. "Evet, teşekkürler."

O AutoChef'i çalıştırırken Eve dışarı çıktı.

"Peabody senin nasıl holo geçiş yaptığını anlattı ve bu beni heyecanlandırdı. Yancy ile bir araya geldim ve UNSUB üzerinde holo-construct ile oynadık. Onun çizimlerini, güvenlik disklerini, yükseklik tahminlerini ve tüm o mutlu şeyleri kullanarak."

Kahvesini bir fincana programladı ve öne doğru uzattı.

"En yüksek olasılığı vücut yapısına göre belirledik - ve bu konuda ikiye ayrıldık, ama ikimiz de cüssesinin çoğunun palto olduğunu düşünüyoruz, altına ne giyiyorsa. Kol ve bacak uzunluğu, eller, ayaklar, omuz ve kalça genişliği oranlarına bakarak, dış giysileri de hesaba katarak beş-sekiz ile beş-on arasında, yaklaşık elli dolar civarında olduğunu düşünüyoruz. Orada biraz kas olmalı, değil mi? Rekonstrüksiyonunuz ilk kurbanın sürüklenmediğini, taşındığını söylüyor. İlk kurbanın ağırlığı 1.18'di."

Peabody'ye düzenli bir kahve uzattı. "Saçlar ve gözler boktan - saçları göremiyorum. Hastings kahverengi diyor ama göz rengini değiştirebilirsiniz. Ama üzerinde çok düşündük ve kısa saçı beğendik. Elbette şapkanın altında toplayabilirdi ama altında bone olsa bile kısa tercih etmek daha kolay ve akıllıca. Başiboş kalma ihtimali daha az, değil mi?"

Kendisi için bir gazoz programlarken Eve dikiz aynasından bir bakış attı. "Düşünüyordun, McNab."

"Gri hücreleri üzerine koy, LT." Ona sırtıttı. "Beş görüntüden oluşan bir seri bulduk - bazı varyasyonlar

ve hiçbirinin gözünün yaşına bakmam ama bir sonraki maaş çekime bahse girerim ki yaklaştık."

Biraz gazlı içkiyi höpürdeterek içti. "Peabody beni etiketlemeden hemen önce bitirdim, bu yüzden dosyayı bilgisayarlarınıza gönderdim. Eve gittiğinde bir göz atabilirsin."

"Neden bekleyelim ki?" Trafik kötü ve yavaştı. "Burayı arayabilir miyim, gösterge panelini?"

"Kesinlikle." Onu tanıyan adam emniyet kemerini çıkardı ve ön koltuğun üzerinden atladı. "Bana bir saniye ver."

Vişneli gazoz gibi kokuyordu, diye düşündü, Broadway dışı bir eleştiride oynamak için kaçan bir adama benziyordu. Kuzey Kutbu'nda. Ama iş e-iş'e gelince, o... şey, onu salladı.

"Al bakalım. Buraya geri getireceğim, böylece Shebody'nin de haberi olacak."

Eve aracı otomatik vitesine taktı. Trafiğe saldırarak Mavis'in evine daha çabuk varabilirdi ama zamanını McNab ve Yancy'nin işbirliğini inceleyerek geçirmenin daha iyi olacağına karar verdi.

İlk kompozit uzun boylu, sağlam yapılı, mükemmel kas tonusuna sahip bir kadını gösteriyordu. Bu mükemmel kas yapısı, iki dedektifin resme minicik puantiyeli bir bikini giydirmiş olmasından da anlaşılıyordu.

Eve'in gözleri tekrar dikiz aynasına kayınca McNab, "Bulduğun yerde eğlenmelisin," dedi. "Ayrıca bu size olası vücut tipleri hakkında iyi bir fikir verir."

Eve'in yorumu "Hmm" oldu. Kısa, neredeyse centurion kesimi ve orta kahverengi saçlar tercih etmişlerdi. Hastings'in tarifine göre gözlerde de aynı tonu yakalamışlardı. İnce bir ağız, düz bir burun, hafif yuvarlak bir çene.

"Yüz tanıma sistemi kullandınız mı?"

"Biraz eşzamanlı çalıştık ama standart özelliklerle falan uğraşınca birkaç zilyon hit alıyorsunuz, bu da hiç almamakla aynı şey."

Eve başını sallayarak bir sonrakine geçerken, iri yarı araç trafiğin en yoğun olduğu saatlerde, sıkışık trafikte ilerliyordu.

Şimdi daha ince bir yapı, sert görünümlü kollar, kısa, keskin bir kama içinde daha açık renk saçlar. Ve bu kez altın rengi metalik bir bikini.

Ve bir sonraki, biraz daha ağır, daha kıvrımlı, dikenli saçlı, çenesi daha kare, alt dudağı biraz daha dolgun. Parlak pembe bir G-string ve gümüş yıldız şeklinde minik bir sütyen giyyordu.

"Kurduğumuz şekilde, özellikleri ve unsurları karıştırabilir ve eşleştirebilirsiniz," diye açıkladı.

"Morph Dollies oynamak gibi," dedi Peabody. "Çocukken o oyuncacı çok severdim."

"Eminim şekil değiştiren bebekleriniz diğer bebekleri parçalamamıştır."

"Buzlu mu olsun, ne olsun?" McNab, Peabody cevap vermeden araya girdi. "Morphing Dollies'i öldürmek. Roarke bunu kesinlikle üretmeli."

"Bunu ileteceğim. Bu iyi bir iş McNab. Hedefin tam on ikiden vurulacağına dair kışım üzerine bahse girmezdim ama bu iyi bir düşünce ve iyi bir çalışma."

"Hepsi bir gün içinde."

Kafasının arkasında oynamasına izin veren Eve, kılavuza geri döndü. Daireye yakın bir yere park etme konusunda pek umutlu değildi ama daha tuhafı olmuştu.

Yabancı bunu yaptığında, zihinsel bir yumruk pompalaması yaptı ve kimse onun önüne atlamaya çalışmadan önce yönünü değiştirdi.

"Bu alana sığacak mı?" Peabody merak etti. "Odaya ve güce sahip olmak güzel ama bu kadar büyük bir şey için sokakta yer bulmak zor."

Çenesi gergin, gözleri öfkeli Eve, "Bunu uyduruyorum," diye mırıldandı.

Gerekli tüm manevraları hesaplayacağı ve bir şeridi kapattıklarında korna seslerine sinirlenmeyeceği için önce otomatiği denedi.

Ön ve arkaya park eden araçlar için ayrılan standart gerekli alana uymak amacıyla bu araç için hedef park alanı 11,2 santimetre kısadır. Lütfen başka bir seçenek seçin.

"Isır beni," diye hırladı Eve ve tekrar manuel moda geçti.

"Sola doğru keskin bir şekilde kesmek istiyorsun," diye başladı McNab, sonra bir bakışıyla onu yaktığında fermuarını çekti.

Ama o tam da bunu yaptı, geri kayd, ters yönde kesti, dışarı kayd. O patlayan boynuzlara orta parmağını vermekte direndi.

Kaldırımı öptü, tekrar kesti, eğildi, küfretti. Sonra dikey konuma geçti, direksiyonu kırdı - Peabody'nin mırıltılarını duymazdan geldi çünkü sesleri duaya benziyordu. Sonra indirdi.

Önde ve arkada yaklaşık bir parmak genişliği olduğunu ve bunun yeterince iyi olduğunu düşündü.

"Şu arkadaki külüstür mü?" McNab yorumladı. "Onun dikey seçeneği yok. Dışarı çıkamayacak."

"Benim sorunum değil - ve uzun sürmeyecek."

Onun sorunu, itiraf etti, tekrar dışarı çıkmak olacaktı.

Şimdilik kaldırıma çıktı.

Bir zamanlar bu mahallede yaşamıştı, ağırlıklı olarak işçi sınıfından oluşan bir mahalle, biraz daha derin cepler - bu Mavis ve Leonardo olabilir - atılmıştı. Orada burada birkaç soylulaştırma belirtisi vardı ama kahve dükkânı, küçük market, daha küçük şarküteri hâlâ iş yapıyordu.

Sokağın karşısındaki Çin lokantasında hâlâ kurye arandığına dair bir tabela asılı. Neden yapmadılar -

Bir minibüs duraktan ayrılırken Eve onu fark etti. Ming Yee'nin evinden birkaç adım ötede, kolunun altındaki kutuyla yürüyordu.

Ve güneş gözlüğü takmasına rağmen Eve, fark edildiği anda sıranın kendisine geldiğini anladı.

"UNSUB, saat iki yönünde. Çağırın! Haber verin!" Eve, külüstür arabanın tamponuna tırmanıp zaten koşmakta olan hantal kahverengi paltolu figürü takip ederken bağırđı.

Bir Rapid Cab ile bir minibüsün arasından atladı, karşıdan gelen bir minibüsü durdurmak istercesine kolunu uzattı. Arkasına atlamak zorunda kaldı, beş saniye daha kaybetti.

Bir sedanın etrafından dolaşıp, koşar adım diğer kaldırıma çıktı.

Şimdi yayalardan oluşan engelli parkurda ilerlerken gözleri lanet olası kahverengi paltosundaydı. Caddenin karşısına geçerken yarım blok, hatta daha fazla yol kaybetmişti ve o paltonun altındaki vücut tipi ne olursa olsun, kadın koşabiliyordu.

Arkasına bakmadı, Eve'e bir an bile profilini göstermedi, sadece hızını arttırdı.

Kahverengi palto bir kadını, evrak çantasını ve pazar çantasını kaldırıma devirecek kadar sert bir şekilde iterken insanlar bağırdı, bazıları küfretti.

Birkaç kişi yardım etmek için harekete geçti ve bir düğüm oluşturdu. Aralarından geçmek yerine Eve sola saptı ve neredeyse yürümeye başlayan bir çocuğu taşıyan bir adamla çarpışıyordu.

Birkaç saniye daha geçti ama paltonun köşeyi dönüp doğuya doğru koştuğunu gördü.

Sokağı döndüğünde kahverengi palto görünürde yoktu. Sokağı taradı, yukarı, karşıya, hayal kırıklığı içinde tısladı.

"Neredeyse beni yere seriyordu!" Öfkeli olduğu her halinden belli olan bir kadın, küçük, rutubetli bir bar ve ızgaradan hışımla çıktı.

"Boş ver Sherry, burası New York."

Eve anlayışsız adamı iterek bara girdi. Kızarmış soğan ve dökülmüş bira kokusunun arasından, yapış yapış zeminden, cılız masaların etrafından geçerek arkadaki açılır kapanır kapıdan gelen takırtı, gürültü ve bağırışlara doğru koştu.

Barmen, "Hey, bayan!" diye bağırdı ama kadın çoktan kapılara yönelmişti.

Kırılmış tabak çanak, dökülmüş çorba ve Reuben olabilecek bir şeyle yere yayılmış talihsiz bir garsonun üzerinden atlamaya başladı.

Lekeli beyaz önlüğü, eğik beyaz şapkası ve öfkeli gözleriyle bir dağ yolunu kesti.

"Mutfağımdan defol git!" Onu geri itti, böylece neredeyse çorba havuzunda kayacaktı ve yere düştü.

"Polis, lanet olsun." Rozetini çıkardı. "Ve eğer yolumdan çekilmezsen üç yüz kilo ağırlığındaki seni merkeze götürürüm."

"Arka taraftan," dedi kenara çekilirken. "Bir delik açın!"

Mutfak personeli onun yolundan çekildi ama bu sefer de tencereler, tabaklar, çatal bıçak takımları yere saçıldı.

Eve bir hazırlık arabasını iterek yolundan çekildi, şüphelinin aşağı indirecek kadar akıllıca davrandığı portatif rafın üzerindeki teneke kutuların, şişelerin ve tüplerin üzerine tırmandı.

Arka kapıya varıp ite kaka dışarı çıktığında, avı görünürde yoktu.

"Orospu çocuğu!" Öfkesini bir geri dönüşüm makinesinden çıkardı ve bir çentik bırakacak kadar sert bir şekilde tekmeledi. McNab kapıdan fırladığında tekrar "Orospu çocuğu," dedi. "Onu kaybettim."

Kadın gibi o da sağına, soluna baktı, herhangi bir işaret aradı. Sonra sadece belinden eğildi, ellerini uyluklarının üzerine koydu.

"Bacakların var, Dallas. Çok hızlı bacakların var." "Onun da öyle."

"Peabody haberi yaydı. Yaya devriyeler kaynıyor. Siyah-beyazlar dolaşıyor. Mavis ve arkadaşlarının iyi olduğundan emin olmak için yukarı çıktı. Ben de peşinden geldim."

Bir parmağını havaya kaldırdı, sonra hâlâ biraz oflayıp puflayarak telsizini çıkardı. Peabody'ye "Onu kaybettik," dedi. "Birazdan geliriz."

"Anlaşıldı. Burada iyiyiz. Sana geleyim mi?"

McNab başını Eve'e doğru eğdi, o da başını salladı. "Anlamı yok."

"Orada kal. Çabucak geri döneceğiz."

"Aradaki mesafeyi kapatamadım. Benim ona yaptığım gibi o da bana yaptı. Yaklaştım, neredeyse onu yakalıyordum, lanet olsun. İnsanlar yoluma çıkıyor."

"Ne halt olduğunu bilmiyordum." Lekeli beyaz önlüğün içindeki dağ kapı aralığını doldurdu. "Mutfağında koşturan insanlar, ne olduğunu anlayamadım. Kadın - erkek olduğunu sandım- Trevor'ı bir tenpin gibi devirdi. Lolo, kafasının arkasında yumruğu büyüklüğünde bir düğüm olduğunu söylüyor. Ne olduğunu anlayamadım."

Eve biraz daha sakinleşerek içeri geri adım attı. "Hayır, bilmiyordun. Ona baktın mı?"

"Bir kasırga gibi geldi, Trevor'ı devirdi, devam etti, tepsileri ve arabaları kaptı, onları arkasına itti, tencereleri ve tabakları ve her lanet şeyi dağıttı. Ona ulaşamadım. Sadece arkadan gördüm. Ona ulaşmıştım, onu durdurmuştum."

"Buna inanıyorum. Senin adamlarınla konuşmam gerek. Belki içlerinden biri ona bakmıştır."

"Neye benzediğini bilmiyorsun, neden onu takip ediyorsun?"

"Tam olarak neye benzediğini bilmiyorum ama ne yaptığını biliyorum. Trevor'ınızın tıbbi yardıma ihtiyacı var mı?"

"Hayır, Lolo onu yakaladı. Bulaşıklar yüzünden şurasında burasında birkaç kesik var. Aşçıda biraz yanık var, Steph de tencereyi ayağına düşürüp parmağını yaraladı ama o iyi. İçeride temizlenmesi gereken bir karmaşa var. Onu yakaladığınızda suç duyurusunda bulunmak istiyorum."

"Seni suçlayamam. McNab, hadi başlayalım. Sen restorandaki insanlarla konuş, ben mutfağa bakacağım."

Kimsenin elindekilere ekleyecek bir şey görmediğine ya da duymadığına karar vermesi on dakikadan az sürdü.

Lolo - baş garson ve adının Casey olduğu ortaya çıkan dağın ortağı - gri kızaklar üzerindeki bir ana tavuk gibi etrafta gıdıkladı. Ve Lolo bol bol ekran izledi.

"Avukat kadını ve keşi öldüren de o. Az önce seni ekranda konuşurken gördüm. Sonra o

Cehennem ve lanet gibi buraya geliyor, evimizi dağıtıyor ve genç Trevor'ı yere seriyor. Casey bilseydi, ona ulaşırdı, onu dümdüz ederdi, buna emin olabilirsiniz. Casey bok ya da Shinola almaz. Denizciydi."

"Bu gerçek mi?"

"Bu bir gerçek. Ben mi? Bir bulanıklıktan fazlasını göremedim ve bunun için üzgünüm."

Ellerini kalçalarına dayadı, sırık gibi bir adam yerleri silerken etrafına bakındı ve birkaç kişi daha rafı yeniden düzenledi.

"Keşke size yardım edebilseydik. Etrafta dolaşp insanları öldüren insanlar beni sinirlendiriyor."

"Bunu duydum."

Lolo biraz gülümsedi ve ağzının kenarındaki küçük gamzeyi ortaya çıkardı. "Sende pek et yok, değil mi kızım? Casey, bu kıza paket servisle mutfak lavabosu çorbası getir. Müesseseden."

"Teşekkürler, minnettarım ama hediye kabul edemeyiz."

Lolo sadece ona baktı. "Bunu sana polis olduğun için vermiyorum. Sıska olduğun için alıyorsun. O turtadan da birkaç dilim koy," diye seslendi. "O katil kadını yakaladığında, onu alt etmek için kemiklerinde biraz et isteyeceksin."

"Gerçekten bilmiyorum... Ne tür bir turta?" Lolo yine gülümsedi. "Çok güzel bir turta."

McNab'i önden gönderdi, devriye polisleriyle konuşarak işleri bitirdi. Mahallenin gözle görülür şekilde korunmasını istiyordu. Sonra da paket servisi arabaya yükledi - çorba, turta ve sarımsaklı ekmek çubukları Casey'nin sözleriyle, yoluna çıktığı için bir özür olarak eklenmişti.

All-Terrain'in arkasına yerleştirmeye başladı, muhtemelen unutacağını fark etti ve yolcu koltuğunun üzerine koydu.

Sonra da tüm otomatik hırsızlık önleme zillerinin ve düdüklerinin devrede olduğundan emin oldum.

Yolda olduğunu bildikleri için Eve vızıldama zahmetine girmede ama ustasını kullandı.

Roarke'tan önce bu merdivenleri kaç kez çıktığını merak etti. Sayamıyordu. Bir keresinde asansörde yarım saatten fazla mahsur kalmıştı - ve bu onu en son kullandığı zamandı, kıcı sürüklense bile.

Peabody ve McNab'in mutlu bir şekilde birlikte yaşadıklarını, Mavis ve ailesinin renklerini ve yaşamlarını düşündü. Her gece yanında kan ve ölüm taşımadığı için bina artık daha mı hoşnuttu?

Ve bu aptalca düşüncenin, avını kaybetmiş olmanın verdiği hayal kırıklığı ve kızgınlığın doğrudan bir sonucu olduğunu itiraf etti.

Bu işi çabucak halledecek, sadece bir kontrol yapacak, önlemleri pekiştirecek, sonra da çorbasını ve ekşi ruh halini eve götürecekti. Roarke onun ruh haliyle başa çıkmak zorundaydı. Evlilik kurallarında vardı.

Kapıya vurdu. Kapı açılır açılmaz bir çığlık koptu. Eve'in eli silahına gitti, vahşi kahkahalar onu takip ettiğinde neredeyse silahını çekmişti.

"Ne oluyor be?"

Leonardo -başka bir dağ, ama donuk altın rengi şık bir pantolon ve siyah bir kazak üzerine diz boyu bir yelek giymişti- ona gülümsedi. "Bella'ya geleceğinizi söylemiştik."

Bella küçük tombul bacaklarının yapabildiği kadar hızlı bir şekilde yerde seke seke yürüyor, yüzü güneşli saçlarının altında gülümsüyordu. Üzerinde bir gökkuşağı vardı, ya da öyle görünüyordu, babasının onun için tasarladığına şüphe olmayan bir çeşit etekli tulumun her yerinde güzel soluk renkler dönüyordu.

Botları pembe kanişti.

"Das!" dedi ve kollarını Eve'in bacaklarına doladı.

"Tamam. Neden hep bu kadar mutlu? Onu neyle besliyorsun?"

"Annesinin güneşli bakış açısına sahip."

"Das, Das, Das!" Hâlâ gülümseyen Bella kollarını havaya kaldırdı.

Bir çocuğu yerden kaldırmak garipti ve her zaman onu düşüreceğinden endişelenmesine neden oluyordu. Çocuğun tombul -ve biraz da yapışkan- ellerini yanaklarına vurması, derin ve doğrudan gözlerinin içine bakması ve anlaşılmasız şeyler gevelemesi daha da garipti.

"Onu bir çevirmenden geçirmelisin," dedi Eve. "İlginç olurdu."

Bella başını geriye attı, deli gibi güldü, sonra ağzını - biraz da yapış yapış - Eve'in ağzına yerleştirdi ve abartılı bir mmmmmmmaaa! sesi çıkardı.

"Candy. Her zaman mutlu olmana şaşmamalı. Seni şekerle dolduruyorlar."

"Fruity Drops," diye düzeltti Leonardo. "Tamamen doğal. Ben ve Steve iki bloklu bir alanda tur atmak için dışarı çıktılar. Buraya geldiğini mi sanıyorsun?" İri elini uzatıp Bella'nın buklelerinin üzerinde hafifçe, nazikçe gezdirdi.

"Bilmiyorum. Bence binayı gözetliyordu, bir fikir edinmeye çalışıyordu. Eğer listesinde Mavis varsa, sen buradayken onun peşine düşmeyecektir. Silahsız bir kadından kaçtı, Leonardo. Güvenliğiniz sizinle tüm protokolleri ve prosedürleri zaten gözden geçirdi, ama ben de kendi protokollerimi eklemek istiyorum."

"McNab dairenin güvenliği üzerinde çalışıyor, bir şeyler yapıyor ki patlarsa onların yerine sinyal versin."

"Bu iyi bir düşünce. Bugün de öyle."

"Mavis, Peabody'yi balo için kostüm bakmaya götürdü. Gidip onları alacağım. Burada olmana sevindim." Eve'in kolunu sıktı, endişe ve minnet dolu gözlerle ona baktı. "Burada olmana ve kızlarıma göz kulak olmana sevindim."

"Almayı unuttun -"

Çocuk, diye düşündü, ama süpürölüp gitmişti.

Rengârenk kumaşlar, cesur ve parlak yastıklar, oyuncak bebekler ve küçük oyuncakların dağınıklığıyla artık onun evine hiç benzemiyordu.

Çocuğu yere bırakmanın güvenli olduğuna karar verdi. Burada yaşıyordu.

O anda Bella, çoğunlukla Eve'in gömleğinin altına gizlenmiş olan zinciri çekti ve çocuğun yumruğu büyüklüğündeki elması çıkardı.

"Ahhhh," dedi, gözleri parlayarak. "Ba-ba!"

"Evet, eminim. Benim."

Eve onu geri almak için çekiştirdi; Bella onu almak için çekiştirdi.

"Ba-ba! Das!" Sonra kirpiklerini kırpıştırarak, o anda zinciri mengeneyle tutmayan eliyle Eve'in yanağını okşadı ve Eve'i güldüren baştan çıkarıcı bir tonda tekrar "Das" dedi.

"Unut bunu, evlat. Güzel olduğun için sana taşı vermeyeceğim."

Eve, dalgalanan kirpiklerin arasından sadece şiddetli bir kararlılık olarak tanımlayabileceği bir şey gördü. "Ba-ba," dedi tekrar, Eve'in tehdit olarak algıladığı bir tonda.

"Ciddi misin? Sen kisasın ve ben silahlıyım. Ve bu da benim ba-ba'm ya da her neyse." Bella'yı yere bırakmaya başladı ama çocuk zinciri ölümcül bir şekilde kavradı ve Eve'e tombul küçük parmaklarını gevşetme ya da dizlerinin üzerine çökme seçeneği bıraktı.

Aşağı indi.

"Hadi, vazgeç artık."

Bella bir gülümsemeyle - ve eğer sinsi değilse lanet olsun - elması ağzına attı.

Eve'in beyni dondu.

"Yüce İsa! Yüce İsa!"

Bella ona gülümsedi, küçük pembe dudakları davul gibi gergindi.

"Şunu yapmayı kes. Kes şunu. Onu yiyemezsin. Aç şunu. Ciddiyim." Panik teri ince, soğuk bir nehir halinde omurgasından aşağı yuvarlandı. "İlk doğum gününü kutlamamış hiçbir çocuk elmasla boğulamaz. Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Tükür onu."

Çaresiz, çocuğu baş aşağı çevirip elması sallamayı düşündü, sonra "Tükür onu. Lütfen."

Bella tükürdü ve mükemmel bir şekilde "Kahretsin!" dedi. Mavis dans ederken çılgınca kıkırdayarak poposunun üzerine düştü. "Anne! Kahretsin!"

Mavis gözlerini Eve'e dikti.

"Bu benim suçum değil." Tanrım, diye düşündü, gerçekten de nefes darlığı çekiyordu. "Bunu yemeye çalıştı." Eve tükürükle kaplı elması havaya kaldırdı. "Neden biri beni onunla yalnız bıraksın ki?"

"Ba-ba!" Bella onu yakalamak için hamle yaptı ama bu kez Eve onu uzanamayacağı bir yerden yakaladı. Küçük çenesi titredi, iri mavi gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Bu Dallas'ın biblosu." Mavis Bella'yı yerden kaldırdı ve salladı. Bir kilometre yüksekliğindeki kırmızı çizmelerin içinde birkaç tur atmayı nasıl başardığı çeviklik ve denge becerilerinin bir göstergesiydi. "Git Bella'nın biblolarını getir. Dallas'a Bella'nın süslerini göster."

"Ba-ba!" Gözyaşlarını silen Bella kıpırdanarak aşağı indi ve yürümeye başladı.

"Giyinip süslenmeyi seviyor, ben de ona ıvır zıvır takılar veriyorum." Mavis gizli bir cebinden bir paket mendil çıkarıp Eve'e uzattı. "Ağızına bir şey sokmaması gerektiğini biliyor ama çok parlak."

"Nasıl 'biblo' deneceğini biliyor mu?"

"Bu onun favorilerinden biri." Arkasına baktı, Bella'nın gevezelik ettiğini ve Peabody'nin cevap verdiğini duydu. "İyi miyiz Dallas?"

"İyisin."

Mavis, bugün elektrik mavisi renginde kıvrılmış olan saçlarını itti. "Leonardo bir otele gitmemizi istiyor ama -"

"Burada iyisin. Burada daha iyisin. Aslında, onu korkuttuğumuzu söyleyebilirim. Burası için, senin için iki kere düşünecek. İçeride güvenliğin var, iki polisin var. Yalnız kalma Mavis. Birkaç dakika bile."

Sonra bir nefes verdi. "Özür dilerim."

"Bana bunu yapma. Benimle olmaz." Mavis kollarını Eve'e doladı, sıkıca sarıldı. "Biraz şarap istiyorum. Hepimiz şarap içeceğiz."

"Benim için değil. Ben kalamam. Sadece bazı temel konuların üzerinden geçmek istiyorum. Birincisi, yalnız olmadıktan sonra kapıyı açmayacaksın. Ben onu alana kadar Mavis. Kapıyı açmayacaksın. Kim açarsa açsın -"

"Monitörleri kontrol eder, doğrular ve tüm bunları yapar. Nasıl çalıştığını biliyorum. Kankam bir polis."

"Onu almaya gidiyorum, Mavis."

"DFS." Yatak odalarına doğru bir kez daha baktı. "Aynen öyle."

Leonardo içeri girerken, "McNab'ın işi neredeyse bitti," diye duyurdu.

"Güzel. Seninle ve Mavis'le pazarlık konusu olmayan bazı şeyleri konuşmak istiyorum. Sana dikkatli olmanı ama endişelenmemeni söyleyeceğim. Duvarı geçemeyecek."

"Endişeli değilim. Herhangi bir endişe görüyor musun?" Mavis alnına vurdu. "Bellamina'nın poposu kadar pürüzsüz. Dikkatli olmak en iyisi. Dikkatli olmak için iyi nedenlerimiz var." Leonardo'nun eline uzandı ve bir öpücük verdi. "Babycakes, bir şişe şarap açar mısın? Dallas onun için olmaz diyor ama güzel bir kadeh iyi giderdi."

"O ne derse yapacak mısın?"

Mavis parmağını kalbinin üzerinde gezdirdi, onu öptü ve sonra dudaklarına koydu. "Mega söz, bozulmayacak."

"Ben şarabı açayım."

Mavis onun duyamayacağı bir yere gitmesini bekledi. "Sakin bana baloyu iptal etmemi söyleme. Mega söz veriyor, eğer sen söylersen yapmak zorundayım. Sakin söyleme."

"Yapmayacağım. Orada senin peşinden gelmesine imkan yok. Kaçar ve tek başına gider, tek başına gider. Asla yalnız kalmayacağına dair büyük bir söz verirsin. Provalarda, konser öncesi ya da sonrası, ne olursa olsun."

Mavis bir kez daha kalbini kaydırıldı. "Şansım yok. Güvende kalmak için en büyük iki nedenim var."

Peabody, Bella'yla birlikte içeri girdiğinde döndü, ikisi de mücevherlerle süslenmişti.

"İşte onlardan biri."

Bella kollarını uzattı, bir mankenin dönüşünün yürümeye başlayan çocuk versiyonunu yaptı. "Ba-ba!"

Şatafatlı bir bileklik çıkardı ve tatlı tatlı gülümseyerek Eve'e uzattı.

"Takas yapacağımı mı sanıyorsun?" Eve iyice sildiği elması gömleğinin altına geri soktu, sonra da çömeldi. "Hayal kırıklığı, evlat. Alış buna."

Bella sadece güldü ve kollarını Eve'in boynuna doladı. "Slooch," dedi bariz bir zevkle ve yapışkan dudaklarını Eve'in yanağına bastırdı.

Eve, güvenlik ekibi döndükten sonra yirmi dakika boyunca oturdu, prosedür ve şifreli kelimelerden bahsederken Bella'nın kucağına emeklemekte ve kucağında kalmakta ısrar etmesine hayret ve şaşkınlıkla baktı.

Belki de çocuk ellerini -ya da ağzını- tekrar elmasın üzerine nasıl koyacağını planlıyordu.

Eve ayrılırken sokağı bir kez daha uzun uzun taradı, sonra döndü ve Mavis'in dairesinin pencerelerini inceledi. Tatil için parlak ve renkli, camın ortasında parlayan bir ağaç.

Süsler, diye düşündü.

Mavis akıllı davranırdı. Yıllarca sokaklarda hayatta kalmıştı ve nasıl akıllı olunacağını biliyordu. Ve ailesi olduğu için daha akıllı ve daha dikkatli olacaktı.

Olabildiğince güvenli, diye kendini temin etti Eve ve arabaya bindi.

Eve gitme zamanı diye düşündü. Onun da bir ailesi vardı. Ve evde, ailesiyle birlikte olmak, paket çorba ve turta yemek istiyordu.

Bu park yerinden çıkmanın en iyi yolunu bulur bulmaz.

Elinde paket servis çantasıyla eve girdiğinde Eve bir an paniğe kapıldı. Summerset - eve hoş geldin Azrail'i - pusuda değildi. Evin dahili telefonuna doğru ilerlerken bile salondan gelen seslerin mırıltısını yakaladı. Eve bu şekilde geldiği başka bir zaman aklından geçti. Başka bir zaman, başka bir katil ve Summerset'in korumalarını atlatmış bir katil.

Sessizce çantayı sol eline geçirdi, sağ elini silahının üzerine koydu ve kapıya doğru döndü.

Summerset'i gördü, rahattı, elinde bir kadeh, kedisi kucağındaydı. Karşısında daha önce hiç görmediği bir kadın oturuyordu ve aralarındaki ocakta ateş yanıyordu.

"Teğmen." Summerset kediye okşamaya devam etti, sadece sağ elinin pozisyonu karşısında kaşlarını kaldırdı.

"Kim bu?" diye sordu Eve ve elini olduğu yerde bıraktı.

"Eski bir dost. Ivanna, Teğmen Dallas'la tanış. Teğmen, Ivanna Liski."

"Hakkınızda çok şey duydum." Ivanna bardağını bir kenara bıraktı, elini uzattı - bir tür kraliyet ailesi gibi, diye düşündü Eve, öpülmek için bir yüzük uzatıyordu. "Sizinle tanışmak çok güzel."

Eve'in dikkatini çeken aksan, Summerset'inki gibi, Doğu Avrupa'nın en zayıf izlerini taşıyordu. Yeterince tatmin olan Eve elini silahının kabzasından çekti ve Ivanna'nın elini sıkmak için odayı geçti.

Narin, diye düşündü Eve. Kadınla ilgili her şey narin olduğunu söylüyordu. Soluk sarı saçları porselen bebek yüzünün etrafında uzun dalgalar halinde dalgalanıyordu. Berrak mavi gözler, yumuşak pembeleşmiş dudaklar, kırılğan bir güzelliğe bürünmüş yüz hatları. Eve yakından bakınca onun yetmiş yaşlarında olduğunu tahmin etti.

"Tanıştığımıza memnun oldum ve hiçbir şey duymadım."

"Her zaman ihtiyatlı." Müzikal bir kahkaha atan Ivanna, Summerset'e doğru baktı. "Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz."

saymak için yıllar. Lawrence benim ilk aşkımdı."

"Gerçekten mi?" Eve ruhunu rahatlatmaya ve bunu hayal etmeye çalışmamaya karar verdi.

"Bir kadının ilki her zaman güçlü bir yere sahiptir." Ivanna bir elini kalbinin üzerine, kare kesimli safirin hemen altına koydu. "Çok güzel bir eviniz var. New York'a gitmeyeli, orayı ziyaret etmeyeli çok uzun yıllar oldu."

"Sen burada yaşıyorsun."

"Son birkaç yıldır Paris'teydim ama torunum artık burada yaşıyor ve önümüzdeki hafta burada evlenecek. Bu yüzden düğün için, ailem için geldim." Summerset'e gülümsedi. "Ve eski dostlar için."

"Keyfini çıkar. Yapmam gereken..."

"İşiniz önemli ve sizi burada tutamayız. Polis. Bir zamanlar vardı," dedi Summerset'e şakacı bir şekilde.

"Zaman değişti."

"Oh, demek öyle, onları ne kadar yerinde tutmaya çalışırsan çalış. Sizi tekrar görmeyi umuyorum," dedi Eve'e.

Eve'in aklına gelen en iyi şey "Elbette," oldu.

Onları viskileri ve anılarıyla baş başa bıraktı ve üst kata çıktı.

Rus, Ukraynalı, muhtemelen Çek - kim bilir? - Ama ses, çingene kamp ateşlerini ve gölgeli dağlardaki yıkık dökük şatoları çağırıyordu. Yine de, safir ve soluk mavi elbiseli narin güzelliğin kemikli, kurukafa suratlı Summerset'ten etkilendiğini hayal etmek zordu.

Doğruca ofisine gitti, paket servisi mutfağa yerleştirmeyi, raporunu yazmayı ve düşünmek için biraz zaman ayırmayı düşündü.

Ve Roarke'ı kendi ofisinde, kendi masasında buldu. Gece sisi renginde bir kazak giymişti ve o vahşi mavi gözler onunkilere kayınca hem hoşnutluk hem de rahatlık ifade ediyordu.

"Selam. Evde olduğunu bilmiyordum."

"Bir süredir, sadece birkaç şeyi bitiriyorum. Ne var orada?"

"Yemek yaptım." Paket servisi olan poşeti kaldırdı. "Bir çeşit çorba, ekmek çubukları ve turta."

"Meşgulumüşsün. Ne tür bir turta?"

"Bana çok güzel bir turta olduğu söylendi. Aç mısın?" "Şimdi sen söyleyince."

"Ben ayarlarım. Eğer istersen biraz şarap alabilirim. Bir gün oldu."

"Taze kan ya da çürük görmüyorum."

"O tür bir gün değildi," dedi ofisine geri dönerken. "Ama çok yakındı. Daha yakın olsaydı, birileri kanlar içinde kalırdı."

Cinayet panosundaki eskizlere kaşlarını çatarak baktı. "Birisi," diye tekrarladı, sonra mutfağa geri döndü ve gün boyunca geriye doğru çalışmaya karar verdi. "Summerset'in bir kadını var."

"Sanırım öyle." Roarke onun arkasından mutfağa girdi, onu çevirdi ve hoş geldin anlamında hafifçe öptü. "Ve birçoğuna sahipti."

"Sakın yapma," diye uyardı. "Yani aşağıda bir kadın var."

"Ivanna, evet." Roarke ofisine geri döndü, akşam yemeği için hangi şarabı açacağını düşündü. "Benden hemen önce geldi. Çalışmaktan çok onları yalnız bırakmak için geldim."

Eve bir an başını dışarı uzattı. "Ne için?"

"Başlangıç olarak arayı kapatmak için. Sanırım aynı anda aynı yerde bulunmalarının üzerinden birkaç yıl geçti."

"Onu tanıyor musun?"

"Evet, öyle. Oldukça büyüleyici bir kadın."

"Büyüleyici bir kadının Summerset'te ne işi var?"

Sağlam bir Merlot seçti. "Anımsama. Başlamak için. Tanıştıklarında çok gençtiler ve yoğun ve tutkulu bir ilişkileri vardı."

Summerset'i genç hayal edemiyordu ve gerçekten, gerçekten onu tutkulu hayal etmek istemedi.

"Sonra Kiev'e gitti - ya da Moskova olabilir," diye düşündü Roarke, sonra omuz silkti. "Kırk, elli yıl kadar önce parlak ve ünlü bir dansçıydı. Prima balerin. Sahnede kayıtlarını görmüştüm ve gerçekten göz kamaştırıcıydı."

"Tamam, bunu görebiliyorum." Eve, turta da dahil olmak üzere yemeği dışarı taşıdı.

"Dünyayı dolaştı, koreografına aşık oldu. İki çocukları oldu." Eve'e şarap ikram etti. "O öldürüldüğünde çok küçüklerdi. Urbanlar'ın şafağı. Ve zenginler, ayrıcalıklılar için dans etti, hayatını onlardan biri gibi yaşadı. Ya da öyle görünmesini sağladı. İstihbaratta çalışıyordu."

Eve gözlerini kırptırdı, incelik ve zarafet imgesini geri getirdi. "O bir casus muydu?"

"Ve eğer anlatılanlar doğruysa bu konuda da oldukça zeki. Summerset Londra'dayken onunla birlikte çalışmış."

Eve çorbanın tadına baktı - mutfak lavabosunda ne varsa oldukça iyiydi. "O bir doktordu."

"Diğer şeylerin yanı sıra, sizin de bildiğiniz gibi. Evliydi, bu yüzden arkadaş ve yurttaş olarak kaldılar. Bir noktada, çocuklarını onun karısından sakladı. Marlana doğduğunda onun vaftiz annesiydi. Ve bana söylendiğine göre, karısını kaybettiğinde onun yanındaymış."

Kalabalık hayatlar, diye düşündü Eve. Uzun ve kalabalık. Ne kadar yerinde tutmaya çalışsanız da zamanın değiştiğini hatırlıyordu.

"Onunla ilk kez Dublin'de tanıştım," dedi Roarke, "Summerset beni yanına aldıktan sonra. Onun gibisini hiç görmemiştim - çok zarif ve kültürlü. Ve nazik. Marlana öldürüldükten sonra ona tekrar geldi. Bence o gelmeseydi adam kederden delirebilirdi."

Eve bir an için elini onunkinin üzerine koydu. Summerset'in genç kızının vahşice öldürülmesinin Roarke ve Summerset için asla iyileşmeyecek bir yara olduğunu biliyordu.

"Birine sahip olması iyi bir şey. İkinizin de olması." "Aşklarını yeniden alevlendirdiler."

"Tamam, ick." Elini çekti. "Bu bilgiye ihtiyacım yok."

"Ve her birkaç yılda bir aynı zamanda aynı yerde olmayı başarıyorlar ve... anılarını yad ediyorlar."

Adam ona sırtınca gözlerini devirdi. "Kesinlikle oraya gitmiyorum."

"Olmasa daha iyi. Zaten işler böyle olmasaydı, onları yemeğe çıkarmamızı önerirdim. Kendisi çok hoşunuza gidecek biri ve inanın bana çok katmanlı hayatının hikayeleriyle sizi eğlendirecektir."

"Çok narin görünüyor. Onun bir Şehir Savaşı ajanı olduğunu asla tahmin edemezdim. Ki bu da bir savaş ajanı olmanın amacı olurdu."

"Bale, güç ve dayanıklılığın yanı sıra zarafet ve yetenek de gerektirir. Peki ya casusluk, özellikle de savaş sırasında? Çelikten bir omurga. Evet, ondan hoşlanacaksın."

"Bir sonraki yolculukta belki, ama şu anda..." Şarabını eline aldı. "Bugün bunu uçan bir çalımla sonlandırmama yaklaşık on adım kalmıştı."

Bir ekmek çubuğuna uzanmıştı, durakladı, şaşırdı. "Onu sen mi buldun? Ve bununla başlamadın mı?"

"Onu bulmuş olsaydım, Merkez'de kışına tekmeyi basıyor olurdum."

Benden kaçtı."

Ve Eve bunun bir süre acıtacağını fark etti.

"Onu fark ettim, tam teçhizatlıydı, bu yüzden onu şimdiye kadarki akıllılardan daha iyi göremedim. Mavis'in dairesinin karşısındaydı."

"Mavis ve ailesi iyi mi?"

"Her şey yolunda, Mantal ve Grommet güvenlikle birlikte."

Roarke, "O zaman iyice toparlan," dedi ve ekmek çubuğunun yarısını ona verdi.

"Ve McNab bir çeşit alarm kurmuş, böylece Mavis'in evine girmeye çalışan olursa, alarm onların evinde çalacak."

"Bu iyi bir düşünce."

"Evet, bugün düşünen şapkayı takıyordu."

"Kaptan."

"Ne fark eder ki?" "Deyim."

"Schmidiom. Ben onu fark ettim ama o da beni aynı anda fark ettiği için iyi bir ipucu yakalamıştı. Caddenin karşısına geçmem gerekti - lanet olası trafik - sonra da yayalarla dolu kaldırımda peşinden koşmam gerekti. O da çok hızlı," dedi Eve ve elindeki ekmek çubuğunu ısırdı. "Oldukça hızlı ayakları var. Onu kaybettiğimi sanmıştım ama bu restoran çöplüğünü yarıp geçmişti. Mutfaktan çarpma ve bağırma sesleri geliyordu, ben de peşine düştüm. Belki, belki onu yakalarım. Ama Everest büyüklüğündeki aşçı yoluma çıktı. Onu dövdüğümde temizledi, ama o tavşandı. Beni yavaşlattıkları için kendilerini kötü hissettiklerinden çorba ve turta yedik."

"Çorba güzelmiş."

"Duvardaki bir delikten geldiğini düşünürseniz bu inanılmaz bir çorba."

"Onu görmemiş olsaydınız bugün Mavis için uğraşacağını düşünmüyor musunuz?"

"Hayır. Sadece mahalleyi geziyor, hissiyatını alıyor, benim anladığım bu. Belki de binaya girip sahte ustayı kullanmıştır. Kullanmadığı iyi oldu, çünkü işe yaramadığında onu atmış olacaktı. Bu şekilde, eğer denerse ve denediğinde bir sonraki yerini bulmuş olacağız."

Oldukça iyi olan çorbayı bitirdi. "Bella elması yemeye çalıştı." Eve zincirini çekti. "Leonardo çocuğu bana bırakıp gitmekten başka ne yaptı? Akli başında biri bunu neden yapsın ki?"

"Bu bir mucize," dedi gülümseyerek.

"Ben onunla ne yapacağımı düşünürken o da onu çıkardı. Vermek istemediğimde ağzına attı. Parlaklığı seviyor sanırım. Onlara ba-bas diyor. Baubles."

"Süsler." Gülererek arkasına yaslandı. "Mavis'in kızı erkenden başlatacağına güven."

"Gözlerinde şu bakış vardı - çocuk. Sanki: Bana vermeyecek misin? Böyle düşünüyorsun, kardeşim. Yaklaşık bir buçuk metre boyunda olduğunu düşünürsek biraz korkutucuydu."

Kaseyi bir kenara itti ve turtanın beklemesi gerektiğine karar verdi.

"İyi ki uğramışım. Sadece UNSUB'ın içine Tanrı korkusu salma şansım olduğu için değil, Mavis için endişelenmeyi de listeden çıkarabilirim. O halledildi."

"Ya diğerleri? Bu gece kaç kişi için endişeleneceksiniz?"

"Hepsiyle konuştum. İçimden bir ses, eğer bana yakın birini seçecekse, Mavis listeden çıktığına göre bu Nadine ya da Mira olacak diyor. Mavis'i deneyemez, en azından şimdi. İkisini de etiketleyeceğim, içeride kal, dikkatli ol rutinini zorlayacağım."

Ayağa kalktı, kalkmak zorundaydı, panoya doğru yürüdü. "Morphing Dollies'i öldürmek."

"Affedersiniz?"

"McNab bir video oyunu yapman gerektiğini düşünüyor. Morphing Dollies'i öldürmek. Bugün şapkayı taktığında, o ve Yancy bir araya gelip bir dizi olası taslak hazırladılar. Matematiği, olasılığı, oranı, boyutu ve her şeyi kullanarak."

"İlginç." Düşünerek şarabını bitirdi. "Ve aslında Morphing Dollies'i öldürmek için çıldıracak bir müşteri kitlesi var."

"'Bebeklerine' değersiz iç çamaşırları ve cimri bikiniler giydirdiler."

"Elbette. Neden ben de bakmıyorum?"

"Değersiz iç çamaşırları yüzünden mi?"

"Bu tür şeyler her zaman bir faktördür, ancak şimdilik konsepti görmek için."

Cihazı kurdu, sonra da onunla birlikte ekrandaki görüntüleri incelemeye koyuldu.

Başını eğerek gülümsedi. "Hmm. Silahları da dahil etmeliyiz. Bir balta - belki bir kargı - belki bir bumerang, kesinlikle bir zehir şişesi."

"Ne?"

"Üzgünüm, oyun fikri. İlgi çekici. Vücut tipi... Hayır, aradığınız kırılğan ya da yumuşak değil. Yetişkin bir kadının ölü ağırlığını taşıyordu. Seni geçti."

"Benden daha hızlı koşmadı," diye itiraz etti Eve, hakarete uğramış gibi. "Cadde çapında bir üstünlüğü vardı, çünkü karşıya geçmek için trafikten kaçmak zorunda kaldım."

"Özür dilerim." Ama dudakları kıpırdadı. "Hızlı olduğunu söylemek istemiştım. Onu ne kadar kovaladın?"

"İki buçuk blok, restoranın içini saymıyorum."

"Hızlı ve en azından biraz dayanıklı, çünkü tüm bunlar mümkün olduğunca düz bir şekilde olacaktı. Yani formda olma ihtimali yüksek."

"Koşuyor," dedi Eve, sonra başını eğdi. "Hızlı, evet, evet ve muhtemelen formda. Belki antrenman yapıyordur. Bir spor salonunda belki, uyum sağlamak için. Bastwick'i baştan sona planlamıştı, bundan eminim. Bu yüzden onu oturma alanından yatak odasına taşıması gerektiğini biliyordu çünkü onu yatakta istiyordu. Ve - kahretsin."

"Ne?"

"Ben bir aptalım. Onu yatağa yatırdı. Ledo'yu yatakta öldürdü."

Eve adım atmaya başladı. "Hastings için ne planladığını bilmiyorum. Onu yukarıya kadar taşımasına imkan yok. Ama sahne malzemeleri var, değil mi? Stüdyoda. Yatak yerine geçebilecek bir şey. Onun için bunu kullanırdı. Neden yatakta? Neden onları yatağa koyuyor ya da alıyor?"

"Savunmasızlık mı? Uyku, seks, hastalık. Bunlar yatakta olmak için en önemli nedenler değil mi? Bunların hepsi sizi savunmasız yapar."

"Güzel, bu iyi." Şaşırmış bir halde parmağıyla onu işaret etti. "Onlar savunmasız, kontrol onda. Ayrıca düzenli de, değil mi? Onları yere serilmiş halde bırakmıyor. Dilini kesiyor - bu bir ifade - ama başka bir şey yapmıyor. Düzenli. Ve bir yatak, bir sergi gibi. İşte hediyen."

Ona çalıştırdığı holo programından, zaman gecikmesinden bahsetti. Katilin bunu nasıl kullandığını hesapladı.

"Bugün ona meydan okudun. Medya konferansında."

"Onu kızdırmalı, sarsmalıyım. Sanırım yaptım. Peşinden koşmak da buna eklendi. Bahse girerim şu anda bana karşı pek dostça hisler beslemiyordur."

"Onun senin peşinden gelmesini istiyorsun. Senin yerinde olsam ben de aynısını isterdim. Ama bir sonraki hamlesi bu olmayacaktır, değil mi?"

"Hayır, mümkün değil. Öldür beni, her şey biter. Bana hediyeler verdi ve ben onları gerektiği gibi takdir etmedim."

Roarke, "Eğer iki cinayeti sana bir şey vermekle eşdeğer tutarsak - ki bu tam olarak takdir edilmedi," diye düşündü, "o zaman şimdi bir şey almak isteyecektir."

"Evet." Ve bir şey de önemseydiği biri olabilirdi. "Bir şeylere başlamadan önce birkaç kişiyi etiketleyeceğim."

"Şu şekil değiştirme programını kopyalayacağım." Birkaç hızlı tıklamayla bunu yaptı. "Ve laboratuvara gönder. Ona eklemeler yapabilirim."

"Dava için mi yoksa oyun için mi?"

Gülümsedi ve bir parmak ucuyla çenesindeki çukura dokundu. "İkisini de yapabilirim, Teğmen. Neden biraz sonra pasta ve kahve demiyoruz?"

"Bu işe yarar. Vaktin varsa Feeney'nin başka bir fikri daha var. İnek açısı," diye ekledi ve arama-eşleştirme fikrini ortaya attı.

"Tamam, ayarlayacağım. Çabuk olmayacak." "O da aynısını söyledi."

Tek başına, listeye başladı. Sadece temasa geçmek, dikkatli olunması gerektiğini tekrarlamak ona kendini daha iyi hissettirdi. Daha da iyisi, temasa geçtiği herkes bu gece içerideydi.

Gerçekten, yılbaşı gecesinden önceki gece kim acı içinde dışarı çıkmak ister ki?

O gece için endişelenmesi gerektiğine karar verdi. Tanıdığı ve değer verdiği pek çok kişi bir partide, bir eğlencede olacaktı.

Katilin birini herkesin içinde öldüreceğini sanmıyordu. Ama bir hedefin boş mekanına girip pusuya yatmak için daha iyi bir zaman olabilir miydi?

Şüpheliyi arifede bir kafese kapatmasaydı, potansiyel hedeflerin evlerini, apartmanlarını bir tür gözetim altına alırdı.

"Ama bu gece birine gideceksin, değil mi? Dün geceyi kaçırdın. Bunu telafi etmek zorundasın. Şimdi iki kez kaçmak zorunda kaldın ve bir kez de... en iyi arkadaşından," diye mırıldandı Mavis'in terimini düşünerek. "Bir kızın özgüveni için zor. Kazanmaya ihtiyacın var ve buna çok ihtiyacın var."

Eve'in kimlik çekimlerini ekrana getirdiği düşünülürse.

Mavis değil, diye karar verdi, Mavis'in pamuk şeker pambesi saçları ve elektrik yeşili gözleri tercih ettiği resmi fotoğrafı inceleyerek. Mavis ve ailesi için düşük olasılık.

Peabody, McNab ve Feeney için de aynı şey geçerliydi - ki Feeney gübre rengi kahverengi takım elbisesi ve endüstriyel bej gömleğiyle uyumuş gibi görünüyordu. Bu noktada bir polise gitmek çok riskliydi, bu yüzden kendi bölümündeki tüm polisleri dahil etti.

Miralar - işte bu bir endişeydi. Mira'nın akıllı ve dikkatli olacağına güvenebilirdi ama onlara yönelik bir girişimi yüksek olasılık aralığına koyardı. Kolluk kuvvetleriyle bağlantısı olmasa bile -ki katilin bir bağlantısı olduğundan emindi- Nadine'in kitabını okuyan ya da videoyu izleyen herkes

Dr. Charlotte Mira ile kişisel ve profesyonel özel bir bağı olduğunu biliyordu.

Ayrıca Dennis Mira'ya karşı utanç verici küçük bir aşk besliyordu ama bunu kimse bilmiyordu. Mira bilirdi, diye düzeltti Eve ve kendini aptal gibi hissetti. Mira her zaman biliyordu.

Ama adama bakın, inanılmaz derecede nazik gözleri, dağınık saçları ve bambaşka bir şey düşündüğünü belli eden o eksik gülümsemesiyle.

Mira'yla tekrar temasa geçmeyi düşündü, katilin artık teslimat kisvesini bir kenara bırakıp ustayı kullanarak doğrudan içeri girebileceğini ona - tekrar - anlatmayı düşündü.

Ama efendi işe yaramayacaktı, diye hatırlattı Eve kendine ve her şeyi yeniden gözden geçirmek dırdıra dönüştü.

Nadine, aynı anlaşıma. Yüksek olasılıkla - Nadine ile arasındaki bağlantı iyi biliniyordu. Eve, Nadine Furst'ün kimsenin aptalı olmadığını, binasında ve dairesinde birinci sınıf güvenlik olduğunu düşündü.

Yine de Nadine'in kaçırılışının, iki yıl önce hayatına kastedilişinin anısı gözünün önüne geldi.

Eve, Nadine için de parlayacağına karar verdi. İşini şansa bırakmayacaktı.

Reo? Başka bir endişe. Eğer katil Eve'in hayatının detaylarını biliyorsa - kişisel ve profesyonel - Reo'nun detaylarını da biliyordur. APA zekiydi ama sert değildi. Fiziksel olarak değil.

Morris mi? Bir katilden çok daha zeki. Güvenlik iyi, diye düşündü, ama olabileceği kadar iyi değil.

Louise ve Charles. Evlerinin güvenliği iyiydi ama her ikisi de çalışıyordu, hastaları, müşterileri vardı. Güvenliğin berbat olduğu Louise'in kliniğine herkes girebilirdi. Ya da Charles ile bir seans ayarlayabilirdi. Yine yüksek olasılık ama bu gece değil, diye karar verdi. Klinikte denemek ya da Charles'ın müşterisi gibi davranmak daha akıllıcaydı. Büyük ihtimalle gündüz vakti.

Katil Louise'i evden dışarı çekmediyse, tıbbi acil durum. Kliniğe ya da gezici sağlık servisine.

Kahretsin.

Bir de Trina vardı. Tam olarak bir arkadaş değil, daha çok kişisel bir diken, ama bir bağlantı. Resmi kimlik için kafasında alevli bir kule varmış gibi poz veren biri - sıcak altın uçları olan ateşli kırmızı.

"Ve aptal da olabiliyor," diye düşündü Eve.

Yakaladığı bir davayı zar zor kapatmıştı çünkü Trina aptallık etmişti.

Eve bir e-posta göndermeye karar verdi. Bu dırdır etmek gibi bir şey değildi, sadece her şeyi herkesin gözünün önüne sermekti.

Bu konuya odaklandı ve bunu yazmanın dırdır gibi görünmeyen bir yolunu bulmaya çalıştı.

O bunu yaparken, katil de kendi düşüncelerini kelimelere döktü.

Yaralıyım. Bedenimde, kalbimde, ruhumda. Bu tür bir acıyı neredeyse unutmuştum. Eve döndükten sonra fark ettiğim morlukları değil. kendimi ılık bir banyo ile sakinleştirdim. Onları hiç hissetmedim ama sokaktaki kalabalığın arasında koşarken kalçalarımın ve dirseklerimden ya da restorandaki arabalardan ve tezgahlardan almış olmalıyım.

Sanki o bir avcıymış ve ben de bir çeşit avmışım gibi beni kovaladı.

Onu Mavis'in binasının önünde gördüğümde, bir an için - burada ve sonra gitti - düşündüm, gerçekten düşündüm: Oh, sonunda yüz yüze konuşabiliriz, oturup bir şeyler içebiliriz, konuşabiliriz ve ortaklığımız hakkında konuşabiliriz.

Sonunda bana onun için ne ifade ettiğimi, onun için ne kadar önemli olduğumu söyleyecek, bunu ona söyleyen her zaman, her zaman, HER ZAMAN ben olmak yerine.

Ama o andan sonraki anda bunun asla olmayacağını biliyordum. Yüzünde gördüğüm şey takdir ya da dostluk değildi. Vahşiydi. Avcı. Av.

Beni önemsemiğine, bana saygı duyduğuna, onun için yaptığım her şeyi takdir ettiğine kendimi inandırarak aptallık ettim.

O da diğerleri gibi. Diğerlerinden daha kötü.

Onun için teraziyi dengeledim, gizliden gizliye yapmak istediği şeyi yaptım - ve biliyorum ki o terazinin dengelenmesini istiyordu - ve iş başa düştüğünde Mavis'i benden daha çok önemsemi.

Bu gülünç kadın Eve için ne yaptı ki?

Eve şöhret ve servete adaletten daha fazla değer veriyor olabilir mi? Bak Evlendiği kişi - herkesin hayatı boyunca sayısız yasayı çiğnediğini bildiği, ancak adaleti uzak tutmaya yetecek kadar parası ve gücü olan bir adam.

Mavis içinse şöhret, servet ve bir başka karanlık geçmiş vardır.

Eve'i harekete geçiren şey bu

mu? Buna inanmaya

dayanamıyorum.

Ama şimdi merak ediyorum.

Bugün kameralar için süslendi, değil mi? O kameraların arasından bana baktı, bana. Ama bir arkadaş olarak değil, bir ortak olarak değil. Ama biri olarak

benim iyi işimi kendi çıkarları için kullanan.
Onun çıkarlarını her şeyin üstünde tutan tek
kişiyi, gerçekten tek kişiyi yok eden kişiyi.

Onu kaybettim mi? Kalbimdeki bu acı, bu
Kafamın içinde davul çalıyor, kayıp gibi
hissettiriyor. Çok tanıdık, çok tarifsiz geliyor.

Şimdi ne yapılması gerektiğini biliyorum.
Bu gece.

Kaybetmek zorunda. Bir bedel ödemeli. Terazî
dengelenmeli.

Benim hissettiklerimi hissettiğinde birbirimize
daha da yaklaşacak mıyız? Sonunda bana
bakacak ve beni gerçekten görecek mi?

Aramızdaki bağın onarılabilmesi için dua
ediyorum ve onun da aramızdaki bağın sadece
ölümle güçleneceğini anlaması için dua
ediyorum.

Eve'in yaptığı gibi, katil de görüntüleri ana ekranına
getirdi. Ve onları teker teker inceledi.

Delia Peabody, Charlotte Mira, Nadine Furst, Mavis
Freestone, Li Morris, Cher Reo, Charles Monroe, Louise
DiMatto, Ryan Feeney, Ian McNab, Jamie Lingstrom,
Lawrence Summerset. Roarke.

Arkadaşlar, ortaklar, eşler.

Eve'in sadece tek bir arkadaşı, tek bir eşi olduğunu
anlamasının zamanı gelmemiş miydi? Ve gerçekten,
özünde, tek bir eşi? Tüm bunlar, hepsi, dikkat dağıtıcı
şeylerdi, önemli olması gereken tek ilişkinin önündeki
engellerdi.

Yine de şimdiye kadar bu dikkat dağıtıcı şeylere
müsamaha gösterilmişti. Dostluktan, sevgiden ve bencil
olmayan bir cömertlikten.

Ama gerçek dostluk hakikatti ve Havva hakikati öğrenmek ve kabul etmek zorundaydı. Böylece teker teker ortadan kaldırılacaklardı.

İlkini seçme zamanı.

Zaten araştırılmış, zaten birikmiş verilerin kayması için dosyaları ağırınmak yeterli oldu. Alışkanlıklar, uğrak yerleri, diğerk bağılantılar, rutinler ve geçmişler.

İyi bir viskinin rengine boyanmış gözler, duvarı kaplayan sayısız Havva fotoğrafındakilerle aynı tonda gözler, verileri dikkatle okudu.

O gözler kurnaz, zeki ve çılgındı.

Roarke içeri girdiğinde Eve ayaklarını masaya uzatmış, sandalyesini arkaya atmış ve gözlerini kapatmıştı. Galahad karnını masaya dayamış, ona bakıyordu.

Uyumadığını düşündü. Düşünüyordu.

Kadının bindiğı treni bölmektense mutfağı geçti, taze kahveyi programladı, büyük dilim turtayı böldü. Ve kediyi tetikte olduğu için ödüllendirmek amacıyla fare şeklinde birkaç kedi ödülü ekledi.

"Nadine ya da Mira," dedi Eve, kahveyi masasına bıraktığında gözleri hâlâ kapalıydı.

"Bir sonraki hedef olarak mı?"

"En mantıklısı bu ve Nadine, eğer gece vurulacaksa Mira'yı geride bırakıyor. O yalnız yaşıyor. Her an bir misafiri olabilir elbette ama buna dikkat eder. Özellikle de Hastings'ten sonra."

Şimdi gözlerini açtı ve Galahad'ın küçük kedi kurabiyelerini sanki havaymış gibi içine çekişini izledi. Roarke akıllıca davranarak turtayı bırakmadan önce onu masadan itti, yoksa aynı kaderi paylaşabilirdi.

Roarke'a, "Belki buradaki çalışmalarımı kontrol edebilirsin," dedi. "NYPD veri tabanında bir arama ve eşleştirme sistemi kurdum. Polisler, destek personeli, laboratuvar, morg, tüm olay yeri personeli, biz temizledikten sonra olay yerini temizlemek için anlaştığımız temizlikçiler de dahil. Eğer bu konuda bir şey bulamazsam, akrabalarına **k a d a r** genişleteceğim. **O l a b i l i r**. Düşünüyorum da

Akademi, adli tıp, morg ve benzeri yerlere başvuranlarla ilgili başka bir çalışma. Oradaki en doğrudan hatlardan geçtik. Bu yüzden McNab ve Yancy'nin en iyi tahminini kullanarak tekrar deneyeceğim."

"Yukarı," dedi ve onunla yer değiştirdi.

Aramayı, programladığı parametreleri, görüntüleri, dili inceledi.

"Bu işe yarar."

"Güzel, çünkü çok uzun sürdü."

"Yaptığım şeyle onu geliştireceğim. Çok fazla bir şey değiştirmiyor ama kenarları biraz keskinleştiriyor."

Araştırmayı durdurdu, yeni verileri girdi ve kız pastayı tadarken yeniden düzenleme emri verdi.

"Daha keskin görüntüleriniz mi var?"

"Mmmm." Aramayı yeniden başlatırken onlara ekranda sipariş verdi.

"Gerçekten mi?" İlk resim kayarken Eve gözlerini devirdi. Kısa fare kahvesi saçlı, uzun bacaklı kadına şeffaf siyah dantel bir sütyen ve G-string giydirmiş, arsız, kalçadan vuran bir duruş eklemişti.

"Kendi eğlencemizi kendimiz yaratırız," dedi ona, sonra sandalyede döndü. Kadın daha niyetini anlamadan, adam onun kalçalarından tutup kucağına çekti. "Şimdi, değişiklikler ince olsa da, bu oranları ve duymak istemediğiniz diğer tüm parçaları ve işleri hesaplayabildim. Bu benim büyük olasılıkla."

"Gerçekten bu katil manyağın değersiz iç çamaşırları giydiğini mi düşünüyorsun?"

"Doğrusu, kadınların neden başka türlü giyindiklerini anlamıyorum. Ancak, giysilerinin altına ne giyerse giysin, vücut tipi, genel özellikleri ve rengi hakkında bilinen tüm veriler göz önüne alındığında bunun en iyi tahmini temsil ettiğini düşünüyorum."

"Saçlar ve gözler bir anda değişebilir. Mavis'in resmi kimliğinde - son kimliğinde - pembe saçları var. Bu gece mavi saçlıydı. Sadece bir örnek olarak."

"Mavis'in akıcı tarzına sahip olan çok az kişi vardır. UNSUB'ınız bunları kesinlikle değiştirebilir, ancak bunun onun doğal rengi olduğunu ya da buna yakın olduğunu söyleyebilirim."

Bir kolunu hafifçe Eve'in beline doladı, boştaki eliyle bir çatal dolusu turta aldı. "Turta güzelmiş. Belki çok iyi olmaktan biraz uzak ama yine de iyi. Bacaklarının bu kadar uzun olmaması mümkün ama yine de en iyi tahminle. Uzun boylu ya da bir kadın için uzun sayılır. Kaldırma hareketleri düşünüldüğünde bile 1.80'in altında olmamalı. Ayakları çok hızlı - senden önde gidiyor ve evet hayatım, güçlü bir liderliği vardı ama hızlı olduğunu söylemiştin. Büyük ihtimalle, uzun bacakları boyuna uygun. Ve yine hızlı, bu yüzden fazla kilo taşıması pek olası değil. Güçlü, muhtemelen üst beden gücü iyi."

Tam orada olduğu için Eve'in ensesini öptü. "Karışıyor, bu doğru olur mu?"

"Sanırım evet. Dikkat çekmeyi seven biri değil, büyük olasılıkla işinde radarın altında kalıyor. Zeki - ve belki de en azından kendi zihninde yeterince takdir edilmiyor."

"Ya özelliklerini gizlediğini ya da ince bir vücut tipine sahip olduğunu varsayıyorum. Ciddi kıvrımlar dikkat çeker. Kadınlara ilgi duyanlar ciddi kıvrımları fark eder. Bekar olduğuna ve muhtemelen yalnız yaşadığına inandığınıza göre, daha kıvrımlı bir vücut dikkat çekecektir."

Eve, "Ona asırlırdı," diye sözlerini tamamladı.

"Olasılıkları oynamak. Genç, bekar kadın, kıvrımlı vücut ekle. En az ortak paydaya mı gidiyorsun? Etkileyici göğüsler etkiliyor."

"Kadınların asılmasının ya da dikkat çekmesinin tek nedeni göğüsleri değildir."

"Aslında hayır, ama üst sıralarda yer alıyorlar. Görsel olarak zorlayıcı olması pek mümkün değil. Büyük olasılıkla yeterince hoş bir yüz. Gerçek güzellik ya da açıkça çekici olmayan biri de dikkat çeker. O halde... Bilgisayar, ikinci resmi göster."

Onaylandı. İkinci resim görüntüleniyor.

"Tamam." Eve başını salladı, Roarke onu yerinde tutmasaydı ayağa kalkacaktı.

Aynı vücut, yüz, renk, saç, ama donuk gri bir takım elbise giyiyor, biraz sıkıcı, biraz dandik, diye düşündü

Eve. Ve değersiz iç çamaşırları içindeki şımarık kadın sıradanlaşmıştı. "Sokakta ona iki kere bile bakmazsınız," dedi Eve.

belirtti. "Manzaraya karıştırdı."

"Ve şimdi. Bilgisayar, üçüncü görüntüyü göster."

Onaylandı. Üçüncü resim görüntüleniyor.

Bu kez görüntüde büyük kahverengi bir ceket, kahverengi bir pantolon, kayak şapkası ve botlar vardı.

"Evet!" Tekrar yukarı doğru itmeye başladı ve adam yine onu kucağında tuttu. "Hadi ama. Hareket etmeliyim."

"Ödül almayacak mıyım?"

Başını çevirip o vahşi, eğlenen gözlere baktı. "Turta almışsın."

"Turta güzel ama iş, bana kalırsa, daha üstün."

İtiraz edemedi, bu yüzden ellerini adamın yüzüne kenetledi, ağzını kendi ağzıyla kapattı, bir yüze - güçlü bir potansiyele - sahip olmanın heyecanının öpücüğü ateşlemesine izin verdi.

Roarke, "Bu daha iyi," diye karar verdi ve onu bıraktı.

"Bunu istihbaratçılara ve potansiyel hedefler listesindeki herkese göndereceğim. Sıradan bir yüz, özellikle göze çarpan bir şey yok, ama eğer yakınsa, eğer öyleyse ve bunu kafanızda tutuyorsanız, onu tanırırsınız."

Ona döndü. "Yan yana koyup gözlükleri ve eşarbı takabilir misin? Bu görüntü, sadece bu eklemeler."

"Tabii ki."

Saniyeler içinde ikili görüntüyü ekrana yansıttı.

"Doğru hissettiriyor, yakın hissettiriyor."

Gözlerini kapattı, caddenin karşısına baktığı anı dondurdu - mesafeyi, duraktan uzaklaşan büyük otobüsü.

Otobüsü, tüm araçları götürün, diye emretti kendine. Sadece o. Sadece sen, sadece o, birbirinize bakarak. O anı zihninde sabitledi, tek bir an, sonra gözlerini açtı.

"Yüz daha geniş - hala dar ama bu kadar dar değil. Yapabilir misin..." Adam ayarlamaları yapmaya başladığında kadın sözlerini yarıda kesti. "O kadar değil, biraz... Evet, böyle daha iyi. Uzun bacaklar, tam şurada. Bugünkü palto dizlerine kadar iniyordu ama palto ile botlar arasında biraz uzunluk vardı."

Gözlerini tekrar kapadı, geri getirmeye çalıştı. Kovalamacayı, tüm insanları, gürültüyü, hareketi düzenlemeye çalıştı.

"Kutuyu kolunun altında tutuyordu. İçinde ne olduğunu söyleyemem, ağırlığını da kestiremem ama topu kaleye doğru koşan bir koşucu gibi kolunun altında tutuyordu. Diğer eliyle de itiyordu," diye ekledi Eve, hareketi kendisi yaparak. "İtiyor, kakıyor, dirsek atıyor ama asla yavaşlamıyor. Odaklanmış. Tamam."

Gözlerini tekrar açtı, döndü. "O restoranı biliyordu. Lanet olsun, bu sadece şans değildi. Tam orada kışını kaldırıyor, mahalleyi biliyordu, oraya atlayabileceğini, mutfağa doğru koşup çıkabileceğini biliyordu. Oraya daha önce de girmiş."

"Mavis'in bölgesini mi inceliyorsun?"

"Tabii, tabii. Ama oraya gitmişti, düzeni biliyordu. Mavis'i araştırmak için bunu bilmesine gerek yok. Görüntüyü oraya götürüp sahiplerine, çalışanlara göstereceğiz. Belki birileri onu tanıyor."

Kahvesini almak için geri geldi.

Roarke, "Sen orada yaşıyordun," diye işaret etti. "O binada, o restorandan sadece birkaç blok ötede."

"Orada değildi, o insanlarla birlikte değilken... Bana uyum sağladı. Orası benim eski mahallem. Orayı aldım çünkü Central'a yeterince yakındı. Morga, laboratuvara uzun bir yol değil."

"Neden o da aynısını yapmasın ki?" Roarke önerdi. "Eğer o tesislerden birinde çalışıyorsa ya da çalışmayı diliyorsa, eğer size takıntılıysa, neden sizinle aynı bölgede yaşamasın? Aynı kaldırımlarda yürüsün, aynı yerde yiyip içsin ve alışveriş yapsın."

"Çin lokantasına girebilirdi ama orası farklı bir yapıya sahip - dar ve bar gibi arka tarafta küçük bir sokağı yok. Devam edebilecek kadar öndeydi ve evet, evet, bir sonraki kavşağı geçebilirdi, belki yine trafiğe takılırsam biraz mesafe kazanabilirdi. Ama o köşeyi döndü, hiç tereddüt etmedi. Hedefine ulaştı."

Masanın üzerine oturdu. "Tak şunu, olur mu? Sen daha hızlısın. Aramayı daralt. Bakalım bu temel tanıma uyan ve eski binanın altı blok çevresinde yaşayan birini bulabilecek miyiz?"

Ayarlamaları yaparken ona "Çok fazla yer var," dedi. "Ve hızlı sonuç almak pek olası değil."

"Sonuçlar şimdilik yeterince iyi çalışıyor. Yardımcı kullanacağım, görüntüyü çıkaracağım."

"Turtanı al," diye önerdi.

Bazı riskler almaya değerdı. Bu bir meseleydi.
Prensip.

Daha önce çok işe yarayan teslimatçı teçhizatı şimdi işe yaramayacaktı. Ama bazı ayarlamalarla aynı numara işe yarayabilirdi.

Peacoat - sıradan, basit. Kahverengi kadar hantal değildi ve biraz daha kısaydı ama iş görürdü. Kulaklıkları ve faturası olan lacivert şapka, aşağıya doğru çekilmişti, ama kısa peruğundan sadece bir tutam saç altından dışarı sarkıyordu - aylar önce ve nakit parayla alınmış donuk koyu kahverengi. Yine de onu mühürlemek ve asıl iş sırasında çıkarmadan önce dikkat etmeyi hatırlamak işe yaradı.

Güneş gözlüğü takamazdı ama kasketin faturası bu konuda yardımcı olurdu. Eski siyah botlar, çoktan mühürlenmiş, üzerlerine kalın siyah pantolonlar geçirilmiş.

Makyaj, yüzdeki cildi birkaç ton koyulaştırarak hoş bir dokunuş kattı. Ve burun köprüsünü genişleten özenle uygulanmış macunu örttü. Dişlerin üzerindeki aparat - can sıkıcı - ağız şeklini değiştirdi, belirgin bir aşırı ısırık ekledi.

Biri bakıp görme zahmetine katlansaydı, bir tanığın hatırlayacağı şey buydu. Koyu tenli, aşırı ısırıklı, kısa, dağınık koyu kahverengi saçlı.

Ekose atkıyı ekleyin - lacivert ve gri, paketlenmiş ve çenenin üzerine sarılmış, sonra zaten mühürlenmiş ellerin üzerindeki lacivert eldivenler ve yırtık pırtık siyah bir postacı çantasının kütlesi.

Şimdi üçlü boy aynasında kendini inceliyor, her açıyı, her ayrıntıyı değerlendiriyordu. Departmanın yayınladığı eskizlerle santim santim karşılaştırdı.

Asansörler olmadan neredeyse iki inç daha kısaydı ve kahverengi paltosu olmadan tıknaz bir görünüme sahip değildi.

Kimse elçiye bakmaz ve teslimatçıyı görmezdi.

Gizli göreve gitmek gibi, diye düşündü. Eve bunu takdir ederdi. Eve, yapılması gerekeni yapmak için kendini başka birine dönüştürmenin ne kadar zaman ve zahmet gerektirdiğini anlayabilirdi.

Değerini bilmeye başlasa iyi olur.

Postacı çantasını bağlamadan önce içindekileri bir kez daha kontrol etti. Her ihtimale karşı daha fazla dolgu macunu, koruyucu giysi, olay yerinde iz olup olmadığını kontrol etmek için yüksek güçlü el feneri, iz olma ihtimaline karşı cımbız, gerekirse her şeyi mühürlemek için poşetler.

Dil için kelepçe, ancak bu sefer farklı bir şey planladı. Rutine küçük bir ekleme. Ve başka bir tür mesaj.

Bunu düşünerek koruyucu kılıfındaki ince, keskin bisturiyi çıkardı.

Farklı bir şey, diye düşündü yine. Gülümsedi ve gülümsedi. Yaratıcı bir şey.

Neşteri tekrar yerine yerleştirdi ve yedeği olan taze kalemi çıkardı. Bu sefer ne söyleyeceğinden emin değildi, günlüğüne pek çok taslak yazdığı ilk seferki gibi değildi. Bu sefer, iş bittikten sonra söylemesine izin verecekti.

Ve bu sefer, temizlendikten sonra, topladığı sahte paravan hesaplardan birinden doğrudan Eve'e bir mesaj gönderecekti.

Beni incittin, diye yazdı içinden, senin sadık ve fedakâr arkadaşın olan bir başkasını benim yerime koydun. Sanki sıradan bir hırsız, kuduz bir köpek, bir suçluymuşum gibi peşimden geldin. Gerçek adalet denge gerektirir, bu yüzden eşitliğimizi yeniden kazanmamız için sana zarar vermeliyim. Karşılıklı gerçek saygıyı anlamamız için.

Bunu sizin iyiliğiniz için yaptım çünkü sürekli ilgi, şan ve şöhret korkarım ki sizi görevinizden uzaklaştırdı.

Adalet hizmet etmek için saf olmalısınız. Şimdi görüyorum ki, bu şöhretin yazarı ve

dikkat ortadan kalktı. En iyisi bu Eve. Yaptığım ve yapacağım her şeyi senin iyiliğini düşünerek yaptım.

Ben kalıyorum,

Senin tek gerçek dostun.

Evet, söylenmesi gereken buydu. Belki de şimdi, zihninde tazeyken taslağını çıkarmalıydı. İş bazı şeyleri bulanıklaştırma eğilimindeydi. Yoksa onları netleştiriyor muydu?

Bekleyecekti. İş önce gelirdi. Eve önce gelirdi.

Nadine, sadece yalnızken giydiği tüylü kedi yavrularıyla kaplı flanel pantolonunun içinde rahat bir şekilde bir grup okuyucu/izleyici mektubunu daha okudu. Birkaç asistanı, haftalık haber programı Now ile ilgili yazışmaları, video ile ilgili yazışmaları, kitapla ilgili yazışmaları ve bunların bazılarını bir araya getiren yazışmaları ayırmıştı.

Ekranında bir dizi haber kanalının sesi kapalı olarak çalışıyor ve enerjisini yükseltmek için müzik çalıyordu. Ekranında gözüne çarpan bir şey olursa müziğin sesini kapatıyor, ekranın sesini açıyordu.

Bir fincan kahvesi vardı - artık parası yettiğine göre gerçek kahve, The Icove Agenda sayesinde. Bu da Dallas'a teşekkür etmek anlamına geliyordu.

Ya da Icoves sayesinde - ya da onları öldüren klonlar sayesinde.

Çılgın bir bilim adamına ve onun bencil oğluna minnettar olmak - ya da daha doğrusu öldürüldükleri için minnettar olmak - garip miydi?

Başka zaman düşünülecek bir şeydi ama içten içe klonlardan birinin eninde sonunda kendisiyle iletişime geçmesini ve bire bir görüşmeyi kabul etmesini umduğunu biliyordu.

Elbette, Icove klonu olduğunu iddia eden insanlardan sürekli bağlantılar alıyordu, ancak şimdiye kadar tek bir tanesi bile kontrol etmemişti. Dikkat çekmek isteyenler, diye düşündü şimdi. Ya da deliler.

Ama bir gün, belki.

Gizli bir laboratuvarı yaratıldığını, başlangıçtan itibaren belirli bir şekilde görünmek, belirli becerilere sahip olmak ve belirli amaçları yerine getirmek üzere programlandığını bilmek nasıl bir şeydi?

Kaç tanesi hayatta kalmıştı ve şimdi sırlarıyla birlikte yaşıyorlardı? Çalışıyor, uyuyor, yemek yiyor, seks yapıyordu.

Garip bir minnettarlık ve bağlantı duygusuyla klonlardan birinin Dallas'ın peşinde olduğu katil olup olmadığını merak etmişti. Ama uçmadı ya da yeterince yüksek değildi. Gerçekten uçabilmesi için Dallas'ın katille yaptığı yazışmalarla örtüşen bir şeyler bulması gerekirdi.

Ve bu ilginç bir takip olsa da, tüm zamanını ve enerjisini Icove işine harcamak istemiyordu. Hayatına devam etmişti. Yapması gereken şey, diye düşündü, bir bitki yakıp dumanla birlikte biraz stres atarken, gerçek devam kitabının taslağı üzerinde çalışmaktı. Kızıl At Komplosu.

Başlıktan emin değilim, diye düşündü. Belki de Miras daha iyi olacağını düşündüm. Kızıl At Mirası, bunun böyle olduğunu kanıtlamıştı.

Bir sonraki e-postayı hazırlarken kendi kendine bunu düşüneceğini söyledi. Başlık elbette önemliydi ama asıl kazanan hikâyeydi. Sanrıların yol açtığı toplu cinayetler. Bir Şehir Savaşı tarikatı lideri tarafından yaratılan ve onun hırslı sosyopat torunu tarafından şimdi ve buraya getirilen virüs.

Evet, belki de miras daha iyi ifade etmiştir.

Hâlâ Dallas'ı sıkıştırması, ondan daha fazla ayrıntı koparması gerekiyordu ama ilk taslak için fazlasıyla yeterliydi. Ve en fazla bir saat daha yazdıktan sonra taslağa geri dönecekti.

Elbette hâlâ ada esintileri ve Bruno tarafından ısıtılan güneşin ya da yıldız ışığının tadını çıkarıyor olmalıydı. Ama iş önce gelirdi.

Dallas'la ortak noktaları buydu. İş ahlakı - belki de işkoliklik, diye itiraf etti - ve

doğruluk, adalet, onların dostluğunu oluşturmıştı.

Bu katil bunu gerçekten anlayabilir miydi? Bundan şüpheliydi. Kızıl At kurbanları gibi, bu kadın da hayallerle yaşıyordu.

Ona ne bulaşmıştı? Nadine arkasına yaslanıp tavana güzel kokulu bir duman üfleyerek merak etti. Çocukluk travması mı, trajik bir aşk ilişkisi mi, yoksa sadece berbat bir DNA mı? Herhangi biri ya da hepsi, diye düşündü, ya da bir düzine daha kök. Deliliğin, küçük deliliklerin ve büyük deliliklerin her türlü başlangıcı vardı.

Bilgisayarı gelen bir sinyal verdiğinde görevlerini değiştirdi.

Bayan Furst,

Bay Cabott dikkatinizi çekmek için bir paket gönderiyor. Lütfen yarın sabah sekizden sonra Bay Cabott'a doğrudan cevap verin.

aldı ve içeriğini gözden geçirdi. Kendisi o zamana kadar müsait olmayacaktır.

Mistique
Brady

Della Bonds
için Stajyer

Nadine e-postaya kaşlarını çatarak baktı. "Müsait değilmiş, hadi oradan" diye düşündü ve o anda yapımcısıyla temasa geçmek istedi. Sözde hâlâ tatildaydı.

Yine de Bing Cabott sağlam bir şey olduğunu düşünmedikçe kuryeye para vermezdi, o yüzden bir göz atar, sonra da onunla temasa geçerdi. Ya da her halükârda daha fazlasını bilecek olan Della'yı etiketleyebilirdi.

Kedicik pantolonuna baktı ve lanet bir kurye için daha profesyonel bir pantolon giymeyeceğine karar verdi. Ama gururunun gerektirdiği gibi

Parlak pembe süper nemlendirici yüz maskesi, bir saat daha açık bırakabileceği için patladı.

Yine sadece yalnız uçarken giydiği tüylü mavi terliklerini sürüyerek banyoya gitti ve lavabodaki suyu ılık hale getirdi.

Ona göre ılıktan ısıcağa geçmesi çok uzun sürdü ve banyosuna göz atması için ona zaman kazandırdı.

Modası geçmiş, diye karar verdi. Her yer eskimişti - ve sadece suç mahallinde çalışırken gayet iyi ve şıktı. Ama artık mali durumu da kariyer yolu gibi değişmişti.

Polisiye haberlerden asla vazgeçmeyecekti ama yazarlık beklenmedik bir aşktı. Cinayet masasında çalışabilir, yazabilir ve haftalık programını yapabilirdi - bunların hiçbirinden acı ve kanlı bir mücadele vermeden vazgeçmezdi. Ama dairesinden hiç sızlanmadan vazgeçebilirdi.

Louise ve Charles'ın seçtiği çizgide, sevimli ve ağırbaşlı eski bir kahverengi taşa mı yatırım yapmak istiyordu? Yoksa harika bir manzarası olan parlak bir çatı katı mı istiyordu? Belki de Village'da yaratıcı bir çatı katı? Harika partiler verebileceği dönüştürülmüş bir depo mu?

İkilem buydu ve bu yüzden hiçbir hamle yapmamıştı. Henüz.

Karar verme zamanı, harekete geçme zamanı. Yılbaşından sonra bir emlakçıyla görüşecekti. Ya da... Roarke'a soracaktı. Bu kadar çok gayrimenkulün sahibi olan adamdan daha iyi kim bilebilirdi ki?

Kesin olan bir şey vardı ki, nereye giderse gitsin harika bir banyosu ve geniş bir giyinme alanı olacaktı. Sıkı çalışmasının ve kucağına cızırtılı hikâyeler bırakan iyi şansının meyvelerini toplama zamanı gelmişti.

Aynaya bir bakış atarak saçlarını küçük bir kuyruk halinde tutan banttan çekip çıkarmayı düşündü - kendine bunun sadece bir haberci olduğunu ve kameraya hazır olmak zorunda olmadığını hatırlattı.

Vızıltı ona karar verdi ve dahili telefona cevap vermek için olduğu gibi dışarı çıktı.

Sakin ol, dedi haberci kendi kendine. Hayır, sıkıl, biraz sıkıl daha iyi. Geç oldu, hava soğuk, bu işi bitirip eve gitmek istiyorsun. Sıkılmış ve sabırsız, sakın değil.

Elini kapaklı kasketinin faturasında gezdirdi, alçakta durduğundan emin oldu - ve parmaklarını cebindeki şok cihazının üzerinde gezdirdi.

Gergin olduğunu itiraf etti. Bu sefer gergindi çünkü bu sefer farklıydı. Ama... hayır, pek değil. Gerçekten farklı değildi. Nadine Furst ölüm ve suçtan kâr etmiyor muydu?

Ne kadar büyük, o kadar kâr ve şan? Ne yaptı ki

Üretken

mi?

Hiçbir

şey.

O sadece şöhret ve servet kazandı ve Havva'nın saflığını kirletmeye yardım etti.

Hayır, hiç de farklı değil. Gerçek adalet ve gerçek dostluk, bunun Bastwick ve Ledo kadar gerekli ve doğru olduğu anlamına geliyordu.

Yerine oturarak bekledi, zile tekrar basmak için yanıp tutuşsa da.

Nadine'in sesi hoparlörden geldiğinde, başını eğik tutmaya dikkat etti, yüzü gölgelerle korunuyordu.

Artık gerginlik yoktu, sadece heyecanın ilk dalgaları vardı.

"Nadine Furst?" "Evet,

doğru."

"Cabott'tan bir paket aldım, Kanal Yetmişbeş."

"Kimliğinizi görelim."

Buna hazırlıklıydı - sorulması rahatsız ediciydi ama hazırlıklıydı. Kendi yaptığı kimliği çıkardı. Düşük seviyeli bir taramadan geçebilirdi; kendisi de test etmişti.

Ve bunu yaptığında, başka bir heyecan gıdıklanması hissetti. "Yukarı gel."

Nadine onu içeri çağırduğında, kalbi boğazının dibinde sertçe atmaya başladı. O kadar sertti ki yutkunamadı ama küçük lobiyi geçip asansörü çağırdı.

O bunu yaparken, birkaç genç kahkahalar atarak ana kapıdan içeri daldı.

"Yüzü! Onun yüzü! Tamamen dikkatli!"

"Biliyorum, değil mi? İnanılmaz. Flo-lo'yu etiketlemeliyiz, ona anlaşılmayı ve detayları vermeliyiz."

Kalın tabanlı botları ve zıplayan kabarık topları olan şapkalarıyla, şeker ve çilekli şampuan kokarak onunla birlikte asansöre bindiler.

"Ben sadece inceyim!"

"Öyle misin? Ben twee-squared'im. Flo-lo tamamen patlayacak. Boku yedi, ev hapsinde. Şu anda üçlüye ihtiyacımız var."

"Annesi öldü, yani hiç şansı yok."

Onları öldürebileceğini düşündü. Çilek rengi saçları ve parlayan yüzleriyle ciyaklayan kızları.

İkisini de sersemlet, boğazlarını kes, vücutlarını kan ve çilek kokusu içinde bırak.

Dikkatli olmayan kızların başına gelenler. Saygılı olmayan kızların.

Burada durduğunu görmediler mi?

Kulakları basınçtan cınlıyor, göğsü ağrıyordu. Sersemleticiyi parmaklamak, sadece parmak uçlarını üzerinde gezdirmek bile baskıyı azaltıyordu. Asansör tırmanırken ve kızların sesleri kafasının içinde çığlık çığlığa yankılanırken, bayıltıcıyı çıkarmaya başladı.

Asansörün kapıları açıldı; kızlar sırtlanlar gibi gülerek dışarı çıktılar.

Plan bu değil, diye hatırlattı kendine, parmaklarının titremesinden rahatsız olmuştu. Odaklanmak çok önemliydi. Nadine.

Ama o yaştaki kızlar onu çok sinirli, keder, umutsuzluk ve öfke dolu yapıyordu.

Onları, hepsini aklından çıkarmak zorundaydı. Yapılacak işler vardı.

Ve bittiğinde, mutluluk tekrar gelecekti.

Yerleşmek için Eve'in yüzünü zihnine getirdi ve bir ışık gibi açarak tam olarak doğru şeyi yaptığını anladı. Eve için, kendisi için. Arkadaşlıkları için.

Bir parçası her zaman bunu yapmayı planlamıştı - sadece tamamen bilinçli bir düzeyde değil. Aksi takdirde tüm bu dikkat dağıtıcı unsurları, engelleri öğrenmek için bunca zaman harcamaz, bunca çaba göstermezdi.

Onları ortadan kaldırmak ortaklıklarının, mutluluklarının anahtarıydı. Birlikteliklerinin.

Başkaları onu bir kenara itmeye çalışırken Eve gerçek dostun kendisi olduğunu nasıl anlayabilirdi?

İnsanlar onu hep bir kenara itti.

Hayatı boyunca onu kenara itmişler, köşeye sıkıştırmışlar, uslu olmasını, sessiz olmasını söylemişlerdi. Uslu durmasını.

Artık yok.

Yine sabit, yine odaklanmış bir şekilde asansörden çıktı. Yüzü kameradan uzağa dönük, eğik.

Sağ elini cebine soktu, sol eliyle zile bastı.

Nadine, Eve'in sevgisinin onu bir daha asla bir kenara itmeyeceğini düşünüyordu.

Nadine içeride Eve'in son e-postasına gözlerini devirdi. Sert, gelecek Salı'ya kadar tekmeleyebileceğin polisin bu kadar mızımız bir ana tavuk olacağı kimin aklına gelirdi?

Ama son skeci ilgiyle inceledi. Kontrol edecek, temiz olduğundan emin olacaktı - çünkü gelecek Salı'ya kadar kışının tekmelenmesini gerçekten istemiyordu - ve eğer öyleyse bu gece içeri girebilir, özel bir bülten hazırlayabilir, yarışmayla ilgili güzel bir haber alabilirdi.

"Evet, evet," diye seslendi zilin sesini duyunca. "Sadece bekle."

Kapıya gitti, güvenlik gözetleme deliğinden baktı, biraz profil ve büyük bir kış şapkası gördü, altından birkaç dağınık kahverengi saç teli çıkıyordu.

Kilitlere uzandı ve Eve'in son e-postası kafasının içinde yankılandı.

Hiçbir koşulda tanımadığınız birine kapıyı açmayın. Hiçbir koşul altında, beklemediğiniz birine kapıyı açmayın.

"Tanrı aşkına, bu sadece bir haberci."

Ama Eve'in düz, polis gözleri beynini delip geçecek gibiydi. "Tamam, tamam." Nadine dahili telefona bastı.

"Evet?"

"Evet, Mercury Messengers. Nadine Furst için paket."

"Görelim bakalım. Dikizciye tut."

"Sorun nedir hanımefendi?" Ama hazırlıklı, her zaman hazırlıklı, postacı çantasına uzandı ve kalın bir zarf çıkardı. "Nadine Furst için, Bing Corbett'ten, Kanal Yetmiş Beş. İstiyor musun, istemiyor musun? Burada fazla mesai yapıyorum."

Dallas onu korkuttu, diye düşündü Nadine ve tekrar kilitlere uzandı. Böylece uzlaşacak ve kalın zinciri açık bırakacak, kapıyı yapımcısının ona gönderdiği şeyi almaya yetecek kadar açacak ve bu işi bitirecekti.

Kilitleri kapattı, kapının iki santim açılmasına izin verdi. "Geçir şunu."

Kısa bir tereddütten sonra tekrar gözetleme deliğinden bakmak için geriye doğru eğildi.

"İmzalamanız gerekiyor."

"İçinden geçir," diye tekrarladı ve bu kez teninde bir ürperti hissetti.

Zarf boşluktan geçmeye başladığında kendine gergin bir aptal dedi. Tekrar yer değiştirdi, zarfa uzanmaya başladı, ardından sersemletici onu takip edince yana doğru tökezledi.

Akıntı soğukta ısı püskürterek sol kolunun sarsıntısının etkisiyle uyuşmasına neden oldu. Sersemletici tekrar ateşlendiğinde ve ateşleyen her kimse vücut ağırlığını kapıya verdiğinde yarı yarıya kapıya doğru düştü.

Bir sonraki akıntı daha aşağıya doğru eğildi, baldırını sıyırdı ve onu dizlerine kadar indirdi.

Kendi kendine zincirin dayanacağını, sürünerek uzaklaşabileceğini, menzilden çıkabileceğini, 'bağlantı'sına ulaşabileceğini söyledi. Yardım getirebileceğini.

Ama zincirin dayanacağından emin değildi. Neden hareket etmeyi ertelemişti?

Vücudu titredi, sadece korku değil, akıntı darbelerine karşı bir tepkiydi bu. Sırtını kapıya dayadı, bacaklarını içeri çekti ve bir başka darbenin, hatta bir bakış atmanın bile onu yere sermeye yeteceğini düşündü.

Kapı titrerken ve zincir başka bir vücut darbesiyle gümbürderken kendi kendine bir silah, dedi. Herhangi bir silah iş görürdü.

Çaresiz, aptal pantolonunun cebini karıştırdı, elini Corbett'in ona Noel için verdiği süslü küçük çakmağın üzerine kapattı - sahip olmaması gereken bitkisel alışkanlık için.

Açtı, dua etti, sonra kapıya doğru ilerleyerek bir sonraki gümbürtüyü bekledi.

Geldiği anda çakmağı çaktı, alevi yüksekti, boşluktan içeri girdi.

Ortaya çıkan çığlık cesaretlendirdi, güçlendirdi. Nadine tüm ağırlığıyla kapıya yüklendi ve kapı çarparken hıçkırarak ağladı. Kilitleri sabitlemek için üç kez denemesi gerekti.

Cesaretini toplayıp güvenlik penceresinden dışarı baktığında kimse yoktu.

Çakmak titreyen parmaklarından düştü. Odanın içinde topallayarak ilerlerken karıncalanan kolunu kucakladı. Bir kez daha dizlerinin üzerine çöktü ama şimdi cebindeki 'link' yanındaydı.

"Dallas. Nadine, çalışıyorum."

"O buradaydı, Dallas. Kapıdaydı. Şimdi gitti."

"Yaralandın mı?"

"Biraz, sanırım. Bir şey söyleyemem. Bence buraya gelsen iyi olur. Yardıma ihtiyacım var."

"Yola çıkıyorum. En yakın birimleri gönderiyorum. Ben onları temizleyene kadar kapıyı açma Nadine. Anlaşıldı mı?"

"İlk seferinde anlamıştım. Bu yüzden biraz yaralıyım ama ölmedim. Belki acele edebilirsin. Acele edebilir misin? Sanırım şimdi hasta olacağım."

"Kapıdan çıktık. Roarke sürüyor. Konuş benimle. Neren yaralı?"

Havayı tam olarak içine çekemiyordu. Göğsü acıyordu, sanki çok ağır, çok sivri bir şey bastırıyormuş gibi hissediyordu. Yağlı bir şey karnında yuvarlanıyor ve çalkalanıyor gibiydi.

Tepki, dedi kendi kendine. Sadece tepki.

"Ah, kolum, bacağım. Et yaraları." Çok yüksek perdeden hızlı bir kahkaha attı ve onu korkuttu. "Oh oğlum, bu şok mu? Sanırım şoktayım ve tam olarak nefes alamıyorum. Sanırım şimdi bayılmam gerekiyor. Gözlerini senden almış."

"Ne?"

"Gözlerin. Kusura bakma. Gerçekten bayılmam gerekiyor." O da bağlantıyı tutarak aynen öyle yaptı.

Eve, Roarke Nadine'in binasının önünde durmadan önce arabadan atladı. Zaten çift park etmiş olan siyah-beyazlıları işaret etti. "Şunu yap," dedi Roarke'a ve binaya doğru koşmaya başladı.

Ustasının bir hareketiyle işi bitmişti. Merdivenleri tercih etse de asansör daha hızlı olacaktı. İçine atladı ve Nadine'in katına çıkmasını emretti.

Bir kaydırma daha yaptı ve Nadine'in ezilmiş gül yaprakları renginde bir sandalyede oturduğu, bir bardak su tuttuğu ve üniformalarla çevrili dairededi.

Eve'e titrek bir gülümseme sundu. "O kadar uzun süre dışarıda değildim.

Hızlıydın."

"MT'ler mi?"

Nadine başını salladığında bile üniformalılardan biri konuştu. "Bayan Furst tıbbi yardım istemiyor. Aklı başında Teğmen ve ciddi bir yaralanma belirtisi yok."

"Onu tarif et." Eve, Nadine'in hayalet gibi solgun yüzüne, aşırı geniş gözlerine sertçe baktı. Tıbbi müdahale

yapılmamasına

Bir ya da iki dakika - tam da bundan kaçınmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Ama sonra.

Nadine derin bir nefes aldı. "Koyu tenli, koyu kahverengi saçlı - kısa, sadece uçları bu kulak kepçeli büyük şapkanın altından görünüyor. Koyu renk şapka, koyu renk palto. En son çizimleri inceledim ve uyuşmuyordu - tam olarak değil. Belirgin bir aşırı ısırtığı vardı ve... burnu farklıydı.

"Ve gözleri, Dallas." Durup su içmek zorunda kaldı çünkü su bir şekilde kafasının uçup gitmesini engelliyordu. "Seninkilerle aynı renkteler. Özel yapım göz boyası gibi.

"Ben... Ben onun beş-on yaşında olduğunu sanmıyorum. Daha kısa görünüyordu - benden daha uzun, senden daha kısa. Daha önceki tanımlamalardan daha küçüktü. Peacoat," diye hatırladı. "Koyu renk bir ceket ve koyu renk bir fular takıyordu, şapkası kapaklı ve gagalıydı."

"Duydunuz mu?" Eve üniformalılara seslendi. "Hemen araştırmaya başlayın. Kapıları çalmaya başlayın ve yetkili kimse bana bu geceki güvenlik görüntülerini getirsin. Bas gaza!"

Nadine'e doğru ilerledi, çömeldi ve arkadaşının yüzünü inceledi. Hâlâ solgundu, belki o kadar camsı değildi. Ama anlattıkları yeterince açıktı Eve, Nadine'in isteklerine rağmen MT'leri etiketleme fikrinden vazgeçmeye karar verdi.

"Neden pantolonuna kedi giyiyorsun?"

"Bunlar pijama altı ve kedi yavrusu. Çok rahatlar."

"Bunlar çok saçma."

"Evet." Nadine uzandı ve Eve'in elini kavradı.

Nefes verdi. "Onların bu yönünü seviyorum."

"Tamam. Bana ne olduğunu anlat. Tam olarak."

"Çalışıyordum - araştırma yapıyordum, yazışmaları okuyordum. Ben - Roarke."

İçeri girdiğinde doğruca ona doğru gitti, eğildi ve çenesini avucunun içine aldı. Bir süre sonra başını salladı,

dudaklarını kızın alnına değdirdi. "Neden sana bir emzik getirmiyorum?"

"Aslında... Bir şişe burbonum var, en soldaki dolapta, en üst rafta, mutfakta. Bir duble alabilirim."

"Ben hallederim."

"Nadine."

"Tamam." Eve'in elini kendi elinin içinde tutuyordu, bu bağlantıya ihtiyacı vardı. "Bir e-posta aldım, sözde istasyondaki bir stajyerden, yapımcımın bir paket üzerinden mesajlaştığını söylüyordu."

"Tabii ki siz de bunu doğruladınız."

Nadine yüzünü buruşturdu, soğukkanlı sözlerdeki öfke ve alaycılığı açıkça duyuyordu. "Bing'in beni bu şekilde vurması alışılmadık bir şey değil."

"Lanet kapıyı sen açtın."

"Tam olarak değil." Nefes nefese kaldı. "Ama yapardım, bunu şimdi görüyorum ve bu beni kızdırıyor. Kapıyı açmamamla ilgili o son dırdırcı e-postayı göndermemiş olsaydın açardım, nokta. Zili çaldığında hâlâ gözlerimi deviriyordum - sana -."

Durakladı, gözleri yaşarınca gözlerini ovuşturdu. "Lanet olsun. Aptal olmaktan, oyuna gelmekten nefret ediyorum. İsimleri doğru söylemişti. Yapımcımın, yapımcı yardımcımın, stajyerinin, hatta en sık kullandığımız mesajlaşma servisinin adını bile. Ve dediğim gibi, Bing'in saatlerce bir şeyler gönderdiği biliniyor. Dallas'a kimlik sordum, gösterdi ve bina taramasından geçti. Tarife uymuyordu. Daha kısa, daha ince, saçları görünüyordu. Tam kapıyı açmak üzereydim ki bana hırladığını hissettim."

Gözyaşlarını tekrar silip Roarke ona içki getirdiğinde başını kaldırdı. "Teşekkürler." Roarke sandalyesinin koluna oturup tertemiz beyaz bir mendil çıkararak gözyaşlarını sildiğinde içini çekti.

"İşte şimdi, sevgilim. Artık güvendesin."

"Tanrım. Neden İcoves seni klonlamadı, o zaman ben de bir tane alabilirdim? Üzgünüm, sadece tepki. Sersemletici akımlar acayip acıtıyor."

Artık sadece bakıyor olsalar bile bilmek için sebepleri var."

Eve tekrar, "Kapıyı sen açtın," dedi.

"Zinciri açık bırakmışım. Bunun için beni hırpalama, kendim çok iyi yapıyorum. Düşündüm ki, uzlaşmak, kapıyı gerçekten açmak değil ama Bing'in bana gönderdiği şeyi almak. Bana gözetleme deliğinden paketi göstermesini istedim ve sonra zinciri takılı bırakıp paketi geçirmesini söyledim."

Temiz bir nefes aldıktan sonra bir yudum burbon içti.

"Tereddüt etti ve bir alarm çaldı, sonra... Tekrar gözetleme deliğinden baktım ve kapıya bakıyordu. Gözlerin, Dallas. Bu burbonla aynı renkte." Bir yudum daha aldı - bu sefer uzun ve yavaş.

"Daha fazla alarm, onları dinlemeli ve o anda kapıyı çarpmalıydım, ama bayıltıcıyı boşluğa soktu ve beni kolumdan yakaladı. Hâlâ garip hissediyorum. Hâlâ biraz karıncalanıyor ama eskisi gibi acımıyor. Kendini kapıya doğru fırlattı ve o lanet sersemleticiyi açılı tuttu, beni bacağımdan yakaladı. Beni düşürdü."

Bardağı içmek için kaldırırken eli biraz titredi, sonra tekrar sabitlendi.

"Taşınmayı düşünüyordum, daha iyi bir bina, daha yüksek güvenlik, ama nerede ve ne istediğime karar vermek için zaman ayırmadım. Bu benim de aklımdan geçti, çünkü zincir tutmazsa..."

Bir nefes aldı ve bıraktı. Göğsü artık ezilmediği için hava alıp vermeye odaklandı.

"Cebimde çakmağım vardı. Yanımda olduğunu hatırladım - çalışırken kendime iki bitki aldım çünkü hala resmi olarak tatildeyim. Onu yaktım. Alevi çok yüksekti ve onu yaktım, Dallas. Bileğine sapladım, sanırım, belki daha fazla, ya da koluna. Emin değilim. Ama geri çekildi, çığlık attı, yani onu incittiğimi biliyorum. Kapıyı kapattım ve kilitledim. Ve seni etiketledim."

Eve ayağa kalktı. "Akıntıyla hangi kolunu yakaladı?"

Nadine sol kolunu ovuşturdu. "Daha iyi oldu."

Eve, Nadine' i n sağ pazılarını yumrukladı - önemli ölçüde çekti ama yumrukladı.

"Ow!"

"Lanet olası kapıyı açmayın' demek, lanet olası kapıyı aptal, neredeyse değersiz zincirle açın mı demek?"

Nadine gözlerini kısarak burbonundan uzun, yavaş bir yudum aldı. "Kaltak." Sonra bir uzun, yavaş içki daha. "Özür dilerim. Sen bir kaltaksın ama haklısın, ben de üzgün ve aptalım. Ve taşınıyorum. Bana yeni bir yer bulabilirsin," dedi Roarke'a.

"Size bazı seçenekler sunabilirim. Bana ne istediğinizi söylerseniz size bazı seçenekler sunmaktan mutluluk duyarım."

Eve her ikisine de dişlerini gösterdi. "Emlak konusunu konuşmak için şu anın dışında bir zamanı bekleyebilir miyiz?"

Eve hızlı adımlarla uzaklaştı.

"Belki de ona bir emzik almalısın," diye mırıldandı Nadine - çok sessizce. "Ya da sert bir duble burbon."

Roarke sadece Nadine'in omzunu okşadı.

"Görünüşünü, yaklaşımını değiştirdi. Yani uyum sağlayabiliyor. Ve işlerin planlandığı gibi gitmediğine dair ilk işarete kaçmadı. Biraz daha agresif ve çaresiz. Bence çaresiz," diye karar verdi Eve. "Kızgın da. Cidden kızgın. Şu ana kadar iki kez oyun dışı kaldı. Öfkeyle koşuyor olacak. Ve incindi. Sen sadece ölmedin, onu incittin."

"Yaşasın ben."

"Hadi oradan. İhtiyacın olanı topla. Onu alana kadar bizim evde kalacaksın. Seni bir üniformalıya taşıtacağım. Roarke, Summerset'e onun geldiğini haber versen iyi olur."

"Sence geri gelir mi?"

"Düşük bir olasılık," dedi Eve ona. "Ama sanırım bu gece bir cinayete ihtiyacı var ve her ihtimale karşı burada olmamanızı tercih ederim."

sana ikinci bir atış yapmaya çalışıyor."

"Ben de burada olmamayı tercih ederim. Teşekkürler. Ama bana bir daha vurursan polis çağırırım."

"Komik. Yürü bakalım. Ben buradan çıkarken senin de çıkmanı istiyorum -" Bağlantısını çıkardı. "Bu McNab'ın kurduğu alarm. Az önce ustayı denedi."

İletişim cihazını çıkardı. "Merkez,
Dallas, Teğmen Eve.

"Tüm birimler, 963 Ludlow. Hırsızlığa teşebbüs. Kadın şüpheli koyu renk bir palto giyiyor, koyu renk şapkası var. Silahlı ve tehlikeli."

"Orada kim yaşıyor?" Nadine talep etti. "Orada kimin yaşadığını biliyor musun?"

Eve başını sallamaya başladığında bile Roarke konuştu. "Jamie. Annesinin evi."

"Bekle." Adam kapıya doğru dönerken kadın onun kolunu tuttu. "Çok uzaktayız. Polisler dakikalar içinde orada olacak ve o efendiyle içeri giremez. Etiketleyin onu, hemen etiketleyin. Ona olduğu yerde kilitli kalmasını söyle. Ben annesini etiketleyeceğim."

Jamie, Jamie'yi hiç düşünmemişti. O bir çocuktuk - yirmiden fazla değildi. Yirmi bile değil, diye düzeltti bağlantıyı ararken. Feeney'nin vaftiz oğlu, bir tür Roarke çırağı. Polis olmak isteyen bir çocuk. Ve annesi... ne bir dost, ne de bir düşman. Sadece Jamie'nin annesi.

"Bayan Wojinski." Uykulu ses cevap verdiğinde Eve küçük bir rahatlama hissetti. "Ben Eve Dallas. Beni dikkatle dinleyin."

Roarke'a baktı, konuşurken başını salladı ve Jamie'nin annesi cevap verdi. "Polisi bekle," dedi tekrar. "Oraya vardıklarında benimle temasa geçsinler ki kapıyı açmadan önce doğrulayabileyim. Beni anlıyor musun, kapıyı açma. Polis yolda."

"Sirenleri duyabiliyorum. Onları duyuyorum."

"Güzel. Beklemede kal, tamam mı? Onlar gelene ve ben doğrulayana kadar bekle. Bir dakika bekleyin."

"Güvendeler," dedi Roarke'a.

"Bağlantıda Jamie v a r . Onunla birlikte, kış tatilinde onunla birkaç gün geçiriyor."

"Ona söyle, ben temizlemeden bir kapı açarsa, bir şey denerse, asla rozet alamayacağından emin olacağım."

Roarke'ın kaşları kalktı. "Seni duydu. Annene göz kulak ol, Jamie. Bu senin işin."

Eve tatmin olmuş bir şekilde telsizine geçerek müdahale eden memurlarla konuştu ve onları temize çıkardı.

Üç kere vurursan atılırsın diye düşündü.

Eve, Peabody ile temasa geçti, onunla tartıştı.

"Bunun için buraya gelmenize gerek yok. Nadine halledildi. Jamie ve annesinin evinde polisler var."

"Hallettim, kırımın kenarı. Kendim hallettim."

"Kapa çeneni Nadine ve o meşhur kırımı kaldır. Taşıtınız bekliyor."

"İhtiyacım olan şeyler var," diye söze başlayan Nadine, diskleri ve notları yavru bir fili taşıyabilecek bir çantaya doldurmaya devam etti.

Montana büyüklüğünde bir bavulu çoktan hazırlamıştı.

Peabody 'link'ten, "Sorgulanacak tanığınız varsa," diye yakındı, "ben de orada olmalıyım."

"Ben hallederim. Gece yarısına kadar ayakta kalmak istiyorsan, yeni parametreler üzerinde çalış. Roarke'ın yaptığı düzeltmeleri kullanarak e-genius'ına bir arama ve eşleştirme yaptır. Başka bir şey çıkarsa sana haber veririm."

"Ama -"

"O gitti, Peabody. Onu bu gece indirmeyeceğiz. Ama hastanelerle temasa geçin - acil tedavi merkezleri, klinikler. Belki tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyacak kadar kötü yanmıştır. Belki riske girer. Önce kendi mahallenizdeki tesislere gidin. Eski evime yakın bir yerde yaşıyor gibi davranalım. Bir şey çıkarsa haberim olur, yoksa fermuarını çekerim. Yarın," diye ekledi ve yayını kesti.

Bekleyen üniformalılardan birine döndü. "Bir şey mi buldun?"

"Bir çift genç kız, Teğmen, iki kat aşağıda. Bocco ailesi, daire 7-12. Kızlar Savannah Bocco, Thea Rossi, ikisi de on altı yaşında. Onunla birlikte asansöre binmişler." Ona bir kanıt torbası içinde bir çift disk uzattı. "Dışarıdan ve asansörden alınan güvenlik görüntüleri, efendim. Bu binada koridor kamerası yok."

"Güzel. Bayan Furst buradan çıktıktan sonra bu birimi emniyete alın. Bölgedeki acil tedavi merkezlerini ve klinikleri araştırın. Sağ eli ve/veya bileği yanmış. Tıbbi malzeme satan yerleri deneyin. Reçetesiz satılan yanık ilaçları, ağrı kesiciler."

"Evet, efendim."

"Nadine!"

"Ben gidiyorum, ben gidiyorum." Siyah deri pantolonunu, botlarını ve kazağını giymiş, yüzüne biraz makyaj yapmak ve saçlarıyla uğraşmak için zaman ayırmıştı.

Eve onu ite kaka dairenin dışına çıkardı. Nakil memurlarına "Güvende olduğundan emin olun," dedi. "İçeri alın ve kilitleyin."

"Nadine, "Her ne kadar kaba bir şekilde sunulmuş olsa da, misafirperverliğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Defol git."

Roarke'a döndü. "Gençlerle konuşacağım - Tanrı hepimizin yardımcısı olsun. Surat asmayacağına yemin edersen Peabody olabilirsiniz."

"Sanırım incinmiş duygularımı gizleyebilirim. Yardım etmek ve aksiyonun içinde olmak istiyor," diye ekledi Eve dışarı çıkarken.

"Yardım ediyor ve fazla bir hareket olması da mümkün değil."

Onun sırtını sıvazladı ve asansörle yedinci katı çağırdı. "Nadine o lanet olası kapıyı açmasaydı, olacağından biraz daha fazla hareket olurdu, değil mi?"

Eve bir an duvara yaslandı. "Eğer sürtük boşluktan daha iyi bir açığı yakalayabilseydi, Nadine ölmüştü. O zincir onu durduramazdı. Koridorda kamera yok, etrafındaki daireler ses geçirmez. Zincirdeki sürgünün pervazda zaten tehlikede olduğunu görebilirsiniz. Birkaç tekme atar, zincir kırılır ve hepsi bu kadar."

"Eğer," diye tekrarlardı Roarke. "Ve eğer olmadıysa."

"Olan şey Nadine'in düşünmemesiydi." Yedinci adımını attı. "Ve tamam, evet, evet, aklından neler geçtiğini anlayabiliyorum. Bir rutin, yapımcı, işten gelen standart bir e-posta gibi görünen bir şey. Ve o anda ölümcül derecede aptal değildi. Ama bu tür günlük eylemler, otomatik hareket etme, bu kişinin herkesi etkileyebileceğini kanıtıyor. Louise acil bir telefon alır ve dışarı çıkar. Mavis soyunma odasında beşlik alıyor. Reo patronundan lanet bir paket alır, her neyse.

"Şimdi hızlandı, tılandı, serbest kalmaya ihtiyacı var, kazanmaya ihtiyacı var. Daha fazla risk alacaktır."

"Risk almak hata yapmaya yol açar."

"Evet. Ölü bir arkadaşımın cesedinin başında dururken onun hatasını yakalamak istemem." Bocco apartmanının ziline bastı ve rozetini güvenlik gözetleyicisine doğru tuttu.

Kapı birkaç santim açıldı ve zincire çarptı. Eve, ne kadar dayanacağını görmek için birkaç tekme atmayı düşündü.

"Bay Bocco? Teğmen Dallas, NYPSD, ve sivil danışman. Savannah ve Thea Rossi ile konuşmak istiyoruz."

"Rozetinizi tekrar görebilir miyim?"

"Elbette." Eve onu boşluğa doğru tuttu, eğer çılgın bir katil olsaydı adamı üç saniyeden kısa bir sürede iki gözünün arasından vurabileceğini düşündü.

"Kusura bakmayın. Biraz gerginiz." Kapıyı kapattı, zinciri bıraktı ve tekrar açtı. Kısa bacaklı, uzun kulaklı bir köpek topallayarak onun botlarını ve Roarke'unkileri kokladı, sonra da vücudunun tüm arka kısmını salladı.

Büyülenen Roarke çömelerek köpeği sevinçten titreten bir masaj yaptı.

"Memur Osgood bize kızlarla konuşmak için geleceğinizi söyledi." Geri çekildi ve onları pencerenin önünde yavaşça dönen parlak bir Noel ağacının bulunduğu neşeli ve düzensiz bir oturma alanına götürdü.

"Haydi, Tink, git yat şimdi."

Köpek iç çekerek topallaya topallaya mor bir yastığın yanına gitti ve yere yığılırken kulağa zevk gibi gelen bir sesle inledi.

"Çok yaşlı ama hâlâ oyunda. Ben Nick Bocco, Savannah'nın babasıyım. Kusura bakmayın, Noel'den dolayı hâlâ biraz yorgunuz." Bir tutam kahverengi saçını karıştırdı, neşeyle dağılmış yaşam alanına baykuş gibi baktı. "Ve ayın ikisine kadar okul yok - her takvimde kırmızı daire içine aldığım bir gün. Bu hafta çoğunlukla evde çalışıyorum ve bu hiç önemli değil."

Kendini durdurdu ve ellerini yüzünde gezdirdi. "Tekrar özür dilerim, kızların asansörde bir cinayet zanlısıyla birlikte olduğu fikri beni biraz sarstı."

"Memur Osgood bu kişinin bir cinayet zanlısı olduğunu söyledi mi?"

"Gerek yoktu. Bana robot resmi gösterdi - tıpkı bütün gün ekranda defalarca gördüğüm gibi. Bu sadece bir paranoya değil, beni kızların Noel'den bu yana işlenen iki cinayetle ilgili olarak polisin peşinde olduğu kişiyle birlikte asansörde olduğu sonucuna götürdü."

"Nadine'in iyi olduğunu mu söyledi?"

"Öyle," diye onayladı Eve. "Onu tanıyor musun?"

"Oh, hayır. Yani onu ekranda izliyorum. Asla kaçırmıyorum ve onu raporlarında çok yakalıyorum. Buraya çok geliyor - neredeyse," diye ekledi mahcup bir gülümsemeyle. "Onu tanıyormuşsunuz gibi hissetmeye başlıyorsunuz. Her neyse, iyi olduğuna sevindim. Bir kez daha özür dilerim. Otursana. Çok kötü bir kahve ister misin? Pazarlamayı en son Savannah yaptı ve oradan ne aldıysa oldukça berbat ama sıcak olacak."

"Biz iyiyiz. Savannah nerede?"

"Thea ile odasında, muhtemelen Flo- lo ile bağlantıda. Florence Louise - üçü de böyle." Parmaklarını birbirine bağladı. "Ben onları yakalarım."

"Annesi evde değil mi?"

"Ne? Oh, hayır, biz... birlikte değiliz. Birkaç haftalığına onunla birlikte uzakta... Onun ne olduğunu gerçekten bilmiyorum."

Önemli değil. Sadece ben ve Vanna - ve birkaç günlüğüne Thea, çünkü ailesiyle Noel sonrası küçük geziye çıkmak istemedi. Neyse, ben onları alırım. Tanrım, çok gerginim."

Dairenin arka tarafına doğru ilerledi, sola doğru kısa bir koşu yaptı ve bir kapıyı çaldı. "Vanna? Sen ve Thea'nın hemen buraya gelmeniz gerekiyor."

"Baba! Flo-lo ile mega importante'da dans ediyoruz!" "Şimdi, Savannah. Polis için."

Ciyaklamalar duvarları tırmalıyordu. Bocco gözlerini ovuşturdu, Eve ve Roarke'a doğru yürüdü. "Yatak odasındaki ses yalıtımından vazgeçtim. Sana ihtiyaçları olursa diye duyabilmek istiyorsun. Ama bu yüksek bir bedel. Hey, bir kolaya ne dersin? Savannah'nın pazarlama gününde en iyi aldığı şeylerden biri."

"Bu harika olur," dedi Eve, sırf ona yapacak bir şey vermek için.

Bocco mutfağa girdiğinde kızlar el ele tutuşarak dışarı çıktılar. Savannah'yı babasının zeytin rengi tenine, kahverengi saçlarına -gerçi kızın saçlarında menekşe rengi çizgiler vardı- ve ufak tefek yapısına benzetmişti.

Thea on altı yaşında bir siren vücuduna sahipti. Eve, sirenlerin vücutlarını bu kadar gençken mi yetiştiriyorlardı, diye merak etti, yoksa ailesi vücut geliştirmelerine izin mi vermişti?

Her iki kız da Eve'in hiç anlamadığı genç ve bilgili bir şekilde güzeldi. İkisi de çılgınca renklerde kalın çoraplar, bol uyku pantolonları ve parlak, çizgili gömlekler giyiyordu.

"Aman Tanrım! Bunlar kesinlikle Roarke ve Dallas! Vann! Videonu milyonlarca kez izlemiş gibiyiz," diye devam etti Thea. "Hem de zilyon kere. Matthew Zank, Marlo Durn'le evlenmiş olmasına rağmen tamamen büyülü. Kız buzlanmamış değil ama yine de. Sahte. Bu trip tişörtleri! Tamamen tiki!"

"Thea." Bocco buz ve kola dolu iki bardakla geri geldi. "Gerçek İngilizceyi dene, sadece şimdilik."

"Baba." Savannah fısıldadı. "Kesinlikle Roarke ve Dallas. Saçmalama, biliyorsun. İcove Gündemi."

"Doğru. Bir araya getirmedim. Kim bilir ne zamandır bir videoya gitmedim. Vakit bulduğumda kitabı okuyacağım. Buralarda o kadar çok yok."

"Nadine Furst hemen üst katta oturuyor," dedi Savannah. "Onunla birkaç kez konuştum. Biri onu tamamen öldürmeye çalıştı. Onunla birlikte asansöre bindik. Katil," diye ekledi Savannah dramatik bir tonda.

Eve, "O," diye düzeltti ve Thea, Savannah'ya kendini beğenmiş bir gülümseme gönderdi.

"Sana bir kadın olduğunu söylemiştim. Her tarafı kapalıydı ama bana kız gibi göründü. Kesinlikle aptalca bir kıyafet ve kesinlikle sıkıcı."

"Sana bir şey söyledi mi?"

"Çıt çıkmadı. Rizz'e şaka yapmıştık ve çok eğleniyorduk. Çok sıkılmış ve ekşimişti."

"Bize alabalık gözü verdi," diye ekledi Savannah. "Neyi?"

"Balık gözü diyebilirim," diye ekledi Roarke eğlenerek.

"Evet, şey gibi..." Savannah ters ters baktı, ağzını sıktı, kaşlarını indirdi. "Ve ben de beni ısır diye düşündüm - videoda söylediğin gibi. Ben de öyle düşündüm. Isır beni bayım, çok eğleniyoruz. Onun bir dişi olduğunu söylemen dışında. Ve ben... onun artık kötü olduğunu bildiğimizden değil, gerçekten değil. Ama kötü görünüyordu. Sanki bize kötü davranmak ister gibiydi."

"Bu doğru."

"Ona pek bakmadım çünkü bana bir vasiyetname verdi." Savannah tüm vücuduyla ürperdi. "Ama Thea, polis falan gelmeden önce asansördeki kadının -ben erkek sanmıştım ama o kadın dedi- nasıl psikopat olduğunu anlattı. Yanında ben ya da bir başkası olmasaydı, sırf mesafe kat etmek için ineceğini söyledi."

"Bu doğru," dedi Thea.

"Thea hassas biri," diye araya girdi Bocco. "Bay B! Ben değilim!"

"Diyelim ki hislerin var, içgüdülerin iyi." "Evet, tamam. Garip biri değilim. Sadece içimde bir his var ve inip gideceğim için mutluyum. Ayrıca tuhaf kokuyordu." "Nasıl?" Eve sordu.

"Hiçbir koku almadım." Savannah omuz silkti. "Ama Thea'nın süper bir burnu var."

"Tuhaf kokuyordu," diye tekrarladı Thea ve omuzlarını kamburlaştırdı.

Diğer genç kızlardan farklı olmak istemeyen duyarlı bir genç kız. Eve, doğru düğmelere nasıl bastığını merak ediyordu.

"Süper kulakları olan genç bir yeğenim var." Roarke İrlandalı'yı hafifçe pompaladı, hızlı ve çekici bir gülümseme ekledi.

Eve iki gencin kalplerinin titrediğini ve sarsıldığını duydu.

"İki oda ötede fısıltıyla konuşuyor olsanız bile her kelimeyi yakalayabilir. Senin gibi keskin bir burnu olan birinin de böyle olmasını beklerim, Thea. Bu koku sana ne düşündürdü?"

"Biri botlarını çıkardıktan sonra okuldaki tuvalet. Çizme kısmını kastetmiyorum, çünkü öyle koksaydı onunla anlaşılamazdık."

"Hasta!" Savannah kıkırdadı.

"Tamamlandı. Temizledikten sonra kokuyor gibi. Bir tür hastane kokusu gibi. Tamamen steril ve kimyasal."

"Bu iyi. Bu iyi bir bilgi," dedi Eve ona. "Aklına başka bir şey geliyor mu? Başka bir ayrıntı?"

Kızlar hep birlikte omuz silkti.

"Onu daha önce hiç gördünüz mü? Binada mı, sokakta mı?"

"Hiç sanmıyorum." Savannah, başını sallayan Thea'ya baktı. "Sen fark etmeyesin diye sıkıcı trendeydi ve biz de Flo-lo'ya Rizz'e eşek şakası yapmaktan bahsediyorduk, çünkü o trene binemezdi."

Bocca, "Flo-lo yere çakıldı," diye açıkladı.

"Çok saçma ama yarın serbest bırakılacak. Annesi dedi ki, topun düşüşüne gidebilir miyiz baba? Lütfen?"

"Tabii, 21 yaşına geldiğinde."

"Baba!"

"Tamamen olumsuz." Eve'in yorgun ve hoşgörülü bir babanın yapabileceğini hayal ettiği şekilde gülümsedi. "Ve Thea'nın ailesi bunu zaten reddetti, bu yüzden zorlama."

"O zaman Flo-lo yatıya kalabilir mi?"

"Elbette, neden olmasın?" Tekrar gözlerini ovuşturdu. "Ne kadar çok o kadar iyi."

Sokak seviyesine indiklerinde Eve, Roarke'a dirseğiyle bir dürtük attı. "Elbette ve İrlanda'daki genç yeğenimin kulakları iki başlı bir yarasanınkine benzer."

"İrlanda aksanızın bataklığa saplanmış, Teğmen."

"Seninki birkaç kademe yükseldi - işe de yaradı, yani bu iyi bir düşünce."

"Herkes gibi olmak istiyor, sanırım o yaş için tipik bir durum."

"Bilmiyorum. O yaşlarda herkes gibi olmaktan bıkmıştım ve kendi başıma kalabilmek için gün sayıyordum."

"O yaşlarda arabaları hızlandırıyor, kilitleri kaldırıyor ve cepleri karıştırıyordum. Ama özümüzde hiçbir zaman herkes gibi olmadık, değil mi?" Onun elini tuttu ve öptü.

"Kendini herkes gibi gösterebilir, herkes gibi davranabilir ama öyle değil. Ve olmak da istemiyor."

"Tahminimce Thea değil, katil."

"Önemli, özel olmak, fark edilmek istiyor." Soğuğa adım attıklarında 'link'ini çıkardı, sonra kaşlarını çattı. "Jamie ve annesini kontrol edecektim."

"Ama bunu yüz yüze yaparsak ikimiz de daha iyi hissederiz. Uzun sürmez."

"Gereksiz, ama evet. Beynimden atacağım. Koku," diye başladı arabaya bindiklerinde. "Belki de dolgu macunu. Tepeden tırnağa mühürlenmiş, o olabilir. Ya da bir parçası."

"Kokulara karşı yeterince hassassanız, içinde kimyasal kokusu var, ancak kusmuğu temizlerken dolgu macunu kullanmazsınız - ve o orada özeldi."

"Dezenfektan, biraz ondan. Kimyasallar. Belki paltoya işlem yapmıştır. Belki çantasında dezenfektan vardı? Temizlenmesi gereken her şeyi temizlemek için. Antiseptik mi? Belli belirsiz, çünkü diğer çocuk bunu fark etmedi. Belki de beş duyudan daha çok altıncı his. Ona dışı olduğunu söyleyen ve diğerinin, Savannah'nın sadece donuk, aptal görünümlü, belki de birkaç kızla biraz sinirlenmiş bir insan gördüğü yerde ona acımasızlık hissi veren aynı şey - neydi? - komiklik."

Eve, Roarke arabayı sürerken sokakları taradı.

"Tıbbi tedavi görmediyse -ki şu ana kadar kimse onun tarifine uyan birinin tedavi gördüğünü bildirmedi- canı yanıyor ve sarsılmış durumda. Kızgın, acı içinde, kendine güveni sarsılmış. İki günde üç ıska. Şimdi ne yapacak? Deliğine girip yaralarını mı yalayacak? Yoksa başka bir yerde kurtuluş mu bulacak?"

"Eğer gerçekten yaralıysa, önce kendi başının çaresine bakar diye düşünüyorum." "Belki de. Ama öfke ve intikam çok iyidir. ağrı kesiciler."

Jamie'nin evine vardıklarında ana kattaki ışıklar parlıyordu. Tatil ağacı camdan meydan okurcasına parlıyordu. Ve Eve camdan oturma odasının ekranını gördü, her şey renk ve hareket içindeydi.

Kapıyı açan üniformalı biraz mahcup görünüyordu. Eve, ekrandaki basketbol maçının sesini ve diğer üniformalı ile Jamie'nin üç sayılık atışta attıkları çığlıkları düşününce, bu hiç de şaşırtıcı değil, diye düşündü.

"Ah, onu eğlendirebileceğimizi düşündük," dedi üniformalı.

Eve cipsler, meşrubatlar, Noel kurabiyeleri ve bir çeşit salsa sosundan oluşan dağınıklığa baktı.

"Bunu görebiliyorum."

Jamie, genç, formda, kumral saçları onu son gördüğünden biraz daha uzun, kanepede oturduğu yerden sıçradı. Eve'i durduramadan onu kucaklamıştı. Tahminine göre, abur cubur ve sporla tıka basa doymuş iki üniformalı yakalamıştı.

Roarke'a da aynı muameleyi yaptıktan sonra saçlarını geriye doğru salladı. "Uğradığın iyi oldu ama gelmene gerek yoktu. Hepimiz sıkıştık. Rozetler için de minnettarım ama istemediğim kimse içeri giremez. Yine de annemin kendini daha iyi hissetmesini sağladılar."

"Nerede o?"

"Sonunda onu yatmaya ikna ettim. Yaklaşık yirmi dakika önce."

"Bu sırada uyuyabilir mi?"

"Ona bir yatıştırıcı ve kulak tıkacı verdim." Sırıttı. "Bu olay olduğunda iyi ki evdeydim, ama dediğim gibi, kimse içeri girmiyordu. Bir usta bile alarmı çalıştırabilirdi. Bir sistem kurdum," dedi Roarke'a. "Tam ev programı - hareket, ağırlık değişimi, ışığa duyarlı, ana alarmla birlikte. Temel kapatma ve çığlık üzerine katmanlandırımdım."

"Şimdi mi?"

"Bir prototip - henüz deneysel. Kış tatilinde Ar-Ge'nizle birlikte üzerinde çalışıyordum. Anlaştık."

"Gerçekten de öyle."

Roarke, Jamie'nin üniversite masraflarını karşılamış, bunun karşılığında da çocuğun elektronik alanında bir dahi olduğunu düşünmüştü.

"Glitch - bunu düşünmemiştim," diye devam etti, "çalışmayan bir master kullanmak. Bununla biraz uğraşacağım. Eğer çalışsaydı, ikincil kilitler devreye girecek ve alarm çalacaktı. Ama sen bunu hallettin."

"Kameralarınız var mı?" Eve sordu.

"Oh, kesinlikle." Cebinden mühürlü bir mikro disk çıkardı. "Kopyanız burada. Yayını inceledim. Yüzünü pek göremiyorum ama belki bunu geliştirebilirsin. Sağ kolunu destekliyor, sol kolunu da göreceksin."

Ustayı denediğinde biraz titriyor. İki kez içeri itiyor, sonra da yumruğunu birkaç kez kapıya vuruyor. Sen annemi etiketlemeden hemen önce beni uyaran buydu. Çalışıyordum -bir nevi- ve kapıya temas edince alarm verdi. Önemli değil diye düşündüm. Arkadaşlarım her an gelebilir. Ekranımı kameraya çevirdim, kimse yoktu. Hey, bir şeyler içmek ister misin? Annem tatil için her şeyi stokladı. Paramız yok."

Bunu sehpanın üzerindeki yaygıdan anlayabiliyordu. "Hayır, teşekkürler."

"Her neyse, aşağı inip sistemi kontrol edecektim ve o sırada annemi etiketledin. Onu duyabiliyordum, bir şeyden korktuğunu söyleyebilirim. İşin özünü anladım, tam kilitleme ve tam ışıklandırma uyguladım."

Sırıttı.

"Komşular biraz öfkeli olabilir, ama dışarıda hala içeri girmeyi düşünen birileri varsa, bu onları daha çok düşündürecektir."

Roarke ona, "Sisteme bir göz atmak istiyorum," dedi. "Evet, tabii."

"Sonra görüşürüz." Eve iki ineği durdurmak için elini kaldırdı. "Üniformaları bırakıyorum, annen rahat etsin. Bir de devriye ekleyeceğim ama başka bir ziyaretçi geleceğini sanmıyorum. Bu gece iki kez ıskaladı, yani tekrar vurursa, lanet olası Pentagon kadar güvenli bir yer olmayacak."

"İki kez mi?"

"Nadine için denedi."

"Nadine." Jamie'nin yüzündeki heyecan uçup gitti. "O iyi mi? Yaralandı mı?"

"Sarsılmış ama yaralanmamış. Güvende, emniyette."

"Bunlar UNSUB - Bastwick ve Ledo. Ben takip ediyorum," dedi Jamie Eve'e. "Bastwick pek hayranı değildi. Ledo'yu bir ya da iki kez yakaladığını düşündüm."

"Onun pirzolası, elbette."

Jamie başını salladı ve gözleri artık o kadar genç görünmüyordu. Eve, Roarke her ne kadar çocuğun Ar-Ge'ye bağlı kalmasını istese de, orada polis olduğunu düşündü. "Nadine, şimdi de ben ve annem. Değişimi o yaptı. Artık senin değer verdiğin insanlar için uğraşıyor."

"Teori bu, bu yüzden önlem alın. Tanımadığınız kimse eve girmeyecek. Tanımadığınız kimseye kapıyı açmayacaksınız, nokta. İstisna yok. Şahsen tanımadığım bir polis için değil, gaz kaçağı var diye bağırان bir belediye çalışanı için değil, bir teslimat için değil, hiçbir şey için değil."

"Anladım. Annemle işimi şansa bırakmayacağım, buna inanabilirsin."

O iyi bir evlattı ve annesinin sahip olduğu tek şeydi, o da öyle yaptı. Ama yine de polisleri terk ediyordu.

Eve vardıklarında Eve günlerdir evde olmadığını hissetti. Ofisine ve bir saate ihtiyacı vardı, her şeyi bir düzene sokmak ve kafasından atmak için bir saate.

Roarke fuayedeki masadan bir not küpü aldı. Summerset'in sesi duyuldu.

Bayan Furst en sevdiği oda olduğu için Altın Süit'te kalıyor. Onu hafif bir yatıştırıcı almaya ve kolundaki ve baldırındaki küçük yaralanmaları tedavi etmeme izin vermeye ikna edebildim. Siz eve döndüğünüzde ayakta olacağını ve çalışacağını belirtmiş olsa da, yatıştırıcının bu niyetini boşa çıkaracağına inanıyorum.

Umarım ikiniz de onu örnek alır ve makul bir gece uykusu çekersiniz.

Eve paltosunu tırabzanın üzerine attı. "Dışarıda olması iyi bir şey - onun bu konuda haklı olduğunu varsayıyorum. Bu gece onunla uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum. Soruları olacaktır ve ben bunları duymak istemiyorum."

Roarke ceketini Eve'inkinin üzerine attı. "Aramaları kontrol edeceğim, bu geceki görüntülerle bir tane daha programlayacağım."

"Nadine'in ve Jamie'nin yayınlarına bakmam gerekiyor."

"Bunları ben de görmek isterim. Önce bunu yapalım." Diskler için elini uzattı. "Ben ayarlarım. Sen kahveyi al. Bir şartla," diye ekledi.

"Koşulları sevmiyorum."

"Yazık oldu, ama işte benimki. Yatmadan önce bir yatıştırıcı alacaksın. Solgunsun Eve, zihnen ve bedenen yorgunsun. Bu yüzden seni çalışmaman için zorlamayacağım ve sana yardım edeceğim. Ama iş bittiğinde, yatıştırıcıyı alacaksın."

"Sen bir tane alırsan ben de bir tane alırım."

"Anlaştık o zaman." Ofisine doğru yürürlerken kızın poposunu okşadı. "Şimdi mutfağa git hayatım ve bize kahve yap."

"Sence bu şirin mi?"

"Çok sevimli, en azından gecenin bu saatinde."

Saat kaç olursa olsun, iş vardı. Bu yüzden kahve yaptı ve gizli zulasındaki kurabiyelerden bir avuç ekledi.

Kız her şeyi anlattığında Roarke'ın kaşları kalktı. "İşte bu aşk olmalı. Bisküvileri paylaşıyorsun."

"Onlar kurabiye. Bisküvi, tereyağı ya da et suyuna buladığınız sıcak ekmektir. Atlantik'in hangi tarafında olduğunu unutma, as."

"Adı her neyse, hoş geldiniz." Bir tane aldı, ısırıldı. "Bilgisayar, ilk diski çalıştır."

Eve kahvesini yudumlarırken Nadine'in dış kapısındaki UNSUB'ın vızıltısını izledi. Başını ve yüzünü çevirdi ama bu kez örtmedi. Bir tutam saç görünüyordu. Ses yoktu, bu yüzden ses yine kaybolmuştu. Ses izi alma şansı yoktu.

"Kıyafetlerin üzerinde hiçbir şey yok. Etiket, amblem, logo yok. Ama Nadine haklı. Beş-on değil. Beş-sekiz doğru. Yine binayı tanıyor," diye devam etti Eve. "Yüzünü kameradan uzak tutmak için nasıl açı vereceğini biliyor. Onu orada gören birini bulacağız. Biri onu görmüş olmalı."

"İşte kızlar geliyor." Roarke onları izlerken kahvesini yudumladı. "İşte şamata içinde olmak böyle bir şey."

Eve, birbirlerine yaslanışları, gözlerinin parıltısı ve gülüşleri sidikli bir sarhoşa benziyor, diye düşündü.

"Ellerine bak," dedi Eve. "Yumruk haline gelmiş. Kızgın. Kızlara mı? Hayata mı? Kızlar rahatsız ediyor. Tüm o gülüşmeler ve konuşmalar. Çileden çıkardılar. Tanrım, elini cebine atıyor. Sağ cebine. Ve evet, eli biraz titriyor."

"Kontrolü zar zor elinde tutuyor."

Kızlar açılan asansör kapısına doğru yığıldılar. Eve, Thea'yı arkasına bakarken yakaladı - sadece hızlı bir dönüş.

"Karanlık, tehlikeli bir şey hissedecek kadar hassas," dedi Roarke. "Ondan uzakta olduğum için rahatladım."

"Tekrar rahatlamaya çalışıyor. Parmaklarını yavaşça esnetiyor, açıyor, nefes alıp veriyor, kollarını sallıyor."

Asansörden çıktığında Eve koridor kameralarının olmayışına lanet etti. "İleri sar, olur mu? Bakalım çıkarken daha fazlasını gösterecek mi?"

"Bilgisayar, özne tekrar görünene kadar beslemeyi atla."

Şahıs başka bir asansör yayınında görünmüyor. Sadece dış kamera.

"Çalıştır."

Kapıdan dışarı fırladı. Eve onun sadece arkasını gördü, omuzları kamburdu, sağ kolunu içeri sokmuştu.

"Tekrar çalıştır, yavaşlat."

Bir saniye başının üstü, birkaç saniye de sırtı. Titriyor, açıkça her yeri titriyor ve sağ kolunu destekliyor.

"Orada kullanabileceğimiz pek bir şey yok. Jamie'ninkini görelim."

Roarke videoyu açtı, sonra bir çocuk gibi sırttı ve elindeki kahveyle ekranı işaret etti. "Şuradaki çözünürlüğe bakar mısın? Kristal gibi, hem de kendi yaptığı bir üniteden."

"Kristal olabilir ama hâlâ yeterince zeki, hâlâ yüzünü kameradan uzak tutacak kadar kendini kontrol edebiliyor. Lanet olsun. Ama evet, evet, yaralı. Nadine bitkisel bir çıkmakla ona bir numara yapmış. Belki yolda bir buz torbası ya da engelleyici bir şey almak için kısa bir mola verebiliriz, çünkü bir zaman gecikmesi var."

Roarke, "O zamanı kendini toparlamak için kullanmış olabilir," diye önerdi.

"Evet, büyük ihtimalle. Ama hala titriyor, hala öfkeyle koşuyor. Dondur onu! Orada, tam orada, sadece bir saniyeliğine, kendini kaybediyor. Usta işe yaramıyor ve yer değiştiriyor. Yüzünde bir sürü gölge var ama bir kısmını yakaladık - öncekinden daha fazla. Bunu temizleyebilir misin?"

"Biraz zaman ve çabayla, evet."

"Fiyatını söyle."

"Ben ucuza çalışmıyorum." Bir elini kadının beline doladı ve parmaklarını kadının kaburgalarında gezdirdi.

"Sana bir senet vereceğim."

"Alacağım."

"Ondan daha çok var," diye belirtti Eve. "Sadece biraz daha. Dikkatsiz davrandı ve bizde daha fazlası var."

Ağladı, ağladı ve ağladı. Dünyada istediği h e r şey, tüm umutları, hayalleri, ihtiyaçları cam gibi paramparça olmuştu.

Her şey nasıl bu kadar ters gidebilirdi? Her şeyi yapmıştı, çok dikkatli, çok sabırlıydı. Çok doğru. Ve şimdi hepsi bir hiç içindi.

Artık hiçbir anlamı, hedefi, neşesi yoktu.

Bileğindeki ve ön kolundaki deri çiğ ve kabarıktı ve acı, sıcak bıçakların kesmesi gibiydi.

Tamir edebilirdi, nasıl tamir edeceğini biliyordu. Ama ne anlamı vardı ki? Hayatı sona ermişti, değil mi? Amacı gitmiş, silinmişti. Bu yanlış bir amaçtı, tıpkı güvendiği tek kişinin de yanlış olması gibi.

Hepsi yalan, diye düşündü. Her şey yalan.

Bu yüzden bitirdi. Kimsenin umurunda olmayacaktı; hiç kimsenin olmamıştı. Artık hiçbir şeyi ve kimsesi yoktu. Nasıl bitireceğini biliyordu - ölmek için bir düzine yol vardı. Tek yapması gereken birini seçmek ve başka bir unutuluşa doğru kayıp gitmekti.

Boş bir hayattan sonra boş bir ölüm.

Başını kaldırdı ve karşısında ona bakan Eve'i gördü. Sesi duyabiliyordu - ve bir amacı vardı.

Sızlanmayı kes! Harekete geçin! Ne yapacağını biliyorsun. Her zaman biliyordun. Geri kalan her şey oyundu. Gerçekten ortak olmamızın, arkadaş olmamızın, birlikte olmamızın tek bir yolu var. Sonunda yeterince güçlü müsün? Yoksa hâlâ bir korkak mısın?

"Öyle deme! Korkak olduğumu söyleme. Senin için öldürdüm. Bak ne yaptı!"

Su toplamış bileğini fotoğrafa doğru uzattı ve Eve'in dudak büktüğünü gördü.

Zamanını onunla, o çocukla harcadın. Her zaman bizimle ilgiliydi. Saat işliyor. Top düşecek. Yıl sonu geldi, eskiler gidecek. Yeniler gelsin.

Umut, ilk ışınlar, kalbinde kırıldı. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Olması gereken bu. Beni ikna edeceksin. Bizim için en iyi olanı yapacaksın. Başlasak iyi olur.

"Evet, başlasam iyi olur. Ne yapacağımı biliyorum."

Yanan bileğini görmezden gelerek ayağa kalktı ve malzeme dolabından zırhını çıkardı.

Evet, evet, bu işi başarabilirdi. Ne yapacağını biliyordu.

Nasıl bitireceğini biliyordu. Başlamak için bitmesi gerekiyordu, tıpkı bir yılın bitip yenisinin doğması gibi.

Birlikte biter ve başlarlardı.

Eve karanlıkta, Roarke'un kolları ona sımsıkı sarılmış halde uyandı. Saati göremiyordu ama vücudu ona sabah olduğunu söylüyordu. Erken, muhtemelen acımasızca erken ama sabahtı.

Yatağa ne zaman düştüğünü de söyleyemiyordu - ya da düşürüldüğünü, çünkü Roarke onu masasında yarı uykulu bir haldeyken kaldırıp yatağa götürmüştü.

Onun bir alışkanlığı... pek umursamadı, gerçekten.

Söyleyebileceği tek şey, daha dar arama parametrelerinin iki yüzden fazla potansiyel şüpheliye ulaşmış olduğuydu.

Elbette çok fazlaydı ama binlercesinden daha iyiydi.

Artık beyni yorgunluktan buğulanmadığına göre onu da oyabileceğine karar verdi.

Tabii ki, bu eski binasının etrafındaki coğrafyada geçerliydi ve bu içgüdüsel, sağlam bir kanıt değil.

Onu çıkar, binlere geri dön.

Ya da bununla devam edin, alanı birkaç blok daraltın ve bu sayıyı azaltın.

Yani ikisini de yapacaktı, Peabody'ye bir parça atacaktı. Bakalım kendi bölümünde kim bir parça daha almak için zaman ayırabilecek. Onu kesip biçecekti.

Mira'yı çağırın, en olası kişiler üzerinde psikiyatrist incelemesi yapsın, aynı olasılıkları araştırın. Ve bu en olası kişileri mülakat için takip ederken biraz çizme derisi yıpratın.

Hedef listesindeki herkesi tekrar kontrol etti. Jamie gibi o da kimseyi atlamış mıydı?

DeWinter mı? Adli antropolog arkadaşı değildi ama birlikte ve oldukça yakın çalışmışlardı. Kahretsin.

Dawson mı? Baş süpürgeci bir hedefti, ama bu işti, kişisel değil. Peki ya orada genişlediyse, Harvo ne olacaktı? Dickhead bu karışımın neresindeydi?

Tanrım, birlikte çalıştığı, danışmanlık yaptığı, bir noktada sosyalleştiği herkese genel bir bülten göndermesi mi gerekiyordu?

Bilginize, kanıtlar şu anda zehirli olduğumu gösteriyor. Benimle herhangi bir temas ölümle sonuçlanabilir. Gerekli önlemleri alın.

Kesin şunu, diye emretti kendine. İşe, sürece konsantre ol.

Öldürmesi gerekiyor. Bir sonraki mantıklı hedef kim? Şüpheliyi belirleyin, koruyun ve yakalamak için kararlılığı kullanın.

Mevcut veri ve kanıtları kullanın. Elimizde bir profil, eksik de olsa muhtemel bir tanım, beceri setleri, motivasyon ve model var. Mevcut potansiyellere uygulayın ve kaltağı tespit edin.

"Beynin bu saatte çok meşgul."

Neredeyse burun buruna geldikleri için Eve, Roarke'ın yüzünün gölgesine baktı. "Bu yeni bir alışkanlık mı?"

"Bu ne olabilir?"

"Yaklaşık bir haftadır ikinci kez şafaktan önce güneş sistemi satın almıyorsun. Sen yatakta uzanırken iş ve finans dünyası nasıl dönmeye devam edebilir?"

"Bunu öğrenebileceğimi düşündüm ve beş-on beşteki bağlantı konferansımı yeniden planladım."

"Kim sabahın beşinde on beşinde konferans düzenler ki?"

"Prag'a ilgisi olan biri." "Prag'da saat kaç?"

"Burada olduğundan daha geç." "Burada saat kaç?"

"Neredeyse beş buçuk oldu ve yatıştırıcının etkisi geçmiş gibi görünüyor."

Yuttuğunu zar zor hatırlıyordu. "O emziğin içinde ne vardı?"

"Yaklaşık beş saatlik bir uyku, öyle görünüyor." Adam onun üzerine yuvarlandı.

"Hey. Seni kim davet etti?"

"Ben burada yaşıyorum," diye hatırlattı ona ve ağzını onunkini almak için indirdi. "Yılın son günü." Boğazına, çenesinin hemen altında onu her zaman cezbeden noktaya gitti. "Böylece yılınızı uygun bir şekilde bitireceğiz. Sonra da gece yarısından sonra aynı şekilde başlayabiliriz."

"Planın bu mu?"

"Anlık bir karar diyelim." "Prag'a alternatifiniz."

Dudakları kızın tenine doğru kıvrıldı. "Dobry den."

"Ha?"

"Günaydın," diye mırıldandı ve tekrar ağzını aldı, yavaş ve derin, ve elleri vücudunda aşağı ve tekrar yukarı kayıyordu.

Yılı kutuda UNSUB'ı ile bitirmeyi umuyordu. Ama alternatif olarak... bu işe yaradı.

Elini adamın yanağından geçirdi, saçlarına - o ipek saçlara - ve sırtındaki güçlü, sıkı kaslara doğru kaydırıldı.

Onun ağırlığı hem rahatlatıcı hem de heyecan vericiydi, dilleri buluştuğunda aldıkları tat hem yatıştırıcı hem de uyarıcıydı. Hepsi, hepsi, çok tanıdıktı ama asla olağan değildi. Sırlarını bilen zeki eller okşadı, fırçaladı, teni beklentiyle karıncalanana kadar oyalandı. Uykudan uyuşmuş olan kanı ısınmaya, yüzmeye başladı.

Derin, rüya gibi karanlıkta, kan ve ölüm, neşe ve rahatlık getiren bir yılın son saatlerinde, kaderin ona verdiklerini kucakladı. Ve her şeyi değiştiren adamı.

Bir an için orada, sessiz mutluluğun, bilmenin, ait olmanın o yaldızlı kıvrımında, kollarını ona dolamış, yüzünü boğazının kıvrımına bastırmış halde durdu.

"Seni seviyorum, Roarke. Seni seviyorum."

Kelimeler kalbinin ortasına döküldü, orada bir mum gibi parladı. Işıl ışıl. Sözcükleri İrlandaca, o kalbin diliyle ona geri verdi. Ve onun içine girdi, eve geldi.

Dudakları onunkileri bulana kadar başını çevirdi. Parmakları birleşene kadar ellerini yukarı kaydırđı.

Onunla birlikte yükseldi, bir karşılama; onunla birlikte düştü, bir boyun eğme. Yumuşak ve tatlı, söylenen sözler. Yavaş ve sevgi dolu, ritim ayarlı.

Her ikisinin de çok iyi bildiği kanlı ve acımasız bir dünyada barış vardı. Ve kaybolup sonra bulunan iki ruhun kutlaması.

Şafak öncesi karanlığında kalktı, duş aldı, giyindi. Roarke yeniden planlanan bağlantı konferansıyla uğraşırken, o da gece sonuçlarını kontrol etti. Uyuduğu saatler içinde bilgisayar birkaç isim daha çıkarmıştı.

Yüzleri, verileri inceledi, herhangi birinin bir anısını canlandırıp canlandırmadığını sordu kendine. Geçerken gördüğu biri. Yolunun keşiştiği, bir işlevi yerine getiren biri.

Bir ya da iki konuda bilgisayarla aynı fikirde değildi. Ten rengi çok koyu, çok açık, saçları çok genç. Ama henüz hiçbirini bu karışımın dışına atma riskini göze alamadı.

Zahmetli ve sinir bozucu bir şekilde, iki alternatif aramayı programladı, birini sektör hesaba katılmadan, diğerini de şebekeden iki blok kırpıttıktan sonra sipariş etti.

Teknolojik şansını zorladığından endişe etse de, başka bir görev ekledi ve mevcut sonuçlar üzerinde olasılık çalışmalarına başladı.

Kedi başını ayak bileğine çarptığında, biriyle görüşmek için çok erken olduğuna karar verdi.

"Tamam, tamam, anladım. Kahvaltı zamanı."

Ofisin mutfağına gitmeye başladı, fikrini değıştirdi.

Bazı rutinlerin korunmaya değer olduğuna karar verdi ve kedi topuğunda koşarken yatak odasına geri döndü.

Prag'ın ne kadar süreceğini bilemezdi ama yatıştıracı ve yeniden programlama düşünöldüğünde, Roarke'ın kişisel bakım ve besleyicilik markasını yulaf ezmesiyle tamamlamayı düşündüğüne dair kıcına bahse girebilirdi.

"Domuz eti," diye mırıldandı, kaşlarını çatarak yatak odasındaki AutoChef'e baktı. "Kesinlikle domuz eti. Onun tam İrlandalı anlaşmalarından biri değil. Şu omlet şeylerinden biri. Bu ne..." Omlet seçenekleri arasında gezindi. "Evet, evet, İspanyol omleti. Neden İspanyol omleti? Neden Fransız ya da İtalyan değil? Kim bilir, kimin umurunda? Tamam!"

Galahad çarpıp miyavlarırken - ses bir laneti andırıyordu - yarı gülerək önce onun mamasını aldı. Onu beklettiği için bir tabak sütle takviye etti.

İki kişilik kahvaltı programladı - ve tam zamanında Roarke o daha bitirmeden içeri girdi.

"Prag'da her şey yolunda mı?"

"Prag'da her şey çok güzel. Ve işte sen, saygıdeğer eş, kahvaltı hazırlıyorsun."

"İşte buradayım, aç polis, kahvaltı hazırlıyorum. Neden İspanyol omleti?"

"Bunu mu yiyoruz?"

"Evet, ama neden? İrlanda omleti olabilir çünkü içinde patates var."

"Nedenini bilmiyorum ama iyi görünüyor." Onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti. "Teşekkürler."

"Ne kadar kalacağından emin değildim - Prag nerede? Çek Cumhuriyeti?"

"Bu sabah Coğrafya'dan A aldın."

"Coğrafya anlaşmanın bir parçası." Bir dilim domuz pastırması aldı. "Eski bölgemde yaşayan UNSUB hakkında sadece bir önsezi."

"Mantıklı bir önsezi."

"Evet, belki. Açıldığında o bar ve ızgaraya uğrayıp görüntüleri alacağım. Ama şu anda alternatif aramalar yapıyorum, birinde coğrafyayı bir kenara atıyorum, diğerinde birkaç blok ötede kapatıyorum."

"Bu küfürleri açıklıyor."

"Programcılıktan oldukça yoruldum." Ve aslında sabahki seanstan düşük dereceli bir baş ağrısı kazanmıştı bile. "Siz inekler bununla nasıl başa çıkıyorsunuz bilmiyorum."

"Bu yüzden 'geek' terimi, ait olmadığınız bir kulüp."

"Bana uyar. Potansiyel adayların resimlerine bakıyordum. Kendimi sabıka fotoğraflarını inceleyen bir zeki gibi hissediyorum ve bu kulüpten çok yakında istifa etmek istiyorum. Kimse özellikle beni beğenmiyor."

"Belli ki iyi tanıdığınız ya da düzenli olarak birlikte çalıştığınız biri değil."

"Katılıyorum. Ama aklıma başka bir şey geldi. Nadine'in yanına gittiğinde biraz saç gösterdi, bu yüzden peruk büyük olasılıkla neden kendi saçını gösterebilir ki?"

Roarke yemek yerken başını salladı. "Bu dikkatsizlik olurdu ve o da öyle bir şey yapmadı."

"Gördüklerimiz ten renginin Hastings'in söylediğinden daha koyu olduğunu gösteriyor - ve yanıldığını da sanmıyorum. Yüz hatlarına, yüzlere çok iyi ayarlanmış. Bu yüzden rengini açmış ya da Nadine için koyulaştırmış olabilir."

"Ya da ikisi de değil çünkü baştan sona ince kılıklar giymiş olabilir."

"Evet, aynen öyle. Yani elimizde ne olursa olsun, biraz sihir yapıp dün geceki daha iyi görüntüyü temizlediğinizde bile, sağlam bir maç ortaya çıkmayabilir."

"İnek kulübünün kurucu bir üyesi olarak, size aramaların çok geniş bir şekilde belirlendiğini söylemeliyim. Koyduğumuz nispeten küçük coğrafi alanda bu kadar çok eşleşme olmasının ve bu eşleşmelerde bu kadar çok değişken olmasının nedeni budur."

"En azından İngilizce söylüyorsun," diye cevap verdi. "Bence, ihtimallere ve içgüdülerime göre, dün gece kılık değiştirmeye daha fazla ağırlık verdi. Teslimat hilesini, yüzünü kameralardan ve insanlardan gizlemek için omzuna dayayabileceği kutuyu bir kenara bırakması gerektiğini hissetti. Görünüşünü -yüz kısmını- bu kadar değiştirdiysen neden bu kadar dikkatli olasan ki? Bazıları, bazılarına bahse girerim çünkü bence dikkatli olmaktan daha fazlası. Yine saplantılı, bu konuda anal."

Teori kafasında dönüp dururken kahvesine geri döndü. "Ama dün gece, yüzün bir kısmı

maruz kaldı. Kameralar, tanıkların olma ihtimali - ki bu da oldu -. Kendisi gibi görünmek istemez. Eğer kolluk kuvvetlerinden biriyse, bu aramaları bizim yaptığımızı biliyordur. Öyle olmasa bile - ama öyle - temel süreci bilecek kadar akıllıdır."

"Uyum sağlamaktan daha fazlası," diye kabul etti Roarke. "Yoldan geçenler tarafından fark edilmemekten daha fazlası."

"Evet, ama tahmin edebiliriz. Cildi koyulaştırmak açmaktan daha kolay, bu yüzden ilk iki vuruşta doğal tonunu ya da daha açığını kullanıyorum. Dün gece koyu kahverengi saç kullanmıştı, bu yüzden o saç rengini eliyorum. Kendi saç rengini kullanmayacağım. Benim göz rengimle gitti. Kahverengi. Yani -"

"Kahverengi gözlerden daha fazlası," diye araya girdi Roarke. "Senin gözlerin, Eve. Ve işte, kasıtlı. Senin gözlerin. Onların içini görmek istiyor. Ve başkalarının da onda seni görmesini istiyor."

"Orası Mira'nın bölgesi." Eve durdu, omleti dürttü. "Ama yanlış olduğunu sanmıyorum ve bu düpedüz ürkütücü, kabul ediyorum. Ürkütücülüğün üstesinden gelebilmem için onu nasıl kullanacağımı bulmam gerekiyor. Çünkü onu kutuya koyduğumda kullanacağım. Onu oraya götürmek için, onu bulmalıyım. Dün geceki görüntüyle oynamak için vaktin var mı?"

"Buna ben başladım."

"Evet, ama elindekini değiştirebilir misin? Birleştirebilir misin, biçimlendirebilir misin, her neyse, Hastings'in açıklaması? Bana göre hedefe en çok yaklaşan o olacak. Daha kısa boylu olsun, çünkü bu daha yakın olacak ve daha ince yapılı, aynı şey."

"Biraz zaman vereceğim."

'Prag'la bağlantı konferansı, diye düşündü, satın alınacak güneş sistemleri. Ona zaten beklediğinden çok daha fazla zaman ayırmıştı - ve her zaman ayırırdı.

"Zamanın bittiğinde, Feeney'e pas atabilir misin? Onun gözünü ve tecrübesini istiyorum. McNab ve Yancy'nin biraz daha oynamasına izin verebilir, eğer bunun doğru yol olduğunu düşünüyorsa. Ama önce onun fikrini almak

istiyorum."

"Tabii ki."

"Bir şey daha var."

"Not almaya başlayayım mı?"

"Sanırım hatırlayacaksın. Bana bir iyilik yap Roarke ve bugün çok dikkatli ol. Bugün kendini hiçbir yere bırakma. Lütfen," diye ekledi, o bir şey söyleyemeden. "Dün gece onu delirtmiş olmalı - daha da delirtmiş. Ve kızgın. Eğer beni en çok acıtacak yerimden vurmak isterse, bu sen olursun. Taşımaman gereken silahlardan birini kuşan."

"Sevgili Eve." Eğildi ve onu öptü. "Her zaman taşımamam gereken silahlardan birine sahibim. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Bu benim sana benim için endişelenme dememle aynı saçmalık."

"Yeterince adil. Sen benim polisimle ilgileneceksin, ben de senin suçlunla ilgileneceğim. Reform."

"Yarı reform. Ne zaman toplanmaya çıksan yasaları çiğniyorsun." Nefesini tıslayarak çıkardı. "Bir de debriyaj parçası al."

Onun elini okşadı ve yumurtalarına geri döndü. Her zaman bir parça yumurtası vardı.

Evde de çalışabilirdi. Aslında daha verimli de olabilirdi ama görünür olmak istiyordu. Bu yüzden Peabody ile laboratuvarında buluştu. Etrafta dolaşacaktı.

Dickhead'i taciz etti çünkü bu rutin bir şeydi ve eğer biri izliyorsa onun da rutini görmesini istiyordu. Roarke'ın tamamen giyinik halini gösteren çizimi gösterdi.

Bunu Harvo'ya götürdü, saç ve lif kraliçesinden bunu panosunda yayınlamasını istedi. Sonra üst kata çıktı ve iskelet kalıntıları üzerinden Garnet DeWinter'ın izini sürdü.

Bugünkü laboratuvar önlüğü, yüksek topuklu botlarına uygun olarak turkuaz rengindeydi. DeWinter mikro gözlüklerini karamel saç patlamasının içine doğru itti ve orada kayboldular.

"Dallas, Peabody. Burada tam ortadayım, eğer acil değilse-"

"Onu tanıdın mı?" Eve krokinin bir kopyasını DeWinter'ın zarif burnunun altına itti.

"Anladığımı söyleyemem. Sıradan görünüyor ve bir makyaj ihtiyacı var. İyi bir kemik yapısı, iyi bir potansiyel, ama gerçekleşmemiş."

Eve, kemik yapısı ilham verici, diye düşündü. "Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

DeWinter masasının üzerindeki kemiklere baktı. İçini çekti. "Şunu alayım."

Çizimi aldı ve ışığa doğru çevirdi. "Bu bir kompozisyon, yani tamamen spekülasyon. Daha iyi bir saç rengi ve stiline ihtiyacı olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim."

"Umurumda değil."

"Herkes yapmalı ve daha çekici bir dünya olur." Çizimin üzerinden Eve'e baktı. "Bu senin UNSUB'ın olacak."

"Olurdu."

"Eğer bu doğruysa - kemik yapısı, yüz şekli, ağız? Karışık ırk, ama kendimi teninin tonundan etkilenmiş buluyorum. Eğer kafatasını masaya koysaydım -"

"Bunu ayarlamaya çalışacağım."

DeWinter çizime kaşlarını çatarak, "Seni suçlayamam," diye karşılık verdi. "Mirasında Yunanlı bulmak beni şaşırtmazdı. Muhtemelen Türk kökenli ama yeni değil. Birçoğumuz gibi Batı Avrupa'da seyreltilmiş - biraz Anglosakson kanı. Vücudu iyi orantılı görünüyor. Ve bunların hepsi tahmin - bir taslağa dayanan en olası sonuçlar."

"Ben alırım. Sende kalsın. Ara sıra bir göz at ve adamlarına göster. Sıradan biri olacak, manzaranın içinde kaybolan biri. Ama zeki, parlak, işinde iyi, iş ne olursa olsun. Sağlam e-becerileri ve sabrı var. Takıntılı ve düzenli."

"Az önce bu tesisteki insanların yaklaşık yarısını tarif ettiniz."

Eve de içgüdüleriyle hareket etti. "Muhtemelen hiç arkadaşı yoktur. İş arkadaşları bile dışarı çıkma, bir şeyler içme zamanı geldiğinde onu düşünmüyor. Bekâr, romantik bir ilişkisi yok. Davalarımın içini dışını biliyor."

"Bu biraz daha daraltıyor. Burada güzel bir yoldaşlık var. Yaptığımız iş genellikle çirkin, bu yüzden arkadaşlık bunu katlanılabilir kılıyor."

DeWinter çizimi tekrar inceledi. "Aklıma kimse gelmiyor ama biraz daha düşüneceğim. Nadine'in dün gece saldırıya uğradığı doğru mu?"

"Ona karşı bir girişim. O iyi." Summerset'in onu ikna ettiği yatıştırıcı sayesinde Eve evden çıktığında Nadine hâlâ baygındı.

"Onu çok iyi tanımıyorum ama severim. İyi olmasına sevindim."

"O korunuyor. Herhangi bir şey patlarsa, herhangi biri aklına gelirse, yörünge dışında da olsa, duyarım. Ve... Seni gerçekten tanımıyorum ama birlikte çalıştık. Tanıdığım insanların peşinden gidiyor. Kendine dikkat etmelisin."

"Şey, bu... üzücü."

"Listede alt sıralardasın. Burada yeterince uzun kalmadın. Ama yine de kendine dikkat et."

"Mutlu yıllar," diye ekledi Peabody yola çıktıklarında.

"Çok teşekkürler."

"Dawson'a gidelim," dedi Eve, "sonra morga uğrar, Morris'le konuşuruz." Yürürlerken saati kontrol etti. "O bar saatlerce açık olmayacak. Merkeze dönene kadar aramalarda çalışacağız. Belki şansımız yaver gider."

Dawson'ın masası Eve'inkinin iki katı büyüklüğündeydi. Böcekler, kemik parçaları, topraklar, taşlar ve bir tür parçalanmış balık olabilecek bir şey içeren tüm cam şişeleri fark ettiğinde, daha önce hiç ofisinde bulunmadığı aklına geldi.

İsimler, yerler, görevler, teknisyenler, müfettişler - kendisi de dahil- panosunu kaplamıştı. Parlayan bir ışığın altındaki geniş rafta birkaç tuhaf görünümlü bitki bulunuyordu.

Yüzünü dürbünden kaldırdı ve Eve'in bakışlarının yönünü not etti. "Etçil bitkiler. Benim hobim."

"Ofisinizde et yiyen bitkiler mi var?"

Peabody onları incelemek için yaklaşırken "Buz gibi," dedi.

"Onları evde tutamam. Karım bu konuda kanun koydu. İnsan yemiyorlar ki." Genişçe gülümsedi. "Henüz. Bir melezle oynuyorum."

"Sizi cinayete yardım ve yataklıktan tutuklamak zorunda kalırsam bunu hatırlayacağım. Onu tanıdın mı?"

Çizimi ona uzattı.

"Bastwick'i öldüren kişi bu, Ledo. Dün gece Nadine Furst için çalıştığını duydum. Söz uçar yazı kalır." Krokiyi kol uzunluğunda uzattı. "Gözlerimi düzelttirmek için içeri giremedim."

Gözlerini kısarak baktı.

"Bir sürü herhangi birine benziyor."

Diğerleriyle yaptığı rutini tekrarladı.

Bekar, sıradan, parlak, organize ve benzeri.

"Zeki, düzenli ve biraz takıntılı değilsen, ekibimde uzun süre kalamazsın. Adamlarımı çok iyi tanırım, Dallas. Ve bu diğer departmanlara da yansır."

"Davalarımınla özellikle ilgilenen var mı?"

"Şu tahtayı görüyor musun? Her lanet olası vücudu koruyoruz. Kazmadığımızı söylemiyorum. DeWinter'la çalıştığın mı? Herkes ona yatırım yaptı." Sandalyesinde hafifçe döndü, belli ki yok edilmiş balıkları ve etobur bitkileriyle rahattı. "On iki çocuğun kalıntılarını mı buldun? Böyle bir şeye yatırım yapmayan insanlarla çalışmam."

"Bunu bir düşün," diye sordu ona. "Bunu insanların görebileceği bir yere as."

Nerede, diye düşündü Eve, buradaysa görebilir.

Orada ya da morgda, bir küpün içinde ya da bir suç mahallinde değildi.

İki yıldan uzun bir süredir ilk kez izin almıştı. Şu anda yaptığı iş, şimdiye kadar yaptığı ve bundan sonra yapacağı en önemli iş, zamana ihtiyaç duyuyordu. Odaklanmaya ihtiyacı vardı.

Acıya rağmen çalıştı, engelleyicilerden çekindi. Ama yanan bileğini merhemle kapladı ve dikkatlice sardı.

Acı aslında hiçbir şeydi, vücudun tepkisinden, hatta bir uyarıdan başka bir şey değildi. Amaç acıdan daha ağır basıyordu.

Doğru, iki kez gözyaşlarına boğulmuştu. Vücudundaki acı, kalbindeki acı. Amacın içinden sızan korku. Ama amaç kararlılığını pekiştirmiş, gözyaşlarını kurutmuştu.

Her şey sona erdi. Bunu biliyordu, kabullenmişti. Hayat bir döngüydü ve bitene kadar yenilenemezdi.

O da buna bir son verecekti. Arındırmak, temizlemek, yeniden inşa etmek için yok etmek.

Bileğine dikkat ederek, gecenin büyük bölümünde üzerinde çalıştığı savaş yeleğini omuz silkerek giydi. Üzerine tam oturmuştu - tabii ki içine bağladığı şarjörlerle ağırdı.

Hâlâ yapılması gereken işler vardı ama başka neye ihtiyacı varsa onun Central'da olması gerekiyordu. Nasıl geçeceğini, dinleneceğini ve işi nasıl bitireceğini biliyordu. Sadece birkaç saat içinde, diye düşündü ve aynaya döndü.

Boyunu Eve'inkiyle aynı seviyeye getirmek için bir asansör seti eklemişti. Gözlerini profesyonelce yaptırmıştı ve artık iş için matlaştırmacı lenslere ihtiyaç duymayacaktı.

Hayatının o kısmı çoktan bitmişti.

Saçını kendi yapmıştı ve güzeldi. Kısa, tüylü, açık tonlarla harmanlanmış kahverengi. Tıpkı Eve'inki gibi. Tüm kaynakları bu rengin doğal olduğunu söylüyordu. Çoğaltmak kolay olmamıştı.

Bir yıldan uzun bir süre boyunca sıkı bir şekilde çalışmış, kas yapmış ve yağlarını eritmişti. Bir zamanlar yumuşaktı, başka bir hayattayken. Şimdi sert ve güçlüydü.

Eve gibi.

"Biz aynıyız. Bunu yakında anlayacaksın. İhanetin bir bedeli olmalı. Adalet yerini bulmalı. Ben ödemedim sen ödeyemezsin. Biz aynıyız. Göreceksin."

Şimdilik koyu kahverengi peruğunu ve mavi lenslerini taktı. İhtiyacı olan her şey kanıt kutusuna konmuştu.

Ceketini giydi, kutuyu kaldırdı. Etrafına bakmak için zaman ayırdı. Fotoğraflara, ekipmanlarına, çantasına. Onun hayatı.

Onu bir daha asla göremeyecekti.

Bir tür koza olduğunu fark etti. Sessizlik ve güvenlik içinde dönüştüğü bir yer.

Artık kanatlarını açıp uçmaya hazırdı.

Eve, Central'da yedek kulübesine girdi.

"Dinleyin! Aktif ve ateşli olmayan, biraz vakti olan herkes için angarya işlerim var."

Jenkinson, "Zaman yaratıyoruz LT," dedi.

"Angarya iş," diye tekrarladı, "bu yüzden kimseyi sıcaktan uzaklaştırmasını istemiyorum." Dinlenme odasının kapısının üzerindeki el yapımı pankarta doğru başını salladı. "Slogana sadık kalın. Herkes yeterince özgür, Peabody'de veriler var." Baxter'ın boş masasına doğru baktı. "Baxter bir tane yakaladı mı?"

"Greenpeace Parkı'ndaki DB," dedi Santiago ona. "O ve Trueheart az önce ayrıldılar. Carmichael ve ben dün gece bir tane kapattık. Karısı, kocasını başından savmak için sevgilisine bin dolar ödedi. Sanırım boşanma zahmetine katlanmak istemedi. Erkek arkadaşı onu yılan gözü gibi sarmış."

"Ne?"

"Bilirsin, zar, zar at." Santiago göstermek için elini salladı. "Renkli benzetmeler yapmaya çalışıyorum. Neyse, her şey gayet açık."

Carmichael başını salladı. "Homurdanmaya hazırız."

Eve, "Neşeni dağıt Peabody," dedi ve ofisine yöneldi.

Daraltılmış bir coğrafi araştırmanın sonuçlarını almayı tercih etti. Konum onun önsezisi olduğu için, zar atacaktı.

Neden ona yılan gözü diyorlardı? Küpün üzerinde bir noktaydılar. Yılanların nokta gözleri yoktu, o zaman neden...

"Kes şunu," diye emretti kendine, kahve programladı ve oturdu.

Homurdanarak geçirdiği bir saatin ardından listesini elli altı olası kişiye indirmişti. Başlangıç için bunları iki gruba ayırdı. Sabıka kaydı olanlar - herhangi bir suçu olanlar - olmayanlar.

Mantıken, katil bir tipin küçük de olsa yaraları olurdu. Ama... içgüdüleri bu sefer öyle olmadığını söylüyordu. İçgüdülerine uyarak, kırk üçte kaldı.

Bir an gözlerini kapadı, düşündü. Kolluk kuvveti özentisi - kesin belki.

Eski kolluk kuvveti, emekli ya da tekmelenmiş. Belki de. Güncel mi? O da mümkün.

Akım, diye tekrar düşündü, dava dosyalarına daha kolay erişim anlamına geliyordu. Sonra tekrar, UNSUB'ın keskin e-becerileri vardı, bu yüzden bazı dosyalar hacklenmiş olabilirdi.

Tekrar ayrılmaya karar verdi. Özentiler, eskiler, şimdikiler. As o çalıştı, Peabody geldi içinde. "I olabilir bir şey var. Loreen Messner. O... Can I?" Peabody

Eve'in bilgisayarını işaret ederek sordu.

"Git." Eve geri çekildi, Peabody'ye yer açtı.

"Tribeca'da yaşıyor, yani hedef bölgenin dışında ama -"

"Bu bir önsezi."

Görüntü Eve'in bilgisayar ekranına geldiğinde Peabody, "İşte burada," dedi.

"Tanıdık," diye belirtti Eve. "Biraz tanıdık. Bu yüzü daha önce görmüştüm."

"Yüz tanımada en uç noktalara ulaştı ama kimlik çekimi dokuz ay öncesine ait - kontrol ettim. Belki o zamandan beri yüzünde biraz kilo kaybı olmuştur. Saçları uzun ama kestirmiş olabilir. Kahverengi ve kumral, 1.80 boyunda, yüz kırk iki. Adliyede mübaşir, yani onu orada görmüşsünüzdür. Babası da bu işteymiş, üç yıl önce ölmüş. Annesi New Mexico'da yaşıyor, anne ve babası boşanmış. Babasıyla aynı adrese sahipti, bu yüzden birlikte yaşıyorlardı. Kardeşleri yok."

"Mübaşir," diye düşündü Eve ve aklına Messner'in mahkeme üniformalı bir fotoğrafını getirdi. "Evet, onu buldum. Tamam. Babasını, polisi, onu büyüten kişiyi kaybetti. Polis katiline ne oldu?"

"İki adam, soygun. Memur Messner yaya olarak takip etti ve adamlardan biri kafasına sopayla vurdu, yere düştükten sonra da yüzünü ezdi. Diğer kaçtı, anlaşma yaptı. Biri gezegen dışı bir kafese girdi, taklacı soygundan iki yıl aldı - ilk suç - ve on sekiz ayda çıktı."

"Bu seni kızdırabilir," dedi Eve.

"Biraz araştırma yaptım. Sen ifade verdiğinde birçok kez görevdeymiş. Dallas, Jess Barrow davasında mübaşirdi."

"Bu çok fazla ağırlık. Yerini biliyor musunuz?"

"Mahkemede."

"Kesinlikle konuşmaya ihtiyacı var. Resmin çıktısını al. Bu son aramayı, her ihtimale karşı ayarlamama izin verin - İsa, Santiago ve onun renkli zar metaforları. Yolda bar ve ızgaranın yanında çekeriz, bakalım onu tanıyacaklar mı? Bu iyi bir pop, Peabody."

"İyi hissettiriyor."

Eve ve Peabody merkezden çıkarken peşinde oldukları kadın içeri girdi.

Kendini iyi hissediyordu. Çözüldü. Tamam. İş arkadaşının kimliği tarandı ve Charis Cannery olarak giriş yaptı.

Sadece bir önlem. Eğer yaptıkları aramalarda gerçek adı çıksaydı, Merkez'de oturum açtığını bulamazlardı.

Vücut taramasını ve kanıt kutusunun taranmasını kabul etti. Hiçbir şey görünmeyecekti. Standart taramadaki şüpheli öğeleri nasıl maskeleyeceğini biliyordu.

Zamanlama onun lehine olamazdı. Güvenlik de herkes gibi günün bitmesini istiyordu, böylece dışarı çıkıp kutlama yapabileceklerdi. Ve resmi bir kimlik hiçbir şey ifade etmiyordu.

Kimse ona bakmadı. Kimse onun ne kadar özel olduğunu bilmiyordu. Ne kadar ölümsüz olmak üzere olduğunu. Her şey olması gerektiği gibi, bu kanun ve düzen evinde olacaktı.

Asansörle aşağı indi, alışkanlıktan köşeye çekildi. Kırmızı elbiseli bir kadın tıknaz üniformalı bir polisle büyük gece için planları hakkında konuşuyordu.

Onun da planları vardı. Yılbaşı gecesini yalnız geçirmeyecekti, bu sefer olmazdı. Bu son olmayacaktı.

İndi, yolcuların arasına sıkışırken kendini küçültmek için içgüdüsel olarak omuzlarını kamburlaştırdı. Sonra neden burada olduğunu hatırladı, doğruldu, omuzlarını gururla geriye çekti.

En yakın tuvalete girdi, tüm kabinleri kontrol etti, sonra peruğu çıkardı - Charis'in rengi - onu ve kontakları geri dönüştürücüye itti.

Bir an için kendini inceledi, Eve'i gördü.

Ama henüz değil, diye hatırlattı kendine. Saçlarını - yeterince- gizleyen siyah bir şapka taktı ve eşarbını yeniden düzenledi.

Sonra kutuyu tekrar eline aldı, kutuyu Kanıt'a taşıırken neredeyse kendi adını unutuyordu.

Görevli polisi tanıyordu ama buna hazırlıklıydı. Babası olabilecek yaştaydı, çoğu kişiden daha arkadaş canlısıydı. Koruyucu paravanın arkasından ona gülümsedi.

"Nasıl gidiyor?"

"Oh, pekala." Kameralar şimdi onun üzerinde, kameralar kaydediyor. Ama fark etmezdi. "Bunu getirmem gerekiyor ve Dobey kutularını almam gerekiyor. Ah... Sipariş burada."

Titizlikle hazırladığı siparişi tuttu ve tarayıcıya itti. Sonra kimliği okuttu.

"Sipariş onaylandı. Yanlış kimlik okuttunuz - bu Lottie, değil mi?"

"Evet. Ne yaptığınızı bilmiyorum..." Kimliği ters çevirdi ve şok olmuş gibi baktı.

Pratik yapmıştı.

"Oh hayır! Charis'inki bende. Benimki onda olmalı. Ben çıkmadan hemen önce soyunma odasındaydık. Yanlışlıkla benimkini almış olmalı."

Yüzünü kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı. "Bu korkunç bir şey. Bugünlük gitti. Bu partiyi hazırlamak için özel zaman ayırdı. Ben ne yapacağım? Dobey kutularını yeniden işleme için götürmem gerekiyor."

"Sorun değil. Sipariş onaylandı ve sizi tanıyorum, bu yüzden geçeceğiz. Charis ile temasa geçtiğinizden emin olun ve en kısa zamanda bu işi halledin."

"Oh, teşekkür ederim! Edeceğim."

Kilitler vızıldadı, cam kapı kayarak açıldı. Kendini Lottie olmaya bıraktı - kimlikleri karıştırmış olsaydı telaşlanır, üzülürdü. Hatalar çok korkunçtu. Hatalar çok üzücüydü. Bu yüzden kutuyu karıştırdı, kimliği düşürdü.

Erkeklere göre iyi bir adamdı. Onu incittiği için üzgündü.

Adam kimliği almak için eğildiğinde, kadın da eğildi. Ve bayıltıcıyı çekip onu düşürdü.

"Seni öldürmeyeceğim," dedi ona. "Öldürebilirim. Kolay olurdu. Yapmak istiyorum. Yapabileceğimi bilmek iyi hissettiriyor. Ama yapmayacağım. Onlara ne kadar akıllı olduğumu, ne kadar düzgün olduğumu anlatacaksın. Nasıl bu kadar kolay girdiğimi. İnsanların bilmesini istiyorum. Biraz övgü almamanın zamanı geldi."

Onu bağladı, ağzını tıkadı, bilek ünitesini otuz dakika içinde kendisini uyarması için ayarladı. Ona bir şok daha verecek, işi bitip gidene kadar onu dışarıda tutacaktı.

Şimdilik kapıları emniyete aldı, masanın ışıklarını kapattı.

Kanıtlar gelebilir, ancak dolaplar tekrar açılana kadar bekletilir.

Nasıl çalıştığını biliyordu.

Kutuyu aldı ve bir sonraki kapı setine erişmek için kimliği kullandı.

Elbette daha fazla kamera vardı ama onları izleyen kişi şu anda baygındı.

Ne çok şey var, diye düşündü uzun, yüksek rafları tararken. Çok fazla suç kanıtı. Ve birçoğu da adaletin yerini bulmaması için soğuyup tozlanacaktı.

Yanlışlar asla düzeltilmez.

Burada neye ihtiyacı olduğunu biliyordu, sistematik bir şekilde merdiveni tırmanarak ihtiyacı olan kutulara ulaştı ve bileşenleri bulmak için onları karıştırdı.

Yeleği çıkararak çalışmaya başladı. Doğru aletler ve doğru becerilerle patlayıcı yapmak o kadar da zor değildi. Bazı ilkel hesaplamalarla, tüm Cinayet Masası'nı yok edebilecek bir bomba yeleği yapabilirdi.

Lolo kimlik fotoğrafına sert bir bakış attı ve başını salladı. "Onu daha önce hiç görmedim. Biri buraya bir kereden fazla gelirse, yüzünü tanırım. Sen üç kez geldin, nereye oturmak istediğini, ne içmek istediğini biliyorum. O çorbayı içtin mi?"

"Evet, teşekkürler, güzeldi. Turta da öyle. Belki sen vardiyada değilken gelmiştir."

Lolo homurdandı. "Mümkün değil. Neredeyse günün her saati buradayım. Devam edin, etrafı gösterin, ama o buraya bir kez bile girmedi."

Personelin geri kalanından da aynı tepkiyi aldıktan sonra Eve dışarı çıktı.

"Turta var mı?" Peabody talep etti.

"Kendine sakla. Belki de şansы yaver gitmiştir, içgüdüsel olarak oraya atlamıştır. Ben kazanıyorum, o saklanacak bir yer arıyor."

Ama bu durum ters tepti.

Peabody, "Ya da yeterince farklı görünüyor, kendini yeterince farklı göstermiş," diye önerdi. "Ne tür bir turta?"

"Elma," dedi Eve dalgın dalgın. "Ona birkaç yer daha gösterelim. Eğer onu bu bölgeye yerleştirebilirsek, daha fazla ağırlığımız olur."

Ama garsonlar, dükkân sahipleri, arabadaki adam, hepsi başparmaklarını salladı.

Ellerinde ne varsa onu kullanarak Messner'i adliyede takip ettiler ve öğle tatiline kadar sakinleşmek zorunda kaldılar.

Yaklaşırlarken Eve, Peabody'ye "Yanına geç," diye emretti. "Tavşan olmaya çalışırsa diye. Loreen Messner."

"Bu doğru. Oh, hey, Teğmen Dallas. Sizi listede göremedim."

Eve'e yanlış yolda olduklarını söylemek için sadece bu rahat kabulleniş, gevşemiş omuzlar yeterliydi. Ama sonuna kadar gitmek zorundaydılar.

"Başka bir mesele için buradayız. Bastwick'i tanıyormuşsunuz."

"Bu mahkeme salonunda çalışan herkes Bastwick'i tanır. Kurnaz biriydi. Başına gelenler için üzgünüm." Messner, Eve'e öğle tatilinde olduğunu hatırlatarak bilek ünitesine bir göz attı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Soruşturmamız sırasında bir aramada karşıma çıktınız."

"Ben mi? Bastwick'te mi?" Messner gülmeye başladı, sonra hızla ayıldı. "Hadi canım?"

"Yok. Her şeyi kolaylaştırın, bana yirmi yedinci Aralık'ta, bin yedi yüz ile bin dokuz yüz saatleri arasında nerede olduğunuzu söyleyin."

"Sakin ol. Birkaç arkadaşım ile birlikte Disney World'deydim. Hiçbirimizin pek ailesi yok, bu yüzden birkaç gün ayırdık, bir yer seçtik ve gittik. Yolculuk. Noel arifesinde erkenden yola çıktık, ayın yirmi yedisinde geri döndük - o gece saat yediye kadar New York'a dönmedik, sırayla direksiyona geçtik, sonra akşam yemeğine yetiştik. Size isimleri ve bağlantıları, rezervasyon yaptığımız oteli falan veririm."

"Minnettar olurum. Hepsini kapatır mısın? Yirmi dokuz Aralık sabahı saat altı yüz civarı."

Şimdi zeytin rengi yanaklarında iki büyük kırmızı bayrak çiçek açmıştı. "Kahretsin. Ertesi gece bir gece kulübüne giderek mini-vakayı tamamladık. Biriyle tanıştım ve o da benimle eve geldi. Ertesi sabah sekize kadar gitmedi. Bak, adı ve iletişim bilgileri bende var ama polisler beni ararsa işler karışabilir. Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Yirmi dokuzuncu akşam nasıl olur? Bin dokuz yüz civarı?"

"Onu yemeğe götürdüm. Reade'deki Olive Branch'a. Saat 7'de rezervasyon yaptırmıştım. Faturası bende, rezervasyon da onlarda. Tanrım, Teğmen."

"Sadece eleme, Messner. İlkini, sonuncusunu kontrol edeceğiz ve kontrol ettiklerinde ortadakini dışarıda bırakacağız."

"Minnettar olurum. Bu işe nasıl bulaştım anlamıyorum."

"Bu geniş bir arama ve her ipucunu takip ediyoruz. İletişim bilgilerini Dedektif Peabody'ye ver. Ve Messner, baban için üzgünüm."

"O iyi bir polisti. Harika bir babaydı. Onu her gün özleyorum. Tamam, Marisol Butler ile konuşmak istiyorsunuz," diye başladı Messner.

Adliyeden çıktıklarında Peabody, "Bomba gibi oldu," dedi.

"Onun üstünü çizebiliriz, bu da bir şeydir. Mazeretleri geçerli olacak ama yine de kontrol edin."

Arabayı sürerken ve Peabody Messner'in mazeretleriyle konuşurken yarım kulakla dinledi.

Sağlık klinikleri ile ilgili kontrol sonuç vermedi, ilk umut verici ipucu yine sonuç vermedi.

Eve, tekrar deneyeceğini düşündü. Denemek zorundaydı. Bu sefer daha büyük mü? Daha şiddetli, daha kanlı mı? Yoksa ıskalamaların güvenini sarsmasıyla diğer yöne mi gidecekti? Daha küçük, daha basit. Ledo gibi birine geri dönmek, bir karıncanın üzerine basmak gibiydi.

"Ben olsam öyle yapmazdım." "Ne?"

Eve başını salladı. "Ben olsam bir sonraki hedefimi büyütürdüm. Bir açıklama yapardım. Kendini kanıtlamak zorunda, bana, kendine. Onu hayal kırıklığına uğrattım, değil mi? Olduğumu düşündüğü, olmamı istediği kişi değildim. Onca zaman ve duygu yatırımını yaptı ve ben ona kazık attım. Şimdi peşimden gelmeli."

"Bu senin için büyük bir sıçrama. Bir korkak olarak profil çıkarıyor."

"İnsanlar evrim geçirir."

Ve her şey değişir, diye hatırladı, onları ne kadar yerinde tutmaya çalışırsanız çalışın.

"Nadine'den kaçmadı - yaralanana kadar kaçmadı. Şimdi savaşta yaralandı. Sürünerek uzaklaşmadı ve bunun bir evrim olduğunu söyleyebilirim, ama doğruca Jamie'nin yanına gitti, bir başkasını denedi. Tutkusunu, cesaretini buldu. Benim peşimden gelmeli."

Eve arabayı merkeze çekti. "Aramaya devam edin. İyi görünen herkesi çekin. Takip edeceğiz. Herkesin sonuçlarından ilk beşi alacağız. Dağınık bir şekilde, ama bunu halledeceğiz.

"Bu konuda yanılmıyoruz," diye ekledi asansöre bindiklerinde. "Onu neredeyse görebiliyorum."

"Eğer büyük bir şey yapmak isteseydim, bunu bu gece yapardım. Times Meydanı'nda."

"Ne için? Oh, doğru, doğru. Yeni yıl arifesi. Topun düşüşü." Mavis, diye düşündü ve midesinin sıkıştığını hissetti. "Çok fazla güvenlik var. Her yerde kameralar ve insanlar. Ama... eğer büyük bir iş yapacaksan, bunu istersin, değil mi? Güvenlikten geçebileceğini, kalabalıktan, kameralardan korkmadığını kanıtlamak istiyorsun."

"Büyük işler yaparsınız ama böyle bir şeyi denemek? Dünyanın gözü önünde bir şey mi? İntihar görevi."

"Önemli biri olurdun," diye düşündü Eve, onlar asansörden inerken. "Onun özlediği şey bu mu? O kimse için önemli değil. Benim için önemli olması gerekiyordu ama ben bunu ona çarpıttım.

"Ama o bana gelmeli - mantık bu. Ve ben topun atıldığı yerde olmayacağım."

"Bunu gerçekten özleyeceksin."

"Birkaç milyon insan, birçoğu kısıtlamalara rağmen sarhoş ya da kafayı bulmuş ve işeyecek yerleri yok. Evet, orada olmamak kalbimi kırıyor. Ama orada olacağımı tahmin edebilirdi. Mavis başrol oyuncularından biri, o yüzden belki..."

Homicide'a doğru adım atarken bunu sırayla yuvarladı.

Baxter'ın geri döndüğünü fark etti, gözleri kapalıydı, ayakları masasının üzerindeydi. Yanına gitti, ayaklarını aşağı itti.

"Hey! Oh, hey." Onu görünce ses tonunu değiştirdi. "Planladığım tüm geceye hazırlanmak için biraz kestiriyorum."

"İşe biraz ara verebilmeniz çok güzel."

"Kötü adamı yakaladık." Başparmağını Trueheart'a doğru salladı. "Adamım bunu yazıyor. Adam Greenpeace Parkı'nda genç ve aptal bir çifti soyuyor. Hepsini teslim ediyorlar, kimse yaralanmıyor ve soyguncu kaçıyor. Genç, aptal çift eve gidip sinirlerini yatıştırmak için sevişiyor, sonra da soygunu ihbar ediyor. Soyguncunun yakaladığımız DB olduğu ortaya çıktı. Haksız kazancıyla kaçıyor ve toksikoloji zaten daha çok uçtuğunu, kaza yaptığını, yandığını, kafasını bir kayaya çarptığını gösterecek. Dava - ya da davalar mı demeliyim- kapandı. Üzerinde hala bilek üniteleri ve plastik vardı."

"Şanslı bir mola, yani angarya işler için vaktin var."

"Konuştuğumuz gibi biraz koşturuyorum patron. Kurşun çıkmadı mı?"

"O kadar da şanslı bir mola değil. Şimdi çalış, sonra uyu."

Ofisine gitti, düşündü: süreç, rutin, masasına oturmadan önce kahve aldı. Dışarıda geçirdiği zamanın tamamen boşa gitmediğini fark etti, çünkü bilgisayarı birkaç belki daha atmıştı.

Sırayla onları inceledi ve beraberindeki verileri okudu.

Tam merkezde, bakım bölümünde çalışan Marti Fester'ın görünüşünü beğenmişti. Bekâr, otuz beş yaşında, ekipte beş yıl çalışmış. Sıksa bir yüz, solgun bir ten, bir tutam orta kahverengi saç, sıkılmış kahverengi gözler.

Bakım ekibi ofisine, aracına, belki de dosyalarına girebilirdi. Bakım ekibi binanın her tarafına dağılmış durumdaydı ve eğer birinin aklı varsa çok şey öğrenebilirdi.

Suçlu yok ve Mavis'ten üç blok ötede oturuyormuş. Birlikte yaşamak yok.

"Tamam Marti, ilk beşe girdin."

Diğerlerini dikkatle gözden geçirdi ve bir sonrakini reddetti. Zoey Trimbale çok neşeli görünüyordu ve dikenli kızıl saçları insanoğlunun bildiği her renge boyanabilirken, bana dikkat edin diyordu.

Sen değil, Zoey, diye düşündü Eve.

"Akademi'den atıldıktan sonra sivil danışmanlığa, e-bölümüne yerleştim ama bir türlü uyum sağlayamıyorsun, değil mi? Bir bakalım... Bekle bir dakika."

Ekrana yaklaştı ve Lottie Roebuck'ın gözlerinin içine baktı.

"Seni gördüm," diye mırıldandı Eve.

Olay yeri birimi, Dawson'ın altında, Eve okudu. Dört yıl laboratuvar teknisyenliği, iki yıldan fazla da saha teknisyenliği yapmış. Bekar, otuz üç yaşında, Mavis ile aynı blokta oturuyor.

Yumruğu hissetti.

Uzun köpüklü saçlar - buna ne diyorlardı? Bulaşık suyu sarısı, ki bu hiç mantıklı değildi. Ama fark etmezdi. Lottie bulaşık suyu gibi saçlarını dar yüzünden geriye doğru çekmişti. İnce ağız, ince burun, iyi bir cilt - café au lait bunu söylüyordu, yüksek alın ve DeWinter'ın bahsettiği o iyi kemikler. Soluk ela gözleri... boş görünüyordu.

Anne vefat etti, bir kardeş - kız kardeş, aynı gün vefat etti.

Eve kazdı. Araç kazası, iki küçük çocuk suçlandı, araçla adam öldürme. Alkollü araç kullanmışlar, ikisi de on beş yaşında. Biri hastanelik olmuş, çok sayıda ameliyat geçirmiş. İslahevi, kamu hizmeti, zorunlu rehabilitasyon, vesaire.

On sekizinci doğum gününde ikisi de özgür ve temizdi. Kız kardeşi on iki yaşındaydı.

Eve bakışlarını verilerden alıp tekrar görüntüye çevirdi.

"Merhaba, Lottie."

Dawson evrak işleriyle boğuşuyordu. Bitirmek, çıkmak ve eve gitmek istiyordu. Karısına, kız kardeşinin bu geceki partisini kaçırmayacağına dair kanlı bir yemin etmişti.

Ama insanlar parti planlarından bağımsız olarak birbirlerini öldürmeye devam etti. Ve iki saha teknisyeni eksiği vardı. Yine de, biraz şansla, belki onun vardiyasında başka kimse öldürülmezdi. Ya da en azından yarına kadar - akşamdan kalmalığı geçtikten sonra - kimse DB'yi bulamayacaktı.

"Yo! Kurbanın gömleği işlendi ve Harvo'ya gönderildi."

Dawson çaylak teknisyenlerden biri olan Mickey'ye homurdandı. Bölüm ve ayetlere ihtiyacı yoktu. Evrak işlerini bitirmesi gerekiyordu.

"Nasıl oldu da Lottie'nin bu resmi burada asılı kaldı?"

Sinirlenen Dawson başını kaldırıp bakmadı bile. "Ne?"

"Lottie'nin resmi. Farklı bir model ama ona benziyor. Sayılır."

"Lottie? Lottie Roebuck?"

"Şey, evet. Ya da kuzeni belki."

Dawson masasından kalkıp krokiyi yapıştırdığı yere doğru adım atarken içine çirkin bir şey battı. "Hiç... Mikrogözlüğümü getir," diye tersledi ve eğildi, gözlerini kıstı, eğildi, gözlerini kıstı.

"Lanet olası gözler. Kimin vakti var..." Gözlükleri kaptı ve taktı.

Görüşü bulanıklaştı, bu yüzden uzandı ve netlik kazanana kadar onları ayarlamaya başladı.

Lottie mi? Tam olarak ona benzemiyordu... Saçını değiştir, diye düşündü, çenesini yuvarlaklaştır. Ona bir süpürgeci kıyafeti giydir.

"Oh lanet olsun." Cebindeki linke uzandı ve elinde bip sesi duydu. Yoksay tuşuna basmaya başladı, okumayı gördü.

"Dallas. Dinle. Bu Lottie, Lottie Roebuck, saha teknisyenlerimden biri. Bu o."

"Biliyorum. Nerede o?"

"İzin aldı. İlk kez... Bilmiyorum. O burada değil. Tanrım, Dallas, o benden biri. O benim adamlarımdan biri."

"Girişinizi kontrol edin, orada olmadığından emin olun. Berenski, DeWinter ile temasa geçin. Tüm departman müdürleriyle. Farklı bir şey duyana kadar kilitle Dawson."

Eve ofisinde şanzımanı kırdı ve ceketini kaptı. Dışarı fırlarken Peabody'ye "Onu yakaladık," dedi. "Ne?"

"Lottie Roebuck. O bir süpürgeci. Bastwick, Ledo, Hastings sahnelerinde çalıştı. Baxter, Trueheart, benimlesiniz. Yelekleri alın. Üniformalı Carmichael, Hannigan, aynı şekilde. Peabody, McNab'i takip et. Onun binasında göz ve kulak istiyorum. Orada olduğundan emin olana kadar içeri girmeyeceğiz. Sonra onu alacağız, hızlı ve sessiz."

Döndü, daha fazla emir vermeye hazırdı. Kendisinin tuhaf, bulanık bir ayna görüntüsü olan kadın içeri girdi.

Eve silahını çekti. "Orada durun, eller yukarı," diye bağırdı ve odadaki tüm polisler silahlarını çekerek ayağa fırladı.

"Ben olsam yapmazdım." Lottie sol eliyle ceketini açtı ve intihar yeleğini ortaya çıkardı. "Bu sağ elimdeki ölü bir adamın anahtarı. Beni sersemletirsen, onu bırakırım ve hepimiz gideriz. Şimdi hepimiz gidiyoruz."

"Burada kimse ölmek zorunda değil."

Lottie ciddiyetle başını salladı. "Hepinizden silahlarınızı bırakmanızı ve bu bölümün kapılarını emniyete almanızı istiyorum. Hepsini. Eğer yapmazsanız, şalteri indireceğim. Biraz mahremiyet istiyorum, söyleyeceklerim var. Ama yoksa, bırakacağım."

"Konuşmalıyız," diye kabul etti Eve. "Hadi herkesi buradan çıkaralım da baş başa konuşabilelim."

Gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi. "Beni aptal mı sanıyorsun? Kimse ayrılmayacak. Kapıları emniyete alın. Hemen şimdi. Hemen şimdi, yoksa hepimiz gideriz."

"Herkes silahlarını indirsin. Koridor kapılarını emniyete alın, Jenkinson."

Hiç kapatılmamışlardı, diye düşündü Eve, bu tek başına bir alarmı tetikleyebilirdi. Ama odadaki deli kadın düğmeyi bırakırsa, en azından patlamayı kontrol altına alabilirdi. Cinayet masasının dışında kimsenin ölmesine gerek yoktu.

Eve yavaşça kendi silahını kayışına geri yerleştirdi. "Burada mı konuşmak istiyorsun?"

"Herkesin bağlantılarını ve telsizlerini yere bırakmasını istiyorum. Silahlar, bağlantılar, telsizler, yerde. Kimse iletişim kullanmasın."

"Sorun değil." Eve döndü. İnsanlarının yüzünü görmesini, kimsenin kahramanlık yapmaya çalışmadığından emin olmak istiyordu.

"Bağlantılar ve telsizler," diye emretti, Reineke'nin masasında ya da odada olmadığını fark etti. Jenkinson'la göz göze geldi ve onun kısa bir süre dinlenme odasına baktığını anladı. "Bu odadaki hiç kimse herhangi bir iletişim cihazı kullanmayacak." Cep bağlantısı sinyal verdiğinde ellerini kaldırdı. "Bunu nasıl halletmemi istiyorsun? Burada yetkili sensin."

"Kim o? Kim olduğunu bilmek istiyorum."

Eve 'link'e baktı. "Ben Roarke. Yaklaşık on dakika önce onunla iletişime geçmem gerekiyordu. Unutmuşum."

"Cevap verin. Kısa tut. Meşgul olduğunu söyle. Ona işaret vermeye çalış, ben bırakırım."

Eve cevap verdi. "Selam bebeğim. Seni etiketlemeyi unuttuğum için üzgünüm - endişelenmiş olmalısın. Ama tatlım, meşguldüm. Hâlâ da meşgulüm."

Mavi ve canlı gözleri onunkileri tutuyordu. Adamın söylemek üzere olduğu şeyi tekrar düşündüğünü görebiliyordu. "Anlaşıldı. Bu ilk kez olmayacak. Tesadüfe bakın ki, ben de size doğru geliyordum. Bir uğrayıp yardımcı olabilir miyim diye bakayım dedim."

"Düşüncenize minnettarım ama burada gerçekten çok yoğunum. Elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum. Bu akşamki top atışı için ne kadar sabırsızlandığımı biliyorsunuz."

"Ben de öyle. Bırakayım da sen işine dön. Polisime iyi bak."

"Planımız bu. Görüşürüz tatlım."

Kapattı ve 'link'ini yere koydu. "Tamam mı?"

"Herkesin yere yatmasını istiyorum! Yüzüstü. Sen hariç," dedi Eve'e. "Diğer herkes yere yatsın."

"Yere yat, yüzüstü. Burada yetki sende."

"Nasıl çalıştığını biliyorum! Benimle birileri gibi oynayamazsın. sivil."

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Neden seninle oynayayım ki? Sen bizden birisin."

"Benim kim olduğumu bile bilmiyorsun."

"Ama ben biliyorum. Lottie Roebuck, olay yeri birimi. Saha teknisyeni."

Birlikte sayısız davada çalıştık."

Şaşkınlık, belki de mutluluk, bir an için parladı, sonra tekrar söndü. "Benimle hiç konuşmadın bile. Tek istediğim bir sohbetti."

"Şu anda konuşuyoruz. Neden ofisime gitmiyoruz? Kapısı var, kilidi var. Sadece sen ve ben, Lottie."

"Onları benden daha çok önemsiyorsun."

Polislerini düşündü. Akıllı polisler. İçlerinden biri bir hareket görürse, onu alırdı. Bunu riske atmak istemedi.

"Her şeyim sensin, Lottie. Hiç senin gibi bir arkadaşım olmamıştı. Buna daha yeni alışıyorum. Alışmak için zamana ihtiyacım vardı."

"Ne istediysen yaptım. Bastwick, Ledo. İsteddiğin buydu, ama bunu takdir etmedin. Korkak olduğumu söylemiştin. Bu bana korkakmışım gibi mi görünüyor?"

"Hadi ama Lottie, nasıl çalıştığını bildiğini söylemiştin. Böyle şeyler söylemeliyim. Beni davadan almalarını istemedim, değil mi? Şimdi seni buradan çıkarıp güvenli bir yere götürmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Bunun için artık çok geç."

"Öyle olmak zorunda değil. Bunu birlikte çözebiliriz. Yani, Tanrım, bize bir bak. Kim bizden daha zeki?"

"Akıllı olan benim."

"Bu doğru."

"Yeterince güzel değil, yeterince tatlı değil, yeterince mutlu değil. Hiç kimse için yeterli değilim. Ben artık yeterim. Neden senin için yeterli değildi?"

Eve, kulağında Mira'nın olmasını, ona ne söyleyeceğini, nasıl oynayacağını söylemesini diledi. Ama sadece kendisi vardı.

"Bana bir şans vermedin. Seni tanıımıyordum, Lottie. İşinde en iyisi olduğunu biliyordum. Gerçekten zekiydın. Sana, işine, zekana güveniyordum. Ama böyle hissettiğini bilmiyordum. Benim senin arkadaşın olmak istediğim gibi senin de benim arkadaşım olmak istediğini bilmiyordum."

"Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemenin ne anlamı var? Biz bunları aştık. Bana ne istediğini söylemelisin, bırak ben de senin için onu elde etmeye çalışayım, tıpkı senin benim istediğimi elde ettiğin gibi."

"Gece yarısına kadar bekleyebileceğimi düşündüm. Bu sembolik bir şey. Ama bu çok uzun bir süre. Sana kim olduğumuzu göstermeliyim. Sadece şimdi nasıl görüldüğümüzü değil. O da sembolik. İsteddiğini, ihtiyacın olanı yaparsam görürsün, bilirsin sanmıştım. Ama yapmadın. Bana sadece panodaki yüzlerden, cinayet defterindeki isimlerden biriymişim gibi davrandın."

"Seni bulmak zorundaydım." Altı fit, Eve ölçtü. Onunla şalter arasında sadece altı metre vardı. "Seni bulana kadar konuşamazdık."

"Sana yardım etmek çok iyi hissettirdi. Beni mutlu etti, gerçekten mutlu etti. Ama bu da bir yalandı. Bunu düzeltmenin tek bir yolu var. Birlikte öldüğümüzde nihayet ortak olacağız, aile olacağız. Bir birim olacağız."

"Annen ve kız kardeşin gibi."

Lottie'nin yüzü kaskatı kesildi. "Onlar hakkında konuşma! Onlar öldü."

"Aileni kaybetmek çok zor."

"Beni hiç önemsemediler. Ben hiçbir şeydim. Onlar sadece birbirlerini önemsediler. Birlikte öldüler, bu yüzden hep birlikte olacaklar. Ben asla olamayacağım. Ama seninle biri olabilirim. Önemli bir şeyin parçası olabilirim. Hızlı olacak. Seni incitmek istemiyorum. Sen beni incitmiş olsan

bile."

"Önce bazı şeyleri bilmem gerekiyor. Bu adil." Eve'in sırtından ter boşandı. Bu sefer konuşarak ikna edemeyecekti, bunu görebiliyordu. Oyala. Sadece biraz daha oyala. "Adalet ve saygı, Lottie. Birbirimize bunu borçluyuz."

Roarke, şehir merkezindeki trafikte ilerlediği gibi Central'da da ilerliyor, Eve'e olan mesafeyi tek bir düşünceyle açıyordu.

Eve'in yüzü bağlantı ekranında yanıp sönmeye başladığından beri kalbinin hiç atmadığını düşünüyordu.

Barikatlar Cinayet Masası'nın önündeki koridoru kapatmıştı ve barikatların içinde polisler cirit atıyordu. Onları, her birini bilenmiş bir bıçak gibi kesip geçebilirdi ama Whitney'nin emriyle geçmesine izin verdiler.

"Durum nedir?"

"O benimkilerden biri." Yüzü grileşen Dawson topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyordu. "Lottie

Roebuck. O benimkilerden biri." "Roebuck'ın patlayıcı yeleği var, ölü bir adamın anahtarı."

Feeney, McNab ve Callander gözler, kulaklar ve kapı kilitleri üzerinde çalışırken Whitney kelimeleri şaklattı.

"Tüm bölümü rehin aldı."

"Buraya patlayıcılarla nasıl girebildi?" Roarke başladı ama sonra sözünü kesti. "Boş ver. Şu lanet kilitlere bir bakayım."

Feeney ona, "Alarmı atlatmamız gerekiyor," dedi. "İçeriden emniyete alındıklarında, dışarıdan tetiklersek alarm verirler. Öylece geçip gidemeyiz."

"Reineke dinlenme odasında, bize veri sağlıyor. Roebuck onun orada olduğunu bilmiyor." McNab'in yüzünden ter boşandı. "Dallas biliyor. Biz bu iş üzerinde çalışırken o da bizi bilgilendiriyor."

Roarke işe koyulurken, "Beni bilgilendir," dedi. "Dallas hariç herkesi yüzüstü yere yatırdı.

Dallas onu konuşturmaya çalışıyor ama onun hazırlandığını düşünüyor."

"Reineke yeleği E ve B ekibine tarif etti," dedi Feeney sessizce. "Linkiyle bir fotoğrafını çekmeyi başarmış - dinlenme odasının kapısını yeterince kırmış. Bütün odayı havaya uçurabileceğini söylediler."

"O zaman onu durdursak iyi olur." Roarke içini kaplayan korkuyu sakinleştirici buzla kaplayarak hassas bir şekilde çalıştı. "Bugün karımı kaybetmeyeceğim. Burada daha fazla sevişme ışığına ihtiyacım var."

"Onu aceleye getiremeyiz." Feeney bir elini Roarke'ın koluna koydu. "Kilidi açarsak onu aceleye getiremeyiz."

"Eve bunu düşünecektir." Düşünecekti, diye kendini temin etti Roarke, dikkatli adımlarla. "Bu Roebuck'ın şartları var mı?"

"Ölmek istiyor," dedi Mira onun arkasından. "Eve'le birlikte. Bunu aralarında bir tür intihar anlaşması olarak görecektir. Bana yama yapabilirler. Pazarlık yapmaya çalışabilirim ama bunun onu daha da zorlayacağına inanıyorum. Bu onun ve Eve arasında kalmalı."

"Buldum!" McNab alnındaki teri sildi. "Gözler ve kulaklar."

Roarke kısa bir süre monitöre baktı, ekranda Eve'in kendisini ikizi yapmaya çalışan bir kadınla karşı karşıya olduğunu gördü. Saçlar, gözler.

Yaklaşmadı, diye düşündü, sonra kendini kalbinin atışından başka bir yere bakmaya ve onu kurtarmak için çalışmaya zorladı.

"İyi gidiyor," dedi Mira onlara. "Sakin kalıyor, sorular soruyor, adını kullanıyor, olayı kişiselleştirmiyor."

Roarke hepsini duymazdan geldi. Hayatının en önemli kilidini kaldırmaya çalışırken sadece Eve'in sesine - sözlerine değil, sadece sesine- izin veriyordu.

"Bizi buradan çıkarabilirim, sen ve ben," dedi Eve. "Sen beni rehin al, ben de buna uyayım. Jet helikopter çatıda, biz gidiyoruz, nereye gitmek istersen. Sen ve ben, Lottie. Tek ihtiyacımız olan bu, değil mi? O zaman işleri yoluna koymanın tek yolu buysa, teraziyi dengelemenin tek yolu buysa, bunu gece yarısı yaparız. Sembolizm önemli. Felçte sona ereriz ve bu şekilde yeniden başlarız. Dediğiniz gibi."

"Gidecek bir yer yok. Burada olmak zorunda, sembol bu. Burası bizim gerçek evimiz."

"Asıl önemli olan birlikte olmak, değil mi? Sen ve ben."

Söylemeye devam et, diye kendine hatırlattı Eve. Sen ve ben. Biz.

Biz. Ve zayıf, titrek bir gülümsemeyle ödüllendirildi.

"Ölmekten korkmuyor musun?"

"Her gün bir rozet alıyorum. Nasıl olduğunu bilirsin. Ama bunu doğru yapmalıyız, Lottie. Tüm bu iyi polisleri yanımızda götürürsek bu konuda kendimi doğru hissetmeyeceğim. Bu konuda kendimi doğru hissedemem."

Belli belirsiz gülümsemesi bile yeni bir öfke patlamasıyla yok oldu. "Onlar önemli olamaz! Bunu neden görmüyorsun? Onu mu?" Peabody'ye doğru döndü, eli düğmenin üzerinde titriyordu. "Neden o benden daha fazla?"

"O değil." Ne kadar aptalca olursa olsun içgüdüsel olarak Eve, Peabody ile Lottie'nin arasında durmak üzere yer değiştirdi. "Artık ortağız, sen ve ben, Lottie, ama hey, onu ben eğittim. Bununla gurur duyuyorum ve pek çok kötü insanı adalete teslim etti. Bunu unutamayız. Adaleti unutamayız, Lottie. İşin özü bu, değil mi? Bastwick, Ledo, hak ettiklerini aldılar. Terazî dengelendi. Ama bu? Bu onları yanlış tarafta tartacak."

"Öyle değil. Kendini tüm bunlardan arındırmalısın. Bizi geride tutan insanlardan. Görmek istemiyorsun ama sana göstereceğim. Ve bittiğinde bana teşekkür edeceksin."

"Ya işe yaramazsa? Bunu göz önünde bulundurmalısın. Ceketimi çıkaracağım. Hava ısınıyor. Bunu bir düşün," diye devam etti, paltosundan sıyrılıp bir kenara attı ve bunu yaparken biraz daha yaklaştı. "Olmama ihtimali düşük, bunu anlıyorum ama bu bir risk. Sen de bir tane aldın, anlıyorum. Buraya bu şekilde gelerek büyük bir risk aldın. Bir oda dolusu silahlı polisin içine."

"Yapılması gerekiyordu."

"Anlıyorum, ama cesurcaydı. Ve her şey senin kontrolünde. Odada bulunan herhangi bir polisin bir akıntıya kapılıp -

Siz görevdeyken böyle bir molaya yer yok. Ama içlerinden biri atışı yapabilseydi, şimdi yapardı. Seni hemen şimdi indirirdi."

Reineke'ye güvenerek ayaklarının ucuna doğru kaydı. Orta kütleli bir akıntıya kapıldı. Vurmadan önce, vurmadan önce

Lottie'nin vücudu sarsıldı, Eve havadaydı.

Tek bir şans, sadece tek bir şans. Kendisi için, ortağı için, odadaki her iyi polis için.

Sol eliyle Lottie'nin bileğini kavradı, bir mengene gibi sıktı. Roarke diye düşündü ve sağ elinin başparmağını Lottie'nin başparmağına ve düğmeye bastırdı.

"Çık dışarı! Hemen çıkın. Şu lanet kapıyı aç ve git."

Roarke kapıları iterek açarken, "Lanet olsun," dedi.

"Daha iyi söyleyemezdim." Baxter, en yakın, düştü onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Onu sabit tut, LT."

"Lanet olası A." Eve gözlerini kapadı, sıkıldı. "Altımda sallanıyor ve lanet olası ellerim ter içinde. Eğer havaya uçma riskini göze alacaksan, beni ondan kurtar. Anahtarı sabitledim. O beni sallamadan önce beni ondan kurtar."

"Seni yakaladım." Roarke bir elini onunkinin üzerine kenetledi, sonra onu yuvarladı. Kalbi yeniden atarken, "Yanımdayım," diye tekrarladı. "Şimdi tutacağım."

"Lanet olsun." Nefes al, diye emretti kendine, sadece nefes al. Nefesini tut, sadece o düğmeyi tut ve kimse ölü bir adam olmasın. "Demek akıllı kodumu kırdın."

" 'Sonra, tatlım' mı? Söylemeliyim."

"Bunu şimdi etkisiz hale getireceğiz, Teğmen."

Eve başını çevirerek boomer ekibinden birini inceledi. "Şükürler olsun de. Peabody, bu silah etkisiz hale getirildikten sonra, bu deli kaltağın tıbbi olarak temizlenmesini ve sonra bir kutuya atılmasını istiyorum. Konuşacak çok şeyimiz var."

"Peabody biraz meşgul," diye cevap verdi Roarke ve biraz daha döndü, ortağını ve onu seven e-geek'i tam bir vücut ve dudak kilitlenmesi içinde gördü.

"Oh, Tanrı aşkına."

"Ve biz temiziz." E ve B'nin başı işareti verdi. "Onu serbest bırakabilirsiniz, Teğmen."

Polisler tezahürat yaparken, "Emin olun," dedi. Lottie'ninki ile Roarke'un ki arasında sıkışmış olan elini bırakmak istemedi. Her seferinde bir parmağını açmayı başardı.

Sonra kendini tüm vücudu ve dudakları kilitlenmek üzere dizlerinin üzerine sürüklenirken buldu.

İçine dolan rahatlamayla Roarke'ı itmeden önce bir dakika - belki iki dakika - bekledi. "Görevdeyim."

"Yaşıyor."

Alnını onunkine yasladı. Ona İrlandaca mırıldandı - daha önce onun için tercüme ettiği ve odadaki herhangi biri anlasaydı onu utandıracak kelimeler.

"Tamam." Bir an elini onunkine kenetledi ve sıkıca tuttu. "Sana dönüyorum." Sonra ayağa kalktı, önce Reineke'ye döndü. "İyi atıştı, Dedektif."

"İyi atlayıştı patron. Ah cehennem."

Şok olmuş bir halde kollarını ona doladı ve dev bir ayı sarılmasıyla onu ayak parmaklarına kadar kaldırdı.

"Tamam, tamam. Hey."

"Sadece bir fincan Christing kahvesi içmek için geri döndüm. Orada sıkışıp kaldım, ailem burada. Hiçbir şey yapamıyorum."

"Hristiyan kahvesi içmeye gitmek ve kafanızı korumak ailenizi kurtardı. Yani..." Omzuna bir yumruk indirdi. "İyi işti. Herkes birkaç dakika dinlensin. Sakinleşin. Biri bana kahve getirirse ona sarılabiliyim."

Dizleri çok akıcı hissediyordu - ve Tanrım, bir sandalye kullanabilirdi. Ama henüz değil.

Lottie'ye bir kez daha bakarak, "Onu evimizden çıkarın," diye emretti. "Onu muayene ettirin ve aklayın. Bir saat içinde onu kutuda istiyorum. Onu parçalara ayıracağım, parça parça."

"Mutlu Yıllar." Gözleri hâlâ nemli olan Peabody ona bir fincan kahve ikram etti.

"Evet. Lanet olsun." Eve kahveyi aldı ve Roarke'a uzattı. Ve ortağına sarıldı.

Kendini toparlaması biraz zaman aldı. Biraz sersemlediğini itiraf etmek zorundaydı.

"Kahvaltıdan beri bir şey yedin mi?" Roarke ofis koltuğuna oturduğunda ona sordu.

"Belki de değil."

İç çekerek 'link'ini çıkardı. "Ne yapıyorsun?"

"Pizza siparişi - sizin bölümünüz için - ve daha fazlası E ve B takımı için. Sakın bana bu konuda dert yanma. Lanet olası kapıdan beş dakikadan fazla geçemediğim için biraz gerginim - ve bu Feeney benden önce başladıktan sonraydı. Karım da diğer tarafta paramparça olmak üzere."

Korkuyu, ruhunu boşaltan dehşeti biliyordu. Bunu onun için bir ya da iki kez hissetmişti. Şimdi yapabileceği tek şey bunu hafifletmeye çalışmaktı.

"Bunun olmasına izin vermeyecektim." "Şimdi değil miydin?"

"Hayır. Sana söylediğim son sözlerin 'Görüşürüz tatlım' olmasına izin veremezdim. "

Onu güldürdüğü için arkasına yaslandı, gözlerini bir anlığına kapattı ve adamın çeşitli malzemelerle dolu yirmi beş (Tanrım!) büyük turta sipariş ettiğini duydu.

Topuklu ayakkabıların hızlı tıkırtısını duydu, gözlerini açtı ve Mira'yı bekledi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Hâlâ vardiyada," diye hatırlattı Eve ona.

"Çay ister misiniz?" Roarke ayağa kalkarak sordu.

"Tanrım, çok isterim. Teşekkür ederim. Ben getirebilirim. Otursan iyi olur."

"Hiç de değil. İkinizi konuşmanız için yalnız bırakayım. Bağlamam gereken birkaç konu var. Şehir merkezindeki toplantımdan ayrıldım.

aniden." Mira'ya ayı verdi, sonra gülümsedi, eğildi, Eve'in başının üstünü öptü ve orada oyalandı. "Otuz dakika sonra pizza var, en azından mahkmunu almadan önce bir dilim yersin."

"Yemek yiyebilirim."

Eve, Mira'nın sefil ziyaretçi koltuğunun kenarına usulca oturmasını bekledi. "Bana onun deli olduğunu söyleyeceksin, ki bu yeni bir şey değil! ama yasal olarak delireceğini de ekleyeceksin. Onu ılgın hayatının geri kalanında gezegen dışı bir kafese kapattırmayacağım."

"Hayır, yapmayacaksın. Onu hayatının geri kalanında bir akıl hastanesine kapattıracağını."

"nce onunla ilgileneceğim. Adamlarım ondaydı. Tüm adamlarım. Bütün polislerimi öldürebilirdi. Belki Reineke patlamadan kurtulabilirdi - o zaman da hayatta kalmayı asla başaramazdı."

Bir an durdu, parmaklarını gözlerine bastırdı çünkü şaşkınlık ve tedirginlik içinde gözyaşları gözlerini yakıyordu.

"Ama onlar onun için hiçbir şeydi, lanet olsun. Onun için hiçbir şey değillerdi. Onlarla çalışmıştı, belki de hepsiyle, bir noktada. Aynı suç mahallinde çalışmışlar ama umurunda olmamış. Ve neden, bana hasta bir şekilde aşık olduğu için mi?"

Mira ayağa kalktı, ayı Eve'in masasına koydu. "İ şunu." Yavaşça, bir elini Eve'in saçlarına götürdü. "Benim için."

"Ben - İyi." İşi bitirmek için Eve bardağın içindekileri tek seferde mideye indirdi.

Ve garip bir şekilde daha dengeli hissettim.

"Bundan daha fazlası," dedi Mira. "Bir aşktan daha fazlası. Seni idolleştirdi, idealize etti ve bu sağlıksızdı. Sonra seni şeytanlaştırmak istedi ama bunu kabullenemedi. İçine bu tohumları neyin ektiğini gerçekten anlamak yıllar alacak."

"Kız kardeş, anne, öldü."

"Evet, ben onun bazı verilerine aşinayken, sizin de onu içgörü, zeka ve inanılmaz bir cesaretle idare ettiğinizi söylemek istiyorum."

"Onu tutamadım."

"Hayır. Hayır, son dönüşü yapmıştı ve geri gelmeyecekti. Ama sen onu konuşturdun, zaman kazanmasını sağladın, sana zaman kazandırdın. Eğer düğmeye ulaşamasaydın, onu tutamazdın -"

"Yapmak zorundaydım. Tüm halkım, Mira. Hepsini. Ailem. Reineke söyledi. Ailen için ne yapman gerekiyorsa yaparsın. Bunu anlamam biraz zaman aldı."

"Aileyi kurmanız zaman aldı, o zaman hiçbir şeyi çözmek zorunda kalmadınız. Gözlemleyeceğim. Odada olmamam en iyisi. Peabody'yi ne kadar incitecek olsa da, onun da odada olmaması en iyisi. Sadece ikiniz."

"Tamam."

"Yarın onunla kendim görüşeceğim."

"Yılın ilk günü."

"Beklememeli. Dennis anlıyor. Sen ve ben bu konuda şanslıyız."

"Bize yılan gözü yok."

"Pardon?"

"Hiçbir şey. Renkli bir metafor."

Pizza yedi, minnettar Whitney halkıyla birlikte kaldı, onlarla yemek yedi. Ve Peabody röportaj hakkında tartışmadığında bir sürprizle karşılaştı.

"Mira açıkladı. Yine de gözlemleyeceğim." "Senin gitmen gereken bir top atışı yok mu?"

"Henüz saatler var. Sonunu görmek istiyorum. Herkes sonuna kadar görmek istiyor."

Eve önce Gözlem'e geçti - mahkûma bakmak istedi - ve Peabody'nin herkesi gerçek anlamda kastettiğini öğrendi.

"Sizin gidecek bir yeriniz yok mu?"

Jenkinson ona, "İndir onu, Teğmen," dedi. "Sarın şu çılgın kaltağı."

"Kravatınızda pizza sosu var, Dedektif."

"Lanet olsun."

Feeney Jenkinson'a bir peçete uzattı ve Eve'in Reineke'ye yaptığı gibi Eve'in omzunu yumrukladı. "İşini bitir evlat ve hepimiz buradan defolup gidelim."

Patlayıcılar konusunda onu ele geçirmişlerdi ve cinayetleri neredeyse itiraf etmişti. Ama mahkemeler, avukatlar, psikiyatristler tüm t'lerin çarpı işareti olmasını istiyordu.

Lottie'nin yaralı masanın üzerindeki sandalyeye yığılmış, elleri ve ayakları zincirlenmiş halde oturduğu odaya girdi.

"Dallas, Teğmen Eve, Roebuck, Lottie ile... pek çok konuda görüşmeye giriyorum. Bayan Roebuck, izinsiz patlayıcı madde taşımak, zorla alıkoymak, bir polis memurunu öldürmeye teşebbüs -birkaç suçtan- ve bir polis memuruna ölümcül silahla saldırmakla suçlanıyorsunuz. Bu arada Kanıt'tan Memur Hanks iyi. Ve bu olaydan kaynaklanan diğer çeşitli suçlamalar. Ayrıca cinayet şüphesiyle tutuluyorsunuz - birinci derece - iki suçlama; cinayete teşebbüs, iki suçlama; cinayete niyet, bir tane daha. Memurlar şu anda evinizi, elektronik cihazlarınızı - ev ve iş - arıyor ve buldukları şeylerin bir sonucu olarak başka suçlamalar da gelebilir. Haklarınız Dedektif Peabody tarafından kayıtlara geçecek şekilde size okundu, ancak bunu yenilemekten memnuniyet duyarım."

"Haklarımı biliyorum. Neyin doğru olduğunu biliyorum."

"Tamam o zaman." Eve oturdu. "Geriye dönelim, hepsini kronolojik sırayla ele alalım. Leanore Bastwick."

"Ölmeyi hak etti. Anladığını söylemiştin, bunu sen istedin! Hayatını suçluları kurtararak kazanıyordu. Onun özgürce konuştuğu insanları durdurmak için hayatını riske attın. Herkesin içinde senin hakkında korkunç şeyler söyledi. Sana hiç saygı göstermedi."

"Sen de teslimatçı kılığında onun dairesine gittin, onu bayılttın, yatak odasına götürdün ve piyano teliyle boğdun. Ve dilini kestiniz."

"Sembolikti."

"Sembolik olan neydi?"

"Dilini kesmek. Yaşamak için yalan söyledi. Senin hakkında yalan söyledi. Onu öldürdüğüm için mutluydum. Bu beni mutlu etti. Mutlu hissetmeyi seviyordum."

"Yani onu yalan söylediği için öldürdün."

"Senin için! Adalet için." Lottie yumruklarını masaya vurdu. "Beni hayal kırıklığına uğrattın Eve. Hayal kırıklığına uğradım."

"Eminim. Baştan sona anlat. Baştan sona. Belki de kaçırdığım bir şey vardır."

"Uzun zamandır bunun hayalini kuruyordum. Bir fark yaratmayı, gerçek bir fark yaratmayı. Senin yaptığını düşündüğüm gibi. Barrow davasında ifade verirken seni izledim. Diğerlerinde de ifade verdim ve orada oturup onu - Bastwick ve onun gibileri - gerçeği çarpıtmaya çalışırken dinlemek zorunda kaldım. Bu yüzden onu izleyerek bir günlük tutmaya başladım."

"Onu takip ettin," diye sordu Eve.

"Beni hiç görmedi. Kimse görmedi. Ne mahkemede, ne ofisinde, ne alışverişte, ne de evinde. Hazır olmadan önce binasına üç kez sahte teslimat yaptım ve kimse dikkat etmedi."

"Çalışmışsın."

"Hata yapmak istemedim ve yapmadım da. Aynı şey Ledo ve Hastings için de geçerli. Diğerleriyle." Biraz gülümsedi. "Çok fazla var. Beni hiç fark etmediler. Kimse fark etmiyor. İnsanlar seni fark ediyor. Saçımı değiştirdim."

Kabarttı.

"Anlıyorum."

"Son birkaç haftadır işte peruk takıyordum ama evde kendime baktığımda seni görebiliyordum. Gözlerimi de. Lens takmak zorunda kaldım ama senin gözlerinle görebiliyordum. Bastwick'i senin gözlerinle gördüm. İşte bu kadar yakınız Eve. Bu yüzden onu öldürdük. Bastwick'i öldürdük."

"Biz mi?"

"Sen ve ben. Sen içimdeydin, sen benim cesaretimdin. Bana cesaret verdin, Eve. Çok minnettardım. Sana bir mektup yazdım."

duvardaki not. Neden arkadaşın olduğumu görmüyorsun?" "Bastwick'i neden yatırdın?"

"Daha düzenli. Saygılı. Onun saygısız olması bizim de onun seviyesine inmemiz gerektiği anlamına gelmez. Seninle böyle konuşmak güzel. Sadece ikimiz. Tek istediğim buydu."

"Beni içinden geçir, Lottie. Beni Bastwick'e götür." Eve onu önce Ledo'ya, sonra da Hastings'e götürdü.

"Başaramadım. Neredeyse Dawson'ı etiketliyordum, ona hasta olduğumu söyledim ama o gece seni görmek istedim - Hastings olay yerinde. Bana kızgın olup olmadığını görmek istedim. Peabody'ye benim hakkımda hoş olmayan şeyler söylediğini duydum. Ekranda da bir şeyler söyledin. Duygularımı incitti. Neden insanlar benim de duygularım olduğunu görmüyor?"

"Annen, kız kardeşin."

Gözlerini kaçırdı. "Onlar hakkında konuşmak istemiyorum." "Peki. Sadece merak ettim. Onları öldüren çocuklar oldukça hafif."

"Çünkü adalet yoktu. Babam ağladı, ağladı, adalet yok dedi ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Ama birlikte öldüler, bunu da söylerdi. Sonunda birbirlerine kavuştular ve hep birlikte olacaklardı. İkisi. Beni yanlarında istemediler. Zeki olan bendim! Ama güzel olan, zeki olan, tatlı olan kız kardeşimdi. Bu yüzden o annemizle gitti ve ben kalmak zorunda kaldım."

Eve, "Yaşamak zorundasın," diye işaret edince Lottie'nin ağzı buruştu.

"Her zamanki gibi artıkları aldım. Her zamanki gibi sorumlulukları aldım. Ve babam beni görmedi bile. Kimse beni görmedi. İyi ol, Lottie, uslu dur, Lottie. Çok çalış, Lottie. Çalıştım, çalıştım, çalıştım. Ve kimse dikkat etmedi. Polis olabilirdim, ama o dedi ki, hayır, hayır, sen çok zekisin. Bilim adamı ol. İyi biri ol. Ben de öyle yaptım, ne olmuş yani? Her şeyi doğru yaptım ve ne oldu?"

"Ne oldu, Lottie?"

"İstediği her Şeyi yaptım ve tekrar evlendi! Kızı da güzel ve zeki olanıydı. Ve beni görmediler."

"Bu ona karşı saygısızlıktı."

"Hayır! Bu saygısızlıktı. Doğru değildi. 'Oh, Lottie, on yıldır yalnızım -' " Yüzünde tiksintiyle mızımızlandı. "Bunu bana o söyledi. Ben de oradaydım, değil mi? Ben oradayken nasıl yalnız kalabilirdi? Sonra büyükannem hastalandı ve 'Lottie, ona sen bakabilirsin' dedi. Ben de baktım. Beş yıl. Yine de öldü. Hayatımın beş yılını ona bakarak geçirdikten sonra öldü. Ama bana çok para bıraktı, böylece New York'a gelebildim, okuyabildim ve eğitim alabildim. Ve seni ekranda gördüm.  l  fahiŐeler hakkında konuŐuyordun. Saygılıydın ama onlar fahiŐeydi ve bu iğrenç bir Şey. Yine de onlara adalet sağlamak için çalıŐtın.

"Bir t p Pepsi alabilir miyim? Belki sen de bir tane alabilirsin." Tekrar gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Bir Şeyler içip konuşabiliriz."

"Evet, tabii." Eve ayağa kalktı. "Dallas, görüşmeden  ıkıyorum."

Dışarı  ıktı. Vending'e doğru yola çıkmadan önce nefes almak için bir an durdu.

Roarke ondan önce davrandı. "Ben bakarım."

"TeŐekk rl r. Makine muhtemelen bana gülerdi ve ben de bir Şeylerin canına okuyacak havadayım. Tanrım, Mira  viledi. İ i dışına çıkmış. Hasta, bencil bir kaltak.  l  anne,  l  kız kardeş, muhtemelen elinden gelenin en iyisini yapan kederli baba. Onun için yeterli değil. Zekası var, yetenekleri var ama kendini önemli kılmak yerine kimse için yeterince önemli olmadığına karar veriyor."

"Sırf bu yüzden seni tanıdığını sanıyor ama asla tanımadı ve tanımayacak." Ona meŐrubatları uzattı.

"Bu biraz zaman alacak. Ona her Şeyi anlatmam, hepsini kayıt altına almam gerekiyor. Kanayan bir kalp onu çıkarmaya çalışabilir. Gitmesi gerekiyor."

"Anlaştık. Biz burada olacağız."

"Bakın, eğer biri ölürse, oradaki polislerden biri gidip bunu halletmeli."

"Eminim anlaşılmıştır."

Tekrar içeri girdi. Lottie kayıtlara geri dönerken ona gülümsedi. "Bu gerçekten çok güzel. Beni durdurduğuna sevindim yoksa bu sefer olmazdı. Sanırım sinirlendim. Sinirlenmeyi sevmem. Bir keresinde üzüldüm ve bir sürü hap aldım ama sonra onları kustum."

"Ne zaman oldu bu?"

"Oh, babamın evlendiği gün. Bunu daha önce yapmayı düşünmüştüm. Hapları yemeğe koymayı. Onun ve benim. Biz de birlikte ölebilirdik. Birlikte olabilirdik. Ama korktum."

Pepsi'sinden bir yudum aldı. "Herkes annem ve kız kardeşim öldüğünde nasıl ağlamadığımı söyledi ama ben üzölmek ve herkesin bana bakıp kötü olduğumu düşünmesini istemedim. Ben iyi biriydim."

"Tamam. Ledo'ya geçelim."

"Tanrım! Orası ahır gibiydi. İnsanlar nasıl böyle yaşıyor anlamıyorum. Sen ve ben işte bu tür şeyleri çok görüyoruz ama ben asla alışamıyorum. Bize süpürgeci demeleri hoşuma gidiyor. Bana bir şeyleri temizlemeyi düşündürüyor. Sen ve ben bunu yapıyoruz. Her şeyi daha temiz hale getiriyoruz."

"Ledo'yu nasıl temizlediğini anlat bana."

Dinlemek üç uzun saat sürdü. Eve sorular sordu, yorumlar yaptı, ara sıra konuyu yeniden yönlendirdi, ama çoğunlukla sadece dinledi.

"Pekala, Lottie, ihtiyacımız olanı aldık. İlk etapta cinayetle suçlanacaksın, iki suçtan. Bu suçları kayıtlara geçecek şekilde itiraf ettin ve avukat hakkından feragat ettin."

"Biraz daha konuşmayacak mıyız?"

"Artık işimiz bitti."

"Ama geri geleceksin."

Eve ayağa kalktı. Aklından geçen tüm öfkeli şeyleri söylemenin bir anlamı yoktu. **Anlamı** yok. "Seni götürecekler

Tekrar rezervasyona in, Lottie. Yarın da Dr. Mira seninle konuşacak."

"Ondan hoşlanıyorsunuz, Dr. Mira."

Eve dondu kaldı. "Evet. Listende var mıydı, Lottie?"

"Diğer insanlar gerçek bir arkadaşlığın önüne geçer. Diğer insanlar araya girdiğinde beni göremezsiniz."

Eve ellerini masanın üzerine koydu ve eğildi. "Sorun diğer insanlar değil, Lottie. Mira ya da Mavis ya da Nadine ya da Peabody ya da onlardan herhangi biri değil. Görmemi istediğin şeyi görmememin nedeni bu değil."

"Anlamıyorum."

"İşte basit. Seni görüyorum, Lottie. Seni gayet iyi görüyorum. Ve senden hoşlanmıyorum. Dallas, röportajdan çıkıyorum. Kayıt kapalı."

Lottie'nin feryat çığlığı üzerine dışarı çıktı. Bir dakika kapıya yaslandı, basıncı azaltmak için burnunu sıktı.

"Onu Booking'e götürüyorum." Peabody aptal çizmelerinin üzerinde yürürken, McNab de onunla birlikte adım adım ilerliyordu.

"Öyleyiz."

"Öyleyiz."

"Tamam. O zaman çık dışarı. Times Meydanı'nda delir." "Bu olumlu."

Eve, bunu yazıp kendi başına defolup gideceğini düşündü. Ve Dawson'ı Cinayet Masası'nın önündeki bankta buldu.

"Daha fazla izleyemedim. Bunu yapamazdım. Ama söyleyene kadar da gidemezdim... Tanrım, Dallas, özür dilerim."

"Bu senin suçun değil, Dawson."

"O benimkilerden biri. Onunla birlikte çalıştım. Ve ben... onu görmedim."

"Kimse onu istediği gibi göremiyordu. O bile göremez. Bunu taşımayın. Bu işi Mira'ya ve muhtemelen bir takım psikiyatriste bırak. Dışarıda deliller var, Dawson, her yerde."

"Evime geldi."

Eve boğa greşı alanına doğru baktı. "Benimki de. Sprn."

Bir nefes verdi, yarım bir kahkaha attı, başını salladı. "Evet. Eve gidiyorum. Geç kaldığım için karım canıma okuyacak."

"Eminim yapmaz."

Ofisine gitti ve raporu hazırlamaya başladı.

"Mecbur musun?" Roarke kapı aralığından seslendi.

"Bu gece bitmesini istiyorum. Bitmesini, tıpkı yıl gibi. Aklımdan çıkmasını istiyorum - yapabildiğim kadarıyla. Uzun sürmeyecek, hepsi kayıt altında olduğu için sadece bir zet."

"O zaman ben de senin nezarethanende polislerinle bir şeyler içiyor olacağım."

Olduğu yerde dondu kaldı. "İki mi? Ne demek içki?"

"Hepsi iki saat önce görevden ayrıldı diyebilirim. Ve ismini vermek istemediğim birinin elinde bir şişe viski varmış."

"Feeney," diye tısladı.

"Benden duymadınız. abuk olun, olur mu Teğmen? Bunun benim de aklımdan çıkmasını istiyorum."

Olabildiğince abuk halletti ama o zaman bile bir saatten fazla sürdü. O zamana kadar geri dönmüş, PPC'siyle birlikte berbat koltuğuna yerleşmişti.

"Bitti. Bitti. Gitti."

"Ve buradaki istismara uğramış kığım sana teşekkür ediyor." "Ne kadar içtin?"

"Hepimizde bir tane vardı ve bu yeterliydi. Savaşta sonra biraz dayanışma diyebiliriz. Seninle geçirdiğim bunca zamandan sonra bile kendimi bir polis dükkanında, bir oda dolusu polisle bir bardak İrlandalı içerken bulmak biraz garip. Feeney seninle biraz zaman geçirmek isteyecektir."

"Ne? Neden?"

"Ayak tabanlarına kadar sarsıldı, Eve. Yüce İsa. Onunla yemek yiyeceksin ya da bira içeceksin, ikiniz için hangisi uygunsa, en kısa zamanda."

"Tabii. Evet."

"Ve şimdi, aslında Times Meydanı'na gitmek istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır!" Her şeyin dehşeti yüzünde patladı. "Tanrım."

"Ah, bunun için tanrılara şükürler olsun." Garaja çıktıklarında uzun bir iç geçirdi. "Eve gittiğimizde ne yapmak istediğimi sana söyleyeceğim."

"Her zaman, her yerde yapmak istediğiniz şey bu."

"Ne kadar hevesli olursanız olun, bunun için gece yarısından sonraya kadar vakit yok, bu yüzden yeni yıla iyi şanslarla başlıyoruz. Eve döndüğümüzde yapmak istediğim şey karımla sarhoş olmak. Kendi evimizin sessizliğinde, ateş yanarken ve kedimiz yanımızda yayılmışken topun düşüşünü izlemek. Ve bu dünyadaki tüm çılgınlıklar bizden uzakta ve dışarıda olsun."

"Sarhoş olabilirim." Arabaya binerken bu fikri başıyla onayladı. "Ne çok sarhoş, ne de azıcık sarhoş. Sadece doğru miktarda sarhoş."

"Mükemmel miktarda sarhoş," diye kabul etti. "Bir dakikaya daha ihtiyacım var."

"Ne için?"

"Sadece

bunun

için."

Sadece ona sarılmak, sadece kalp atışlarını hissetmek, saçlarını koklamak. Sadece bu.

Tüm hayatı bundan ibaretti.

"Şimdi her şey yolunda," diye mırıldandı. "Şu anda her şey yolunda."

"Çok korkmuştum. Genelde korkmak için vaktiniz olmaz - korktuktan sonra 'lanet olsun' diye düşünürsünüz ama olay gerçekleşirken değil. Ama orada bolca zamanım vardı. Tüm insanlarım, Roarke. Çok korkmuştum. Ve atladığımda, Reineke'nin dışarı çıkıp ateş ettiğini gördüğümde, tüm o polisleri düşündüm. Ve şalteri kaptığımda, seni düşündüm. Sadece seni."

Ellerini bir an onun yüzüne koydu. "Sadece sen. Hadi gidip sarhoş olalım."

"Bir yıl neredeyse bitti, diğeri başlamak üzere. Seninle evde olmaktan daha çok istediğim bir şey düşünemiyorum."

Times Meydanı'nda eğlenenler kutlama yaparken, bir katil hücresinde acı acı gözyaşı dökerken, onlar evlerine gidip zil zurna sarhoş oldular.

Yazar Hakkında

Nora Roberts, J.D. Robb takma adını kullanarak ilk romanını 1995 yılında yayınladı ve okuyucuları çivi gibi sert ama duygusal olarak hasar görmüş cinayet polisi **Eve Dallas** ve milyarder İrlandalı haydut **Roarke ile** tanıştırdı.

In Death serisi ile Robb, her yeni romanı dünya çapında en çok satanlar listelerinde bir numaraya ulaşarak dünyanın en büyük gerilim yazarlarından biri haline geldi.

Daha fazla bilgi için www.jd-robb.co.uk adresini ziyaret edin.

Facebook'ta **Nora Roberts** ve **J. D. Robb**'un hayranı olun

[AYRICA J.D. ROBB OLARAK YAZAN NORA ROBERTS](#)

Ölümde Çıplak
Ölümde Zafer
Ölümde
Ölümsüzlük
Ölümde Coşku
Ölümde Tören
Ölümde İntikam
Ölümde Tatil
Ölümde Komplo
Ölümde Sadakat
Ölümde Tanık
Ölümde Yargı
Ölümde İhanet
Ölümde Baştan
Çıkarma Ölümde
Yeniden Birleşme
Ölümde Saflık
Ölümde Portre
Ölümde Taklit
Ölümde Bölünmüş
Ölümde Vizyonlar
Ölümde Hayatta
Kalan Ölümde
Köken
Ölümde Hafıza
Ölümde Doğum
Ölümde Masumiyet
Ölümde Yaratılış
Ölümde Yabancılar
Ölümde Kurtuluş
Ölümde Vaatler
Ölümde Akraba
Ölümde Fantezi
Ölümde Şımarıklık
Ölümde İhanet New
York'tan Dallas'a
Ölümde Şöhret
Ölümde Yanılsama

Ölümde
Hesaplanmış
Ölümde Nankör
Ölümde Gizlenmiş
Ölümde Şenlikli

Telif Hakkı

Piatkus tarafından
yayımlanmıştır 978-
0-3494-0364-9

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2015 Nora Roberts

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

PIATKUS
Little, Brown Kitap Grubu
100 Victoria
Embankment Londra,
EC4Y 0DY

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk